

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\Hassel_Sven-003-Vojenska_kaznice.pdb](#)

PDB Name: 003-Vojenská káznice.txt

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 18.12.2005

Modification Date: 18.12.2005

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Sven Hassel

VOJENSKÁ KÁZNICE

Věnováno mému příteli,
španělskému básníkovi

Joaquínu Buxovi Montesinosovi

OBSAH

1. PŘEKÁŽKOVÝ BĚH DO BASY 6
2. ÚTOK PĚCHOTY 52
3. KOORDINÁTOR PALBY 115

4. VĚZNICE OGPU	146	
5. VÁLEČNÉ TROSKY	194	
6. OSMDESÁT PROCENT	237	
7. BOXERSKÉ UTKÁNÍ	281	
8. TYGŘI	325	
PŘEHLED HODNOSTÍ WEHRMACHTU 1942-1945		369

Jedinou věcí, které se ten náš Führer bojí, je mír. S tím se ale nemusí trápit. Uzavřít s ním mír je to po-slední, co by měli naši nepřátelé v úmyslu.

Porta v rozhovoru s Drobečkem při přechodu Dněpru
v červenci roku 1942

Přijít O nohu nebo chodidlo není ani Z poloviny
tak zlé. Tyhle nové umělé údy mají klouby,
které často fungují lépe než původní,
a když do nich dostaneš artritidu,
můžeš si ji vyléčit plechovkou oleje.
Přijít O nohu nebo chodidlo není ani Z poloviny
tak zlé. Tyhle nové umělé údy mají klouby,
které často fungují lépe než původní,

a když do nich dostaneš artritidu,
můžeš si ji vyléčit plechovkou oleje.
Přijít O nohu nebo chodidlo není ani Z poloviny
tak zlé. Tyhle nové umělé údy mají klouby,
které často fungují lépe než původní,
a když do nich dostaneš artritidu,
můžeš si ji vyléčit plechovkou oleje.

Šťastný byl náš smích tam, kde smrt se stala směšnou, a život ještě směšnější.
Wilfred Owen

Wilfred Owen

Wilfred Owen

Wilfred Owen

„Aprés moi le déluge, vysvětluje štábní kaplan s očima vyvalenýma na plukovníka shlížejícího na něj
chladně ze sedla svého koně.

„Mamka mě odhodila, když sem byl ještě malej, fňu-ká lítostivě.

„Vy jste opilý, říká plukovník, a poklepává si bičí-kem na své jezdecké boty.

„Ale ne, vůbec ne, plukovníku, ty můj kámo, škytá kaplan, a začne se kdákavě smát, až se to rozléhá
ran-ním tichem okolních ulic. „Podívej se na mě pořádně, kámo plukovnická, viděl bys, že sem úplně,
ale úplně střízlivej. Dyk ani ten tvůj kůň si ničeho nevším, a to mu dejchám přímo do ksichtu.“

S pomocí pouliční lampy se mu s obtížemi daří dostat se na nohy a zasalutovat. „Plukovníku, starej
brachu, nebudu vás balamutit, říká upřímně s vážnou tváří. „Jsem ožralej. Strašně, strašně ožralej!“

Ukládá sám sobě pokání deseti, otčenášů“ a patnácti, zdrávasů“ ná-hle však ztrácí nit a vykřikuje, „Můj
bože, pane! Smím promluvit, pane? Já jsem štábním kaplanem Třetího ar-mádního sboru, pane!“ Objímá
krk plukovníkova koně a naléhavě žádá, aby byl zatčen, vsazen do želez a odve-den do vězení. „Pěkně
prosím, žadoní a vychytrale se usmívá, „dejte mě ale do Alt Moabittu. Dneska tam maj k večeri fazole!
Pojďte se mnou, plukovníku, starej bra-chu, uvidíte, že nelžu. Maj tam ty nejlepší, ty nejlepší fa-zole,
jaký ste kdy v životě ochutnal!“

1. PŘEKÁŽKOVÝ BĚH DO BASY

Gregor Martin dlouze a vytrvale kleje, aniž by se přitom opakoval.

„Zase eskorta,“ odfrkne si. „Proč to u třech tuctů bar-barskejch pekel musíme bejt vždycky my? Proč je ne-můžou normálně posadit do tramvaje, nebo tak něco? Zas všechno to srání s poutama na nohy, železama a ta-háním lidí! Jakoby byl některej z nich tak blbej, aby si dělal problémy a zdrhl!“

„Ale ty tomu vůbec nerozumíš,“ usmívá se Porta bla-ženě. „V HDV1) je výslovně uvedeno, že vězni mají být eskortováni do vězení v železech a s ozbrojeným dopro-vodem. Armáda takovýhle věci bere opravdu vážně. Po-sadit je do tramvaje! Ty musíš bejt na palici!“

„Zavři tu hubu,“ zavrčel Gregor vztekle. „Jestli zač-neš nějakou z těch tvejch povídaček, a bude to vo něja-kým vězni, tak tě kurva vodprásknu, to si piš!“

„Nad mým vyprávěním by neměl nikdo ohrnovat nos,“ řehtá se Porta. „Můžeš se z nich hodně poučit. Jed-nou jsme eskortovali vězně z Altony do Fuhlsbüttelu, a když jsme došli na Gansemarkt, napadlo nás vzít to tramvají. Velitel eskorty nadrotmistr Schramm měl ale něco s očima a musel nosit tmavý brejle.

Říkali jsme mu, že lezeme do tramvaje číslo 9 a že to mělo být číslo 6, ale on nám řekl, abysme zavřeli hubu, přesně jakos to řekl ty. On si nechtěl přiznat, že ty brejle si s ním každou chvíli pěkně zahrávaly!“

„Jak chceš, Schramme, řekli jsme si, a naskočili do devítky, která měla konečnou v Landungsbrücke.“

„No tak to by snad stačilo,“ zařval Gregor prudce. „Každýmu je přece jasný, jak tohle dopadlo.“

„No to ani náhodou,“ tření se Porta milostivě. „Za tři dny jsme se dostali před Maraba2) ve Fuhlsbüttelu, předtím ale nadrotmistra Schramma chytl rapl a my jsme ho museli odvést do Giessenu 3). Když bylo po všem, z eskorty se staly vězni a velící důstojník mu-sel jmenovat novou eskortu. No a týhle velel rotmistr Schluckemeyer, kterej měl pro změnu něco s ušima.“

„Jestli chceš říct, že se z toho taky zcvok,“ zařval Gregor, „tak tady budu mít někoho za prolhanýho da-rebáka.“

„Ale nee!“ říká Porta a vypadá uraženě. „Já se vždyc-ky držím faktů. Rotmistr Schluckmeyer se nepomátl. Von se totiž zastřelil chvíli předtím, než jsme se dostali do Fuhlsbüttelu, což nám tak trochu způsobilo potíže, je přece jasný, že jsme nemohli jen tak napochodovat do basy a ohlásit se tam bez velitele eskorty.“

Gregor vytrhl svou osmatřicítku z koženého pouzdra.

„Ještě slovo a budeš plnej děr!“

„Jak chceš,“ povzdechl si Porta a lhostejně pokrčil ra-meny. „Budeš ale litovat toho, že ses nepoučil z mejch bohatejch zkušeností. Já jsem expert na eskorty, a to z obou konců naládovaný bouchačky.“

„Do prdele!“ vyštěkne Gregor našťvaně, a vrazí pi-stoli zpátky do pouzdra.

Porta, který zná Berlín jako obsah svých vlastních ka-pes, se ujímá velení, když se však dostáváme k Neuer Marktu a zahýbáme do Bischoffstrasse, poznamenává jeden z našich vězňů, svobodník pěchoty Kain, že jdeme špatně.

„Co ty vo tom u všech d'áblů můžeš vědět?“ vyštěk-ne zuřivě Porta. „Třeba se chystám jít zkratkou, co chytráku?“

„Blbost!“ říká Kain umíněně. „Já jsem se v Berlíně narodil a znám to tady jak své boty. Když půjdem tudy, dostanem se přímo na Alexander Platz.“

„Neříkej mi co je kde, ty vězeňská kryso! Víím, co dě-lám,“ zuří Porta.

„Vězni mluví, jenom když jsou dotázáni,“ zařve Dro-beček z opačného konce eskorty.

„Jestli jdeme do basy,“ přísazuje si jeden strážmistr od dělostřelectva, „pak jdeme samozřejmě správně.“

„Kecy, kecy, kecy,“ napomíná je Porta zvýšeným hla-sem. „Chováte se jako hejno ukecanejch papouškův bordelu. Vžij se trochu do tý vánoční nálady, Gregore, a osvobod' otroky z jejich želez. Vezmu je ke „Kulhavý-mu psovi“ na druhý straně, Alexe.“

„U „Kulhavýho psa“ se pořád něco děje,“ vykládá Porta vesele a uličnický se kření, když se s řinčením za-stavíme před „Psem“.

„Minulou středu vyběhl nějakej chlápek za jiným chlápkiem, a střelil ho do prdele, protože chtěl utýct bez placení. Včera večer tady schůze železničářů a chlápků vod tramvají dopadla tak, že jeden z nich skončil s flaši-netovou horečkou. Každěj večer tady někdo vyletí po hlavě oknem.“

„Ty seš politickej,“ ptá se Drobeček se zájmem, když sundává železka jednomu svobodníkovi z

Pomocného ženijního oddílu.

„Dá se to tak říct,“ odpovídá ženista flegmaticky. „Podle těch jejich důkazů jsem musel bejt nejmíň vlád-ním ministrem.“

„Rudá fronta a tyhle sračky?“ vyptává se Drobeček s šibalským úsměvem.

„Je to ještě horší,“ pronese ženista temně. „Vyhodi-li mě od „Žáby“. Kolem se rojili tajný, jako kačeny, co se perou o drobet chleba, a já jim zrovna musel vy-právět, že Adolf není nic jinýho než pitomej lhář z Braunau, kterýho nám Rakušáci poslali ze zlomysl-nosti.“

„Tebe může zachránit jenom jedno,“ vysvětluje Dro-beček vševědoucně. „Když tě dotáhnou před soud, zvedni tu pitomou pracku, sraz podpatky a zařvi „Heil Hitler!“. Tohle udělej pokaždý, když se tě na něco ze-ptaj. No a pak tě pošlou k nějakýmu starýmu trik-cyk-listovi. Zase zvedni pracku a dej mu to pořádně sežrat. Pak ti řekne, abys udělal nějakou kravinu, jako třeba strkat nějaký dřeva do děr, nebo skládat slova, tak ně-co. No a co uděláš? Zařveš: „Führer, befehl, wir fol-gen!“ Musíš to dělat pořád dokola, i když tě zavrou na samotku. Po nějakým čase jim dojde, že se k žádnýmu trestu nehodíš a tak tě do smrti zavrou do cvokhausu. No a seš zachráněnej! Tam si budeš pěkně v klidu se-dět a počkáš si, až z Německa vytřepou duši. No a až k tomu dojde, tak tě kopnou do prdele a vyhodí z cvo-kárny, a pak tam nác-pou Adolfa a jeho kámoše. V no-vým Německu budeš mít velkou šanci stát se nejmíň starostou.“

„Tohle je tak trochu vo hubu, není?“ prohlašuje stráž-mistr od dělostřelectva škarohlídsky, když si sedaj v za-kouřeně, pivem páchnoucí hospodě.

Hospodský, malý chlap s velkým, černým tvrd'ákem na hlavě, se šťastným úsměvem objímá Portu. První run-da je na hospodu.

„Jdete někdo chlapi pod sekačku?“ ptá se Porta, když dopili druhou rundu. „Jestli jo, tak se nemusíte bát. Než si to vůbec uvědomíte, bude po všem. Znáám jednoho chlápka, co to dělá, a ten ví, jak a co. Zkurvil to jenom dvakrát, a přitom jednou to byla nějaká kočanda. Začala brečet a úplně ho vyvedla z míry, že prej to byl nějakej omyl. Taky že byl!“

„Nevěřím tomu, že by to bylo tak hrozný,“ vložil se do toho jeden rotmistr od pěchoty. „My Němci jsme pře-ce slušný lidi.“

„Tohle vyprávěj chlapům z Germersheimu 4),“ posmí-vá se mu Porta.

„Třeba tomu nebudeš věřit,“ říká rotmistr, „ale já jsem se vopravdu ničím neprovinil.“

„Jasně, že ne,“ pokyvuje hlavou Porta. „Nikdo z nás se neprovinil. Bohužel často je mnohem nebezpečnější bejt nevinnej, než vinnej.“ Nakloní se přes stůl a důvěrně šeptá. „Jednou jsem znal pana Ludwiga Gansenheima ze Soltau. To vám byl opatnej člověk. Ten byl tak opatrněj, že když šel po ulici, tak radši zavřel oči, aby neviděl ně-co, co neměl vidět. Když se začalo mluvit vlastizrádně, vrážel si prsty do uší. Když měl kolem sebe místo, vrážel si tam i palce u nohou. No ale jednoho dne se zamotal do průvodu KDF5), kde každě vyřvával „Heil Deutschland, Heil der Führer!“. Než se dostali na Leipziger Strasse, kde zahýbali kolem sídla tramvajáků, tak našemu neu-trálnímu příteli panu Ludwigovi Gansenheimovi vy-pláchli tak mozek, že z něj byl najednou věrněj stoupe-nec Führerův, i když to vůbec nechtěl. Když tenhle rozjařenej dav burácel přes Spree Bridge byl už úplně mimo a vyřvával: „Smrt a plyn všem židům a komunis-tům!“. Byl tak zmatenej, že si ani nevšiml, jak spadl na zem a ta lůza že po něm šlape, jak letí ke kancléřství, aby zahlédli Adolfa. Policejní četa mezitím vyklízela co zby-lo z pana Ludwiga a deseti podobnejch nešťastníků. Šup s nima do márnice, snad je pozdějc někdo identifikuje.“

„Válka je strašná věc,“ skáče mu do řeči rotmistr pě-choty, koutky úst svěšené tak nízko, že se mu téměř spo-jují pod bradou.

„Je zabita spousta lidí tak či onak, ať už jsou nevinný, nebo vinný.“

„Ano, jasně,“ pokračuje Porta nadšeně. „Za války je vo to postaráno. Někomu ustřelí kebuli na frontě, jinej vo ni přijde na Plotzensee. Dřív nebo pozdějc to dostane každě z nás, aby naši potomci viděli, že jsme za války dělali něco pořádnýho, a nemotali se kolem jako hejno kačen, co jim liška ňafá za prdelí! Světový války nutně musí končit v krvi a sračkách, aby se vo nich řádně psalo v historicejch knihách. Adolf by se určitě nespokojil s válkou, který by si nikdo nevšim. Lidi si zapamatujou jenom ty vopravdu nejhorší diktátory a generály!“

Děšť se proměnil v rozbředlý sníh, když vězni a jejich eskorta vyrazili ze „Psa“. Před Hitlerovou

noclehárnou pro mládež na Prenzlauer Strasse právě stahovali vlajku. Zahýbáme za roh a pochodujeme po Dirksen Strasse.

„Kurva,“ vrčí Gregor, když si utírá mokrý sníh z obličeje. „Už mě tahle pitomá válka leze pěkně na nervy. Furt se někde motáme a čekáme, až nám sletí bomba na šišku.“

Ze dveří několik schodů nad ulicí vyletí nějaký chlap, kutálí se po ulici jako živé kolo od vozu a narazí do zdi protějšího domu. Za ním vyletí kabát, čepice a po chvíli i deštník.

Porta se netrpělivě zasměje. „A jsme tady pánové! Tohle je „Chromá žába“ a zdá se, že se to tady pořádně rozjíždí. Buďte potichu a chovejte se slušně,“ pokračuje otcovským tónem, „protože tohle je slušná hospoda s piánem a bicíma. Sem chodí válečný vdovy pro útěchu nad svojí velkou ztrátou.“

„Tady sem už byl,“ říká Drobeček, a zalesknou se mu oči. „Tady sou píči, že byste tomu nevěřili. Není tam ale moc místa. Nemůžeš se ani jít vychcat, musíš za sebe někoho poslat!“

„Co uděláme, když se tady vobjeví tajný?“ vyptává se Gregor nervózně, když odkládá samopal na polici za barem.

„To bude v pohodě,“ šklebí se Porta bezstarostně. „Jak policajti, tak tajný vždycky před nájездem na tuhle hospodu zvoní.“

Hospodský se dvěma dřevěnými nohama se srdečně objímá s Portou a ptá se ho, kam jde. „Ale, vedu čtyři parchanty na popravu,“ odpovídá Porta.

„A kurva!“ říká hospodský. „První runda je na mě. Pivo a kořalku.“ Po prvních čtyřech rundách piva a kořalky začíná Porta vyprávět protistátní vtipy.

„Když ho konečně Tomík dopadne, tak mu ale pořádně natáhnou ten jeho rakušáckej krk,“ říká spikle-necky řidiči tramvaje, který ráno odjíždí s vojenským transportem.

„Ten bude určitě chtít mít nějakej proslov, než mu podtrhnou pod nohama tu blbou podlahu.“ Drobeček di-voce řethtá a mlátí pěstí do stolu, až po něm začnou po-skakovat sklenice. Jeden polda napůl v civilu se směje tak srdečně, že spolkně doutník. Hospodský ho praští do zad svojí třetí dřevěnou nohou, co má vždycky v záloze za barem. Doutník z něj vyletí a ke všeobecnému úžasu stále ještě hoří.

Dvě ženský v šatech černé, bílé a červené barvy, sedí-cí pod Hitlerovou podobiznou, začnou zpívat:

Já jednou sem vodprásknul fizla
a jeho stará si zas na svý přišla.

Parta raněných vojáků sedí u dlouhého stolu a hladí holky po nohách.

Sophia ji měla jako z praku...

zpívá Porta pivním barytonem. Vojenský felčar podřimující u kamen otevře jedno oko a spiklenecky se rozhlídne kolem.

„Simulanti! Vy zasraný simulanti. Co vám je do vlasti, že jo?“ zahřímá jako u vytržení. „Ale já vám dám, to uvidíte! Kv6) pro každého a na frontu s váma!“ Pak se s hlubokým povzdechem zhroutil zase na stůl a znovu usnul.

„Ožralej, ožralej jako slíva,“ říká hospodský a kroutí znechuceně hlavou. „Furt tady kydá o nějaký komisi, co všechny prohlašuje Kv. Dostal za to medajli, no neke-cám. Minulej tejden prohlásil za Kv nějakýho blba, co měl jen jednu nohu. Dostal se až na frontu s tou svou falešnou nohou v podpaží, než mu dali GVH 7) a poslali ho fofrem do zálohy. Dneska je na nějaký důstojnický škole a doufá, že se s tím pitomým felčarem ještě někdy setká!“

„Deset minut za pětku, a celou noc za pětadvacet,“ nabízejí červenobíločerné ženské.

„Ale jenom, když si vezmeš gumu, kámo,“ hihňá se ta nejmenší z nich a ukazuje si přitom sugestivně pod sukni.

„Později, později,“ mává nad nimi rukou Porta. „Nejdřív nám řekněte ten o těch osiřelejch dětech.“

„Ne, ten o smrti, co se objeví po půlnoci,“ škytá Drobeček a směje se přitom jako blázen. „Jsme právě na cestě do basy se čtyřma kandidátama na sekačku,“ svěřuje se těm dvěma vlastenkám.

„A přitom jsou to takový pěkný chlapi,“ chichotá se ta dlouhá a hubená.

„Jo, to jsou,“ šklebí se Drobeček. „Budou z nich čtyři rozkošný mrtvoly.“

„A co vůbec provedli?“ vyzvídá někdo od dlouhého stolu.

„Nic hroznýho,“ usmívá se Porta. „Támhle ten pěšák podřezal krky svým právě narozeným dvojčatům. Dělo-střelec umlátí svou ženu kusem kanónu, a ten tlustej, co je v civilu řezníkem, nácpal nějaký dvě děvky do salámu.“

„Tak to by stačilo,“ vykřikl strážmistr rozhořčeně.

„Nikdo z nás není vrah. My jsme politický, víte!“

Každý jim chce najednou kupovat rundu.

„Vlast dostala na prdel,“ zanotoval Porta nad hlavami davu vydávajícího smíšenou atmosféru piva a promis-kuitní lásky.

„Po nás kurva potopa,“ prohlašuje vzrušeně Drobeček a pije pivo nějakému spícímu hostu. „Naši zavilí nepřátelé se z nás můžou pochcat smíchy,“ škytá Gregor a hrozivě se potácí.

Rekonvalescenti a jejich přítelkyně u dlouhého stolu začínají zpívat:

Německo, prastarý domove,

Tvůj krví potřísněný prapor visí v cárech.

„Jako státní úředník nemohu nadále naslouchat tako-výmto věcem,“ protestuje dlouhý hubený muž v černém koženém kabátě. Připomíná orla s děsivou rýmou.

„Tak si sedni támhle do rohu a vraž si prsty do uší,“ radí mu Porta. „Co neuslyšíš, to ti neublíží.“

„Pojďme do tý pitomý basy,“ prosí nešťastný stráž-mistr dělostřelectva. „Tohle je přece šílenství! Jako vo-jenský vězeň musím důrazně protestovat.“

„Tě blechy lechtaj na játrech,“ huláká Drobeček. „A co ti je sakryš vůbec do toho? Ted'ka nejseš ve služ-bě. Bav se trochu. Tohle je poslední šance co kurva máš před vojenským soudem. Po něm ti už do smíchu moc nebude. Možná ti pak dojde, že světový války nejsou vů-bec žádná legrace!“

Svobodník pěšáků je opilý a tancuje houpavě tango s vlasteneckou malou děvkou. Ta ho pevně drží, aby se při tom nesklátil.

„Znám chlápka, co mu brzo useknou kebuli,“ svěřuje se jí a hrozivě se pochechtává.

„Ty nejlepší jdou vždycky první na řadu,“ utěšuje ho, a hned poté si vydatně řihne.

„Včera mi jeden hajzl dal za celou noc svazek faleš-ných potravinových lístků,“ říká holka smutně.

„To s ho asi nedokázala uspokojit, nebo jo?“ říká rot-mistr s jednou rukou.

„Nebojíte se, že vám utečou?“ ptá se jeden civil. Zdá se, že je to polda.

„To se neodváží,“ kření se Porta. „zastřelili by je za dezerci, navíc k tomu, za co je zastřelí takhle, a z toho už se rozklepou kolena i tomu největšímu tvrd'ákovi na světě.“

„Jako poddůstojník musíte jistě vědět, že brát vězně do hostinců je přísně zakázáno,“ obrací se civilně oble-čený policista na Gregora. „Odkazují vás na stránku 176 předpisů pro vojenské eskorty. Vězeň musí být pře-praven přímo na místo jeho uvěznění a umístěn do samovazby. Za žádných okolností mu nemůže být dovo-le-no, aby se dostal do kontaktu s dalšími osobami. Pokud bude komunikace s ním nevyhnutelná, omezí se taková komunikace na několik nutných slov.“

„Máš recht, kámo,“ zamumlal Drobeček tupě. „O věz-ně bude postaráno jako o malý mimina, to mi věř. Nebu-dou infikovaný kontaktem s ožralama ani děvkama! Kaž-dej, kdo s nima promluví, dostane na pracký klepeta a poputuje přímo před soudce.“

„Padesát za dávku?“ sykl odrbaný drobný chlap. „To je fakt láce,“ zasyčí a šťouchne spiklenecky do Porty. „Éter a benzín. Tři dny a celá Čína bude plná moru. Jest-li seš poslední živej německej voják nebo ne, na to kaž-dej kašle.“

„Ještě ne, můj brachu, ještě ne,“ říká Porta bez zájmu. „Já jsem jeden z mála šťastnejch, který si tuhle starou dobrou válku docela užívaj.“

Chvilí na to se ten divný precek vytratí na záchod se svojí injekční stříkačkou a čtyřmi válkou znavenými pě-šáky. Když se vrátí, vyzařuje z nich zase optimismus.

Hluk v baru se zvětšuje. Dva vězni usnuli v psím ko-šíku vedle kamen. Psovi se to vůbec nelíbí. Vrčí, cení zuby a kouše je do nohou. Není mu to ale nic platné. Na-konec rezolutně zvedá zadní nohu a močí

jim oběma do obličejů.

„Pár sklenic vody denně, to je fakt zdravý,“ mumlá svobodník od pěšáků ze spaní.

„Jídlo se musí před spolknutím sedmadvacetkrát roz-kousat,“ poňukává ženista a přežvykuje hubou jako kráva v teplém chlívě.

„Vezměte mě domů do věznice,“ dožaduje se stráž-mistr vztekle. „Mám právo být odveden přímo do věze-ní. Já sem kurva vězeň a mám víc práv než kterékoli jiný pitomej voják v celé armádě. Vy, chlapi, nemáte dávat bacha jenom na to, abych nezdrh, ale taky aby se mi nic nestalo. To je vážná věc, tohle!“ Vyčítavě ukazu-je na ty dva v psím košíku. „Tohle se soudcům nebude líbit, to teda ne! Vězni zpítý pod obraz.“

„Já mám hlad,“ hlásí Porta s ohlušujícím krkancem. „Co takhle rundu „sraček na lopatě“, aby nám nekručelo v břiše? Osmkrát „sračky na lopatě“,“ řve okýnkem do kuchyně.

Po chvíli se z okýnka vynoří osm kouřících talířů se sekanou.

Začíná se šířit bledé nevýrazné listopadové ranní svět-lo a Gregor cítí, že je čas dát se znovu do práce a začít zase hledat cestu do věznice.

„Třeba někam zmizela!“ slintá ženista z psího košíku.

„Myslíš?“ ptá se svobodník od pěchoty a tvář se mu rozzáří nadějí. Vypadá jako člověk umírající hladem, co našel pořádně naditou prkenici.

„Moc se jim nebude líbit, když dorazíme právě upro-střed snídaně,“ mumlá Drobeček chmurně.

„To máš teda pravdu,“ připouští Porta zamyšleně. „Zvlášť když ty chlapi z psího košíku smrdí pivem a ko-řalkou.“

„Co teda budeme dělat?“ vzdychá Gregor nerozhod-ně. Najednou se cítí tak nějak osaměle.

„Vybombardujeme Anglii do poslední mrtvé,“ prohla-šuje opilý letec a uhodí pěstí do stolu. „Nezůstane z ní nic než zasraná velká díra do moře!“

„Můj ty bože,“ řve Gregor s krkancem ze sekané. „Tohle pitomý letectvo nám byl čert dlužnej.“

„Jak říkám,“ vykřikuje svobodník pěchoty z psího ko-šíku. „Udatný pěšáci a artilerie co umí mířit. Krupobití střel na ně a přes ně se valíme my!“

„Jo, takhle jsme už prohráli spoustu válek,“ po-vzdechne si Porta unaveně. „Pěšáci si to vodpěšákovali přímo do pekla. Když došli k vítězství, nezbylo z nich víc než chlupy kolem prdele. Všechny ty skvělé Kruppovy děla byly tak rozhašený, že pálily dozadu a rozmetávaly střelce po krajině.“

„Jestli nejdete a hned,“ zařval Gregor zlostně a nafu-koval se přitom jako otrávený štěně, „tak já jdu, to kurva uvidíte.“

„Haf, haf!“ štěká Drobeček. „Ty seš natvrdelej jak ně-jakej Prušák, co ani nemá komu velet. Ted' mě poslouchej, Gregore. Ty velíš eskortě! No a když sakra budeš jenom sám, tak jak bys mohl bejt eskorta. Postaví tě před válečnej soud, to udělej. S tím počítej. Velitel eskorty bez eskorty a navíc bez vězňů. No tak to by byl fakt po-řádněj průser, ale pořádněj!“

„No ty by mu nakopali prdel tak, že by ji měl až v kr-ku. Musel by se postavit na hlavu, aby se moh vysrat,“ přizvukuje Porta a škrabe se za uchem. „Stačí se mrk-nout do předpisů a je ti jasný, že mít na starosti eskortu není žádná prdel.“

„Co je bible pro papeže a korán pro muslima, tím jsou ty pitomý předpisy pro německou armádu,“ vykřikl Drobeček slavnostně. „Kdyby Mojžišův syn Job měl vo-jenský předpisy, kam by se moh vobčas mrknout, tak by nikdy nemoh bejt dost pitomej na to, aby překračoval ten blbej Rýn a pochodoval do tý německý zasraný džungle, a utopil je všechny v tom jejich barbarským zelí.“ Drobeček ze sebe jako obvykle sype tu svou zná-mou směs historie a bible.

„Pánové, řekněte mi, řekněte mi, prosím. Kde to jsem?“ zeptá se znenadání vojenský lékař. Se značnou námahou se postaví na nohy, které se pod ním hrozivě podlamují.

„Pane doktore! Jste mezi přáteli!“ uklidňuje ho Porta, a sráží při tom podpatky. „Hlásím pane, že jste v hospo-dě „U žáby“.“

„Kamaráde, zastřel mě,“ žádá doktor s velmi němec-kým výrazem ve tváři. „Jsem ožralá krysa. Zastřel mě!“ opakuje, roztrhává si košili a odhaluje hrudník.

„Jak si přejete, pane,“ odvětlí Porta poslušně a s obtí-žemi si dává na rameno pažbu jeho pušky. Hrozivě se potácí a ústí jeho zbraně míří na celou hospodu. „Nehej-bejte se doktore, abych vás mohl zastřelit dle

rozkazu,“ překřikuje okolní rámus.

„Pal!“ rozkazuje Drobeček řízným hlasem. Vzduchem zahřmí ohlušující rána a ze stropu se začne sypat omítka. Kulka se odráží od zdi místnosti a končí v pivním sudu, ze kterého začne vytékat obsah.

„Jsem mrtev, krvácím,“ šeptá doktor zničeně, zatímco mu pivo zalévá košili. Naříká, leze pod stolem a když naráží hlavou dole do přepážky, dochází mu, že ještě ne-ní mrtev. S velkými potížemi se postaví na nohy, vrávorá k zrcadlu a ukazuje na sebe. „Aha, tady seš,“ říká vy-chytrale. „Myslel sis, že mě můžeš napálit, co? Vidím ti až do žaludku, ty jeden doktore. Na mě žádný simulanti neplatí. Schopen služby a zpátky na frontu! Nakopni mě!“ rozkazuje drsným hlasem.

„Provedu, pane!“ zařval Drobeček, a nakopl ho do zadku tak parádně, že letěl přes celou místnost.

„To jsou Rusáci!“ ječí drobná ženština, ta co je zvlášť vlastenecká, a vyskakuje na záda spícího policajta. Za-kousne se mu pořádně do krku a oběma rukama ho rve za uši.

Mašinfiru, ležícího napříč stolu a chrápajícího jako vztekla cirkulárka, náhle probudí policajtův řev.

„Zurücktreten, Zug fahrt ab!“ zahuláká a sedá si obkročmo na židli s mašinfirovským výrazem ve tváři. Poskakuje po místnosti na židli, hvízdá a vydává zvuky připomínající parní motor.

„Tohohle kreténa rozhodně zavřou do lochu!“ proro-kuje strážmistr a sleduje hvízdajícího a syčícího mašin-firu střízlivým pohledem.

„Dřív nebo pozdějc tak stejně skončíme všichni,“ říká Gregor mrzutě.

„Verweile Augenblick, du bist so schön,“ cituje Porta slavnostně z Goetha.

Mašinfira porazil vojenského doktora. Ten se plazí kolem zdi a vstane přímo před Drobečkem. „Tak a mám tě, synu! A mám tě!“ slintá přiblíble. „Jak se má táta, sy-nu? Je schopen služby, že je to tak?“

„Ne tak úplně,“ odpovídá Drobeček. „Ráno na noveý rok 1938 mu ve Fuhlsbüttelu usekli tu jeho blbou hlavu!“

„Cesty boží jsou nevyzpytatelné,“ vzlyká vojenský lé-kař, a křížuje se. „S hlavou či bez hlavy, komu na tom sakra sejde? Říkám, že je schopen služby. K čemu je vů-bec německýmu vojákovi hlava? Hned první den, jak se dostane do kasáren, mu řeknou, aby přestal přemejšlet. Nech to koňovi. Proto jim taky Bůh dal tak velkou hla-vu. A co tady v tý „Žábě“ vůbec dělám?“

„Odpovídám dle vašeho rozkazu, pane doktore!“ šky-tá Porta. „Vožiráte si tady držku, pane doktore, a říkáte tady všem přítomným hostům, že jsou do jednoho schopni služby!“

„To není možný,“ protestuje doktor, když se mu ro-zum na chvíli vyjasňuje. „Já nejsem ve službě a když nejsem ve službě, tak nikoho nemůžu prohlašovat za schopného služby. Musíte mě udat. Žádám o vojenský soud. A teď budu padat,“ zařve pronikavým hlasem a padne bezvládně na stůl pana hostinského. „No vás jsem zrovna hledal. Zítra vám vyjmeme plíce. Lidi, co nejsou schopni služby, stejně žádný plíce nepotřebujou. Vás zruinovalo to prostředí, ve kterým žijete!“

„Vypadni, ty vožralej parchante!“ řve hospodský a strká ho ze stolu na zem.

„Ježíšmaria!“ křičí Porta. „Taková drzost od toho posranýho hejhuly! Co s ním uděláme?“

„Podřízneme mu za to krk,“ navrhuje hostinský a lás-ka k bližnímu z něj přímo vyzařuje.

„Tak to by stačilo!“ ječí Gregor a začne si najednou utahovat opasek. „Vztyk, bando ožralců. Všichni na no-hy! Pokuste se uniknout a budete zastřeleni.“ Hlučně na-táhne kohoutek své osmatřicítky. Náhle z něj však ener-gie vyprchá a poroučí si další pivo.

„Nenechávejte mě tady,“ prosí doktor a dívá se té del-ší z vlasteneckých dam pod sukně. „Zatkněte mě! Ved'te mě na popravu! Hlava už mi příliš tíží ramena!“

„To zní nadějně,“ vzdychá hostinský nešťastně. „Udě-lejte nám všem laskavost a vemte si ho s sebou!“

„A proč ne!“ souhlasí Gregor. „Vsaďte ho do želez ja-ko ty čtyři ostatní darebáky.“

„Ale, ale, ale,“ protestuje Porta. „To nepůjde jen tak snadno. Je nás osm jako doprovod a čtyři vězni, přesně podle vojenskejch předpisů. Jestli s sebou mám vzít to-ho debila, tak budeš muset najít další dva do eskorty. Ji-nak půjdeš před soud za porušení předpisů. Kam bysme přišli, kdyby si každé moh jen tak přibrat po cestě další vězně? Než bysme zjistili, kde vůbec jsme, vypadali bysme jako nějaký procesí, křížácká výprava, nebo tak něco.“

„Já půjdu s vámi jako další strážný,“ říká nějaký Jager, co vypadá spíš jako zmoklá koza. „Opušť-ák mě skončil už předevčírem, a aspoň budu mít pro to zpoždě-ní dobrou výmluvu.“

„Máš pušku?“ zeptal se Gregor věčně.

„Tady tě mám!“ zahýkal pilot vesele, když vytahoval pušku zpoza pultu. „Taky mám ostrý střelivo, odjždím na kavkazskou frontu.“

„To ti chvilku potrvá,“ kývne Porta hlavou. „Potřebu-jem ještě jednoho.“

„Tady je!“ zahřmí hlas ode dveří a objeví se v nich ebenová postava v uniformě tankisty.

„To už se Afrika vzdala?“ ptá se ušaslý Porta. „Od-kud ses tady u všech d'áblů vzal?“

V černé tváři zasvítil bílé zuby.

„Já jsem Němec. Štábní svobodník Albert Mumbuto, 11. tanková záložní jednotka. Můj otec byl štábním tru-bačem ve 2. husarské rotě. Potřásl si rukou s princem a na vlastní oči viděl císaře. Byl jsem právě převelen k 27. tankové rotě.“

„To jsme my,“ kření se Porta vesele. „Srdečně vítám, černocho! Teď už víme, co a jak. Zatkněte doktora!“

„Pocem ty mizernej zkurvysynu,“ zařval Drobeček a zacvakl želízka na doktorových zápěstích v pravém americkým stylu. „Jsem zatčen, kámo, takže mě oka-mžitě přestaň říkat kámo!“

„Bože, bože, bože!“ zanotoval doktor, sepjal své spoutané ruce a pozvedl je k nebi jako nějaký kněz; Pak se začal blaženě smát. „Jdeme, chlapci. Všichni jsme schopni služby. Já jsem svině. Strašná svině,“ přiznává s poctivostí opilce.

Když eskorta zahýbá na Gips Strasse zakřičí na něja-ký ospalý pár.

„Hej, vy tam! Hej! Chcete poznat doktora Alfreda Hüttena? Neplet' se si ho ale s jeho bratrancem doktorem Oskarem Hüttenem, veterinářem, který je opilcem a na-víc takříkajíc bezvěrcem! Nevěří ani Führerovi, ani Sva-té trojici!“

„Nech toho, ty rejpale,“ vyštěkne Gregor podrážděně. „Nebo ti dám do toho tvýho blbýho rypáku.“

„Velmi správně, velmi správně, pane Oberjägere,“ usměje se doktor mdle a zatočí se kolem lampy.

„Pojďme ho položit do parku,“ navrhuju, když jsme ho konečně od té lampy odtáhli. Omotal se kolem ní no-hama, jakoby to byl nějaký pes.

Se zájmem nás sleduje jeden rotmistr od letectva. Doktor mu začne salutovat.

„Konečně jste tady,“ vykřikuje šťastně. „Už je Anglie vyřízená? Přelevá se už přes ní německý moře? U letec-tva jsou to samý skvělí hoši,“ dodává po chvíli a napo-dobuje s rozpráhnutýma rukama letadlo.

„Reichsmars-chall má v Německu tu nejvyšší hodnot. Hodnot, která mu je šitá na míru!“

„Pořádný německý pupky musí mít pořádný německý hodnoti,“ filozofuje Porta.

„Halt! Kam vedete tyto muže?“ zaznívá z temnoty hluboký hlas. Z malých dveří za Erlöser Kirche se vyku-tálí tlustý štábní kaplan s čepicí nasazenou obráceně. „Odpovězte chlapci! Odpovězte!“

„Vězni a eskorto, halt!“ velí Gregor s nešťastným vý-razem ve tváři, jakoby již teď litoval svého setkání s ra-menem duchovní složky armády. „Pane štábní kaplane! Eskortu pěti vězňů z kasáren tankové jednotky na cestě do posádkové věznice.“

„No, no, no, no!“ říká štábní kaplan s radostí V hlase. „Takže vy ste na cestě do vězení, co? Myslím, že půjdu s vámi. Mají tam v tom štábním bordelu dobrýho kucha-ře a jestli se nepletu, dneska sou fazole. Má tady někdo rád fazole? Vystup z řady a já tě odprásknu!“ Kývá hla-vou tak hrozivě, že mu ulítne čepice a kutálí se po ulici.

„Ožralej!“ zhodnotí Porta znalecky.

Kaplan při chytání čepice dvakrát upadne na zem. Když ji nakonec dopadne, dá si ji na hlavu zase obrá-ceně.

„To, abych zmátl nepřítele,“ svěřuje se s lišáckým úsměvem. „Za mnou!“, rozkazuje. „Na rozkaz Führerův zabereme, Růženku“, a pak jim to vytmavíme. Neznáme se náhodou?“ ptá se Porty.

„Pane štábní kaplane, hlásím, že ano! Býval jsem ku-rátovým asistentem u 7. pěchotní divize v Mnichově8). Přeložen, pane! Přeložen, neboť má víra nebyla dost pevná, pane!“

„C-c-co-copak von nevěří v Boha?“ mumlá kaplan pevně se držící pouliční lampy.

„Jenom, když mám z něčeho strach,“ přiznal Porta. „Jako třeba, když na mě nepřátelé Německa házou miny. Pane kaplane, za normálních okolností nevidím rozdíl mezi svatým římským holubem a finskou divokou koč-kou s křídla, fakt nevidím, pane!“

„J-j-já t-taky ne,“ plácnul kaplan a vášnivě začal líbatat lampu. „Když je všecko v pohodě, tak na Boha zapomíná-me. A ty seš, mimochodem, k-katolík, nebo pr-protestant?“

„No, pane kaplane, já jsem tak trochu od každýho ně-co, dalo by se říct. Podle toho, co se zrovna hodí,“ dodá-vá Porta diplomaticky.

„To se mi líbí! To se mi fakt líbí!“ směje se štábní ka-plan a plácá Portu kamarádsky po rameni. „Zrovna jsem byl u biskupa. Vzpomněli si na mě ve Vatikánu. Chystá se něco fakt velkýho. Možná bych tě mohl potřebovat, svobodníku. Nechám tě převelit k v-vo-vojenské du-du-chovní službě. Bylo by škoda nechat chlapa jako seš ty vykrvácet na tom pitomým oltáři Vlasti!“

„Tam v tom jsme zajedno,“ řekne tiše Porta, a rychle se pokřičuje.

„No, tak jdeme,“ říká kaplan a vyráží na neviditelné-ho nepřítele. „Pravý kolo, doleva zatočit, pochodem vpřed! Víte, kam deme. K „Růžence“ na Berg Strasse.“

„Duchovním poradcům, co mluví o kamarádství, není radno věřit,“ říká Albert temně a drží se od kaplana co nejdál.

Když pochodujeme kolem živého plotu městského parku, prolomí ranní ticho ulice zvuk „Halt!“

Nad živým plotem se vynoří horní polovina nějakého plukovníka v kapuci a čepici. Gregor hrůzou málem upustí svůj samopal. Noční ticho je narušeno podivnými zvuky. Ten zvuk připomíná, jakoby celá loď pasažerů najednou dostala mořskou nemoc. Vychází to od štábní-ho kaplana, který se zbavuje všeho, co zkonsumoval v kantýně 5. tankové roty. A není toho málo.

Živý plot se rozestoupí a jako nějaký T-34 se z něj vy-valí hnědý kůň s plukovníkem na zádech. Kůň zavětrá Portu a zavře jedno oko, jako by chtěl říct: „Teď si dej pořádnýho bacha!“

„Co je to tady za prasečí chlívěk?“ zaječí plukovník zuřivě a šlehá si bičíkem do svých jezdeckých bot. Gregor vyskočí na nohy, zasalutuje a srazí k sobě podpatky.

„Pane plukovníku! Dovolte mi podat hlášení! Pět věz-ňů spolu s eskortou na cestě do vězení, pane!

Všichni mají náležitě spoutané ruce, pane! Přesně podle předpi-sů, pane!“

„To jste zase vy, pane plukovníku,“ vykřikuje štábní kaplan šťastně, a odstrkuje Gregora na stranu, jako by byl kusem hadru. „A jak se má vaše paní manželka, pa-ne? Pořád mě ještě miluje, pane? Doufám, že už ji brzo uvidím ve zповědnici, pane!“ Ulicí zní jeho hlučný smích.

„Vy jste opilý, člověče!“ vyštěkne přidušeně plukovník.

„P-pi-pitomost, člověče. Vy jste urazil moji duchovní čest,“ vyrazil na plukovníka, jakoby měl místo bičíku šavli. „V-vy si dejte pozor! Nebo vás nasekám do zelí, to si pište. Nemyslete si, že se bojím nějakýho z nouze plu-kovníka, jenom proto, že sedí na koni! Jste hnusný hajz-lové, fuj! Oba dva!“

„Vsad'te toho chlapa do želez,“ poroučí plukovník hlasem pronikajícím nocí.

Drobeček se vrhl se kaplana jako hladový polární medvěd a sráží ho na zem. Na plukovníkovy dokonale vyleštěné boty se snáší sprška špinavého sněhu.

Kůň nesouhlasně zaržál a vzepřel sena zadní. Plukov-ník sklouznul dozadu, ale na poslední chvíli se ho chytil za krk. Znovu se vzepřel a tentokrát již plukovník sklouzl ze sedla a s hlasitým plácnutím dopadl do břečky hned vedle Drobečka a kaplana.

„Vítejte doma,“ chechtá se kaplan, když mu v lehu na zádech salutuje.

Gregor se třese strachem, když plukovníkovi pomáhá na nohy.

Nikdo si nevšiml, že Porta plácl koně přes zadek, a ten proskočil živým plotem a hnal se tryskem přes park.

„Poslušně hlásím, pane! Váš kůň dezertoval, pane!“ zařval Porta a dvakrát za sebou srazil podpatky.

„Chyt'te ho!“ rozkazuje plukovník stroze.

Eskorta a vězni zmizí v temnotě za zmizelým koněm, který ale jenom udělá kolečko a vrací se k plukovníkovi. Ten vypadá, že se o něj pokouší infarkt. Dal si na hlavu čepici, ale zjistil, že byla plná břečky.

Před ním stojí v pozoru Drobeček a s rukou na čepici se chystá hlásit. Stihne říct jenom, „Pane plukovníku!“, když ho přeruší zuřivý řev.

Plukovník se vyhoupl zpátky do sedla a aspoň trochu se uklidnil. Naklonil se přes krk svého koně a nelítost-ným zrakem sledoval kaplana, který stále ještě seděl v břečce a něco si sám pro sebe mumlal.

„Vsad'te ho do želez,“ zuří plukovník. „Zaútočil na pruského důstojníka! Vsad'te ho do želez,“ opakuje po-mstychtivě.

„Pane plukovníku! Poslušně hlásím, pane, my už dal-ší želízka nemáme, pane!“ vykřikuje Drobeček.

„No tak ho spoutejte!“ hřímá plukovník. „A netvařte se jako pitomec, člověče! No vy, svobodníku! Vy!“ řve na Drobečka.

„Poslušně hlásím, pane! Já jsem se s tím narodil, pa-ne! Byl jsem označen za pitomce, pane, armádními psy-chopaty, pane! Bylo to v roce 1938, pane, na rozkaz pa-na generála jezdecktva Knochenhauera, pane, co jsem mu dělal sluhu, pane! Poslušně hlásím, pane, že byl veli-telem 10. armádního sboru v Hamburku, pane!“

„Znám generála Knochenhauera velice dobře,“ řve plu-kovník a plácá svého koně po krku, jako by to byl sám ge-nerál. „Vy ale musíte být ničemný chlap, vojáku, když jste nedokázal vyjít s generálem Knochenhauerem!“

„Poslušně hlásím, pane! Hlásím, že generál a já jsme měli problémy ve vzájemném kontaktu, pane!“ usmívá se Drobeček zkroušeně.

„Co vy jste vůbec za chlapa?“ zavrčí plukovník a na-klání se přes koně, aby si Drobečka lépe prohlédl.

„Němec, pane! Já jsem Němec, pane! To teda jsem, pane!“ řve Drobeček. Pažbou pušky přitom mlátí do dla-žebních kamenů, až z nich odletují jiskry.

„Vy o mně ještě uslyšíte,“ slibuje mu se zřejmým od-porem plukovník. Otáčí koně a odjíždí do parku.

„No a co teď k čertu budeme dělat?“ ptá se Gregor, když se vyděšeně dívá za plukovníkem mizícím v dešti.

„Máš problém, kamaráde,“ připouští Porta zasmušile. „Nějaký plukovník z velitelství ti nakázal zatknout na-šeho drahého kaplana a odvést ho s ostatními vězni. Měls proti tomu rozkazu protestovat. Dostal ses na veli-ce tenkej led. Nemůžeš ho vzít s sebou, protože ti chybí dva strážní. Kdybys to udělal, bylo by to proti armádním předpisům. Přijdeš o frčky a budeš rád, když ti nenapaří dva roky v Germersheimu. Ale taky nemůžeš toho ka-plana nezatknout. Dostals k tomu přímej rozkaz od plu-kovníka. Kdybys to neudělal, tak odmítáš poslechnout rozkaz. No a to by tě mohlo stát krk, synu!“

„Co mám teda sakra dělat?“ kvílí Gregor zoufale. Proklíná den, kdy z něj udělali poddůstojníka, díky če-muž může být pověřen velením eskorty. „Dostaň mě z toho,“ prosí.

„To je ale naposledy,“ usmívá se Porta zešířoka. „Pro-tože já se nerad pletu poddůstojníkům do rozhodování.“

„Nemel nesmysly!“ přerušuje ho Gregor a v očích mu svítá naděje. „Řekni mi, co mám dělat.“

„Než se objevil ten plukovník na svém koni, dostals rozkaz od štábního kaplana. Ten ti rozkázal, abys přepa-dl „Růženku“ na Berg Strasse. Kaplan je štábním důstoj-níkem, který se svou hodností rovná majorovi, a neupo-slechnutí jeho rozkazu tě může přijít pěkně draho. Navíc svůj rozkaz ještě neodvolal.“

„Prokristapána, no tak co mám dělat?“ fňuká Gregor se slzami na krajíčku, neboť cítí, že led pod jeho nohama je tenčí a tenčí. „Vězeň ale nemůže dávat rozkazy veliteli své eskorty. A rozhodně ne rozkaz jít do hospody!“

„Tvůj porod asi nebyla žádná legrace,“ říká přemýšli-vě Porta. „Copak to nechápeš? Ty jsi ještě plukovníka s jeho koněm nepotkal!“

„Chápu, chápu!“ rozsvítí se Gregorovy oči, neboť za-hlédne přímo před sebou bezpečný břeh. Odpochoduje-me přímo do „Růženky“ a necháme se tam od toho pi-tomce kaplana napájet zrzavou vodou. Až budeme z „Růženky“ odcházet, tak poslechneme rozkaz toho plukovníka a toho blbýho pastora zatkneme. No a až když budem v „Růžence“, tak tam seženem dva další strážný.“

„Ty pořád říkáš „my“,“ přeruší ho Porta udiveně. „Ty seš ten, kdo provádí rozkazy, a ty seš ten, co si to potom odnese. Ty, a ne „my“! Ty seš tady šéfem!“

„Díky bohu, že jsem se nikdy nestal poddůstojní-kem,“ oddechne si Albert, a odhalí přitom dvě řady per-leťově bílých zubů. „To je nebezpečný, to teda jo!“

„Jste schopen služby,“ zařve vojenský lékař z temnoty a hrozivě chřestí železky.

„Drž hubu, kreténe,“ vyjede na něj Drobeček a praští ho do krku pažbou pušky.

„Vězni a eskorto, rychlým pochodem vpřed!“ velí Gregor hlasem, který je zjevným důkazem, že už mu to je všechno jedno.

Štábní kaplan vede zástup s jezdeckým bičíkem na ra-meni, jako by to byla nějaká šavle. Tu a tam přestane pochodovat a provede několik tanečních kroků. Vybra-ným způsobem smeká čepici pokaždé, když míjíme ně-jakého civilního chodce.

„Pít alkoholické nápoje je nemravné,“ prohlašuje vojenský lékař s ďábelským úšklebkem. „Nemyslete si, že se vyhnete frontové linii,“ obrací se ke strážmistrovi dělostřelectva. „I kdyby se ti játra cirhózou nafoukly tak, že bys nemohl dechat, budeš označen za schopný-ho!“ Dlouhne černocho do zad. „Chcete poznat doktora Alberta Hüttena lépe? Teď máte příležitost. Mohl bych vás poslat na práci do chemický čistírny, tam by z vás byl sněhobílý Němec co by dup. SS Reichsführer rozkázal, aby se všichni stali Árijci. Kdo má zahrnutý nos, nechá si ho narovnat. Jak ste se vůbec dostal k týhle barvě pane Černej?“ „Nech toho kvákání,“ vyprskne Albert, ožene se po něm, ale doktor se rychle shýbne. „Černej nebo bílej, stejně seš schopen služby, tak fof-rem zpátky na frontu, mladíku!“ „Žijte spolu v milosrdenství Páně a přijdete do nebe,“ zanotuje kaplan a bičík se mu omotá kolem hlavy. „Duchovní jsou jako dívčí nohy,“ kření se Porta. „Sli-bujou ti lepší časy, když se dostaneš nahoru!“ „zabij mě,“ prosí ho kaplan s posvátným výrazem ve tváři. „Naráž mou hlavu na sloup před posádkovej kostel. Vždycky jsem chtěl bejt mučedníkem.“ Padne na kolena na tramvajovém ostrůvku a láskyplně obejmě litinový podstavec návěští. „Brzy se sejdem, milovaný Koperníku!“ Jeho hulákání burácí náměstím. „Tenhle chlap má prdel tam, co má jiný mozek,“ po-vzdechne si Gregor rezignovaně. Zuřivej Emil z něj udělá četu mučedníků, když se mu konečně dostane do klece! Vojenský lékař najednou obejmě Drobečka a začne mu olizovat tvář jako nějaký nadržený pes. „Myslel jsem, že jsi mrtvej, kamaráde. Máš skvělejš převlek, ale já jsem tě prokouk. Ty seš ten chlápek, co šukal mrtvolu v márnici v Klagenfurtu. A sundej si čepici, když mluvíš s akademikem,“ blekotá a sráží Drobeč-kovi ocelovou přilbu. „Dej ty svoje smradlavý pracky z mýho kastrolu!“ řve Drobeček vztekale a zdvíhá přilbu ze země.

„Má čepice tři puky má
má tři puky čepice má...“

zpívá vojenský lékař šťastně a pokouší se o několik charlestonových kroků. Zamotají se mu ale nohy a padá na zem.

„Iacta sunt alea9), oznamuje kaplan řízným hlasem, když přivádí eskortní oddíl do, Růženy“.

„Ach neee!“ zaúpí hostinský a upustí dva plné püllit-ry. „Zas je tady ten zatracenej farář!“

Kaplan se vrhne na talíř s kouřícím vepřovým, zelím a knedlíky, a zní to, jako kdyby vypustili tlupu hlado-vých vlků. Nebere si nuž ani vidličku, a cpe si jídlo do pusy oběma rukama.

Pan domácí se chytá za hlavu.

„Bože stůj při nás, nebo nám to všechno sežere. Tohle bylo pro šest lidí! Co teď dám chlapům ze střeleckýho klubu?“

„Nech je sežrat faráře,“ navrhuje Porta prakticky. „My se bez něj obejdeme!“

„To je strašnej člověk,“ úpí hostinský. „Sedm moro-vejch ran egyptskejch najednou. V celý brandenburský vojenský zóně není jediný důstojnický jídelny, kde by se netřásl strachem před jeho nájezdem. Prej když byl na večeři s Reichsmarschallem, tak ještě než byli ostatní hosté hotovi s předkrmy, stihl sežrat úplně všechno, co leželo na stolech, včetně květinový výzdoby. Jindy zase zlikvidoval Goringovi jeho elektrické vlaky, když ho pl-ně naložil krájeným vepřovým. Na jedné straně vlaku stáli tři kuchaři, který porcovali podsvinčata, a von je postupně rožnil a nechával nakládat do vlaku. Když ko-lem projížděl jiné vlaky, nechal vyložit vagóny. Když ty vlaky naplnil, tak byly tak zaneřáděný, že to Reichs-marschallové a všem jeho specialistům na vlaky trvalo tři tejdny, než ty vlaky zase uvedli do provozu. Říká se, že je nepřímým důvodem, proč Luftwaffe nevyhrála bit-vu o Británii.“

„Skvělý jídlo,“ říká kaplan a kamarádsky poklepává pana domácího na rameno.

„Jsem rád, že vám chutnalo,“ odpovídá hostinský mrzutě.

„Bylo to moc dobrý, pane domácí. Chtělo to možná trochu víc knedlíčků, ale já si nestěžuju. Vepřový bylo skvělý. Vsadím se, že podomácku uzený. Vy ste moc ši-kovnej chlap, pane domácí. Mně nemusíte nic vyprávět. Za barákem máte ilegálně pár prasátek, co? A kdy budete zase zabíjet? Určitě se zastavím. A teď si dáme čaj s ru-mem. No a po něm si dáme rundu piva a ořechový kořál-ky. Dejte mi to jako vždycky na účet, pane domácí.“

„Tenhle velebněj vožrala mě přivede na mizinu,“ úpí hostinský zoufale.

„No a proč ho teda nevyhodíte, pane domácí?“ ptá se Porta. „Pořádnej kopanec do tý jeho svatouškovský prdele a je ze dveří venku.“

„To nemůžu,“ vzdychne hostinský hluboce. „Slyšel ste ho. Ví vo těch prasatech, co mám vzadu. Kdyby mu tak nějakej blbej Anglán chtěl hodit bombu na tu jeho zasranou palici. Ze všeho nejhorší je, že furt říká, jak zejtra začne nověj život a všechny svý dluhy začáluje.“

„Jo, jo, každej má nějaky problémy,“ říká Porta. „Znal jsem kdysi jednoho náčelníka stanice, Leo Bim-baum se jmenoval, a ten šéfoval hlavnímu nádraží v Bambergu. Byl vám to milej a uznalej chlápek, měl ale slabost na lahvinku. V sudý dny pil holandskej gin s pi-vem a v lichý pivo s bommerlunderskou koalkou. Vždycky na Nový rok si dal předsevzetí, že od prvního ledna už bude slušným, střízlivým občanem. Když se ale po oslavě probral, bylo už třetího nebo čtvrtýho ledna, a tak to propásl a musel zase čekat na příštího prvního ledna. A co se týkalo německejch drah, byl přesvědčen o tom, že je vynalezli, aby se měl čím bavit.“

„Plauen, všichni vystupovat!“ řvával občas, když vlak zastavoval v jeho stanici.

No a když se cestující začali probojovávat z vlaku, řval na ně, co to dělají a jestli neumějí číst. Copak tady se nepíše Bamberg? Jemu by ale prošla i vražda, protože jeho tchán byl do roku 1933 Führerovým holičem a dneska byl místním župním.

Nakonec to ale vzalo svůj konec, a nepomoh mu ani ten župní holič. Stalo se to krátce potom, co začal jíst slanečky. Někdo mu totiž řekl, že jsou dobrý na koco-vinu. Bylo to 22. února dopoledne. Myslím, že bylo chvilku před jedenáctou, když to všechno začalo jít na levačku. Náčelník stanice Birnbaum stál na pátým ná-stupišti, žvýkal slanečka, v levý ruce měl zelenej pra-porek a v pravý červenej. Najednou k jeho velkému překvapení vidí příjždět nákladní vlak 109 na třetí a ni-koliv páté nástupiště. Začal zuřivě mávat červeným i ze-leným praporkem.

„109, 109! Co děláte na támhletom nástupišti?“

Nákladní vlak 109 ho ale zřejmě neslyšel. Skočil na koleje a pořád mával svými praporky. Na třetím nástu-pišti se smeknul po nějaké umaštěné staré čepici, co tam někdo zapomněl, a vletěl přímo mezi dva plný vagóny s benzínem, co byly na cestě k 35. tankový rotě do Bam-bergu. Brzdař, co stál na posledním vagóně, se ho snažil zachytit. To ale neměl dělat! Pan Birnbaum se mu chytil za ruku a stáhl ho s sebou pod cisterny. Kola na protější straně hladce usekly hlavu náčelníka stanice Birnbauma, zatímco kola na bližší straně stejně hladce usekly hlavu brzdaři Schultzemu. Smutné to bylo především pro toho druhého, protože ten byl pořád ještě ve zkoušce, a nikdy se nestal plnohodnotným zaměstnancem. Mělo to však ošklivou dobrou. Nehody totiž povětšinou přicházejí ruku v ruce. Uklízečka německých stát-ních drah druhého řádu, paní Ananda Grimmová, stála na druhém nástupišti a opírala si svoji německou bradu o koště německých drah, a přemýšlela, kam ty dva chla-pi zmizeli. Když ten nákladní vlak projel, podívala se znaveně na koleje a uviděla tam hlavu náčelníka stanice Birnbauma, jak na ní mrká. Vydala ze sebe pořádně vy-děšený německý řev.

„Náčelník stanice přišel o hlavu,“ zaječela a běžela do telegrafistovy kanceláře. Ten si myslel, že je opilá, a tak ji dal facku. Ona ho za to později udala. Byla nakonec svým způsobem státním úředníkem a byla v té době ve službě, což mohla snadno dokázat díky tomu, že měla v ruce stále ještě koště. Tím celá záležitost ale neskončila. Kriminálka dostala hlášení a nějakej pitomej úřed-ník to archivoval jako „vraždu“, protože jinej pitomej úředník ten šanon nadepsal červeným perem: Případ č. 2988-41 – „Setnutí hlavy náčelníka stanice“. Případ se nakonec dostal na stůl nějakého rozumného vyšetřo-vatele, co si jím zrovna krátil čas, než se dostane do penze, a už ho nezajímalo nějaký povýšení a všechny tyhle kraviny. Ani tím ale tahle záležitost neskončila. Právě té noci bombardovalo Bamberg RAF. To samo-zřejmě nemělo namířeno na Bamberg, ale na Mnichov. To se zjistilo později, protože jeden z nich musel nou-zově přistát. Polda, co měl ten případ na starosti, dostal zásah právě když pěkně odpočíval „U Kulhavý husy“.

No a tak se ten případ dostal k jinýmu poldovi. Byl to takovej mladej chlápek s nefalšovaným německým rozu-mem státního úředníka. Každý výslech začínal výbu-chem chápavého smíchu a svědkovi vždy vysvětloval, že opakované lži mu jenom přitíží, takže mu nakonec vždycky řekl pravdu. Když uviděl slova „Setnutí hlavy náčelníka stanice“, olízl si lačně rty. Konečně to bylo ta-dy. Pořádně velkej případ,

kterým si mohl vysloužit po-výšení do křesla inspektora RSHA10). Stáhl si krempu klobouku, natáhl si kabát a dal se do práce.

„Příznejte se“, vrčel na paní uklízečku Anandu Grim-movou. „Jestli budete lhát, tak špatně dopadnete!“ Vyslýchal ji tolikrát, že se jí to nakonec všechno po-pletlo, a začala si myslet, že náčelníka stanice strčila pod nákladní vlak 109 sama. Podepsala přiznání na po-žadovaných osmi místech. Nechtěla se ale přiznat k to-mu, že zavraždila brzdáře.

„Ani jsem ho neznala,“ bránila se.

„Lidi nemusíte znát, abyste je mohla zavraždit,“ vy-světloval jí ten mladej polda přátelským hlasem.

„Vojáci to přece dělají každý den!“

Tohle ale neměl říkat. Právě v tom okamžiku přichá-zeli tři jiní pánové se staženými krempami k výsledku nádražního telegrafisty kvůli jinému případu. Uklízečka si jim postěžovala, že tenhle policista obvinil německé vojáky z toho, že jsou to zabijáci. Všichni tři se na mla-dýho detektiva vrhli a málem ho roztrhali na kusy. No a to byl začátek spousty dalších neštěstí. Telegrafista právě seděl s rukou na tlačítku a chystal se zastavit rychlík Eger a pustit napřed vlak z Mnichova.

To, co vedle dělali ty s krempama, ho ale znervózňo-valo. No a tak udělal chybu a rychlík Eger se hnál dál stejnou rychlostí. Vlak z Mnichova přešel na špatnou ko-lej. Telegrafista začal ječet. Stažené krempy byly tak za-měštrány přeměňováním svého kolegy, který se dotkl cti německých vojáků, v kulatou krychli, že jeho výkřik ani nezaznamenali. Oni byli na takové výkřiky zvyklí. Ne-všimli si ani, že se telegrafista snaží spolknout telegrafní pásku, aby zničil důkazy.

„Tak teď se to stane!“ prorokoval a díval se zvědavě z okna.

Rychlík, tažený dvěma lokomotivami, jedna táhla po-zpátku – měl číslo 044376-2 – burácel někde v dálce. Za řevu parního stroje proletěl stanicí. Z poštovního vozu vylétly dva balíky Völkischer Beobachter. Byly v nich poslední zprávy o „vyrovnávání fronty“ a o „strategic-kých ústupech“.

Telegrafista zavřel oči, otevřel pusu a čekal na srážku obou jedoucích vlaků. Setkaly se u bloku 22.

Rychlík Eger se zakousl do spěšného vlaku z Mnichova s racho-tem, který do té doby asi ještě nikdo neslyšel. A po ně-meckém způsobu začalo bejt najednou všechno strašně komplikovaný.

Stažené krempy úplně zapoměly, proč přišly. Zmize-ly ještě dřív, než zvuky té strašný srážky dozněly.

Moc jim to ale nepomohlo. Brzo je našli a obvinili ze spoluú-časti na vlakovém neštěstí. Měly štěstí, že je neobvinili ze sabotáže. To by je museli věšet dvakrát. Takhle z toho vyvázli tak, že jim našponovali krky jenom jednou. Te-legrafista neměl zájem se blíže seznamovat s německou justicí. Vyhodil do povětří sebe a celou stanicí pomocí výbušnin, které měl v úschově pro případ, že by hrozilo zajmutí nepřítelem. Nádražní uklízeče druhé třídy se také podařilo vy-smeknout z dlouhých rukou zákona. Schovala se v kre-denci, kam si telegrafista dával vyšmelený věci. Když vyhodil stanicí do povětří, vylétěla s ní.“

„Vypadáte nějak divně, pane domáci. Nejste náhodou nemocný?“ ptal se Porta starostlivě. „Možná jste mě jen dobře nepochopil. Já jsem se vám tady jenom snažil vy-světlit, že přespříliš alkoholu člověku škodí. Znal jsem jednoho chlápka, co vlastnil benzinovou pumpu. Jmeno-val se Oskar Schleben a byl to nalezenec. Našli ho na jednom prahu jedněch dveří na Schleben Strasse a pak ho pojmenovali podle ní. S pomocí jedné mladé čínské dámy si pomohl k nádhernému malému chlapci, a vždýcky večer tomu chlapci dával sklenici bommer-lunderské, aby usnul. Když tomu chlapci byly dva roky, utekl z domu, aniž by ve svém životě zažil střízlivou chvíli. No, nějakou dobu se potloukal kolem a dyž byl unavenej, sedl si na chodník před zoologickou zahradu. Bylo to hned vedle toho stánku s buřtama, jo až tam! Ni-kdo nechápal, jak se proboha tohle dítě mohlo dostat až tam. Někdo si myslel, že by to mohlo bejt tím, že měl v sobě čínskou krev. No nic, po několika hodinách si ho lidé začali všimát, a co nevidět se pochopitelně objevil policajt.

„Copak tady děláš, človíčku?“ ptal se ho s falešnou fizlovskou laskavostí.

„Pú – pú,“ reagoval chlapec, a říkal to pořád dokola.

Nic jinýho stejně říkat neuměl.

Policajta to začalo hníst. Mluv německy, nebo půjdeš do lochu!

„Pú – pú“, odpověděl chlapec, no a tak ho samozřejmě zabásli.

Odvedli ho do Alexe11), kde ho prolustrovali a vsadili do cely. Klidně by ho tam byli zapomněli, protože s ním nebyli schopni vyplnit vstupní formulář. Nemohli na-psat, že se jmenuje „Pú-pú“ do tak důležitýho

německý-ho policejního dokumentu, to je přece jasný. Když ale nedostal svou každodenní dávku bommerlunderské, tak začal brečet. Štábní strážmistr Schlade, který je voprav-du poctivým typem Němce, otevřel dveře cely a tvrdě si na kluka vyšlápl.

„Tys nečet vězeňský předpisy? Zpěv a hlasitá mluva jsou zakázaný! Přísně zakázaný!“

Kluka to už mň zajímat rozhodně nemohlo. Chtěl svou bommerlunderskou. Poslali pro policejního psy-chiatra a pak to teprve nabralo obrátky.“

„Co je, pane domácí? Vypadáte, jakoby byste se měl udusit,“ říká Porta soucitně a natahuje se pro sklenici piva.

„Už, už, už kurva ani slovo! Vo žádný policii. Vo- vo ni-ničem,“ koktá pan domácí a tiskne si obě ruce na uši. „Já už to nevydržím, pomátnu se z toho na rozumu.“

„Pomátnete nebo nepomátnete, stejně jste schopen služby. Na to se můžete spolehnout, vy prkennej mize-ro,“ oznámil mu vojenský lékař důrazně. Chvilí na to se zeptal štábního kaplana, jestli on by ho chtěl líp poznat.

„Jste opilý, pane,“ řekl kaplan.

„Chyba lávky! Ten, kdo je opilý, jste vy, kaplane. Ale to vám nepomůže. Jste schopen služby, a hotovo. Hurá na frontu a kulku do hlavy! Může se pes dostat do nebe?“ ptá se po chvilce ticha s podivným výrazem v očích.

„Žádost je třeba podat biskupovi do Münsteru. Bude se s ní zabývat skutečně svědomitě,“ odpovídá kaplan. „Dám vám doporučení. Nezapomeňte, že tam musí být náležité kolký!“

„Proklatě, já už tyhle sračky nemůžu vystát!“ křičí Gregor. Začíná být strašně horlivý. „Vězni a eskorto! Seřad'te se, vy zasraný neřadí! Vězni uprostřed! Jestli někdo z vás votevře hubu, tak mu tu jeho blbou palici nacpu do prdele! Mejdan skončil! Vracíme se do ar-mády!“

Pár nás zakoplo na schodech, když jsme vycházeli z „Růženky“ a vesele jsme zpívali. Kaplan vylezl na pouliční lampu, pověsil se tam a začal štěkat. Tvrdil, že je vlkodlak.

„Letím, koukejte,“ zařval triumfálně a spadl s velkým cáknutím do břčky.

Gregor nám rozkazuje, abychom se seřadili a přepočít-tali, pořád si ale měníme místa a on se stále nemůže do-počítat.

„Všechno se to točí a točí,“ naříká nešťastně. „Množí-me se jako nějaký pitomý zajíci.“

„Nech to spočítat mě,“ říká Porta snaživě. Ale ani je-mu ty čísla pořád neseď. Jde dovnitř a vychází ven s kouskem kulečnickové křídý. Každý má udělat křídou značku před svojí levou nohou, pak vystoupit z řady a vrátit se do „Růženky“, aby se nepletl při počítání. Všechno to pokazil kaplan, který si udělal značku před oběma nohama.

Gregor má dojem, že se z toho zblázní, a začne mlátit hlavou do zdi.

Porta náhle dostává dobrý nápad. Každý dostane plný půllitr piva, vypije ho a postaví prázdný půllitr na pult.

Drobeček to všechno zkazil, protože než to ostatní vypi-li, tak si vzal pár dalších sklenic.

Gregor se vzdává nápadu, aby se přepočítávali.

Už je pozdní odpoledne, když pochodujeme přes Bridge na Kronprinzenské nábřeží, když v dálce slyšíme vojenský orchestr.

„Píseň!“ velí štábní kaplan a sám zvučným hlasem spustí:

Willst du noch einmal sehen
sollst du nach dem Bahnhof gehen.
In dem grossen Wartesaal,
sehen wir uns zum letztenmal.12)

„Upravte si výstroj, narovnejte přilby!“ rozkazuje Gre-gor nervózně. „Snažte se proboha vypadat aspoň trochu jako německý vojáci! Dej tu karabinu nahoru, Drobeč-ku. Neseš ji jak ožralej pytlák.“

„Co se děje?“ vykoktal Albert s šíleným výrazem brázdícím jeho černý obličej. „Jede Adolf?“

„Ještě hůř,“ zasténá Gregor. „Pochoduje sem nová stráž. Jdou přímo proti nám a hrají Badenweiler, což je oblíbený pochod samotného Führera.“

„C' est le bordel!“ říká Legionář lhostejně.

„Musíš určitě něco slavit,“ říká Porta. „Asi zase něja-kej vítěznej ústup!“

„Co kdybysme zapadli do „Chromýho žandára“, než bude po všem?“ navrhuje Drobeček prakticky. „Je to hned tady. Pár kroků touhle pitomou ulicí a jsme v „Žan-dárovi“ rychle jako kudla v zádech!“

„Na to už je pozdě,“ rozhodl Porta. „Blíží se konec světa.“

Orchestr pěchoty v čele s vojenským kapelníkem to-čícím v ruce hůlkou se právě v plné parádě vynořuje za rohem. Zaplňuje celou šíři ulice.

„Plnou parou vpřed,“ radí Porta. „Velíš vojenské es-kortě s vězni v železech. Podle vojenských předpisů máš právo přednosti před těma chlapama s plechama a bub-nama! Ten orchestr ti musí uhnout! Ty musíš zastavit je-nom kvůli těžkejm motorizovanejm jednotkám.“

„Jasně, jasně, ale ten orchestr hraje Führerovu oblíbe-nou Badenweiler!“ vkládá se do toho Heide.

„Dokonce i těžký motorizovaný jednotky kvůli ní zastavujou. Tak se to píše ve vojenskejch předpisech v oddílu o orchestrech!“

„Svatá matko boží, co mám dělat!“ křičí Gregor zou-fale.

„Musíš získat čas,“ radí Porta. „Naříd' vězňům a es-kortě, aby pochodovali pozpátku přes Spree Bridge, to bych udělal já. No a pak tě nemůžou obvinít z toho, žeš změnil trasu. A ty umpa-umpa trumpety taky nebudou moc říct, že se jim pleteš do cesty!“

„Tu as raison,“ říká Legionář.

„Nemůžeme pochodovat pozpátku věčně,“ ječí Gre-gor a zírá zuřivě na Portu.

„Samozřejmě že ne,“ vysvětluje Porta trpělivě. „Jak-mile dohrajou ten Adolfův pochod, tak nejsou víc než každý jiný pikolici a tvoje ozbrojená eskorta pak bude mít přednost. Pak začnem pochodovat přímo vpřed za svým ptákem, a jestli ti ten nafintěnej kapelník hned ne-uhne z cesty, tak mu tu jeho hůlku nacepš do prdele. To by ho mělo naučit respektu k ozbrojený eskortě naší vel-ký německý armády!“

Najednou jakoby doprostřed orchestru udeřila pořád-ná vichřice. Z jedněch vrat vylítnou dvě vyděšené kočky se třemi buldoky v patách. Jedna z koček vyskočí na zá-da hráči na tubu, který zakopne o vlastní nohu a upustí nástroj. Přes tubu upadnou dva trubači, zatímco druhá kočka proběhne mezi nohama ostatních hudebníků ná-sledovaná všemi třemi psy. Pobíhají zuřivě mezi hudeb-níky a vyvolávají mezi nimi nepopsatelnou paniku.

Vojenský lékař se nějakým nevysvětlitelným způso-bem dostal k taktovce a začal dirigovat bubeníky a flét-nisty, kteří dosud stáli na nohách. Začali se jím automa-ticky řídit a náhle zahřmí úvodní takty zakázané „Salus Caesari, nostro Guillermo“.

Kapelník se vzpomíná a vyděšeně zakázaný pochod ukončuje. Vojenský lékař se na něj bezhlavě vrhá s dirigentskou taktovkou, a ten se brání hůlkou se stříbrným knoflíkem.

„Gregore! Jako velitel eskorty tomu musíš učinit přítrž,“ říká Porta. „Vězni jsou ve tvé péči. Obávám se, že budeš muset toho kapelníka zatknout za napadení vězně, který je pod tvou ochranou.“

„Nemůžu, já nemůžu, mám toho dost!“ vzlyká Gregor zoufale. „Kdybych se tak nikdy nenarodil!“

„To už se ale stalo,“ prohlásil Porta nevýrazně. „Vy-padněme odsud, než dostanou čas o tom přemejšlet.“

„Vězni a eskorto, pochodem vchod!“ huláká Gregor zoufalým tónem ztraceného muže.

„K čertu s nima všema!“ ječí štábní kaplan a žene se do čela skupiny.

V panice ustupují vojáci nové strážě stranou. Ženeme se vpřed jako přílivová vlna v den posledního soudu.

Když jsme ušli kus po Lehrter Strasse a blížili se k fot-balovému hřišti, Drobeček najednou strašlivě zařval a zlomil se, jakoby jeho tělo zachvátila nějaká hrozná bo-lest. Hodí sebou na zasněžený asfalt a ječí jako šílenec.

„Co se proboha děje?“ ptá se Gregor s vyvalenýma očima a strachem vepsaným ve tváři.

„Tohle já znám,“ vyprskne doktor vztekle. „Nesimu-lujte tady, chlape! Jste schopen služby!“

„Mý želízka, mý želízka,“ zajčel Drobeček, a zkrou-til se do ještě menšího klubíčka.

„Tvý želízka?“ ptá se Porta nechápavě.

„Mý želízka, mý želízka. Uskřípnou mi kurva koule!“ sténá Drobeček srdceryvně a zmítá sebou na mokré zemi.

Záhada se vysvětlila, jakmile jsme mu sundali kalho-ty. Nesl želízka tak, jako to viděl dělat ve filmech ame-rickou policii. Nevšiml si ale, že mu vklouzla do kalhot a zničehonic se zacvakla kolem jeho přirození. Jak se zmítal, svírala se pořád víc.

Nějakou chvíli Portovi trvalo, než našel klíč, vysvo-bodil ho a eskorta mohla pokračovat v cestě.

„Dominus vobiscum!“ zdraví štábní kaplan skupinku choulící se na tramvajové zastávce. Mňouká jako kočka a prosí doktora, aby ho vykastroval, aby se nedopustil nějaké nepředloženosti, až potká hříšné ženštiny. Vy-skočí na lavičku a rve přes fotbalové hřiště:

„Všichni mrtvý se okamžitě nahlásí diviznímu kapla-novi k poslednímu pomazání a postříkání svatou vodou! Účet zatáhnou příbuzní!“

„Já toho kretěna zastřelím,“ slibuje Gregor pevně, a rve ho dolů z lavičky.

„Dokázali jsme to!“ říká Porta a tiskne prst na tlačít-ko zvonku na bráně posádkové věznice.

„Vo co se to tady kurva snažíš, chlape? Chceš snad zburcovat celou věznici?“ spílá mu nějaký strážrotmistr vztekle.

„Pane rotmistře! Poslušně hlásím, pane, máme tak trochu naspěch!“ odpovídá Porta, a sráží podpatky.

„Máme velké zpoždění, pane. Dostali jsme rozkaz při-vést nové vězně až z Berlína. Posledního z nich jsme převzali od samotného Standartkommandanta, pane!“

„Smrdíte chlapi hůř než nějaké zkurvenej pivovar,“ mručí strážrotmistr.

„Rozkazy, pane, rozkazy! Dostali jsme rozkazy, aby-chom pili alkoholické nápoje,“ oznamuje Porta.

„Ať jsme přišli kamkoliv, všude jsme dostali rozkaz sednout si do hospody, baru, restaurace, všude možně. Známe vojenský předpisy moc dobře na to, abysme riskovali nechat se zavřít za neuposlechnutí rozkazu. Jestli chce-me přežít tuhle světovou válku, tak musíme poslouchat rozkazy, ať už jsou sebeblbější.“

„Mě nemůžeš, chlape, ošálit,“ vykřikne vojenský lékař a zadívá se na strážrotmistra přísně. „Seděli jste si tu a si-mulovali už moc dlouho. Jste schopni služby, všichni do jednoho. Hurá na frontu, aby vás tam mohli zastřelit!“

„No, jste tady pěkně zašitý,“ libuje si Porta, když sle-duje skupinu vězňů v pracovních kombinézách, co v kleče šůrují podlahu.

„Tohle každé mazák rád vidí,“ usmívá se Drobeček spokojeně. „Práh, co se takhle krásně leskne, nevidíš každé den. Tyhle tvý nevolníci tady, to používaj nor-mální leštěnky, nebo něco speciálního ze zásobovacích skladů vojenskejch věznic?“

„Až třikrát zaklepu a rozrazím tyhle dveře,“ šeptá strážrotmistr, „tak sem nenapochodujete, ale vletíte, a ne abyste se špičkama noh dotýkali týhle bílý čáry na pod-laze! Jestli se jí dotknete, tak z vás pan podpraporčík udělá šneky a nechá vás žrát vlastní hemoroidy!“

„My víme, pane rotmistře,“ slibuje Porta sebevědo-mě. „My už jsme tady byli. No tak otevřete ty brány pe-kelné!“

Dveře se rozletí a eskorta s řinčením vpochoduje do-vnitř a postaví se jako podle pravítka za bílou čáru na zemi.

Gregor podá hlášení tak rychle, že to celé zní jako jedno slovo.

Podpraporčíkova tvář za stolem vyzařuje bestiální zlomyslnost, co by vyděsila nejednoho válečného hrdi-nu.

Oči se mu proradně lesknou mezi dvěma boulemi tu-ku, když si nás jednoho po druhém zkoumavě prohlíží. Svou chlupatou, téměř gorilí rukou, se škrábe na doko-nale holé hlavě. Jeho pohled se zarazí na Drobečkovi, jakoby nemohl uvěřit tomu, co vidí.

„Jak ses pro Boha živýho dostal k takhle strašlivému ksichtu,“ ptá se hlasem připomínajícím prasečí chroch-tání.

„Poslušně hlásím, pane podpraporčíku,“ zařval Dro-beček s očima upřenýma na obraz Hitlera, „já sem z Frankensteinovy rodiny, pane!“

„Chceš si ze mě dělat prdel?“ zavrčí podpraporčík hrozivě, a napůl se vztyčí ze svého křesla. Aniž by čekal na odpověď, zaře:

„Vězni vlevo v bok! Poklusem klus!“

Štábní kaplan samozřejmě zakopne o vlastní nohu. Leží na zemi opřený o loket s bradou podepřenou

jako nějaký cherub a začne zpívat žalm:

„Srdce se mi v hrudi svírá,
přepadly mě hrůzy smrti,
padá na mě strach a chvění. „

„Ten chlap je ožralej jako prase,“ prohlásí podpraporčík a vstane z křesla úplně. „Co to má znamenat?“ „Poslušně hlásím, pane,“ zahlaholí Porta a třikrát za sebou srazí podpatky. „Právě takhle to bylo, pane! Proto je pan kaplan tady, pane! Nikdy v životě jsme ho nevi-děli, než se vypotácel z temnoty a rozkázal nám, abys-me šli k „Růžence“, kde má dluh za spořádané jídlo, pa-ne. No a pak přijel Standortkommandant na jeho hnědém koni, a rozkázal nám, abysme vzali kaplana s sebou do vězení, pane. Poslušně hlásím, pane, že k něčemu podobnému už jednou došlo, pane, stalo se to eskortě s vězni při cestě do posádkové věznice v Mni-chově, pane. Ti nešťastníci pochodovali po Leopold Strasse, když se náhle objevil černý kůň s generálem pěchoty Ritterem von Leebem. Na druhé straně ulice, pane, seděl hlavní veterinář doktor Schobert, a zpíval sprosté písničky, pane. Ten velící důstojník, pane, roz-kázal eskortě, aby toho zpívajícího veterináře vzala s sebou. No a tak to taky udělali, pane, protože rozkaz je rozkaz, jako že kořalka je kořalka, pane. Když se pak ale dostali na Luipold Strasse, tak se objevil další kůň, tentokrát pane zrzavej, a na něm seděl štábní velitel 7. armádního sboru plukovník von Wittsleben. Ten jeho kůň, to vám byl pane pravej rakouskej kůň, co sloužil u 2. honvédske husarské roty, ale když se Rakousko vrátilo do náruče velké Německé říše, pane, tak se ta ro-ta zase stala součástí německé. armády. Velitel štábu na-čapal někde dva svobodníky ze 40. pěší roty, pane, co vedli proti státní řeči. No a tak byli také předáni téhle ubohé eskortě.“

Podpraporčík zaskřípal zubama tak silně, že je s podi-vem, že si přitom nevykloubil čelist. Poté začal hrozivě koulet očima.

„Dále poslušně hlásím, pane,“ pokračuje Porta, aniž by se na vteřinku odmlčel, aby mohl nabrat dech, „že tahle eskorta ještě zdaleka nebyla z bryndy venku, pane. Chytře to vzali přes Maria Theresien Platz, když znena-dání odněkud vylítli dva vojáci, jakoby měli za prdelí letlampy, pane. Ze „Zlatého poháru“ se vzápětí ozvala strašlivá rána, pane, a v lítacích dveřích tam poskakoval nějaký poručík, jakoby ho zrovna někdo pořádně nakop do prdele, pane. No, všechno to začalo, když Stabszahl-master Zorn...“

Podpraporčík se třikrát nebo čtyřikrát zhluboka na-dechl. A pak začal rvát. Slova se mu valila z úst tak rychle, že nebylo vůbec rozumět, co říká. Když se nako-nec zase vzpamatoval, zhroutil se zpátky do křesla, které na protest zaskřípalo.

„Hele ty! Zavři tu hubu!“ vyštěkne na Portu. „Jde mi z tebe hlava kolem. Švitoříš jako klec plná hrdliček. Ne-slyším kvůli tobě ani vlastní myšlenky. Co ke všem čer-tům mám já společného s eskortou 7. armádního sboru? Tady jsme v Berlíně. Mě vůbec nezajímá, co se stalo v Mnichově. Mě hovno zajímá Mnichov, stejně tak jako celej 7. armádní sbor, a já ti rozkazuju, aby ti po Mni-chovu bylo taky hovno!“ „Promiňte, pane! Zrovna teď žádný hovno nemám k dispozici, pane,“ usmívá se Porta přátelsky. „Poslal tě sem snad samotnej ďábel?“ ječí podprapor-čík s pěnou u pusy. „Nebyls náhodou tenkrát v tom Mni-chově sám vězněm, milej svobodníku?“

„Ne, pane, vopravdu ne! Já s tou eskortou neměl nic společného. Nebyl jsem ani doprovod, ani vězeň. Po-prvým jsem o tom slyšel, když se do Wehrkreis-Pfarrer Weinfuss přišel vyzpovídat jeden rotmistr. Byl jsem tam tenkrát asistentem kaplana. To bylo u 7. divize v Mni-chově, pane. A tam, mimochodem...“ Podpraporčík praští oběma rukama do stolu tak prud-ce, že nám papíry, tužky a další věci létají kolem uší.

„Ještě slovo a zaškrťm tě!“ hrozí mu chraplavým hla-sem. „Proč mi tohle všechno vyprávíš?“ ptá se po chvíli nešťastně.

„No, pane, když to chcete vědět, pane, tak proto, aby pan podpraporčík pochopil, proč jsme s sebou přivedli toho štábního kaplana...“

„Dokumenty vězňů,“ vpadne mu do řeči podprapor-čík a vrhne na Portu vražedný pohled. Bledý Gregor mu mlčky podá několik dokumentů. Čtyři, normální vězni zmizí v útrobách posádkové věznice.

V kanceláři na chvíli zavládne tíživé ticho. Sledujeme podpraporčíka, nechvalně známého „Zuřivého

Emila“, a ten se dívá na nás. Kožená výstroj vrže. Pažby pušek skřípou na podlaze. Na piják najednou přiletěla moucha a začala si čistit křídla. Všichni se na ni zadívali.

Porta otevře pusku, jakoby chtěl něco říct, ale nakonec si to rozmyslí a zase ji zavře. Albertovu černou hlavu připomínající fotbalový míč najednou rozdělí perleťový úsměv.

„Čemu se to sakra křeníš?“ zaburácí „Zuřivý Emil“. „Představil sis, že seš zpátky v Africe, a chystáš se se-žrat nějakýho ubohýho misionáře, co? Zavři tu hubu, chlape! Tady v Německu se smějem, jenom když k tomu dostanem rozkaz. Chápeš? A teď mi řekni, jak ty ses proboha dostal k uniformě velkého Německa? Pokud vím, tak Führer řek’, že černoši jsou untermensch stejně jako židi, nebo ne?“

Albert vrhl prosebný pohled na Portu, který mu oka-mžitě přispěchal na pomoc.

„Dovolte mi promluvit, pane. Albert, pane, není opra-vdovej černocho, pane. Von je říšskej černocho, pane. Jeho otec byl strážmistrem u husarů. Můžu vám to všechno vysvětlit, je to dlouhá historie.“

„Ticho! Žádný vysvětlování,“ zařve „Zuřivý Emil“ se zděšeným výrazem v očích. „Dokumenty pro zbytek vězňů. A hod’te s sebou, chlape, sakra. Hod’te sebou! Ne-myslete si, že sem vlezete a odložíte si tady, koho chce-te. Ani vraha, co uřízl hlavu vlastnímu generálovi, bych sem nevzal bez pořádný dokumentace.“

„Poslušně hlásím, pane,“ ujist’uje ho Porta, „doku-mentace je na cestě. Přijde poštou, musí tady být kaž-dým dnem, pane. Poslušně hlásím, pane, že když jsme potkali toho hnědýho koně se Standortkommandantem, pane plukovníkem...“

„Nechci vo tom nic slyšet, vo žádných koních, žádných plukovnících! Rozuměls, svobodníku! Přestaň škemrat! Přestaň hlásit! Já z tebe snad zešílím! Doklady, doklady!“

„Poslušně hlásím, pane, že právě to jsem se zrovna chystal hlásit...“

„Ne, ne, NE!“ vzlyká, Zuřivý Emil“ a zoufale se na-táhne na stůl před sebou.

„Chcete se napít, pane,“ usmívá se Porta přátelsky a podává podpraporčíkovi sklenici vody.

„Zuřivý Emil“ ji popadne jako tonoucí chňapající po kusu naplaveného dřeva a chlemtá vodu, jako když se proráží ucpaný kanál. Vyrve zásuvku svého stolu, vy-táhne z ní armádní revolver a položí ho na stůl před se-be. „Víš, co je tohle, svobodníku?“

Porta se nakloní dopředu a začne si revolver se zá-jmem prohlížet.

„Poslušně hlásím, pane, že je to Walther, model 38, pa-ne. Tady mám jeden přesně takovej.“ Vyjme ze svého pouzdra dobře naolejovaný revolver a namíří ho na „Zuřivého Emila“. Podpraporčíkovi začne pošukávat v kout-cích očí.

„Nemíř s tím na mě,“ koktá a zvedá ruce k hlavě v ochranném gestu. „Mohlo by to vystřelit!“

„Poslušně hlásím, pane, že právě to se jednou přihodi-lo, pane. Stalo se to strážmistrovi kavalerie ve věznici v Paderbornu. Chlapi mu říkali „Trpaslík“, protože tak vy-padal, pane. No, pane, a pak ho zastřelil jeden svobodník od kavalerie ze 4. střelecké roty. Svobodník strážmistrovi jenom ukazoval svoji osmičku, zrovna jako to děláme my dva. Ani tři důstojníci od JAG nebyli nikdy schopný vy-světlit, jak ten revolver mohl vystřelit, ale tak nějak se to stalo, a strážmistra kavalerie to oddělalo jako ovci, pane. Na krátkou vzdálenost vám, pane, osmička udělá pořá-dnou díru, a osmatřicítka vám udělá nejmiň takovou, jestli mi rozumíte, pane. Můžu vám to klidně dokázat, když...“

„Dej tu bouchačku pryč,“ křičí „Zuřivý Emil“ zoufale. „Chci mít tenhle případ z krku, a už do toho nemotej žádný koně, plukovníky nebo revolvery. Proč je tady ten kaplan a ten vojenskej doktor? A ty, svobodníku, už drž hubu,“ soptí a ukazuje svým tlustým prstem na Portu. „Tvůj hlas už nechci v životě slyšet. I kdybysme my dva byli jedinými, kdo přežijou tuhle válku! Radši bych mluvil sám se sebou. Odpovězte! Vy, poddůstojníku,“ zařve na Gregora.

Gregor je ale na pokraji nervového zhroucení a je schopen vydávat jenom jakési podivné zvuky.

„Zuřivý Emil“ se začíná chvět. Celé jeho tělo zachvá-til třes. Popadne se oběma rukama zoufale za hlavu. „Ježíši, Josefe, Marie a celá svatá rodino! Čeho sem se to jen dočkal? Zbláznil jsem se snad, nebo se mi to je-nom zdá.“

„Poslušně hlásím, pane,“ zaburácí Drobeček hlubo-kým hlasem. „Poslušně hlásím, že Standortkommandant pro Berlín a Moabitt nám rozkázal, abysme zatkli štáb-ního kaplana, pane, a rozkázal nám, abysme ho vzali s sebou, dyž viděl, že zrovna deme do basy. Standort-kommandant řek, že jako zavolá veliteli věznice, a vo kaplanovi s ním promluví, pane.“

„A za co ho mám jako zavřít?“ úpí „Zuřivý Emil“. „Musím vědět, pod čím ho mám zapsat. Nemůžu prostě vypsat příjemku na „jednoho kaplana, co sem tady do-stal“. Tohle je pruská věznice, ne nějaký pitomý ztráty a nálezy.“

„S dovolením, pane, ten štábní kaplan urazil němec-kýho boha,“ lže Drobeček nestydatě. S velkým zájmem sleduje, jak „Zuřivý Emil“ něco překotně škrábe na vě-zeňský přijímací formulář.

„No dobře,“ zavřeči „Zuřivý Emil“ spokojeně, a nepře-stává psát perem po papíře. „To už je snad všechno, ne?“

„Jenom ještě trochu pomlouval Führera,“ říká Drobe-ček a dlouze zívne.

„Tos nemohl říct hned, ty blbej magore,“ zařve „Zuři-vý Emil“ vztekle. „Ted’ musím ten formulář přepsat a při tom je třeba třech spolehlivých svědků. Takový abys dneska v Německu pohledal. Všichni přece ví, že urážka Führera je víc, než urážka Boha!“

Začne formulář horečně přepisovat. Převrhne přitom lahvičku zmizíkovače, dostane záchvat vzteku a zakous-ne se do bloku vstupních formulářů. Zavolá stráž a roz-kazuje, aby byl kaplan odveden do cely 210 v důstojnic-kém křídle.

„Dominus vobiscum,“ slyším kaplanova požehnání doznívat v dálce.

„A co s tímhle?“ ptá se „Zuřivý Emil“ a ukazuje na vojenského doktora.

„Poslušně hlásím, pane,“ zamumlá Drobeček. „Dok-tor je tady na vlastní rozkaz.“

„Pane bože velkoněmecký říše,“ zavřeští „Zuřivý Emil“. „Kam bysme došli, kdyby se každý Němec moh jen tak sebrat a dát se zavřít? Museli bysme postavit ješ-tě nejmíň tisíc věznic!“

„Hele, klídek! Však já se vo tebe postarám,“ vykřikne doktor a hrozivě se kymácí. „Tady nestrším žádný simu-lanty! Vy, podpraporčíku, no vy! Jste schopen služby!“

„Dovolte mi to vysvětlit, pane,“ skočí mu náhle do ře-či Porta. „Starší svobodník Creutzfeldt má skvrny na mozku, pane. Kdysi ho kopnul kůň, víte. Už zapomněl, že jsme potkali majora von Otta, velitele berlínského strážního praporu. Ten nám rozkázal, abysme doktora vzali s sebou, pane, protože narušil strážní pochod a v rozporu s předpisy sebral kapelníkovi taktovku a nu-til kapelu hrát zakázanou muziku.“

„O tom jsem něco slyšel,“ vzdychne „Zuřivý Emil“ a kroutí nevěřičně hlavou. „To ho přijde draho!“

„Poslušně hlásím, pane,“ pokračoval Porta neohrože-ně, „že v 8. armádním sboru ve Vídni byl jeden polní lé-kárník. Ten chtěl dirigovat hudební sbor roty Hoch und Deutschmeister. No, pane, toho lékárníka to taky stálo draho. Ten ani nemoh...“

„Zavři tu hubu a hned. Ty, ty, svobodníku! Běž do pr-dele s tím svým lékárníkem a tou tvojí Vídni!“ huláká „Zuřivý Emil“ a praští revolverem do stolu. „Jestli sem ty papíry nepřijdou ještě dneska, tak si to odpykáš. Co si asi počnu s vězni bez vstupních formulářů? Musel bych je tady držet napořád! Určitě chápete, že bych měl po-řádněj průšvih. Určitě by se našel nějaký vojenskej soudní rada, co by mě obvinil z nezákonného věznění příslušníků armády. A v tomhle případě navíc ještě dů-stojníka!“ Vydá dlouhý zoufalý vzdech a schoulí se do záhybů svých špeků.

Porta vzdychne zároveň s ním.

„Dovolte mi říct, pane, že žijeme v těžkých a nelítost-ných časech. Vždyť válka, pane, ta vždycky znamená těž-ký časy.“

„Tak to máš pravdu,“ rezignovaně kapitu-luje „Zuřivý Emil“ a rozkazuje stráž, aby odvedla doktora do cely 209.

„Je mu povoleno, aby držel tištěné materiály?“ ptá se strážce, svobodník od Jägerů s výrazem naprosto neuvě-řitelné blbosti.

„Ne, proboha, když študoval na doktora, tak se toho načet až až. Nenávidím tyhle nafoukaný polovzdělaný studenty, co jim druhý musí držet péro, když se jdou potmě vymocit.“

„Promiňte, pane,“ začne Porta vesele, „znal jsem jed-noho profesora medicíny, co...“

„Okamžitě zavři hubu,“ zaječel Zuřivý Emil, „nebo tě zavřu taky. Nedopust’ aby ses kdy dostal do mý věznice. Vedle mě je d’ábel učitelem z nedělní školy!“

„Poslušně hlásím, pane,“ začal zase Porta.

„Vypadni!“ zahřímá „Zuřivý Emil“ a vztekle kopl do stolu. „Bůh tě chraň, svobodníku, jestli se setkáme ještě jednou.“

„Ten váš podpraporčík je úplně mimo,“ sděluje Porta svobodníkovi-písaři, když s rachotem prochází dlouhou chodbou. „Napřed mi říká, že by mě tu nejradši zavřel! A pak mi najednou hrozí těma nejstrašlivějšíma tresta-ma, jestli mě ještě někdy uvidí.“

„Jakej je „Zuřivej Emil“ doopravdy, to byste určitě ne-chtěl poznat,“ odpovídá mu strážný se zlověstným pohledem. „Kdyby vás nakop do prdele, tak budete do konce života srát mezi zuby!“

„Naše věznice je považována za vůbec nejtvrďší vo-jenskou věznici. A to nejenom ve Velkoněmecké říši, ale na celém světě,“ chlubí se písař namyšleně. „Na celém světě není horší věznice, než je ta naše!“

„Hm, to není špatný,“ uvažuje Porta, „ale proti sta-rejm časům je to omáčka.“

„Kdybyste se sem dostal, tak byste takhle nemluvil,“ odfrkne si výsměšně svobodník-písař. „Tady na vás ne-jenom hulákaj, ječí a vyráží vám zuby, co musíte poly-kat. Asi byste koukal, kdyby vás najednou začali pálit špačkama od cigaret, rvali vám nehty, nebo vám kladi-vem rozmlátili koule.“

„Když se dostanete do Heubergu,“ vkládá se do toho strážný s ďábelským smíchem, „hodí vás do chlíva. Tam vás přivážou s roztaženými rukama a nohama jako filé z platýze, pomažou vás moukou a solí a pustí na vás pár koz, co vás drsnejma jazyka olížou dočista. U toho chčípnete smíchem!“

„Pchá! To nic není,“ vykřikne Porta pohrdavě. „Při-tom by Japonec ani nezatnul zuby. Vy jste chlapi měli žít ve středověku, když měla darebáky a heretiky v péči církve. Dokazování jejich nevinu začínali tím, že je ne-chali chodit v rozžhavený smůle a dávali jim pít roztave-ný železo. Když to měli za sebou, tak je na pár místech přicvakli rozpálenějma kleštěma. Pak jim vytrhli jazyk a vydloublí oči. No a když k jejich nohám a rukám při-vázali čtyři koně a zapráskali na nima bičem, tak přece muselo bejt každému jasný, že skutečně byli vinný. Sly-šel jsem, že když přesvědčovali ženský, že jsou opravdu čarodějnice a mají smlouvu s ďáblem, tak ječely tak strašně, že by sis myslel, že jim po zádech jezdí nožema a žhavejma pohrabáčema. Když se ale nakonec přiznaly, tak to vůbec nebyl konec. Ach ne! To je pak rozsekali na kusy, který přibíjeli pro výstrahu ostatním padouchům na sloupky kolem kostela nebo radnice. Lidi, co prošli tímhle, by určitě měli za to, že gestapo je ve srovnání s tím bandou nedochůdčat. Tenkrát bylo největším pro-blémem umřít. Dneska ti useknou hlavu, nebo zlomí vaz na konci provazu a za vteřinku je po všem. Za starejch časů by ti nejdřív usekli prst, pak ruku a pak možná no-hu nebo druhou ruku, než by se vůbec dostali k hlavě.“

Těžká vězeňská brána za námi zapadla.

„To musí bejt vopravdu těžký bejt tím „Zuřivým Emi-lem“,“ říká Albert s hlubokým povzdechem. „Nemá na hlavě ani chlup. Musí se cítit velice osaměle. Plešatýho chlapa nemá nikdo rád. No, řekněte mi, kdo má rád tře-ba takovýho Mussoliniho?“

„Nikdo mě nenapadá! Plešatý chlapi jsou skoro vždycky mizerové,“ říká Porta.

Hodinu poté jsme zpátky u roty a eskorta je rozpuště-na. Rozezní se siréna a kasárna rezonují povykujícími muži chystajícími se na odchod. Rota odchází na frontu. Vydávají se nové zbraně a výstroj. Po skupinách pocho-dujeme k nákladovému nádraží.

Brány milosrdenství musejí být pevně zavřeny, a mohutný voják, drsný a s kamenným srdcem, jen s rukama krvavýma jednat by měl se svědomím zvicím pekla.
William Shakespeare13)

Osedlal křeslo a mával samopalem jako kosou. Šermo-val s ním po celé velké místnosti, ze zdi odlétávala omít-ka a po léta usazovaná špína.

Rotmistr ženistů se na zlomek vteřiny zastavil a pro-zradil se zábleskem z hlavně samopalu. Jeho tělo vzápě-tí odlétlo na dlouhý stůl, na kterém ležela čerstvě zabitá kuřata. Zakousl se do něj děšť kulek a jeho tělo sebou začalo prudce škubat. Zřítíl se na podlahu a vzal s se-bou mrtvá kuřata.

Rus se ušklibne a s cvaknutím si vymění zásobník. Ne-ní pochyb o tom, že se dobře baví. Což ostatně platí pro spoustu lidí, co mohou beztrestně zabíjet.

„Zabíjení je švanda,“ říkali vojáci ze Speciálních jed-notek. To samé si podle všeho myslela celá spousta ji-ných lidí. V každém z nás je ukryt ďábel, který se ve vál-ce velice rychle dostává na povrch.

Rus se otočí a málem přitom spadne z křesla. Jeho sa-mopal vyštěkne směrem ke dveřím, ze kterých vyběhl po-ručík ženistů se dvěma Doddustojníky.

Poručík jakoby zůstal na okamžik viset ve vzduchu. Nohy se mu rozevlají jako strašákovi ve větru, když mu kulky drtí koleno. Druhé dva vojáky odhodí salva na zeď. Na vteřinu ta scéna vypadá jako výbuch v továrně na barvy.

Albert a Gregor vypálí téměř současně. Po výstřelech z kalašnikova zní jejich osmatřicítka jako vzduchovky, jsou však rozhodně mnohem účinnější. Rus se po zásahu do ramene prudce otočí. Vzápětí to dostává do žaludku.

Strašlivě zařve a hroutí se k zemi. Další výstřel mu z po-loviny sestřelí hlavu z ramen. S vlhkým žuchnutím do-padne na zem, nohy má stále ještě v křesle. Další krev!

„Zkurvenej parchant,“ odplivl si Albert, a utřel si pot z lesklého černého obličej. „Kurva! Mohl nás tady všechny postřílet! „

„Zkurvenec!“ dodal Porta. „Ted“ má ale s mordová-ním lidí utrum. Pojd'te, pro jistotu ten barák ještě pro-jdem.“

Drobeček omylem zastřelí kočku. Seděla na parapetu a lízala si tlapku.

„Ty smradlavá svině!“ zuří Porta a po zbytek dne s Drobečkem nepromluví ani slovo.

2. ÚTOK PĚCHOTY

Dědek se zdraví s nováčky a trpělivě jim vysvětluje všechno, o čem neslyšeli při výcviku.

„Ted'ka dobře poslouchajte,“ říká chraplavým hlasem a vysílá do sněhu tmavě hnědý proud tabákové sliny. Sešpulí rty a vydává dlouhý pronikavý hvizd. „Když toh-le uslyšíte, jděte hned k zemi! Dolů a na ksicht! To začí-naj lítat malý čertíci, co hledaj, kam by se zakousli. A ší-ří se! Rychle dolů, jestli nechcete vidět, jak se vám střeva kinklaj u holínek. A tenhle zvuk!“ vyprodukuje protáhlý skřípavý zvuk, připomínající brzdící nákladní vlak, „skočte do úkrytu, jak namydlenej blesk. Díry v zemi ale nejsou dobrý. Tyhle věčičky dopadnou a odrazí se. Tak-že, když budete v díře, spadnou vám tyhle sračky přímo na kebuli!“ Napodobuje zvuk všech typů min a bomb. Opakuje je pořád dokola, dokud si není jist, že si to noví hoši konečně zapamatovali. „Jednu věc si musíte zapa-matovat, kluci,“ pokračuje. „Utíkejte! Utíkejte jako o ži-vot! Utíkejte rychlejc než zajíc, co mu ječí cirkulárka za prdelí! Minám se totiž dá utýct, když běžíte hodně rych-le, a když jste v HKL1), pamatujte, že musíte bejt pořád skrčený a že musíte mít hlavu dole! Teda, jestli chcete ještě někdy vidět domova krásy světa! A ostřelovači, dě-ti!“ ukazuje dokola na mladé muže shromážděné kolem něj troubelem své starodávné dýmky se stříbrným víč-kem, a posílá do sněhu další pořádný plivanec. „Vím, že vám všichni říkali, že naši sousedí tady jsou mizerně vy-cvičený. Na to zapomeňte! Čím rychlejc, tím líp! Sibiř-ský ostřelovači jsou nejlepší na světě! Dokážou ustřelit hlavu kryse na dvě stě yardů!“

Je pár minut po rozbřesku. Rota právě přijela na fron-tu, první muž s prostřelenou hlavou padá k zemi za dvě minuty. Sedmnáctiletý tankový střelec, který zapomněl, co se je Dědek snažil naučit. Ostatní stojí bledí kolem a zírají na svého mrtvého kamaráda. Třaskavá střela mu utrhla celý obličej.

„Takže, frajeři,“ šklebí se Porta sarkasticky. „Tohle by mělo stačit, abyste pochopili, že Ivan nestřílí slepejma! Ustřelí ti tu tvou německou kebuli, než se rozkoukáš, na to vem jed. Nevystřekujte nos a dočkáte se vyššího věku!“

„Hele ty,“ vykřikuje Drobeček hlasem řízným jako letlampa. „Ty tam, s tím dlouhým krkem. Jo, ty! Přestaň tak pitomě civět.“

Dlouhý sedmnáctiletý mladík v příliš velké uniformě sráží podpatky a salutuje.

„Nech těch blbin,“ říká Drobeček a vyfukuje oblak kouře ze svého tlustého doutníku. „Popadni tyhle bedny se střelivem a drž se mi za prdelí. I kdyby tě Ivan smetl z povrchu zemského plamenometem, pořád se mě budeš držet. Panimaješ?“

„Neunesu jich všech šest, pane svobodníku. Mám je-nom dvě ruce,“ omlouvá se mladík nešťastně s rozpaže-nýma rukama.

„No tak si jich pár přivaž ke koulím, synku!“ radí mu Drobeček s halasným řehotem. „Ty je prostě poneseš, jak – to nechám na tobě. Panimaješ?“

O kousek dál na frontě se Heide nafukuje jako páv. Dostal na rozkaz jednu skupinu a jeho syndrom kasáren-ského buzerplacu tak dostal zelenou. Honí svoji skupinu kolem dokola a jeho řev je slyšet široko daleko.

„Julius je a navždy zůstane vojenským hovadem. Il est noc!“ poznamenává Legionář jízlivě.

„Von se narodil v uniformě a s kastrolem na hlavě, tos nevěděl?“ odpovídá Porta. „Když opustil lůno svý má-my, což bylo 20. dubna, kdy má pochopitelně narozeni-ny i náš Führer, měl v ruce připravenej bajonet a s divokým hurá ho vrazil porodní bábě do břicha! Doktorovi pak pažbou rozmlátil hlavu, zasalutoval, a šel se ospr-chovat ledovou vodou, aby byl připravenej na poddů-stojnickou kariéru v pruský armádě!“

S úšklebkem sledujeme Heideho, co se v sobě právě snaží vybičovat pořádnou poddůstojnickou zuřivost, kte-ré je podle něj zřejmě třeba k tomu, aby se ti pitomí civi-listi proměnili ve válečné stroje. Juliu Heidemu to jako vojákovi fakticky sluší – stojí zpřímá, má skvělý výcvik, husté vlasy a jako led studené, zrádné, modré oči.

„Pěkná sprška,“ křičí Porta z díry ve sněhu. „Už nás starejch harcovníků moc nezbylo. Nový ksichty kam se podíváš. Šašci pitomý! Drobečku, pojd' sem na kus řeči. Já cizince nikdy nemoh vystát!“

„To já taky ne,“ zaduněl Drobečkův hluboký bas. „Když už mám jít, radši bych už šel s kamarádama. Vždycky jsem byl proti tomu, aby se má krev, sračky a kosti míchaly s nějakějma cizíma pitomcema!“

Díváme se přes kopečky na ponurou vesnici, kvůli její-muž dobývání během příštích několika dní zemře

tolik ně-meckých a ruských vojáků. Za závojem poletujícího sněhu mi připomíná spíše vánoční pohlednici, než místo, kde číhá na každém rohu smrt. Víme ale, že jsou tam Rusové, že dostali posily a dobře se opevnili. Je to první zastávka naší via dolorosa při cestě do kopců, a k obrovské věznici OGPU2), tyčící se hrozivě na vrcholku vzdáleného kopce, občas se vynořující za závojem poletujícího sněhu.

Po kopečkách a vršcích se vine silnička do údolí, kde jim kyne smrt. Na cestě k té velkolepé věznici se budou naše bojové jednotky muset probít několika vesnicemi a opevněními. Dnes ráno to sice ještě neví-me, ale brzy ji budeme spolu s ruskými vojáky proklínat stejně vztekale, jako ji proklínaly a nenáviděli tisíce-covky jejích vězňů. Když se sníh na chvíli zklidní, vynoří se podobná zuřivě hrozbě tyčící se nad námi se svými masivními zdmi a řadami zamřížovaných oken-ních otvorů.

„Kolik jich tam asi tak maj zavřenejch?“ přemýšlí na-hlas Porta a prohlíží si ji dalekohledem. „Baráky se tře-ma hradbama kolem a závějema ostnatýho drátu na stře-še! No to jsem ještě neviděl!“

„To je ale pořádná mrcha, co?“ říká Drobeček přilepe-ný k okuláru periskopu ohromeně. „Doví, jestli ty mukly pustěj ven, až jim do toho začnem bušit? Nebo myslíš, že tím klíčem kurva votočí ještě vo jeden západ víc, jako ty naši, když se blíží nálet?“

„Ven je nepustí,“ odpoví Porta rozhodně. „Až tam začnem házet zápalný bomby, nechaj je usmažit ve vlastní šťávě.“

„Myslíš, že jsou tam vevnitř ženský?“ řekne Albert a olizuje si rty.

„Samozřejmě, že jsou. Tato věznice je určena mužům i ženám současně,“ vysvětluje Julius Heide, který je vždy o všem tak nesnesitelně dobře informován.

„Jaký ubohý sociální ztroskotance to tam vůbec zaví-raj?“ ptá se Barcelona, který dobře ví, že tím Heideho tne do živého.

„Co tím myslíš, sociální ztroskotance?“ vyprskne He-ide. „Je to tam samej kriminálník! Politický a zločine-cký svině, co by měli do jednoho postavit ke zdi!“

„Hele, nezapomínej,“ tlemí se Porta blaženě, „že toh-le je vězení komunistickéjch untermensch. Jejich poli-tický jsou vlastně našimi spojenci. Dalo by se říct, že to jsou osvoboditelé.“

„Zrádci jsou zrádci,“ říká Heide kategoricky. „Rus, kterej sympatizuje s náma, je pořád zrádce svý vlasti, politickéj kriminálník, co si zaslouží přijít o hlavu!“

„Ten je mimo!“ řičí Porta smíchy a drží se oběma ru-kama za hlavu.

„A co potom ti vlasovci?“ ptá se Gregor se šibalským úsměvem. „Dali jsme jim přece uniformy a zbraně, aby nám pomohli zlikvidovat ty jejich?“

„Ty seš moc blbej na to, abys něco takovýho pocho-pil!“ mává rukou Heide vztekale a téměř zvedá hlavu nad okraj sněhové návěje. Hned si ale vzpomíná na ostřelo-vače a jako blesk se příkrčí. „Jeden z našich klasiků to vyjádřil velice jasně: Der Feind liebt den Verrat, aber Verachtet den Verräter!“³⁾

„Taková strašná kravina,“ zahučí opovržlivě Drobe-ček. „Je jasný, že každěj chce každýho, pokud je v tý správný uniformě! Němci maj mezi sebou spoustu Švé-dů, Anglánů a Rusáků.“

„A taky černochů,“ přisadil si Porta, ukazujíc se smí-chem na Alberta sedícího opodál a žvýkajícího zmrzlý chleba.

„Drž hubu,“ zavrčel Albert dotčeně. „Já jsem čisto-krevnej Němec!“

„To možná jo,“ vykřikl Heide vesele, „ale nikdy nebu-deš germánskej Němec!“

„No, tak to mě taky těší, teď, když ten Heini vod SS řek, že Hindové jsou vlastně takoví Árijci!“ odfrkl si Albert a vycenil všechny svoje perleťové zuby jako vzteklý pes.

„Proč maj negři bílý dlaně a chodidla?“ zeptal se Dro-beček zvědavě při pohledu na Albertovy růžové dlaně.

„To přece ví každěj,“ vysmál se mu Porta a odtáhl se ještě dál od Alberta. „On a všichni z jeho kmene museli jít na všechny čtyři, když je brali sprejem.“

„Ha – ha – ha – a – a!“ zasmál se ironicky Albert. „Si myslíš, že seš vtipnej, fakt vtipnej!“

Vzduchem se začal šířit zlověstný dunivý zvuk. Zní to, jakoby se k nám cosi blížilo a naráželo během ces-ty do stěn jakési dlouhatánské trubky. Sníh všude ko-lem vylítl v gejzírech k obloze, když začaly dopadat první minometné střely. Vybuchovaly s ohlušujícím ra-chotem.

„No to je v pytlí!“ protestuje Porta hlasitě ze dna jeho sněhové jámy. „My jsme ti, co maj střílet

minometama, a ne ty pitomí Rusáci s prdelema, co jim plandaj jak vy-tahaný pytle. Zasraný čuráci, nejsou schopný dodržet je-diný pravidlo, jediný!“

Noc protrhne výkřik. Vychází z protilehlého břehu zamrzlé říčky. Je hlasitý a ostrý. Bezmocný protest něja-kého muže proti tomu, že se mu šrapnel zakousl hlubo-ko do těla. Jakoby ten výkřik byl tím jediným, co v dané situaci ještě mělo smysl.

A znovu se blíží ten práskavý zvuk následovaný dutě znějící explozí. Krčíme se a tiskneme do sněhu. Děláme to podvědomě, nedáme se přece zabít nějakou pitomou minou. Pro nic za nic. Každý je více či méně vyděšen k smrti. Nejhorší je to pro mladé, co ještě na frontě ne-byli.

„Sakra, to je zima,“ skučí Gregor, a dýchá si teplý vzduch na obličej. „Je nejmíň stovka pod nulou! V tom by i polárnímu medvědovi umrzly koule a nemoh by pa-ni Medvědovou nejmíň měsíc šukat po nedělích!“

„Je přesně 43 stupňů,“ prohlásil Julius Heide důležitě. „Tohle by německý voják měl vydržet. Staří Germáni na tom byli hůř.“

„Tys tam byl s nima, nebo co?“ zaskřehotal Gregor podusávaje nohama ve sněhu.

„Jasně, že tam byl! Julius a s ním ten jeho Führer. Germáni dávali svým koňům pít z Volhy a Julius ukopá-val Führerovi rampouchy vod prdele, když se byl vy-srat!“ Porta se zasmál tak hlasitě, že Rusové vypálili ně-kolik dlouhým kulometných salv, protože si mysleli, že se směje jim.

Drobeček odepjal ze svého jídelního batohu čutoru a očima sledoval svítící dráhy střel. Dlouze se napil a podal čutoru Portovi.

„Stoličnaja,“ vykřikl Porta nadšeně a strčil si hrdlo zpátky do pusy. Cítil, jak se mu čistá vodka rozlévá hed-vábným proudem po těle a dolů do jeho zmrzlých prstů u nohou.

„Kdes to sebral?“ ptal se Gregor, když podával čutoru Barcelonovi.

„GEKADOS4,“ odpovídá Drobeček s tajemným úsměvem. „Zrovna sem šel kolem skladů Luftwaffe, když slyším nákej kravál – byla tam rvačka se třema pi-tomejma zlodějíčkama vod ženistů. Štípili jim tam asi tak kilo vepřovýho. No, takže si nikdo nevším, že já sem tam prásknul karton gročku.“

„A kde je zbytek?“ ptá se Porta s nemalým zájmem. „V kartonu bejvá dvanáct lahví.“

„Tudle,“ kření se Drobeček, když rozepíná zimní mundúr. Vykoukne z ní jedenáct lahví vodky. Visí na něm jako pomeranče na vánočním stroměčku.

„Já doufám, že to do tebe Ivan nenapálí,“ utrousí Por-ta suše. „Vybuchl bys jako kupa silvestrovskejch ra-chejtlí.“

„Mý ctihodnosti se nic nestane,“ říká Drobeček s jisto-tou. „Svůj místo rád kdykoliv přenechám těm střelenejm blbejm hrdinům, co chtěj mít svý ména na pórovitým náhrobku někde před kasárnama, a říkaj si vo trvalej opušť’ák, jenom aby se tam na něj mohli jít podívat!“

Rotmistr Lange z velitelského pluku klouže sněhem a ztěžka oddechuje, dopadá vedle Dědka.

„Celá ta zkurvená sračka vylítla do povětří,“ zajíká se vzrušením. „Ten zkurvenej Ivan se sem valí po vlnách. Ztratili jsme kontakt se třetím praporem. Vysílačka z ve-litelství je namaděru! Přimej zásah! Dostal jsem se tam vodtud jako jedinej. Bylo to na poslední chvíli. Ty prde-latý Ivani už ťukali na dveře!“

„C’ est le bordel,“ řekl Legionář, zuřivě ladící rádio.

„Já je slyším, ale nerozumím jim ani slovo!“

„Morseovku,“ rozkazuje Dědek řízně.

Legionář začne poklepávat na klapku. Heide mu asistu-je. Jako blesk vysílá: „Ruský průlom. Pravé křídlo je otevřené. 2. prapor ztratil kontakt s křídly a zázemím. Po-zice nelze udržet. 3. a 5. roty zničené. Konec. Přepínám.“

„Kurva!“ kleje Dědek vztekle. „Takhle to dopadne, když si do války bereš mizerně vycvičený mouly! Co ted?“

Heide zvedne ruku a zuřivě zapisuje. Podává zprávu Dědkovi.

„No jasně, no jasně,“ mumlá Dědek a trpce se usmí-vá. Pak si dává pořádný ždibec šňupavého tabáku a čte: „Do posledního muže! Do posledního náboje! Ať si taky poslechnou druhou stranu. Navlékněte si postroje a při-pravte si zahradní hadice, chlapi! Budeme mít návště-vu! Přiveďte mi jejich velícího důstojníka!“

Všude je spousta rámusu. Jakoby se nebe a země otevřely zároveň a začaly po nás metat oheň a železo. Rachotí tankové pásy. Silné motory vyjí na plný výkon. Oslepující bělost sněhu se proměňuje ve fialovou a kar-mínovou. Celý horizont se zdá být v plamenech.

Vedle mě leží Albert, vmáčkнутý pevně do sněhu. Svoji bílou sněžnou masku si přetáhl hluboko přes oči. Je mu jasné, že když ukáže svoji černou tvář, stane se z něj skvělý terč.

„Bože, co já bych dal za takovou malou pěknou hei-matschuss5)! Mohl bych tady z těch sraček jednou pro-vždy vypadnout!“ sní nahlas s otevřenýma očima.

Po našich obou stranách začaly přerývaně pálit kulo-mety. Po sněhu bloudí svítící střely.

„Co teď, nadrotný?“ ptá se mladý poručík Braun a neklidně se rozhlíží. Je činným velitelem roty, ale je dost moudrý na to, aby přenechal veškeré rozhodování Dědkovi.

„Zaútočí celá rota,“ odpoví Dědek úsečně. „Musíme ty rypáky dostat z nejbližší vesnice, a to co nejrychlejc! Když to nepůjde, budem se spolu s červy dívat na tulipá-ny zespodu!“

„Ale to přece není možný,“ úpí mladý poručík. „K to-mu bysme potřebovali těžký zbraně. Určitě tam maj nej-míň prapor.“

„Nefňukej, poručíku,“ křičí Porta vesele. „Když spus-tí ty naše podělaný pistole a zahradní hadice, tak se ten dobrák Ivan odšourá po koulích, než bys řek Jack Ro-binson!“

„Vpřed,“ velí Dědek a vyskakuje na nohy s automa-tem v ruce a granáty houpajícími se na opasku. „K palbě připravit a za mnou!“

Přeskakujeme sněhové závěje a boříme se do hlubo-kého sněhu. Prodíráme se tím bílým peklem, strašně se potíme a klejeme jako pohani. Každý náš krok je nadlid-ským úsilím. Bota každou chvíli uvízne ve sněhu, zatím-co noha jde setrvačně dopředu.

Z vesnice burácejí těžké maximy. Jako kombajny kosí naše první řady. Všude kolem leží temné postavy, připo-mínající mlčenlivé ostrůvky ve sněhu.

„Vive la mort!“ ječí Legionář. Vypadá to, jakoby doslova letěl nad sněhem. Při útoku to vždycky vypa-dá, jako by zešílel. Žene se dopředu jako nepřítelny Arab.

Z jedné sněžné jámy na nás vykoul nějaký vyděšený Rus.

Legionářův automat vyštěkl a Rus se proměnil ve zkr-vavenou hromádku hadrů.

Drobeček se valí vpřed jako rozzuřený buvol. Auto-matem občas šťouchá do zad vystrašeného učitele, který se tu a tam pokouší svému mučiteli uniknout.

„Mazej, ty smradlavej učítýlku! Tohle je ta milovaná válka, vo který ses toho těm svejm blbejm žákům tolik navyprávěl! Bud' na pozoru, abys nezačal vymejšlet ně-jakou velezradu, nebo najednou zjistíš, že se válíš na dně jámy, a to bysme tu válku museli vyhrát bez tebe!“

Bývalý plukovník, který je na podobné pěší útoky již příliš starý, při běhu do prudkého kopce kašle a sípá jako děravá lokomotiva.

„Fíííííííí! Prásk!“ sviští kolem odražené kulky. Létají nám nad hlavami se zvukem rozzuřených vos.

Na druhé straně kopce si s nadávkami a úplně bez de-chu hledáme úkryt. Do zátylků nám dýchá horký dech smrti. Bezmyšlenkovitě klouzáme po svahu dolů a najed-nou se s překvapením ocitáme uprostřed domů zpola po-hřbených ve sněhu, z něhož čouhají jenom komíny.

Vzduchem se mihnou granáty. Štěkají automaty a sa-mopaly. Rámy oken a dveří jsou vyrvány z pantů a vrže-ny směrem k nám. Tisíce svítících střel sviští ledovým vzduchem a zakusují se do těl běžících vojáků. Ruští pěšáci vyskakují z jam ve sněhu a běží do no-vých úkrytů v závějích za baráky.

Popadne nás strašlivá krvežíznivost. Jsme opojeni ví-tězstvím. Tím, že jsme našeho obávaného nepřítele tak-hle překvapili.

„Vive la mort! ječí Legionář fanaticky a rozbíjí paž-bou své pušky hlavu jednoho tlustého seržanta. Od hla-vy až k patě se při tom potřísnil krví a kousky mozku.

„Ně streljat'!“ sténá ruský kapitán a chrání si jednou rukou obličej.

Poručík Braun se zastaví a zmateně se zadívá na raně-ného ruského důstojníka. Pak běží dál za Dědkem, který zmizel za rohem dlouhého polního zákopu.

Jako když se díváte na zrychlený film, vidím, že ten Rus má granát a chystá se ho hodit za poručíkem Brau-nem. Reflexivně mu vrážím do obličeje pažbu své puš-ky. Granát mu vypadne z ruky a vybuchne v gejzíru sně-hu a zmrzlé země.

Jeden z našich pěšáků vyletěl do vzduchu. Noha mu visí na cárech masa. Ze stehna se valí krev jako z prask-lého vodovodu.

Skláním se k němu, ale nemá to smysl. Umírá kvůli Braunově blbosti. Měl toho Rusa zabít. Porta říká: „Jest-li chceme zůstat naživu, tak musíme být ještě krutější a podlejší, než sou voni. Mezi životem a smrtí je jenom jedna vteřina! Zaváháš při střelbě či házení granátu, a v tu chvíli se můžeš počítat za mrtvolu.“ Před Drobečkem se vynoří jako kostra vychrtlý Rus. „Milost’! Milost’! křičí hystericky a přeskakuje na místě, jakoby zašlapával právě zasetou zeleninu.

„Mrtvej Rusák, dobrej Rusák,“ zakření se Drobeček vítězoslavně, a napálí do něj dávku dlouhou jako celá věčnost. Rusa to odhodí na hořící plot jako nějakou had-rovou loutku.

Na vraku nákladáku leží roztažená mrtvola nějakého milicionáře. Má rozbitou lebku, z níž na jedné straně vi-sí zmrzlý mozek. U nohou mu leží staromódní ocelová helma.

Učitel se na místě zastaví, jakoby narazil čelem do zdi. Několik dlouhých vteřin se dívá na rozšklebenou lebku. Pak hází na zem karabinu a začne ječet jako šílenec.

„Ty kreténe s natrženou prdelí!“ huláká Drobeček a řítí se k němu jako tsunami. „Myslel sis, že tahle Adol-fova válka je u konce a že je čas oplakávat mrtvý, co? Popadni ten kvér a seber se, nebo ti ustřelím koule, to mi věř! Teda, jestli vůbec nějaký máš!“

Učitel poskakuje a kráká jako postřelená vrána před Drobečkem, který mu pomáhá kopanci a šťouchanci pažbou pistole.

Spěchám za ostatními se samopalem v náruči. Úzkou uličkou se proti nám ženou bíle oděné postavy s vysoký-mi kožešinovými čapkami. Dojde k prudkému výbuchu a v uších mi zasyčí a začne zvonit. A v tu ránu neslyším vůbec nic! Pouštím samopal a zmocňuje se mě panická hrůza. V příštím okamžiku cítím, že mě cosi zvedá nad zem, jakoby mě popadla nějaká obrovská ruka. Po chvíl-ce dopadám zpátky na zem. K nebi vyletí oslepující záplava plamenů. A za ní dal-ší a další. Kolem se dlouhým pružným krokem mihnou nějaké boty.

Ve vzduchu zní hvízdání, praskání a hukot, jakoby se hnaly miliony zuřivých vos.

Snažím se horečně zahrabat co nejhlouběji do sněhu. V hlavě nemám jinou myšlenku, než touhu dostat se co nejrychleji z tohoto šíleného pekla.

Jeden z domů se zvedl do vzduchu a proměnil se ve spršku trámů, cihel a skla.

Kolem proletěla kamna, zanechávající za sebou stopu sršících jisker.

Rusové jsou zahánáni od ústí údolí a rozdraceni na ka-menných zdech kolchozu. Dolů vesnickou návsí klouže na svých pásech protitankové dělo a cestou rozmačká napadrt’ dva německé pěšáky. Pak prolítne skrz naskrz jed-ním z baráků.

Za zřícenou zdí se objevuje těžký kulomet. Bezděčně po něm házím ruční granát.

Ozve se strašlivá rána a kulomet je umlčen. Vesnici jsme po několika hodinách nakonec úplně vy-čistili.

Někteří Rusové se vzdali. Ostražitě vylézali ze svých jam se zbraněmi nad hlavou a smrtelným strachem v očích.

Samopaly zuřivě štěkají. Žádné zajatce nebereme. Všechny je zabijeme. Ať už jsou zranění, nebo ne.

Ženíjní rota našla celou jednu německou pěší rotu -zlikvidovanou. Rána do zátylku a doražení bajonetem.

Stojíme v kruhu a zaraženě na ně zíráme. Někteří jsou lhostejní, jinými lomcuje vztek. Tu a tam jsou na mrt-vých znát známky bestiálního mučení.

„Merde!“ vykřikne Legionář. „Hovada! Vojenskej vodpad! C’est la guerre!“

„Něco takovýho může udělat jenom zlej člověk,“ říká Albert. „Moc zlej člověk!“

„A my jim uděláme to samý, jestli se nám v příštích dnech dostanou do rukou,“ zasměje se Drobeček d’ábelsky.

„Vyrážíme na kolchoz,“ vykřikuje Dědek a mává sa-mopalem.

Po návsi burácí Panzer-4. Jeho výfuk rudě žhne v še-divém zimním světě.

S rachotícími pásy a v gejzíru sněhu zastavuje před poručíkem Braunem. Z otevřené věže se vykloní gene-rálmajor zahalený do kůže bílého medvěda.

„Co vy tady sakra děláte, poručíku?“ zahlaholí vý-hrůzně.

Poručík Braun zamumlá cosi nervózně v odpověď, mluví ale tak rychle, že se mu jedno slovo plete na jazy-ku s druhým.

Do kožešiny zahalený generálmajor na něj shlíží d'á-belsky kritickým pohledem.

„Jste v kontaktu s velením své roty?“ ptá se ho a sme-tává sníh ze své kožešinové rukavice.

„Ne, pane generále,“ odpovídá poručík Braun nervózní fistulí.

„Velitelství je v lovecké chatě dva kilometry severně od Sandovy.“

„Dostal jste rozkaz zaujmout zde pozice?“ ptá se generálmajor se zřejmou výhrůžkou v jeho chraptivém hlase. „Ne, pane generále!“

„No tak vyrazte vpřed! Cesta domů vede přes Moskvu!“ P-4 zmizel v oblaku sněhu, vypouštěje z výfuků dlouhé ohnivé jazyky. Generál přešel Braunův pozdrav bez povšimnutí.

Braun kráčí k nám, polohlasně nadává a v obličeji je rudý jako rak.

„Musíme dál,“ říká tiše a nervózně si pohrává se svým automatem.

„Jaké jsou vaše rozkazy, pane?“ ptá se Dědek a lho-stejně si cpe tabák do své dýmky se stříbným víčkem.

„Pro nás pro všechny bude asi nejlepší, Beiere, když budete velet vy,“ podřizuje se poručík tiše. „Tohle je něco úplně jiného, než nás učili v důstojnické škole!“

„Vezměte si zbraně,“ poroučí Dědek stroze. „Připrav-te se k palbě a jděte po obou stranách cesty! Udržujte vzdálenost mezi skupinami! Přestaňte se hloučkovat, prokrista, nebo vás půlku zabije jedna pitomá mina. Ko-likrát vám to mám říkat? Roztáhněte se, kurva!“ huláká zuřivě na Drobečka, který adoptoval učitele a degrado-vaného plukovníka za své asistenty.

„Klídek, Dědku! Já a tyhle mý dva německý hrdinové se brzy rozprsknem po celý týhle pitomý Rusi!“ Mrtvolná šed' zimního rána se zvolna mění v ledově studenou modř. Bouře ustala. V tomhle vražedném zim-ním mrazu je výstřel slyšet na míle daleko.

Unaveně pochodujeme přes širokou planinu k hrozi-vým kopcům v dálce.

„Kam se sakra ten zasařený Ivan zase poděl?“ říká Porta, když prohledává kupku sena. „Jakmile seš pře-svědčenej, že už ho máš, zmizí někde v zemi. Furt před náma ten sráč utíká, aby nám pak moh ustřelit ty naše pitomý německý životy ze zálohy!“

„S tím maj Rusáci z posledních let spoustu zkušenos-tí,“ vysvětluje Gregor. „Když po nich nejdou vražděním a pleněním posedlí nepřátelé, jako sme my, tak maj za prdeli tu jejich zkurvenou tajnou policii, co je posílá lo-patovat sníh na Sibiř.“

Pozdě odpoledne jsme dorazili k nějakým troskám. Jsou plné zuhelnatělých mrtvol naházených přes sebe. Po krátké vzrušené debatě o ně ztrácíme zájem. Porta našel zmrzlé prase.

„Ježíš nás musí milovat,“ vyhrkne Drobeček a hned začne připravovat oheň. Učitele a degradovaného plu-kovníka vyhnal na dřevo. „Suchý!“ huláká za nimi. „Nebo tam místo něho přiložím vás dva!“

Dědek chce jít dál. Rozkazuje a huláká, nakonec to ale vzdává. Ze své hořké zkušenosti dobře ví, že od na- stávající orgie žraní by Portu mohl odvrátit pouze ma-sivní útok nepřátelských tanků.

Rýči a sekýrami porcujeme to velké, zmrzlé prase.

„Neměli bysme ho napřed rozmrazit?“ ptá se poručík Braun naivně, když si chrání rukama hlavu před zmrzlý-mi kusy masa poletujícími všude kolem.

„Na to není čas, pane poručíku. Kdybysme tady na to čekali, přiběhli by sem támhle vodtud naši kámoši se svýma starýma vohnovýma balalajkama a ustřelili by nám prdel,“ vysvětluje Porta a půlí přitom prase velkou řeznickou sekýrou.

Albert vychází ze sklepa s pytlem brambor, celým ko-šíkem vajec a plechovkou zmrzlého mléka.

„Ježíšmarjá,“ křičí Porta s plnou pusou třesoucího se vepřového. Namáčí si ho v misce sladké ruské kořalky, kterou Albert našel mezi ostatními zásobami ve sklepě. „A teď vám udělám blíny!“

Poručík Braun je opilý a začíná zpívat zakázané pís-ně. Každou chvíli se svěruje Gregorovi, že nikdy doo-pravdy Führera a tu jeho stranu nemiloval.

Heide si ho vyčítavě prohlíží. Nemůže pochopit, jak může důstojník Führerovy armády říkat takové věci. Rozhodne se, že s poručíkem Braunem už v životě ne-chce mít nic společného.

Porta nachází ve sklepě všechno, co potřebuje k přípra-vě blínů. Dokonce i uzeného lososa. Vypadá nějak moc obyčejně a má divnou barvu, rozhodně je ale použitelný.

„Měl bych použít litinovou pánev,“ upozorňuje, „po-kud možno bez držadla, i když to není tak důležitý. I takhle můžu udělat přijatelný ruský lívance!“

Vesele si pohvizduje, když začíná ve velkém hrnci mísit těsto.

„Pivo asi nemáme, že? Dobře, tak tam místo něj dáme vodku.“ S rozmáchlým gestem rozklepne do mléka a mouky vejce.

Po krátké době jsou celé trosky naplněny vůní blínů.

Na dlouhém rozviklaném stole se vrší hromady lívan-ců. Porta je dělá pořádně silné, jak je dělají Rusové. Když je hotový i ten poslední, začínáme se cpát do bezvědomí, jako bychom se chystali na sedm hubených let.

Nejdřív kouřící blín, na něm plátek uzeného lososa a na to plátek vepřového. A pak zase blín. Měla by tam být také kysaná smetana, ale tu si musíme domyslet. Místo ní si je poléváme sladkou kořalkou. Když jsou všechny blíny spořádané, tak se neodvažujeme ani po-hnout ze strachu, že by se nám rozvalily pupky.

Porta vytahuje z holínky svoji pikolu. Leží na zádech a hraje nám árii z operety „Rozvedená žena“.

„Svatá Anežko, pojedl jsem?“ heká Gregor a vydá dlouhý zvukný pšouk, ihned následovaný dvojitém po-kusem Portovým.

„Až příště najdem něco k snědku, tak vám udělám boršč,“ slibuje se zasněným výrazem v očích. „Tuhle polívku všemi Rusy milovanou. Když potkáme nějakou krávu, vezmem si z ní flák a budem doufat, že cestou potkáme i kus vepřového. O zeleninu se bát rozhodně nemusíme! Před touhle polívkou by na místě kapitulova-la celá Rudá armáda!“ Na latrínu, které se totální likvidace celé vesnice zá-zračně vyhnula, se musíme doslova doplazít.

Porta je strašně nenasytný. Bere si tam s sebou kus vepřového a miskou sladké kořalky.

„Člověk, co má hlavu na svém místě, se po povrchu týhle planety nikdy nepohybuje bez dostatečných zá-sob,“ poučuje nás a řádně si ukusuje z vepřového.

Zvenku zaslechneme řinčení zbraní a výstroje.

„Rota dorazila,“ konstatuje Porta a opatrně vykukuje prasklinou v sazemi pomazané zdi.

„Vztyk!“ velí Dědek nervózně. „Vezměte si výstroj! Löwe by se posral, kdyby nás viděl, jak se tady přežirá-me k prasknutí!“

„Jo. Tak pojďme zase najít tu starou dobrou Rudou ar-mádu,“ tření se Drobeček otupělý chlastem. „K vůli to-mu jsme přece opouštěli domov, nebo ne?“

„Kde jste se sakra schovával, Beiere?“ ptá se podplu-kovník Löwe, rudý v obličejí, a spaluje Dědka pohle-dem.

„Tady,“ odpovídá Dědek a ukazuje rukou neurčitě na okolní step, aniž by pořádně věděl, co má vlastně říkat.

Löwe si ho chvílku podezíravě prohlíží. Pak rezigno-vaně pokrčí rameny a velí:

„5. roto, v zástupu za mnou!“

Stačili jsme sotva vylézt z trosek té vesnice, když se za úsvitu nového dne ozvala strašlivá detonace.

Instink-tivně se vrháme k zemi a točíme se do klubička.

Vzduchem létá země, led a kusy oceli. Ten výbuch nám skoro roztrhl plíce, ale byl naštěstí příliš daleko na to, aby rotě nějak vážně uškodil. Máme jenom tři zraně-né. Sotva se však vyškrabeme znovu na nohy a dáme se do pochodu, vyrazí z nedalekého lesíka skupina bíle na-třených T-34 s řvoucími motory a řinčícími pásy.

„Čajovny,“ vykřikl Barcelona hystericky. „Rychle do-předu s rourama!“

Podplukovník Löwe zvedá ruku a signalizuje ostat-ním, aby počkali na protitankovou četú. Zrovna funí a heká do svahu kopce.

„Tak nám kurva pomozte, vy zkurvenci,“ kleje jeden rotmistr zsinalý vzteky. Jedno 75 milimetrové dělo uvíz-lo v hlubokém sněhu.

„To přece není naše věc, nebo jo?“ odpovídá Porta a zvedá obočí.

Rotmistr začne ječet a mávat rukama, než ho usměrní Dědek, který mu řekne, aby šel k čertu i s tím svým pito-mým kanonem.

„Vás si budu pamatovat!“ pohrozil jim rotmistr, než zmizel ve sněhu.

Dábelský rachot tankových motorů se blížil.

Porta opatrně vykoul nad okraj jámy ve sněhu. „Pane podplukovníku!“ zavolal na Löweho. „Bůh

ne-plánoval, aby nás tady pozabíjeli, tím jsem si jistě! Mu-síme je rozdrtit!“

„Zůstaňte, kde jste,“ rozkazuje Löwe vztekle. „Při-pravte si zbraně na boj muže proti muži, a čkejte v já-mách!“

„Tak dělej! Dej sem ty molotovovy koktejly, já je na-házím na ty čajovny,“ poroučí Drobeček učiteli a klepe přitom hlavní samopalu na vršek jeho ocelové helmy. „Dábel s jeho babičkou ti pomáhej, když vypadneš z tempa! To bych tě i s tím tvým ukazovátkem hodil ja-ko nějakou blbou bombu pod první T-34! S tím počítej, ty abecedo, ty suchare!“

Učitel a degradovaný plukovník v duchu zuří, vážou granáty dohromady a podávají je Drobečkovi.

„Držte si kastrolы,“ huláká Drobeček, když vrhá přes hlavu první svazek bomb.

Asi pětadvacet yardů před nimi se žene řvoucí KW-2.

„Rozmačká nás tady,“ koktá v hrůze učitel, a chystá se utéct.

„Zůstaneš tady,“ zavrčí Drobeček a položí mu na ra-meno ruku velikosti šunky. „Jestli se pokusíš utýct, tak ti urvu ty tvoje zasraný koule!“

Třiapadesát tun oceli se zastaví a věž se začne pomalu otáčet.

Ozve se strašlivá exploze a ze 155 milimetrového dě-la vyšlehne dlouhý plamen. Výstřel srazí Drobečka do-zadu na učitele a explukovníka. Zásah dopadne pou-hých třicet yardů od jejich sněžné jámy a zasype je bílou lavinou.

„No, to je trochu divnej začátek hry,“ nadává ohrome-ný Drobeček, když si utírá sníh z obličeje.

„Bože na nebi!“ ječí učitel v panickém strachu. Před jejich sněhovou jámou se tyčí obrovský podvozek tanku.

Explukovník se napůl vztyčí, zavře oči, a čeká až je podvozek tanku rozdrtí.

„Vypadni, zasranej Ivane,“ řičí Drobeček a hází po KW-2 rychle za sebou dva svazky granátů.

Vyšlehnou žlutobílé plameny a z věže tanku vyrazí jako uhel černý sloup kouře, šířícího se rychle kolem ní.

„Ježíši Kriste!“ koktá plukovník, bílý jako stěna. Strašlivý výbuch náhle rozmetá KW-2 na tisíce kusů. Drobeček se odvalí stranou, zatímco se hořící trosky KW-2 stále valí vpřed. Explukovník ale stále leží v jámě a ječí hrůzou. Patnáct tun těžká tanková věž sklouzla přímo na něj a roztrhla mu kabát na zádech, aniž by mu jinak ublížila. Třeše se po celém těle a s vyvalenýma očima zírá na burácející a praskající změť plamenů, kte-rá ještě před okamžikem byla smrtelně nebezpečným válečným strojem.

„Kde je ta pitomá nádrž od plamenometu?“ ptá se Drobeček hrozivě a vztekle zírá na explukovníka, v je-hož očích se začínají objevovat záblesky frontového ší-lenství. „Nádrž od plamenometu, ty tupče!“ opakuje a udeří ho pažbou samopalu.

Explukovník se jako zpráskaný pes snaží odpłazit pryč. Drobeček ho zuřivě proklíná, míří na něj samopa-lem s prstem na spoušti.

„Rozstřílím tě po celým Rusku, ty kreténe, a pak po-plivu hrob tvý mámy,“ řve s bizarním výrazem ve tváři. „Tys vyhodil majetek německý armády, a taková věc ne-projde bez trestu, ty parchante!“

Za sněžným závojem řinčí hrozivě pásy, slibující smrt rozdrčením. Dlouhá kamenná zeď opodál se rozlétne ja-ko skořápka. Kolem se přežene tlaková vlna, která nás mrští na zem. Žár spaluje kůži, vypadá to ale, že Drobe-ček si toho pekla kolem nevšímá. Vypálil vztekle dávku pod nohy explukovníka.

„Nádrž od plamenometu!“ mumlá chraptivě.

„Co se děje?“ ptá se Dědek svým typicky klidným hlasem.

„Tlupa divokejch zasranejch vopic musela hryzat prdel tomuhle zvadlýmu debilnímu čurákovi,“ vyštěkl Drobeček zuřivě. „Von zahodil pitomýmu Adolfovi tu zkurvenou nádrž od plamenometu! Si asi myslí, že po-řád ještě má ty svý zasraný frčky! Takovýho idiota sem ještě neviděl, fakt ne!“

„Kde je ta nádrž?“ ptá se Dědek, a vrhá na explukov-níka pohled plný opovržení.

„Ztratil jsem ji,“ mumlá plukovník tiše.

„Ztratil?“ huláká Drobeček pohoršeně, hlasem dost hlasitým na to, aby byl slyšet v Moskvě a Berlíně záro-veň. „Svatá Máří, dcero Ježíšova, teď už toho mám ale dost! Ty prolhanej degradovanej zmetku zasranej! Tys to vyhodil, nekecej! Vyhodils to, protože se ti to nechtělo nosit, hovado. A takovejhle čurák byl důstojníkem Füh-erovy armády!“

„Běžte a doneste to!“ poroučí Dědek rázně.

„Jste zešilel?“ protestuje degradovaný plukovník zlost-ně. „Když polezu dolů pro tu nádrž, tak mě zabijou!“

„No a co?“ šklebí se Drobeček ďábelsky. „V týhle jednotce tě nikdo postrádat nebude! Alberta by to taky potěšilo. Nemusel by ti lámat vaz svým tomahavkem a dělat si z tebe sekanou s česnekem!“

„Zabijou!“ směje se Dědek vesele. „Když jste velel vy, tak se určitě říkalo, padl za Führera a za Vlast!“ Ale máte pravdu „zabijou“ je přesnej výraz. Nebo „zavraždí“! „Zmrzačí“! Nebo „rozdrť“!

„C' es la guerre,“ usmívá se Legionář. „Přijď smrti, přijď si pro mě,“ brouká si tiše.

„Takže naposledy! Doneste tu nádrž od plamenome-tu!“ rozkazuje Dědek a popadne, téměř bezděčně, svůj samopal.

Se sehnoutou hlavou, ale zpříma, beze zbraně, sklouzá-vá explukovník po zledovatělém svahu.

Několik yardů od něho vybuchne mina a zasype ho sněhem. Odmrští ho dozadu. Ztratí přitom svoji helmu. S obtížemi vstane a potácí se hlubokým sněhem, a ne-všímá si výkřiků, praskání stromů a ohlušujících výbu-čů kolem.

„Druhá roto, vpřed!“ rozkazuje Dědek. „Postarej se vo toho starýho sráče,“ obrací se k Drobečkovi.

„S radostí,“ šklebí se Drobeček spokojeně. „Jako nějaká pitomá máma! Všechny mámy ale nejsou dobrý mámy!“

„Bůh stůj ale při tobě, jestli ho někde vodděláš!“ va-ruje ho Dědek s vážným pohledem v očích.

„Jak by tě vůbec mohlo napadnout, že bych moh bejt něčeho takovýho schopen?“ ptá se Drobeček s uličnic-kým výrazem ve své začerněné tváři. „Já se držím třetí-ho Ježíšova přikázání: Neodkrágluješ bližního svého! Taky sem nezapomněl, co řek Mojžíš: Tomu, kdo druhýho flákl po hlavě vobuškem, vymlat' te taky mozek z hlavy!“

„Šílenej magore!“ zavřel Dědek podrážděně a seběh-ne po svahu spolu s Legionářem.

Explukovník přichází udýchaně zpět a hází nádrž pla-menometu vztekle Drobečkovi k nohám.

„Přišels vo rozum, chlape?“ řve na něj Drobeček vy-čítavě. „Chceš promáčknot Adolfovi nádrž?“

Strhnou ti to z platu, to si piš! A nezapomeň, že teď dostáváš žold kuliho a ne oficíra! Bude ti to trvat nejmiň rok, než to splatíš. Hod' si to zpátky na záda a drž se mi za prdeli! Teď půjdeme a pořádně ty naše bližní usmažíme! Kam zmizel ten pitomej učitelskej? Jestli utek, tak ho chytinu a narvu mu to jeho ukazovátka rovnou do prdele!“

„Tady,“ vypískl učitel, a vystrčil vylekaný obličej nad okraj nedaleké jámy ve sněhu.

„No, tak takhle se mi to líbí,“ zabručel Drobeček spo-kojeně. „Nejhorší, co se vám dvěma může stát je, že bu-du s něčím nespokojenej! Popadněte ty pitomý náboje a přímo za čurákama! Nejhorší, co se vám chlapi může stát je, že vám ustřelím prdele, takže už nebudete moct chodit na nočník!“

„Poklusem klus, poklusem klus, vy bando chromejch hrdinů!“ pobízí je Dědek netrpělivě. „Pohyb! Sražte řa-dy, pitomci! Přímo za tankama!“

„Tys musel žrát hovna a vlezlo ti to na mozek,“ vzte-ká se Porta. „Sraž si řadu sám, jestli tě už omrzel život! Já nehodlám odcházet z týhle chlapecký armády na konci nějaký kulky! Já jsem se nehlásil dobrovolně k obětová-ní svého života!“

„Pohyb, pohyb, pohyb! Tak sakra hejbejte se,“ kleje Drobeček vztekle a sahá po vlečném háku P-4.

„Ještě chvíli a budu se šourat po koulích! Mám nohy ušoupaný až po prdeli!“

Horizont je v plamenech. Od našich baterií hvízdají rakety, z druhé strany jim bouřlivě odpovídají těžké Sta-linovy varhany.

Před námi a trochu v úhlu zuřivě štěkají ruské maxi-my. Vrháme se na ně s ručními granáty a minami, pře-živší likvidujeme zblízka. Jde to všechno tak rychle, že si sotva uvědomujeme, co se vůbec děje.

„En avant, marche! Vive la mort!“ ječí Legionář fa-naticky a vráží svůj dlouhý maurský nůž do jednoho rus-kého poručíka. Ten přepadne přes mrtvolu a kalašnikov mu vypadne z ruky.

Legionářův maurský bojový pokřik se za sněhovým závojem ozývá znovu a znovu.

„V tom praštěném pouštním válečníkovi se zase už vaří písek,“ kření se Porta a opovržlivě plivá do sněhu.

„Ten je padlej na hlavu,“ souhlasí Gregor. „Proč se ale u všech čertů rve jak šílenec? Nemá rád ani Hitlera, ani starý Německo!“

„Asi ho kousl velbloud do prdele, když běhal po Sa-haře s vostatními žabožroutama a uřezával Arabům koule,“ směje se Porta. Náhle spustila obávaná ruská polní děla. Všude kolem nás začaly vybuchovat miny, vyhazující do vzduchu spousty sněhu, země a zmrzlých mrtvol.

Brodíme se horami sněhu, klejeme při tom a potíme se, často zapadáme až po ramena a postupujeme jenom s velkou námahou.

Dostáváme se znovu na silnici a na jejím zmrzlém po-vrchu kloužeme jako kozy na ledu. Neudrží nás na ní ani naše okované boty.

Silnice kropí dlouhým smrtícími dávkami ruské auto-maty. Všude kolem v pekle chrlícího ohně vybuchují ruční granáty. Ženeme se dlouhými kroky vpřed, přeskakujeme skupinu pěšáků tisknoucích se ustrašeně do sněhu a zvedajících ruce na hlavu, protože nás mají za Rusy.

„Führerovi hrdinové jsou unavení!“ šklebí se na ně Drobeček a střílí pod nohy jednoho mladšího rotmistra.

„Vpřed, kamarádi! Nejrychlejší cesta domů vede přes Moskvu,“ křičí na ně Porta vesele.

S naostřenými lopatkami a bajonety se naše četa vr-há na ruské pozice. Drobeček vyslal dlouhou rachoti-vou dávku pozorovacím otvorem obranného stanoviště. Uvnitř zavládl strašlivý chaos, když se kulky začínají odrážet od betonových stěn. Mnoho živých tam nezů-stane. Divokou křížovou palbou deformovaných pro-jektilů jsou doslova rozsekáni na maděru.

Házím granát na bunkr v zadní části opevnění. Hodil jsem ho tak prudce, že jsem si málem vykloubil rameno. Následná exploze mě vrhá obrovskou silou dozadu a vy-ráží mi dech.

Celé opevnění najednou vyletí do vzduchu a převrá-cené dopadá zpátky na zem. Podle všeho jsem vyhodil do vzduchu jejich záložní skladiště munice.

Výbuch vyhazuje Drobečka a učitele do vzduchu a srazí je kus opodál tvrdě do sněhu.

„Seš na palici, nebo co?“ ječí Drobeček bledý vzte-kem, když se hrabe z hromady sněhu. „Takhle se s vý-bušninama nezachází, ty blbej ňoumo! Málem mě to, ty vole, vopálilo boty!“

Kolem s rachotem projely dvě samohybná děla. První samohyb se zastavil na vrcholku bunkru a otočil se na pásech, jako když člověk zhasíná podpatkem cigaretu. Praská dřevo, bortí se beton. Muži uvnitř přidušeně ječí. Samohyb se otáčí a pohupuje tak dlouho, až umlkne i ten poslední hlas.

Další granát házím na kulometné hnízdo. Do vzduchu vyletí kusy dřeva. Maxim uvnitř se převrátil a mříí teď hlavní do země. Na jeho chladicím plášti visí ruský vo-ják, jehož obličej se proměnil v krvavou změt' masa.

Všude kolem je slyšet charakteristické praskání tan-kových výstřelů.

Dopředu nás žene vysoký štíhlý setník s důstojnickou čepicí frajersky na jednu stranu.

„Tak dělejte, dělejte. Nepřestávejte je kurva dusit. Ukažte jim, kdo jsou to Führerovi vojáci, chlapci!“

„A ty seš hromada smradlavejch slepičinců, ty mago-re!“ zařval Drobeček vztekle, ale jen tak nahlas, aby to setník nezaslechl.

„Takovejch čuráků se tady v týhle chlapský válce mo-tá se slovním průjmem,“ odplivl si za hubeným setní-kem Porta. Důstojník náhle dostává zásah. Z obličejce mu vytryskne krev a s pronikavým výkřikem padá k ze-mi. Jeho elegantní čepice se kutálí po sněhu a zachytává se v trnitém keři.

Gregor si bere důstojníkovu zbraň, žádaný kalašni-kov. Barcelona ulomil polovinu jeho osobní známky a dává si ji do kapsy.

„Další kus na válečnou hromadu hnoje. Přijď smrti, přijď!“ brouká si Legionář.

Poručík Braun náhle pouští svůj automat a klesá do hromady prázdných beden od střeliva. Zastavili jsme se a podívali se na něj. Zíral na nás skelným po-hledem.

„Co nevidět se vydá tam, kde zapadá slunce,“ šklebí se vesele Heide.

„Co se to tady děje?“ ptá se podplukovník Löwe. Sbí-hal a sklouzával k nim z nedalekého svahu v čele své ve-lící jednotky.

Heide ukazuje s úsměvem na poručíka Brauna. „Zba-bělost tváří v tvář nepříteli,“ špitne se škodolibým výra-zem ve tváři.

„Zase ty, ty krvežíznivej hajzle,“ zařval Drobeček. „Proč sakra jednou nevystřčíš tu svou palici pořádně, aby ti ji moh Ivan ustřelít?“

„Ticho!“ zařval Löwe. „Já se o něj postarám! Vyskoč-te na nohy Braune! Honem. Seberte se, člověče!“

Poručík Braun zírá nepřítomně před sebe. Jakoby byl v jiném světě.

„Je úplně bez sebe,“ prohlásil Drobeček užasle. „Vůbec netuší, co se kolem děje!“

Löwe zkopnělým důstojníkem pořádně zatřepal, ale bezvýsledně.

„Vzal to zkratkou do Valhaly,“ řekl Gregor a apaticky pokrčil rameny.

„Vpřed, muži!“ rozkázal příkře Löwe. „Přenechte ho medikům.“

Země se začala prudce stoupat. Lezení začínalo být téměř nadlidským úkolem.

Uklouzl jsem a sjížděl pozadu k prudkému srázu, až mě Drobeček popadl za rameno. Zatočila se mi hlava, když jsem se zadíval do prázdnoty pode mnou.

Zuřivě nadáváme, zatímco se dereme nahoru, pro-klínáme armádu a všechno kolem ní, Německo a taky naše rodiče, že jsme se vůbec narodili. Mnozí to vzda-li a zůstali ležet ve sněhu, ale velitelé skupin a čet je zase dostali na nohy a hnali je dopředu. Heide se strašně snaží. Jeho pronikavý ledový hlas je slyšet široko daleko.

„Jen si pomysli! Já do toho šel dobrovolně!“ skučí Albert s obličejem zabořeným do sněhu a rukama svíra-jícíma keř, aby nesklouzl zpátky po zledovatělém svahu. „To je trest boží. Neměl jsem v Mnichově močit tomu biskupovi do sudu s vínem, a tak si ho zneprátelel, to jsem neměl. To tlustý prase!“

Legionářovi se vy smeknou stupačky a vyklouzne mu automat. Nešťastně ho sleduje, zatímco klouže a poska-kuje po svahu a zanechává za sebou stopu zvrženého sněhu.

Všichni do jednoho víme, že je statisticky nemožné, aby aktivní frontoví vojáci, jako jsme my, přežili tuhle válku. Stále jsme však tomu věřili, a s úlevou jsme vítali každý další den, který se nám podařilo přežít.

Tento útok, vedený s lehkovážným rizikem přesahují-cím všechny míry racionality, nemá nic společného s hr-dinstvím. Nejde o nic jiného, než o zoufalý boj.

Velitelství armádního sboru dostalo rozkaz dobýt tuhle pahorkatinu a naše rota dostala za úkol vyhnat Rusy z téhle věznice OGPU a za každou cenu ji udržet. Ten, kdo má pod kontrolou tuhle věznici na kopci, ovládá pěkný kus fronty. Bojovali jsme o ni již skoro čtyři týd-ny. Obě strany ztratily několik praporů, ale dovnitř ještě nevstročil jediný Němec. Nedostali jsme se dál, než ke vnějším zdem. A pak jsme byli odraženi. Teď už to ale vypadá, že jsme začali ten úkol brát vážně. K útoku byly určeny dvě zkušené divize. Pomocný oddíl, který nám byl přidělen, s sebou táhne nějaké divné zbraně. Jsou to takové prazvláštní harpunovité pušky, které mají vstřelit horolezecká lana do zdi věznice. Po nich se máme vy-šplhat do svahu, který připomíná spíše nějakou horu. No a pak máme dobýt vlastní věznici. O tom, co ve věznici OGPU najdeme, kolují divoké zvěsti. Prý je v ní uvězněno několik tisíc vězňů. V uply-nulých čtyřech dnech ji ale neustále bombardovalo naše dělostřelectvo, a tak je otázkou, kolik jich ještě zůstalo naživu.

Julius Heide, který je vždy skvěle informován, říká, že jde o starou věznici, která tu stála už před revolucí. Ruská tajná policie ji dnes používá jako přestupní stani-ci a jsou v ní sou středění vězni z vojenských okruhů Ky-jev a Charkov.

Po třech dnech krvavých bojů muže proti muži jsme dobyli první vrchol. Polomrtví padáme do vlastních stop. V plicích nás píchá, jakoby se do nich zabodávaly ledové dýky. Jsme skrz naskrz propocení, i když mrzne až praští.

Poručík Braun je zpět mezi námi. Leží na zádech a chvějí se mu oční víčka. Pro okolní svět je již mrtvým mužem. Podplukovník Löwe se sazemi zčernalým obli-čejem sedí zády opřen o strom, který ho do určité míry chrání před mrazivým větrem. Dědek zírá smutně do prázdna a cpe si přitom svoji dýmku se stříbrným víč-kem. Nedaří se mu ji zapálit. Tabák je vlhký.

Drobeček leží na břiše vedle Porty. Koutkem oka po-zoruje učitele a explukovníka. Jako vždycky bařá z tlustého doutníku.

„Ty je ale honíš, tyhle dva,“ říká Porta s úšklebkem. „Co vůbec provedli?“

„Provedli? Provedli?“ zařval Drobeček ochraptěle. Vysmrkal se do sněhu. „Nic neprovedli! To by si mohli zkusit! Podívej, učitele já prostě nesnáším! Vždycky sem je nenáviděl. Vod tý doby, co sem se dostal z té zkurvený fackovací instituce! Tehdáž jsem přísahal, že dostanu všechny parchanty, který se mi kdy dostanou do rukou. A támhleto pochoduující ukazovátko je ze všech nejhorší! Říká si vrchní školní rada! To je ten debil, co přišel za rotmistrem a říkal, že teď je teda pěšák, ale že je vlastně vrchním

školním radou. A proto by rád co nejdříve odešel na důstojnickou školu. No tak sem si ho vyžádal, a rotmistr Schluckebier, kterej taky nesnáší učitele, mi ho dal. Důstojnická škola! Já mu dám důstojnickou školu! Došlápnu si na něj tak, že z něj nezůstane víc než ty jeho pitomý mandle!“

„No a co je s tím plukovníkem?“ ptá se Gregor. „Uči-tel to není a je přece spousta dobřejch plukovníků. Třeba na našem Hinkovi přece není nic špatného, ne?“

„Jo, ten je v pohodě,“ odpověděl Drobeček, „ale tenhle druhý rypák rozhodně ne. To teda ani náhodou. Vy-právil mi vo něm můj kámoš, štábní svobodník Frick z divizního štábu. V Sennelageru mu říkali „šilenej zabi-ják bažantů“. Byl tím nejstrašnějším velitelem výcviko-výho střediska v celým zasraným Vestfálsku a Porýní. Těch zabitejch bažantů už ale bylo nějak moc najednou, a tak začalo vyšetřování. Než bys řek švec, ocitl se v Germersheimu s dírama tam, kde míval frčky! Protože měl ale dobrý kontakty, tak se vyhnul ranní procházce se dvanácti dobřejma kámošema s naládovanejma puška-ma, na cestě do dřevěného penálu. Díky těm svejm kon-taktům se vyhnul krchovu a místo toho dostal šanci do-kázat, že je fakt hrdina, a že si svý frčky zasloužil. Schluckebier mi ho daroval k narozeninám. Dyk se na něj podívejte! Žádný frčky mu už z vočí nekoukaj! Je to vobýčejnej kanónenfut, a nic víc. Jednu věc se ale na-učil. Už pochopil, co je to takovej svobodník!“

„Stejně si na něj ale dej bacha,“ varoval ho Dědek. „I když ho zkrouhli, pořád má ty svý známý. A pořádně zmáčknot takovýho svobodníka jako seš ty, není až ta-kovej problém!“

„Na ty jeho kontakty já mu seru,“ odpověděl Drobe-ček přezíravě. „Až to s ním skoncuju – no tak mí tohle potěšení bude stát za to, ať se stane co chce.“

„Ty seš magor,“ řekl Dědek a kroutil hlavou. Konečně se mu podařilo zapálit tu svoji dýmku.

„Vztyk, vztyk! Na nohy, dělejte! Pohyb!“ zajčel podplukovník Löwe. Zvedl zaťatou pěst, což byl signál pro rychlý postup vpřed.

„Ivan zase zalezl,“ prohlásil Porta, když uplynula dal-ší hodina, aniž bychom spatřili jediného Rusa.

„Nenech se oblbout,“ řekl Gregor. „Soudruh Ivan je tím nejzlomyslnějším a nejmazanějším všivákem, co chodí po týhle planetě. Jakmile si pomyslíš, že už odtáh do prdele, tak bing – a už hledáš kolem tu půlku hlavy, co ti ten hajzl ustřelil.“

„Vůbec se mi to tady nelíbí, chlapi,“ zamumlal Al-bert. „Tyhle zpropadený hory by schovaly celou armá-du, a my se producírujem přímo mezi nima. Než se nadějem, vyřítí se nám rota všivejch kozáku na těch svejch blbejch hajtrách přímo za prdelí! Sakra, chlapi, tohle místo těma jejich zrádnejma pastma doslova smrdí!“

„Co máš proti koňům?“ zeptal se Porta.

„Já je prostě nesnáším, sakra,“ vyštěkl Albert a vyce-nil zuby jako rozzuřený vlk. „Už jsem vyprávěl, že náš děda byl bubeníkem u husarů. No a když se nějaká ko-byla složila a chcípla, tak dostal zdarma pořádněj kus masa. Takže jsme měli koninu dvakrát denně, a jako děti jsme tím smrděli tak, že jsme nemohli projít kolem koníny, aniž by na nás koně neřehtali. Koně! Proboha, člověče! Procházíš jim za prdelí, a oni ti schválně prd-nou do ksichtu!“

Po půlnoci dorazila naše rota v oslepující sněhové bouři k velkému kolchozu, který nepřítel podle všeho opustil ve velkém spěchu. Všude kolem se válela zapo-menutá výstroj.

Drobeček našel dvě trojhlavňové brokovnice. Jednu z nich dal Portovi spolu s krabicí medvědích patron.

„Co s tím budete k sakru dělat,“ ptal se nechápavě Dědek.

„To uvidíš,“ smál se Porta. „Nejdřív jim uříznem hlavně, aby nezabraly tolik místa, a aby měly větší roz-ptyl. No a potom, až spustí, tak by se Ivan radši měl co nejrychlejc zahrbat do země, nebo ho rozmetáme po krajině!“

„Jedním výstřelem ustřelíme koule celý mizerný Ru-dý armádě!“ řval se smíchem Drobeček.

„Vy ste fakt potížisti,“ napomínal je výhružně Gregor. „Jestli vás s nima Ivan načapá, tak vám je narve do prde-le a ustřelí vám palice!“

„Ježíši Kriste Nazaretský,“ ozval se Portův užaslý vý-křik ze sklepení. „Narazili jsme na hlavní tajnou záso-bárnu rudejch!“ Jeho hlava se na okamžik vynořila ze sklepa. „Můžeme udělat boršč, milovanou polívku Rudý armády,“ smál se. „Pomožte mi s tím hmcem, kluci. Je největší na světě, to se vsadím.“

„V Rusku je velký všechno,“ filozofoval Barcelona. „Věděls, že Rusové si vždycky kupujou boty o dvě čísla větší? Cítí se pak tak nějak jistějc.“

„Ty voloupeš cibuli,“ poručil Drobeček učiteli, „a pak ji nakrájíš na jemný plátky. A ty, pochodující strážnice,“ obrátil se k explukovníkovi. „Ty máš na starosti červe-nou řepu a zelí. A udělej to pořádně, proboha, nebo ti fakt uřežu uši!“

Porta si dal na hlavu pytel od mouky a kolem pasu si uvázal prostěradlo. Před celým světem teď vypadá jako šéfkuchař Grand hotelu v Paříži.

„Tak a pustíme se do toho,“ vykřikl netrpělivě mávaje nad hlavou velkým nožem. „Nejdřív musíme sehnat pět litrů vody. Ani o kapku méně, ani o kapku víc. Juliusi, ty pruskej puntičkáři, ty naleješ vodu. Co tady máme, ukaž! Kus hovězího. Potřebujem tři kila a půldruhýho kila libovýho vepřovýho. Potom pět pórků, na každéj li-tr jeden, a čtyři sta gramů zelí. My tam ale dáme půl kila. Tím se nic nezkazí. Kilo červený řepy, půlku celeru, hrstku sekaný petržele. Máme jí?“

„Petržel není,“ řekl Dědek.

„Můžem tam místo ní dát kapustu? Je jí tady spous-ta,“ navrhoval Drobeček, vykukuje ze sklepa.

Pověřil sám sebe starostí o suroviny.

„Zkusíme to,“ řekl Porta. „Možná že ten boršč pak bude ještě lepší. Doufám ale, proboha, že máme pět stroužků česneku? Bez toho se neobejdeme!“

„Tady,“ řekl Drobeček a vyhodil ze sklepa celý sva-zek. „Dej tam toho víc, ať to má pořádnou sílu! I fousa-tej žid David vždycky říkával, že toho není nikdy dost. Péro se ti po něm napruží jako vlajková žerd' na Adolfo-vy pitomý narozeniny!“

„Potřebujem kysanou smetanu,“ řekl Porta. „Musím tam dát kysanou smetanu!“

„Dej tam vocet,“ radil mu Gregor. „Pak to bude kyse-lý dost.“

„Teď už potřebujem jenom máslo, sůl a pepř,“ vykřikl

Porta a začal si zpívat píseň ožralého mlékaře.

„Kolik toho pepře?“ křičel Drobeček ze sklepa. „Tady je jenom jeden pytel.“

„Idiot!“ sykl Porta. „Stačí mi čajová lžička!“

„Voda se vaří,“ upozorňoval Heide, zatímco honil uči-tele poklusem pětkrát kolem kotle.

„Tak pohyb,“ vykřikl Porta vášnivě. „Cibuli. Bílý z pór-ků. Zelí. Půlku červený řepy a celer na jemný proužky.“

„Mám to!“ řekl Drobeček. „Tyhle mý dva kuli to udě-lali. Jestli to není dobrý, stačí slovo a já jim uříznu koule!“

„Sklapni, Drobečku! Moc mluvíš. Jsem z toho ner-vózní,“ varoval ho Porta. „Teď osmahneme zeleninu na vynikajícím nesoleným ukrajinským másle. Ivanovu máslu se nic nevyrovná. Jestli starýmu Grofazovi6) jde v Rusku právě o tohle, tak s ním budu až do konce! Teď tam hod'te maso, a zatímco se bude vařit, zazpíváme si pytláckou árii z Jägerbrauten. Drobeček s Albertem se postarají o barytony a Heide s Gregorem o soprány. Při-pravení?“ Porta třikrát velitelsky zaklepal svojí dřevě-nou vařečkou na obrovský hrnec a ze začouzeného kol-chozu se zasněženou stepí začala linout pytlácká árie.

Porta se bije v prsa a pytel od mouky mu přitom padá z hlavy. Jednu nohu klade na záda učitele, který leží na zemi a na Drobečkův rozkaz leští těžký kulomet, a na-podobuje chování lovce velké zvěře.

„Der Förster ist tot, Der Wilddieb lebt!“ zpívá zvuč-ným hlasem.

„Poslouchejte,“ zvolal Drobeček obdivně. „No nezní ten jeho blbej hlas nádherně?“

Sedáme si do kruhu kolem bublajícího kotle. Porta si brouká ruskou dožínkovou píseň a vyspává do polévky česnek.

„Nebyla by tam dole ještě nějaká malá kachnička?“ ptá se Drobečka.

„Najdi kačenu!“ nařizuje Drobeček explukovníkovi, který skutečně jednu nachází.

„Musím vám něco vysvětlit,“ říká Porta. „Tohle byste měli vědět. Existujou dva druhy boršče. Tomu prvnímu se říká obyčejnej, běžnej či zahradní boršč, kterej Tataři a Moskvani hltaj po galonech. No a pak existuje ještě slavnostní boršč, kterej maj rádi Poláci a Ukrajinci. Nej-dřív osmaží kačenu, pak ji vykostí, vykrájejí všechny šlachy a maso nakrájí na kostičky. Pak za zpěvu několi-ka taktů z „Kateřiny Izmailovny“ – ho kousek po kousku naházejí do polívky. Přesně takhle. Žbluňk, žbluňk, žbluňk, žbluňk! A pokaždý, když kachní maso žbluňkne do polívky, si můžete přát něco hezkýho!“

„Jako třeba kus píči, to by bylo,“ vykřikne Drobeček a rozzáří se mu oči.

„Nevařil se ten pitomej boršč už dost dlouho?“ doža-doval se Dědek netrpělivě a hladově si olizoval rty.

„Pro mistra kuchaře,“ upozornil ho Porta vážným hlasem, „není nic horšího, než netrpěliví hosté! Možná velíš týhle partě, ale do kuchyně mi nelez. Ta patří mně! Z milosti boží svobodník Joseph Porta, šéfkuchař! Jest-li se nemůžeš dočkat, až bude tohle nenapodobitelný ruský chef d'oeuvre hotový, pak ti doporučuji, abys šel na malou procházku a vzal všechny ostatní nedočkavce s sebou!“

Naše trpělivost je těžce zkoušena, když Porta nepo-hnutě pokračuje v míchání polévky. Přistihli jsme se, jak se naše čelisti bezděčně pohybují nahoru dolů, a žaludky burácejí, zatímco Porta důstojnými pohyby nakrájel ma-so na kostičky a nasypal ho do kotle. Nakonec tam jako svátost nalil šťávu z červené řepy a přitom se dovolával požehnání boha celého Ruska.

Když nás vyzval, abychom přišli se svými ešusy, tak jsme se málem přerazili jeden o druhého. Rozkázal nám, abychom se seřadili jako vojáci na přehlídce.

Drobeček div že nezastřelil učitele a explukovníka za to, že se pokoušeli také postavit do řady vedle ostatních.

„Otroci na konec fronty!“ zařval. „V Ježíšově době byste žrali spolu s prašivejma psama, to si pište. Copak ste nikdy nečetli bibli, vy aristokratický parchanti?“

Porta položí do každého ešusu pořádný kus másla a s výrazem arcibiskupa obřadně zasvěcujícího řádku kněží-noviců, zálévá máslo polévkou.

„Hrábni hluboko tou starou naběračkou, synu,“ slintá Drobeček blahem, a oči se mu lesknou hladem.

„To nej-lepší je vždycky na dně!“

Každou porci Porta nakonec jemně posype sekanou kapustou a přelije kysanou smetanou.

Když Drobeček dojedl třetí porci, smíloval se nad uči-telem a explukovníkem.

„Vy dva ztroskotanci jste taky hladový, nemám prav-du?“ ptá se velkoryse. „No tak, běžte za svobodníkem Portou se svým ešusem. Jestli ale nějakým omylem ve svý polívce najdete kousek masa, budete se mi s ním okamžitě hlásit, panimaješ?“

„Přestaň ty dva blbouny sekýrovat,“ zasyčel Dědek podrážděně.

„Takže když jim chci dát nažrat, tak to je sekýrová-ní?“ vykřikl Drobeček užasle. „Co mám teda dělat? Mám jim snad vytírat ty jejich zasraný prdele, aby ne-špinili kalhoty Adolfovy armády?“

Celou první hodinu jsme do sebe ládovali boršč, a moc jsme toho nenamluvili. Když už se do nás nevešla ani lžička, tak jsme se pěkně natáhli a cítili se velice spokojeně.

„Až to dobrý Německo prohraje tuhle válku,“ začal Porta filosofovat, „a trochu se z toho výprasku vzpama-tuje, tak by myslím nebylo špatný otevřít si v Berlíně restauraci. Přemějším, že bych koupil trosky „Kempin-skýho“. Asi to nebude moc drahý. Měl bych tam všech-no možný: novoanglický nádivky, pečenýho krocana po americku, kohoutka po římsku.“

„Nezapomeň na „Poulet au sang“ z Francie, mon ami,“ doplnil mu Legionář menu a zapálil si svůj caporal.

„Na ni bych ani ve snu nezapomněl,“ usmívá se Porta, „stejně tak, jako bych nezapomněl na „řecký lilek au gratin“, a koláče židovský kuchyně jako zákusek.“

„Teď jsem se málem poblil,“ přerušil ho zuřivě Heide. „Jak tě vůbec může napadnout vo takovým židovským hnusu mluvit?“

„Ty bys radši „lamb á la Turquie“, že je to tak?“ odvě-til Porta opovržlivě. „To budu mít taky, pro takový pa-trony, jako seš ty!“

„Budeš mít v menu i „venezuelskou rybí polívku“, ne-bo se pletu?“ chtěl vědět Gregor a olizoval si své mra-zem popraskané rty.

„A co takhle „Paille Valenciana“?“ volal Barcelona z okenního parapetu.

„Co se to tady pro boha živýho děje?“ zazněl náhle ode dveří skřípavý důstojnický hlas.

„Pozor!“ zařval Dědek, vyskočil nervózně na nohy a upustil přitom svoji dýmku se stříbrným víčkem. Do místnosti s nízkým stropem právě vstupoval jed-noruký plukovník Hinka s přísně sevřenými rty. Míst-nost byla naplněna vůní boršče.

„Co to je?“ ptal se a zvědavě nakukoval do hrnce. Na dně ještě trochu polévky zůstalo.

„To je oblíbená polévka Rusů, pane plukovníku!“ chvástá se Porta.

„Dejte mi ochutnat,“ usměje se Hinka.

„A vašemu pobočníkovi taky?“ zeptal se Porta a podí-val se na poručíka postávajícímu nervózně jako

vyplaše-ná slepice u dveří.

„Neptejte se tak blbě, Porto,“ utrousil plukovník s pl-nými ústy.

Pobočník nejistě sáhl po ešusu. Nedaří se mu skrýt, že Portově kulinářskému umění moc nedůvěřuje.

Vůbec by ho nepřekvapilo, kdyby v polévce byl nějaký rychle pů-sobící jed.

„To je vynikající polévka,“ zvolal plukovník Hinka, když vracel Portovi prázdný ešus.

„Jistě, pane, tihle untermensch vědí o jídle všechno,“ říká Porta vděčně. „Měl byste někdy ochutnat soljanku, pane. Tu dělají na pobřeží Černého moře. Měl jsem ji, když jsem tam byl na návštěvě za kamarádem, Sergejem Smirnovem, pane. On je šéfkuchařem u „Šedýho kocou-ra“, tatarský restaurace v Aténách. Ta jeho soljanka, pa-ne, ta by vylákala samotného Josefa Stalina z Kremlu, pane. Mám na ni recept, pane, jestli ho budete chtít.“

„Ne, děkuji, Porto, dnes ne,“ smál se plukovník Hinka a plácal Portu po rameni. „Vyrážíme za hodinu. Pěkně v klidu, Beiere,“ obrací se k Dědkovi. „Myslím, že to nebude žádná sranda. A Porto, a vy taky Creutzfeldt, žádný drancování, čenichání po kořisti! Jestli se do-slechnu, že se tady něco takového dělo, tak půjdete před válečný soud, než se nadějete, a nebudu mít s vámi slito-vání! Drancování je těžký zločin.“

„Rozumím, pane, rozumím velice dobře!“ zakdáká Porta servilním hlasem. „Viděli jsme všechny ty varov-ný plakáty rozvěšený všude kolem, pane! Za drancová-ní dostaneš provaz. Plukovníku Hinko, poslušně hlásím, že o tom víme dost na to, abysme nechali prsty na poko-ji, pane, aby nás přes ně někdo neklepl. Viděli jsme pře-ce ty plakáty, pane!“

Dvacet minut poté se Porta s Drobečkem vloupali do jedné z místností ve sklepě a procházeli místnostmi, kte-ré kdysi sloužily jako starostova úřadovna. Prohledávali zásuvky a kredence, a jejich obsah vyhazovali na podla-hu. Když nic zajímavého nenašli, pokračovali do další místnosti, kde našli láhev vodky v koši mezi vyhozený-mi papíry.

„Potřebujem svlažit hrdlo,“ řekl Porta a přiložil láhev k hrdlu.

Když z láhve vymáčkli poslední kapku, vydali se se smíchem a zpěvem dál z jedné mrazivé místnosti do dru-hé. Nakonec se dostali do ložnice, v níž se tyčila postel se čtyřmi sloupy neuvěřitelných rozměrů.

Drobeček začal čenichat kolem jako ohař, který ucítil lišku. V základně postele vlezl pod obrovské nadýchané vesnické peřiny.

„Tady je, kunda, kunda, kunda, kunda, kunda!“ ozva-lo se přidušeně z pod peřiny. Na okamžik se někde u polštáře vynořil jeho ukořistěný tvrdžák, hned ale zase zmizel jako ježek v králičí noře.

Porta zvědavě nakoukl pod peřinu, aby se podíval, co tam Drobeček dělá. Protože ho ale nezahlédl, tak tam vlezl za ním, a hned začal vmět jako ježek za teplého letního podvečera.

Drobečkovi nejdřív nedošlo, že ten, co tu leze kolem, je Porta. Došlo ke krátkému, ale zuřivému zápasu, při kte-rém roztrhli peřinu po celé délce. Peří létá všude kolem.

Každý si sedl na jednu stranu postele a začal se zma-teně rozhlížet. Jemně se na ně snáší bílé peří, vypadají jako dva raci ve sněhové bouři.

V obrovské skříni se zásuvkami nachází Drobeček dlouhé červené spodničky s krajkovým lemováním a pat-kami kapes s knoflíky na obou stranách, které byly mo-derní někdy na přelomu století.

„Svatá máti kazaňská, jakou prdel musela tahle čubka mít,“ křičí Porta a olizuje si rty. „Ty by plandaly i na bel-gickým valachovi!“

„Ježíš nás všechny miluje,“ prozpěvuje Drobeček. „Kdybysme tady na tu prdel narazili se vším příslušen-stvím, hned bysme si tady udělali ve třech takový malý klání!“

„Píča,“ vzdychá Porta zasněně, a boří do rudých spod-niček tvář. Kňučí přitom jako kocour na cestě za nočními dobrodružstvími.

„Dej to sem,“ dožaduje se Drobeček. Natáhne si spodničku přes svoji uniformu. Porta mu podává obrov-skou podprsenku.

Plete se mu tam ale jeho plynová maska a tak ji vyha-zuje z okna.

„Chemický zbraně budou stejně používat až v tý příš-tí válce,“ říká bezstarostně.

Do podprsenky nacípou dva hadry na mytí podlahy. Vypadají jako mladé Alpy. Kvůli nálezu staromódního korzetu se pak málem rozpoutala bitka. Nakonec ho do-stává Porta.

Zálibně se prohlížejí ve vysokém zrcadle. Korzet je skutečně nádherný, celý vyšívaný růžičkami a

motýlky.

„Proč tam jsou vůbec motýli?“ říká Drobeček udiveně. „To je přece jasné,“ říká Porta rozhodně. „Odletí a přivedou s sebou pořádný čuráky.“

Ve skříni pak najdou velký černý klobouk zdobený třešničkami. Ten zkonfiskuje Porta.

„Máš chuť na rychlý čísílko?“ ptá se laškovně a pohupuje boky, napodobuje chování prodejeňky.

„Udělám ti to za pětku,“ švitoří z okna a posílá polibky skupině moto-cyklistů, kteří na něj zírají, jakoby právě spatřili zázrak.

„Šoupnu ti to do zadku, za polovičku,“ zahuláká Drobeček nakřáple a pleskne ho přes zadek.

„Tak pojďte dál, hlupáčkové,“ láká je Porta a pohupuje třešničkami na svém klobouku. „Lístičky si kupte u dveří. Normálně po německu, za pětku. Rozkoš po francouzsku za dvojnásobek. Podívejte se na Sophii za-dek. Za pouhé dvě marky.“

Drobeček vyleze na parapet a zakrouží zadkem. Červené spodničky vlají ve větru.

Porta mávne rukou a plivne dolů pod okno.

„Nestojí to za nic, drahousku,“ říká Drobečkovi. „Co říkali v „Krokodýlovi“, je pravda, německý vojáci jsou stejný jako ten jejich Führer. V tomhle strašlivém mrazu se jim ty jejich ptáčky scvrkli a upadli!“

Stáhnou okno s rachotem dolů. Drobeček zakopl, spadl do houpacího křesla, které se převrhlo a on proletěl dveřmi ukrytými za tapetou v barvě zdi. Dopadl do místničky za dveřmi a zmateně se rozhlížel.

„Kams to zmizel?“ ptá se Porta a vráží svůj třešničko-vý klobouk do rozbitých dveří.

Drobeček neodpovídá, jenom mlčky ukazuje na obrovský starodávný trezor zdobený rudou hvězdou se srpem a kladivem.

Při tom pohledu Porta okamžitě vystřízlivěl. Začal láskyplně hladit kovové stěny trezoru.

„Vždycky jsem chtěl potkat někoho takového, jako vy,“ svěruje se mu.

„Dej pozor,“ říká Drobeček nejistě. „Ten prohnaný blbej Ivan tady mohl nachystat na takový hlučný halamy jako jsme my dva nějaký malý překvapeníčko!“

„Ty máš v hlavě nasráno,“ řekl Porta bohorovně. Začal zkoumat trezor, milimetr po milimetru. Pokusili se ho odsunout ode zdi, ale ani s ním nehnuli. Našli dvě železné tyče, ale ani s nimi to nešlo.

Porta plivl na rudou hvězdu a pohrozil trezoru pěstí. „Jenom počkej, ty studená hranatá parchant!“ řekl Drobeček. „My ti ukážem, odkud vzal Ježíš pivo! Si ne-mysli, že jsme šli přes celou tuhle pitomou Rus, aby ses nám tady teď vysmíval!“

„Sakra!“ řekl Porta zamyšleně a poměřoval očima tu těžkou bednu. „Musíme se pokusit ji odtáhnout od té zdi.“

„A proč?“ ptal se Drobeček nechápavě. „Dveře má přece vepředu, nebo ne? Když chceš vlízt do baráku, tak deš přece dveřma, ne? Nerozbiješ někde vzadu zeď, aby ses dostal dovnitř!“

„Drž hubu,“ zasyčel Porta podrážděně. „Se sejfama to je jinak! Kde maj dveře, ví jenom zasvěcený. Čím víc se s nima sereš, tím těžší je dostat se dovnitř. Musíme se do něj dostat zadními dveřma. Kéž bysme měli svářečku. To bysme se pak tomu kusu šrotu podívali na zoubek.“

„A co takovej plamenomet,“ navrhoval Drobeček nadšeně a už měl nakročeno, že by ho přinesl.

„Ach, zapomeň na to, ty chytráku,“ vymlouvá mu to Porta. „Ten by se celej ten sejf roztavil i s tím, co je ve vnitř. My tady nesbíráme železný šrot. Ale co je důležitější, my z týchle války nevyjdeme tak chudý, jako když jsme do ní vlezli.“

„Něco na tom lezení do sejfů zezadu asi bude,“ řekl Drobeček, škrábaje se v rozkroku zamyšleně bajonetem. „Pamatuješ si toho fousatýho žida z Oyer Strasse, co měl kámoše, kterej žid nebyl, dělal zámečníka na Bem-hard Nocht Strasse? No a tenhle chlápek dělal do sejfů, teda jako po večerech a v víkendech, dalo by se říct. A všechny, do kterých dělal, udělal zezadu. To ho ale nakonec prozradilo. Ten blbej komisař Nass a jeho chlápci s krempama staženejma do vočí z Davidovy stánice, ty toho zámečníka, co nebyl žid, nakonec dostali. Pokaždý, když našli sejf s roztrženou prdelí, tak starej Nass věděl, že to zas byl ten jejich zámečník. Zbytek asi uhodneš. Jednoho krásnýho rána, ještě než mlíkař položil půl pinty mlíka na schody, vtrhne dovnitř starej Nass s pár dalšíma poldama a zbucují zámečníka, co ležel v posteli a nechal si zdát sladký sny ve sejfech přetejka-jících prachama. Bude to trvat ještě nejmíň dvacet let, než uvidí ten prašivej Fuhlsbüttel zvenku.“

„Tohle je ale naše první setkání se sovětským sejfem, a tak nikoho ani nenapadne, že jsme to byli právě

my dva němečtí osvoboditelé, co jsme mu trochu odlehčili,“ řekl Porta bezstarostně a začal si hrát s číselným zámekem.

„Tohle připomíná rádio,“ řekl Drobeček.

„Jo, jenom tady hrajou trochu něco jinýho,“ zasmál se Porta shovívavě. „U rádia platíš za to, že si můžeš hrát s knoflíkama. Tady naopak doufáš, že ti zaplatěj, když naladíš tu správnou stanici.“

„Hele, jen tak mimochodem, zkusils dveře?“ zeptal se Drobeček prakticky. „Pamatuju se, že jsme jednou s tím fousatým Davidem vyrazili vyloupit konkurenční bordel a měli jsme s sebou experta na zámky. Když si s ním hrál asi hodinu, tak jsme zjistili, že vůbec není zamčeno! Ten expert z toho byl tak naměkko, že se na místě sebral a nechal se zavřít jedním z těch Nassovejch parchantů.“

„Kurva, ty máš recht!“ vykřikl Porta, když s námahou otevřel těžké dveře.

Drobeček se rozesmál tak hlasitě, že se místnost roz-třásla a celý dům začal dunět ozvěnou. Podíval se Porto-vi přes rameno a spatřil svazky bankovek.

„Miliony!“ zašeptal Porta jako u vytržení. „To jsou kurva miliony! Ještě v životě jsem těma svejma rozmaz-lenejma očima neviděl tolik peněz! Pochválen buď, do-brý Bože!“ zanotoval s očima obrácenýma k nebesům. „Zajdu do tvého chrámu při první příležitosti! A jestli v týhle zemi potkám bezvěrce, tak mu to vytmavím tak, že bude mít dobu o čem přemýšlet!“

„Tady je moře prachů. Víc, než umíme spočítat,“ zvo-lal Drobeček a mnul si ruce jako starověký žid, kterému se právě podařilo ošidit antisemitu.

„Brzy budou dva nový Rockefelleri ozdobou ekono-mický smetánky,“ předpovídal Porta spokojeně.

„A to jako kdo?“ ptal se Drobeček přihloupě.

„Podívej se do zrcadla,“ řekl Porta. „Uvidíš jednoho z nich!“

„Velkej bože na nebesích! Já tomu nemůžu uvěřit,“ vzdychl Drobeček, když se prohlížel zblízka v zrcadle.

„Musíme si zachovat chladnou hlavu,“ zamyslel se Porta, hladě zamyšleně hromádky peněz.

„V týhle ruský zimě to nebude žádný problém,“ od-pověděl Drobeček lehkovážně.

„Vod týhle chvíle,“ pokračoval Porta s odhodlaným výrazem ve tváři, „jsme až příliš bohatý na to, aby nás tahle Adolfova válka ještě nějak zajímala. Běž do sklepa a najdi dva pořádný pytle. Padáme odsud, kamaráde!“

„To se ani nerozloučíme s vostatníma?“ ptal se Dro-beček nechápavě.

„Už žádnýho z nich neznáme,“ odvětil Porta. „Kdyby vyčenichali, na co jsme tady narazili, tak bysme bohatý dlouho nezůstali! Julius by zjistil, že to bylo majetkem Koruny a nechal by to zkonfiskovat. Jak už jsme řek: za-chovej chladnou hlavu! Naše minulost je mrtvá! Mazej do sklepa a dones dva pytle. Ale musí to bejt pořádný pytle. „

„Než ty Adolfovy armádní kalhoty vyhodím a vymě-ním zase za civil, tak do nich napřed pořádně naseru,“ slíbil Drobeček a odběhl hvízdaje zpátky do sklepa.

„Našli jste něco?“ volal Gregor lezoucí oknem do lož-nice s Albertem se zářivě bílými zuby v patách. Porta rychle zavřel dveře sejfů a stoupl si před rozbité dveře, aby si nevšimli malé vedlejší místnosti.

„Samý kraviny,“ odpověděl apaticky a snažil se vypa-dat jako liška, co se nabídl, že vám pohlídlá kuřata.

Albert dostal záchvat smíchu, když uviděl Portův kor-zet s růžičkami a motýlky.

„Co to je? Adolfova nová tajná zbraň?“ mumlá Gre-gor mezi výbuchy smíchu.

Albert prudce cvakne zuby, když spatří na zdi nad sto-lem obrovskou podobiznu Stalina, a sleduje ji zlomysl-ným pohledem.

„Kak vy pašivajetsja, tovarišč?“ zařval a zamával před sebou pěstí, jakoby se snažil usmířit výraz těch krutých gruzinských očí.

Drobeček se vrátil ze sklepa se dvěma velkými pytli pod paží.

„Vypadněte odtud, vy pitomci,“ zařval a mával před nimi pytli, jakoby zaháněl slepice. „Copak nevíte, že je zakázáno lézt do soukromých prostor?“

„Na co potřebuješ ty pytle?“ ptal se Gregor se zá-jmem, a zkoumal hmatem hrubost jutoviny.

„Dostali jsme rozkaz zatemnit okna,“ řekl rychle Por-ta, než stihl Drobeček říct nějakou pitomost.

„Si myslíte, že sem nákej debil, nebo co?“ zaúpěl Gregor. „Ste tady něco našli, to je jasný. Nevěšte mi

bu-líky na nos! Já dělal stěhováka, cejtím to na sto honů!“

„Jestli nezavřeš tu svou hubu, nevypálíš hezky rychle odsud a nevezmeš si s sebou toho černýho bubáka, jestli nás nenecháš udělat to blbý zatemnění, tak tě to přijde pěkně draho!“ zařval Drobeček vztekle a začal mávat zuřivě rukama.

„Vy tady něco chystáte, chlapi!“ přizvukoval Grego-rovi Albert vesele a poskakoval po pohovce. Udělal sal-to končící v stoji na rukou, který vyrovnal a nakukoval zvědavě pod pohovku.

„Pokoušíš mou trpělivost, ty africkej dotěro,“ vyjel Porta a vztekle nakopl polštářek, který srazil lampičku.

„Měli jsme pravdu, kámo, měli jsme pravdu!“ zasmál se Albert a vytáhl z pod pohovky velkou plechovku od oleje.

„Si snad chceš namastit koule, vodsvisťet do Afriky a najít si tam někde matraci se hřebíkama?“ ptal se ho Drobeček jako blázen, a chtěl ho nakopnout, ale minul.

„A proč ne?“ odpověděl Albert a napil se z plechovky.

Drobečkova hlava vystřelila vpřed jako čáp vrhající se na žábu. Přičichl k hrdlu plechovky.

„Veselé Vánoce všem vespolek! Švestkovice!“ zařval a vytrhl plechovku Albertovi z rukou.

„Dej mi ochutnat,“ dožadoval se Porta a sápal se po plechovce.

„Poplach! Poplach!“ Před domem se začaly ozývat výkřiky.

Zuřivě se rozštěkal kulomet. Nocí zahučely minome-ty. Desátník od tankánů vylezl na židli a popadl obraz Stalina.

„Strejda Pepík! To bude skvělejší suvenýr! Bude mu to slušet nad naší pohovkou u nás v Kolíně, až bude po válce!“

„Nešahej na to!“ zaječel Gregor a v hrůze se vrhl na podlahu.

Albert je jedním dlouhým skokem za pohovkou, jako černá kočka s vlčákem v patách. Porta skočil za obrov-ské křeslo, hned vedle Drobečka, který si schovával hla-vu jako čáp v rákosí. Třešničkami zdobený klobouk po-letoval po místnosti jako postřelený pták.

Na zlomek vteřiny zahlédl Gregor tenký černý drátek spojující obraz s dírou v tapetě za ním.

Následná exploze rozmetala celý dům na kusy. K nebi vyrazil mohutný sloup plamenů. Na jeho konci na chvíli balancovala celá střecha. Připomíná to konec světa. Po celé délce ulice se ozývají exploze jedna za druhou. Do-my se řítí k zemi jako domečky z karet. Temná obloha se rozzářila oslepujícím světlem. Je jasno jako ve dne. Ulicí burácí tlaková vlna jako tornádo, které rozmetá všechno, co mu stojí v cestě. Za oknem se kutálí nákladňák, jakoby to byla nějaká hračka. Zřícenou zdí vyletí pohovka s ječí-cím Albertem, který se jí zuby nehty drží, aby si zachrá-nil život. S děsivým tříštivým zvukem vráží do zdi domu přes ulici.

Albert ječí jako prase odvážené na jatka. Letí po hlavě úzkou uličkou do zamrzlé kaluže, kde již před chvílí při-stál Gregor.

„Ježíši, kámo!“ zavřeštěl. „Tohle by vyrazilo duši i z medvěda grizzlyho!“

Všude kolem křičí o pomoc zranění a umírající muži. Ohňové sloupy vrhají purpurové světlo na vařící se špi-navý sněh. Připomíná to výbuch vulkánu, který trval zdánlivě celou věčnost.

A najednou utichl!

Ti, kteří jsou ještě naživu, se snaží postavit na nohy.

Jsou otřeseni a doslova ohlušení. Strašlivě je bolí uši. Je to, jako by jim do nich někdo vrazil rozzřhavenou jehlu.

Po několik minut vůbec nechápeme, co se to kolem nás děje. Jsme ve stavu akutního šílenství. Všude kolem se válí zkrvavené kusy masa a štěpinky kostí. Dokonce i stromy, které po obou stranách lemovaly vesnickou ná-ves, náhle beze stop zmizely. Jsou vytrženy i s kořeny. Rusové a Němci, civilové i vojáci, běhají kolem dokola. Zachvátila je nesmyslná panika.

Jeden ruský seržant v roztrhané a sazí začouzené uni-formě vystřelil celý zásobník svého kalašnikova do vzdu-chu, zahodí ho a řve „Job tvoju mat“. Pak hranou ruky zlomil vaz tlustému rotmistrovi, který se ho snažil na-kopnout.

Motocykl se sajdkárou plnou samopalů a brašen s ná-boji je omotán kolem zbytků nějakého komína. Ze sajd-káry visí mrtvola nějakého člověka.

Alberta popadl amok. Leze kolem dokola v kruzích a vyje jako pomatený pes. Rozum se mu vrátí, až když mu Porta podá jeho ocelovou helmu. Má utržený celý zadní kryt. Albert se na okamžik nechápavě zadívá na svoji poničenou helmu. Přejede si rukou po zátylku, ja-ko by se chtěl ujistit, že ho má pořád celý. Pozdvihne oči k truchlivým temným nebesům a děkuje Bohu a všem známým i neznámým svatým. Některé z nich si vymyslí pro tuto příležitost. Vezme svoji helmu a každému ji ukazuje na důkaz toho, že je pod zvláštní boží ochranou.

„To je proto, že my černoši nemáme s touhle válkou nic společného,“ tvrdí. „Tahle válka je bílých a žlutých.“

„Takovej zmatek! A všechno kvůli jednomu blbýmu obrazu,“ povzdychne si Porta, když si prohlíží zříceninu starostova domu.

Plukovník Hinka si vezme Portu na stranu, když si všimne jeho pestrobarevného korzetu. Porta úplně zapo-mněl, že ho má pořád ještě na sobě.

„Kdes to sebral?“ zeptá se ho přísně.

„Já jsem to našel!“ odpovídá Porta, což je celkem pravda.

„Ale kdes to našel? A honem! Chci slyšet pravdu!“

Hinka ho probodává svýma očima. „Který dům to byl?“

Porta se vykrucuje a vykrucuje. Snaží se z toho vy-mluvit jednou ze svých obvyklých historek. Blekotá co-si o nějakém kadeřnictví v Düsseldorfu, jehož majitel vždycky nosil korzet.

„K čertu s těmi tvými kadeřnickými kamarády,“ pře-rušuje ho Hinka prudce. „Ty mě neoblbněš, Porto. Mys-lel jsem si, že už jsi to dávno pochopil. Co se stalo v tom domě, co odstartovalo tu explozi?“

„Ach ano, pane! Teď už chápu, co chcete vědět.“ Por-ta se licoměrně usmívá. „Jeden z těch chlápků vod mo-tocyklů, pane, za každou cenu chtěl mít obraz Stalina, chtěl si ho odvést s sebou. Byl to taky pěkněj obrázek, pane. Ale my jsme ho varovali, teda jako toho motocyk-listu, ne Stalina, pane!“ Porta rozhodil ruce směrem k rozvalinám vesnice. „Na tom obrazu bylo něco pode-zřelého, pane. Pojd'te se podívat, jestli chcete!“

„Poznal byste ještě toho motocyklistu?“ zeptal se Hinka nedůvěřivě.

„Ten už bude pryč, pane. Dočista pryč, tím jsem si ji-stej, pane. Možná že ho ještě kus visí támhle na komíně tý cihlářny! Německej bůh trestá neposlušnost velice rychle, nemám pravdu pane?“ dodal přičinlivě.

„Viděl jste, jak byl zabit?“ zeptal se ho Hinka ostře. „Jestli je ještě naživu, ukážu mu jak trestám neposluš-nost já!“

„To by taky zasloužil, pane!“ souhlasil Porta a hlubo-ce vzdychl. „Všichni jsme mohli být na kusy jenom kvůli jednomu ožralovi, co ho svrbí prsty, když někde vidí něco, co by mohl ukrást!“

„Dejte si pozor, Porto, abyste se do toho moc nezaple-tl. Ptal jsem se: Viděl jste, jak byl zabit?“

„Bohužel ne, pane. Ten barák mi spad na hlavu!“ „Kdo tam byl s vámi?“

„Vůbec nikdo, pane. Byl jsem tam sám. Teda až na to-ho kořistníka!“

„A pak jste hodil tu spodničku a podprsenku oknem támhle staršímu svobodníkovi Creutzfeldtovi?“

Ukazoval na Drobečka, který tam stál s otevřenou pusou, kroutil očima kolem dokola a byl po výbuchu stále ještě v šoku.

„Pojd'te sem, Creutzfeldte!“ zařval Hinka vztekle.

Drobeček na to ale nereagoval. Ještě pořád nic neslyšel. „Myslím, pane, že mu to ustřelilo naslouchadla!“ pro-hlásil Porta moudře. „Poslušně hlásím, pane, že jsem nejdřív taky nic neslyšel, ale když jsem se postavil na hlavu, tak se mi sluch zase vrátil, a teď už zase slyším, pane, díky Bohu. Slyším úplně všechno, co mi tady plu-kovník Hinka povídá.“

„Sundejte si ten pitomej korzet,“ nařídil mu Hinka ostře. „A varuju vás, Porto. Moje trpělivost není nekonečná! Jestli zajdete příliš daleko, já vám tu celu někde najdu.“

„Jistě, pane, myslím, že v Germersheimu je jedna cela vždycky volná,“ řekl Porta tiše a snažil se vypadat sklí-čeně.

„Jednoho dne vás zastřelím,“ slibuje Hinka a otáčí se na podpatku.

„Odjíždíme za hodinu,“ říká Dědek. Právě se vrátil z jednání skupinových velitelů na velitelství. „Co to k sakru máte na sobě?“ zavrčel mrzutě, když uviděl Por-tu a Drobečka v jejich korzetu a spodničkách.

„Takhle pitomě oblečený s náma nepůjdete! Co si ty Rusové o vás proboha pomyslí?“

„Úplně na nás zapomenou střílet,“ odvětil Porta, „což by nemuselo bejt vůbec špatný, když o tom tak přemejšlím.“

V dálce se vlnila ohňová stěna. Na pozadí plamenů bylo vidět obrovské černé kouřové mračno.

Termický vír žene našim směrem mohutnou spoustu popela. Země se otřásá jako zvíře ve smrtelné agónii.

Hustý závoj popela se roztrhne a objeví se Drobeček, vysoký a mohutný, lidský stroj nabitý svaly a šlachami. Z jeho začerněné tváře visí tlustý doutník, žhnoucí jako námořnický čelen. Ještě pořád má na sobě onu staro-módní spodničku a bez přestání, proklíná učitele a explu-kovníka, kteří se za ním plahočí s plamenometem a bed-nami střeliva.

Vzduch je plný pleskavých a skřípavých zvuků. Po jednom z dutých výbuchů minometné střely se explu-kovník vrhl na zem.

„Aby tě d'as spral, ty magore,“ zařval Drobeček. „Co-pak sem ti neřikal, ty posero, aby ses neschovával, když ti k tomu nedám rozkaz.“

V tom se ten pleskavý zvuk ozval znovu. Drobeček zvědavě zvedl hlavu a sledoval očima dráhu střely. S od-porným zvukem dopadla nedaleko do sněhu a rozmetala ho na všechny strany.

Střepina z jejího pláště se zasekla do jedné z Drobeč-kových polních lahví. Po nohách mu začala téct vodka.

„Vy zasraný pohanský ruský čuráci,“ zaburácel a na-mířil svou upilovanou brokovnicí přes blízké kopečky. „Co je tohle za fóry? Co to má dělat s válkou?“

„Kryj se, chlapče!“ zařval na něj poručík. Braun ner-vózně. „Takhle tě zabijou!“

„Mně se nic nestane, pane,“ uklidňuje ho Drobeček hlubokým nakráplým basem. „Nenechám se zastřelit dřív, než se podívám do New Yorku a Londýna, a neza-jedu si s Albertem do Afriky a nezkusím se vysrat na tom fakířským hajzlíku s hřebíkama na prkýnku.“

„Druhá rota přejímá velení!“ ozvalo se zepředu. Roz-kaz je předáván od jednoho ke druhému.

Pomalů se zvedáme na nohy. Dědek je po kolena ve sněhu, automat nese přes rameno na krátkém řemenu.

„Připravte se k palbě! Vztyk!“ křičí netrpělivě. „Po-hni sebou, Drobečku! Vezmi si na starost pravé křídlo a sám d'ábel tě chraň, abys lezl někam do baráků, nebo začal mrtvolám vybíjet zlatý zuby! Slyšels?“

„Řveš dost na to, abys probudil všechny mrtvé na všech hamburskejších hřbitovech! Vůbec bych se nedivil, kdyby tam teď všechny ty mrtvolky stály v pozoru a chřestily kostma!“ zahřmí Drobeček mrzutě a provo-kativně pomalu se staví na nohy.

„Nemáš náladu?“ ptá se Porta. „Vypadáš, jako by tě k smrti po štípaly komunistický vši.“

„Ale to mě sere ten vykastrovanej plukovník,“ odpoví-dá Drobeček temně. „Je to čurák bez mozku, v palici má stejný hovno jako nějaký zelenáč a to už je kurva soda!“

„Já už ty vaše nadávky nebudu dále snášet,“ zakdáká bývalý důstojník. Snažil se mluvit ostrým a velitelským hlasem, jakým mluvil, když stával před nastoupenou jednotkou. Moc se mu to ale nedařilo.

„Tak to máš teda smůlu, ty vopelichanej papouchu,“ zašklebil se Drobeček pobaveně a praštil explukovníka do zad. „Protože to asi budeš muset, co? Došlo ti to v tý tvý blbý lebeni? Nebo by ses chtěl trochu proběhnout, aby ses trochu probral? Pochop už konečně, ty vyhaslá padající hvězdo, že seš prdelí celý týhle mizerný němec-ký armády. A já? Já jsem starší svobodník, já tvořím pá-teř týhle armády! Její horní část, samozřejmě!“

„To fakt chtějí, abychom dosprintovali až tam nahoru do tý zasraný věznice?“ ptal se Porta narovnávacími ouš-ka červených podvazkových pásů plandajících kolem je-ho kalhot.

„Chtěj, nebo nechtěj, už to vypadá, že tam budem muset,“ vyštěkl Dědek a poslal do sněhu dlouhý pliva-nec tabákových slin.

„Tahle všivá světová válka převrací všechno naruby,“ zabručel Porta škarohlídky a vyžebbral si cigaretu od Legionáře. „Kdy už přestaneš kouřit tyhle černý fran-couzský sračky, kterejma si jenom zasíráš plíce?“

„Pas question, mon ami! Tyhle cigarety mají ale aspoň tu výhodu, že jich většina zbude mně,“ odvětil

Legionář. „To vaše bledý svinstvo je pro holčičky co maj ještě před biřmováním.“

„Začíná mě to lít na mozek, že bych prdelí louskal para ořechy a prděl jádra takovým fofrem, jako minomet střely,“ běsnil Porta. Sledoval vztekle věznici OGPU se zdmi ozářenými divoce poskakujícími plameny hořícího smrkového lesa.

„Lezeme tady do kopce a zase z kopce, kloužem se po zamrzlejších jezerech, až si z prdele sedřem všechnu kůži, prodíráme se zmrzlejma lesama jako nějaký pi-tomý buldozery, a to všechno jenom kvůli tomu, abys-me se dostali do nějaký zasraný komunistický věznice. Jsem zvyklej, že mě do vězení pěkně vozí a sedím při-tom na zadku! Jestli tohle není případ pro lidský prá-va, kterej by se měl co nejrychlejc dostat před meziná-rodní soud, tak sem dutej jak holandská šmajdává kachna.“

„To by měli zakázat – nechat lidi hrabat se v tako-vejch sračkách jenom proto, že si pár magorů nemůže pomoci a musí vyvolat světovou válku!“ zaječel Gregor vztekle.

V oblaku prachu náhle kolem projíždějí motorizované sáně. Podplukovník z generálního štábu se z nich hyste-ricky dožaduje velícího důstojníka.

Dědek ukáže přes rameno na plukovníka Löweho, sedícího na sudu a drbajícího nějakou kočku mezi ušima.

„To nevíte, jak se hlásit nadřízenému?“ huláká štábní důstojník zuřivě.

Dědek pomalu sráží podpatky a dotýká se rukou hel-my v jakémisi náznaku pozdravu.

„Podplukovník Löwe, velící důstojník páté a sedma-dvacáté tankové roty na váš rozkaz, pane!“ ozvalo se Löweho znavené zvolání.

„Jak je možné, že se tady pro boha živýho válíte a šťouráte se v nosech?“ ječel podplukovník s krvavě ru-dými štábními výložkami. „Copak jste nedostali rozkaz k útoku? Nemáte se zastavovat, ani na okamžik! Ú-ú-ú-t-t-o-o-č-í-m-e, chlape!“

Ozvěna toho „Ú-ú-ú-t-t-o-o-č-í-m-e!“ se výsměšně vracela z okolí.

„Rozkaz, pane podplukovníku!“ odpověděl Löwe a rázně zasalutoval, v duchu by však toho ječícího pod-plukovníka viděl nejraději v tom nejhlubším pekle.

Jako opilí se potácíme hustým jehličnatým lesem a temnotou černou jako smola za ním. Zakopáváme o mrazem vysušené větve, máme rozedřené a omlácené obličejy.

Náhle se rozburácí ruský maxim ukrytý v podrostu. Porta na něj bleskově vrhne ruční granát následovaný deštěm kulek.

Ruský voják vyletí do vzduchu, jeho dlouhý plášť mu vlaje jako křídla.

Kulomet se rozštěká znovu.

„Do prdele práce!“ zařve Drobeček a namíří do křoví plamenomet. Nad sněhem zaplane hučící proud rudého plamene. Stromy vybuchují v ohni. Kulomet se odmlčel!

Rusové leží na hromadě, jejich stále ještě hořící těla pomalu černají jako pečeně, kterou někdo zapomněl vyndat z trouby.

„Jaké štěstí, že člověk nikdy dopředu neví, co se na něj žene,“ vzdychá Barcelona, když sleduje jednoho z vojáků s hořícími vlasy. „Tohle musel bejt starej ma-zák. Jinak by mu nedovolili mít dlouhý vlasy.“

„Pohyb, pohyb!“ rozkazuje Dědek, běžící ztěžka ko-lem nás.

Zahlédneme skupinku Rusů, snažících se uniknout. Jeden z nich zakopne o padlý strom a sklouzne se pořá-d-ný kus po zamrzlém potoce.

„Musíme je dostat!“ křičí Heide dychtivě a strhává si z ramena svůj lehký kulomet. Třeše se po celém těle, když za utíkající skupinkou nepřátel vysílá dlouhou pře-rušovanou salvu.

Tři z nich jsou zasaženi, dostali to do zad a vpředu jim to utrhl kus hrudníku. Dostali jsme nový druh nábojů.

Je to velice brutální střelivo, při vstupu do těla zanechá-vá pouze malý otvor, ale tam, kde ho opouští, obrovskou zející ránu. Někteří zranění leží ve sněhu a srdceryvně nařikají.

Drobeček střílí svojí upilovanou brokovnicí další čtyři. Na krátkou vzdálenost je to opravdu strašlivá zbraň.

Jeden starší poručík v milicionářské uniformě se staví zády ke stromu s rukama za hlavou. Sleduje nás lesk-noucíma, vystrašenýma očima, zatímco se k němu po-malu přibližujeme.

„Komisař,“ říká Heide s ďábelským úsměvem.

„Tohle není žádný zkurvený komisař,“ říká na to Barcelona. „Je to vobyčejnej mizernej k smrti vyděšený trouba. Dědek se třese, je kost a kůže a má na sobě něja-kou starodávnou uniformu. Nechte toho pitomýho mou-lu jít za vnučatama!“

„Tys přišel vo rozum?“ vyjel na něj Heide vztekle. „Tohle hovado je sovětskej důstojník a sovětský důstoj-níky my zabíjíme. Z rozkazu samotného Führera!“ Zve-dá automat a střelí poručíka do prsou a hlavy.

Hlava se rozskočila. Nádvkem ho trefil několikrát do břicha. „Tak a je to!“ prohlásil hrdě a hodil si automat zpátky na rameno.

Jeden ze zraněných pěšáků se pokouší vstát, opíraje se o koleno.

„Ně streljat', ně streljat', tovarišč germanski,“ prosí zoufale.

Jeho německý soudruh, ztělesněný Legionářem, mu prožene zády bajonet. Jeho hrot se vynoří Rusovi z pr-sou. Legionář svůj bajonet nevzrušeně vytrhne z těla, které padne dopředu, připomínaje modlíciho se musul-mana.

Jeden ruský praporčík natáhl ruku, v níž třímá granát. Albert mu pažbou roztrátil obličej. Ostatní střelíme zdálky, hned jak je uvidíme. Nepřibližujeme se k nim, dokud nejsou mrtví, ale i tak jsme velice opatrní. Než se k nim otočíme zády, dobíjíme je bajonetem.

Kapsy mají plné machorky, a v polních láhvích mají vodku. Má ale mizernou kvalitu – je to vodka pro ty nej-nižší šarže. Máme nepříjemnou zkušenost s tím, že nám po ní strašlivě třeští hlava, a tak ji milostivě přenechává-me nováčkům. Co se našich potřeb týče, o ty se postará Porta.

Se zájmem si prohlížíme jejich peněženky. Bereme si obrázky jejich přítelkyň a ostatní zahazujeme. Těch několik rublů, které v nich mají, pro nás nemá žádnou cenu.

Drobeček je doslova unešen fotografií, kterou našel v peněžence praporčíka, kterému roztrátil Albert hlavu.

„Svatá Emo, tak tohle je kočka,“ vzdychá, když z ní utírá kapku krve. „Když vidíš takovouhle krásnou ruskou růžičku,“ pokračoval pomrkávaje vyzývavě na dívku na obrázku, „musí ti bejt jasný, že ten náš Stvořitel musel mít pěkně blbou náladu ten den, kdy dělal průměrnou ně-meckou holku, co si dává vlasy do drdolu a dokonce i chlupy na kundě si kurva splítá do copánků!“

„Hergot!“ vykřikl Porta uznale, když se mu podíval přes rameno.

„Chceš si to vyměnit? Dám ti za ni tři moje. Taková buchta! Svatá máti kazaňská!“

„Vodpal, ta je moje!“ zavrčel Drobeček. „Ten starej trouba napsal dozadu její adresu. Až bude konec týhle Adolfovy války, tak si koupím zpáteční lístek a vodvezu si ji domů do Hamburku, na to vemte jed!“

„Ty máš v tý palici nasráno!“ zasmál se Porta ve-sele. „Nebude s tebou chtít mít nic společnýho, když zjistí, žeš zamordoval toho jejího komunistickýho mi-lence!“

„Já vím, ty si myslíš, že sem nějaký trouba,“ odpově-děl Drobeček mrzutě, „ale tak blbej, abych tý buchtě vy-právil, že sem tomu jejímu ustřelil koule, to teda ne-jsem! Ne, ne, ne, já tomu drahouškovi budu vyprávět, jak v nebezpečí vlastního života toho přítele s ustřelenou prdelí vlekl dvacet kilometrů, abych ho předal do rukou našim dobrým německým doktorům. Udělám z toho do-jemnej příběh, to teda jo, jako ukazují v biografu. Sku-tečnost smrti jejího hrdinskýho milence bude zahalena do hávu přirozených příčin.“

„Stejně ti ale nedá,“ přesvědčuje ho Porta a pokyvuje smutně hlavou. „Až bude tahle Adolfova válka prohra-ná a německej wehrmacht odzbrojený, bude mapa svě-ta vypadat úplně jinak. Bejt Němcem nebude žádná sranda. Věř tomu! Každý, komu se zlíbí, nás nakope do prdele, a když mu to budeme chtít vrátit, tak nám za-kroutí krkem.“

„Tak pohyb, pohyb,“ křičí podplukovník Löwe. „Vpřed! Vpřed! Pohněte sebou! Vy mizerové si vždyc-ky najdete místo, kde se dá zašít. Hod'te sebou, ať už to máme z krku! Udělat se to musí! Nadrotmistr Beier! Převzmete velení druhé čty! Zvědy dopředu a po obou stranách.“

„Pořád my, kurva!“ vztekal se Porta zuřivě a nakopl prázdnou ruskou polní láhev. „Vyžerem tu nejšpinavěj-ší práci v celý týhle všivý armádě! Bože, kdybych tak byl doma a užíval si v Berlíně, mohli by se tady pro mě za mě srát třeba třicet let!“ Vztekle vrazil do své upilo-vané brokovnice náboje a zkoumavě se zadíval přes mí-řidla. „No tak pojď-te, proboha, mrknem se na toho zkurvenýho souseda a ustřelíme mu tu jeho bezbožnou komunistickou palici!“

Jakmile se rota vynoří z lesa, okamžitě znovu slyšíme onen nenáviděný mlaskavý zvuk minometných střel, ná-sledovaný ohlušujícími výbuchy. Neexistuje zbraň, kte-rou bychom nenáviděli tak, jako minomety. Jsou strašně zrádné, jejich zvuk je prozrazuje jenom krátce předtím, než přiletí a explodují nám přímo přímo před nosem. Neupozorňují na sebe nekonečným jekotem, jako to dě-lají dělostřelecké granáty. Zároveň nesnášíme ruské mi-nometčíky! Téměř bez výjimky to jsou totiž ženské. Drsné, podsadité venkovské typy.

Jednou navečer jsme přepadli četu minometčíků, byly to téměř samé ženské. Snažily se uniknout do lesa a schovat se za stromy a keře. My jsme je ale našli a po-zabíjeli jsme je jednu po druhé jako krysy, nehledě na jejich slzy a křik. Těch několik mužů, které jsme našli, jsme vzali jako zajatce. Potvrdili nám, co jsme již vědě-li. Tyto ženy jsou fanatičkami, které strašlivým způso-bem mučí zajatce.

„Zabte ty čubky!“ řekl nám zajatý ruský seržant se spokojeným úsměvem a nakopl jednu z opodál ležících mrtvol. Teď už mohl říkat, co se mu zachtělo. Válka pro něj skončila!

Jeden z nováčků, velký chlapík z Barcelonovy sku-piny, měl ustřelený celý obličej. Střepina granátu mu odřízla doslova všechno. Rty, nos, oči i čelo. Zůstala mu tam jenom bílá kost. Mlaskavé zvuky, které vy-dával, byly slyšet široko daleko. Byli jsme z něj úplně šílení.

Stáli jsme v rozechvělém a stísněném kruhu kolem něj a sledovali svobodníka-lékaře Rolfeho, který se mu pokoušel ránu obvázat: Zoufale přitom kroutil hlavou.

„Šrapnel to je pěkně mizera,“ říkal Drobeček poti-chu. „Je rychlejší, než ten, co zavraždil ty profíky v Düs-seldorfu!“

„Jestli to přežije, a oni mu nějak záplatují obličej, tak nebude vypadat moc pěkně,“ utrousil Gregor zamyš-leně. „Bude děsit děcka k smrti!“

Barva horizontu se proměnila v sytě žlutočervenou. Zpoza pahorků se ozývá dunění a burácení. Podél za-mrzlé řeky zaujímá své pozice rota těžkého dělostřelec-tva. K nám se přidávají dvě rotý útočných oddílů. Ještě doslova čpí kasárenskou pečlivostí. Ocelové helmy mají natřeny na bílo, řemínky pod bradou pěkně utažené. Opasek, torna, plynová maska. Mají všechno. Dokonce i úhledně složené pláštěnky. My jsme je už dávno zaho-dili. Jejich zimníky jsou tak elegantní, že by s nimi moh-li na přehlídku před Brandenburskou bránu.

Pohrdavě si je prohlížíme, zároveň jim ale tak trochu závidíme. Mají všechno, čeho se nám nedostává. 27. tan-ková rota je proti nim chudobincem. Přestože jsme pova-žováni za tankovou rotu, nemáme přece ani tanky.

„Ježíši, vy jste ale nádhery!“ zvolal Porta a dotkl se naleštěného opasku. „Vždyť ty toho starýho bracha Iva-na, starýho loupežníka, vyděsíš k smrti!“

„A kde máte kapelu?“ ptá se Gregor. „No, víte co myslím! Ty starý tramtaráry s bubnama a písťalama. Bez nich přeci nemůžete pochodovat proti sousedům!“

„Vypadáte jako tlupa trampů,“ odpověděl jeden rot-mistr, a prohlížel si s opovržením Portovu rozdrbanou a ušmudlanou maskovací uniformu.

„No, to taky jsme, pane rotmistře!“ zašklebil se Porta. Drze si nasadil na oko svůj prasklý monokl a blaho-sklonně si prohlížel strážního rotmistra.

„Co jste vy za bandu?“ halasil jeden nadrotmistr. „Když vás člověk uvidí, myslel by, že jsme nějaký kri-minálnici!“

„Bandu?“ vyštěkl Dědek, přimhouřil oči a převaloval to slovo na jazyku. „Možná byste měl vědět, pane nad-rotmistře, že my jsme bojovali ještě předtím, než byly svolány ty vaše strážní oddíly, a ztratily jsme víc mužů, než stihne vaše divize ztratit v celý týhle vále!“

„Jo, vypadáte trochu opotřebovaně,“ usmíval se na-drotmistr kysele. Přiložil si lhostejně dalekohled k očím a začal si prohlížet protější kopce. „Tak támhle s tím malým vězením na kopci vám máme, chlapi, pomoci? My se o to postaráme, než si tady na chvilku zdřímnete, abyste dali odpočinout těm svým unaveným kostem,“ řekl srdečně, když sundával dalekohled.

„Opravdu?“ odpověděl mu Dědek chladně. „Až do-sud nás tohle „malý vězení“, jak mu říkáte, stálo hek-toľitry krve.“

„Protože vám chybí rovná páteř a vůle zvítězit,“ pro-hlásil hrdě jeden mladý desátník. Přímou čpěl Valhalou a Hitlerovými citáty. „Co Führer rozkáže, německý vo-ják provede. Tyhle ruský untermensch

nás nemůžou za-stavit!“

„Bien sur que si, sergent!“ řekl Legionář sarkasticky, s jeho věčnou cigaretou poskakující při těch slovech na úzkých rtech.

„Všichni mluví o frontové linii,“ pokračuje desátník stroze. „Ale to s tím nemá co dělat. Vojáka dělá tvrdá kasárenská služba, vedle níž se frontová linie zdá být domovem důchodců. To, co jsme z vaší frontové linie zatím viděli, bylo k smíchu!“

„Vším tím strádáním ti změknul mozek,“ zvolal Porta a bujaře se smál. „Až Ivan spustí muziku na ty své kulo-balalajky, tak si vysereš puky z kalhot.“

„Než se setmí, budeš slibovat Bohu, že budeš až do konce život chodit pravidelně do kostela,“ zarehtal Gre-gor vesele.

„Nesmysl,“ řekl desátník pobouřeně. „Já v žádného Boha nevěřím!“

„Mnoho lidí nevěřilo, když se sem dostali, mon ami,“ pronesl Legionář povzbudivě. „Když ale pak leží na ze-mi pod dělostřeleckou palbou, tak je skutečně zajímavé sledovat, v jak bohabojné se promění! Ti nejfanatičtější ateisti jsou pak zbožnější než Svědci Jehovovi a dovolá-vající se samotného Alláha!“

„Toho se nedočkáte,“ prohlásil desátník ledovým hla-sem. „Tu věc, se kterou jste se tady vy srali už nejmní týden, budeme mít hotovou za několik hodin!“

„Uvidíme, uvidíme!“ řekl Dědek s uštěpačným úsmě-vem na rtech. „Byl bych strašně rád, kdybyste se o tu věznici tam nahoře postarali během několika hodin a ušetřili nám tak práci!“

Nad sněhovým valem náhle zabzučí roj kulek zasypá-vajících nás hlínou a ledovou tříští.

Nadrotmistr se vrhne jako blesk k zemi, přesně tak ja-ko se to píše v předpisech. Paty i špičky má přitisknuté k zemi. Opatrně nakukuje přes okraj krytu.

„Zůstaň dole! zaječel Dědek varovně. Ale jeho varo-vání přišlo pozdě. Nadrotmistra hlava vybuchla jako přezrálé rajče a pocákala ty z nás, kteří jsme k němu by-li nejbliž.

„Zasranej idiot předpisovej blbej,“ zaklel Porta, když si z tváře utíral krev a kousky kostí. „Sotva sem přijde, musí nás všechny zasrat svejma smradlavejma vnitřnostma!“

Vzduch se náhle zaplnil mlaskáním několika mino-metů. K obloze vyletí sníh jako obráceně stažená roleta.

Minometné střely se na nás sypou jedna za druhou a děla s nízkou trajektorií pálí přímo mezi nás. Za něko-lik okamžiků se celý terén proměnil v bouřící moře na-plněné všemožnými troskami.

Z oné velkoněmecké roty hrdinství pomalu vyprchá-vá. Dokonce i ten poručík s úzkými rty a dokonale stři-ženou uniformou vypadá vyděšeně.

„K zemi, sakra!“ řve na ně Dědek chraplavě.

I přes svůj strach si poručík všiml, že ho Dědek neo-slovil jeho hodností. Otevřel svá malá, krutá ústa, aby něco řekl, ale než stačil říct první slovo, zasáhla ho krát-ká kulometná dávka a přirazila ho zády ke sněhovému valu. Po hlavě spadl dopředu a vyhodil do vzduchu sprš-ku ledové tříště. Jeho nohy sebou chvilku křečovitě šku-bají, za chvíli se ale hýbat přestane.

„Přijď smrti, přijď“... , mumlá Legionář tiše.

Ze sněhu se náhle vynoří dva panzery. S řinčením a burácením se přeženou kolem nás. Z každé věže ční obrovská hlaveň jako mohutný ukazovák.

„Vpřed!“ zařval Löwe a zvedl do vzduchu sevřenou pěst. „Pátá roto, za mnou!“

Běžíme ztěžka hlubokým sněhem a držíme se co nej-bliž tanků. Když zastavují a pálí, vrháme se do sněhu a snažíme se znovu popadnout dech..

Z jedné kouřem zčernalé ruiny se snaží nenápadně uniknout skupinka Rusů.

Zaštěká několik samopalů a padají k zemi s překvape-ným výrazem ve tvářích.

„Mizemě vycvičení!“ mumlá Heide opovržlivě a ko-pe do jejich mrtvol. Podle jeho názoru je ten, kdo není stoprocentním vojákem, úplně k ničemu. Soucit je pro něj známkou otročí mentality.

Poblíž nedalekého kolchozu stojí řada těžkých náklad-ních aut pomalovaných velkými písmeny azbuky. Vzdu-chem zasvíští několik granátů, drtičů brambor. Vojáci zásobovacích jednotek dřímající v kabinách padají po hlavě k zemi. Někteří si tím pádem zlomili vaz. Proběh-lo to tak rychle, že si sotva stihli uvědomit, co se děje.

Rychle prohledáváme těla a bereme si, co se může ho-dit. Zrovna prohledáváme nákladňáky, když se

mezi námi náhle objeví malá postava v generálské uniformě. Břit-ké, úsečné rozkazy praskají jako kulometné salvy.

Podplukovník Löwe stojí v pozoru s rukou na lemu helmy.

„Provedu, pane generále. Provedu!“ je jediné, co ze sebe dokáže vypravit.

Když stojíte před generálem baronem von Mannteufel, obávaným velitelem velkoněmecké tankové a dělostřelecké divize, tak se od vás v podstatě taky nic jiného neočekává. Tohle je poprvé, co jsme ho viděli, ale už jsme o něm slyšeli, a to nám úplně stačilo. Dokonce i Porta s Drobečkem se raději potichu vytráť za jeden z ruských nákladňáků.

„Pokud vím, nebyl vydán žádný rozkaz, aby se tu za-stavovalo, nebo se snad pletu?“ huláká štíhlý drobný ge-nerál s ledově studenýma očima. „Útočíme na věznici OGPU, pánové. Rozhlídněte se kolem a záhy zjistíte, že ta věznice není tady, ale stále ještě stojí tam, na kótě 347. Zastavte ještě jednou a já se postarám o to, abyste byli postaveni před polní vojenský soud!“

Než Löwe stihne otevřít ústa v odpověď, je ten malý generál pryč i se svým křenicím se pobočníkem..

„Bída a neštovice,“ říká Drobeček zklamaně, když mu do kapsy přibude jediný zlatý zub. „V těchto Sovětech to musí být samej chudák. Skoro všichni mají v těch blbech hubách namísto zlata jenom mizerný olovo. Se snaží ošidit chudýho německýho osvoboditele, jinak to není možný!“

Po několika příštích hodin se rota ubírá sněhem jenom silou svého zoufalství. Lije z nás pot, jak se prodíráme praskajícím a mrazem vysušeným podrostem. Vycítil jsem ruskou hlídku, aniž bych ji vlastně viděl, a střílím v pádu. Můj výstřel trefuje nějakého ruského důstojníka do úst. Padá k zemi s roztrhaným obličejem.

Porta vysílá dlouhé divoké krupobití kulek, které zve-dá několik Rusů do vzduchu a sráží je k zemi jako ku-želky.

„Kurva, chlape!“ zařval najednou Albert a odvalil se prudce stranou v obláčcích sněhu. Přitom hodil dva gra-náty, které proměnily tři Rusy v krvavé cáry. S povzde-chem popadá dech a otírá si tvář hrstí sněhu.

„Seš na pa-lici, chlape?“ zajíká se bledý strachem.

„Čajovny přímo před náma,“ zaječel Heide hystericky a skočil po hlavě do zborceného zákopu.

„Idiot!“ zavrčel Porta, když přivazoval svazek granátů k plechovce s benzínem.

„Dej to sem!“ zasyčel Drobeček bažící po ničení. Vy-trhl svazek Portovi z rukou, než měl čas proti tomu pro-testovat.

S rychlostí a hbitostí kočky se Drobeček vydal k blížícímu se T-34. Rychleji, než to člověk dokáže vypovědět vyskočil na tank, jehož oba věžní poklopy byly bezstarostně otevřeny. Z ústí čelního kulometu vyšleh-ly plaménky. Zkušenou rukou hází svazek granátů jed-ním z otevřených poklopů. Se šiléným smíchem seska-kuje z tanku a kutálí se do úkrytu za nedaleký velký kámen.

T-34 letí do povětří s rachotem trhajícím ušní bubín-ky. Velikost výbuchu je znásobena jeho záložní municí. Drtivý tlak toho výbuchu cítíme po celém těle.

Na okraji lesa ze zuřivě rozštěkal maxim.

Poručík Müller z první čety vydá strašlivý výkřik. První dávka z kulometu mu přerazila páteř. Válí se jako oživlá hadrová loutka ve sněhu znečištěném jeho vnitř-nostmi.

Bereme na ně plamenomet a čistíme jejich pozice. V zápětí jsme znovu na bouři bičované stepi. K smr-ti unavení se zakopáváme a čekáme na dělostřeleckou palbu, která nám má vyklidit cestu na protilehlém bře-hu zamrzlé řeky. Při jejím překračování již byla rozdr-cena motocyklová rota. Většina jejích vojáků se utopi-la, ruské minomety rozbily metr tlustý led na kusy. Ti, kteří se neutopili, byli rozdr-ceni ledovými krami nará-žejícími prudce do sebe a klouzajícími jedna přes dru-hou jako ledové nože. Zvuk těch nárazů připomíná bu-rácení hromu.

Porta rozprostřel na sněhu svůj zelený kapesník a ně-kolikrát zkusmo hodil kostkou.

„Tak pojďte, vy zamrzlý tažný ptáci,“ vyzývá nás. „Pojďte si zahrát kostky. Vy si vemte štěstí, já si vezmu výhry!“

Rozechvěle se slézáme v jedné ze sněhových jam a po chvíli díky kouzlu kostek tancujících po zeleném kapes-níku zapomínáme na mráz kolem. Zanedlouho nás ale svlékl z kalhot.

První je o všechno obrán Martin Gregor, který ale ne-ztrácí naději a půjčuje si od Porty velkou částku peněz na obligátní 80% úrok pro jiné šarže.

Druhý je na mizině Heide. Pak je na řadě Barcelona. Albert nechce věřit tomu, že už nemá nic. Má pocit, že jako černoch mezi tolika bělochy přece musí mít štěstí. Znovu nám opakuje, že jeho otec hrál na buben u husarů.

„Jestli v těch svejch vyluxovanejch kapsách ještě ně-co najdeš, tak ti za to dám dvojnásobek,“ slibuje mu Porta přátelským hlasem.

„A jestli ne, tak ti pučíme!“ nabízí mu Drobeček, kte-rý je Portovým pokladníkem.

Albert přikývl se smutným, beznadějným výrazem ve svém černém obličejí.

„Nezapomeň ale, co běloši dělaj lidem, který svý dlu-hy poctivě neplatí,“ zavrčel Drobeček výhružně, když Albertovi podává svazek bankovek.

„Sakra, to je kosa!“ úpí Gregor a dýchá si do dlaní. Z obočí mu visí malé rampouchy.

V dálce jsou slyšet vlci vyjící proti ledovému větru vanoucímu v ostrých poryvech přes step.

„Tak to máš teda kurva pravdu, že je kosa!“ přísazuje si Dědek. „Co jinýho bys ale čekal za takový zimní noci v Rusku?“

„Merde aux yeux,“ zamumlal Legionář a začal tleskat rukama.

„Velitelé skupin k velícímu!“ Výkřik se šíří od jedno-ho zákopu ke druhému.

„Kdyby jim tak satan sám chtěl prošmejdit ty jejich chřtány s kolem ostnatých drátu na zádech!“ zaklel Dědek vztekle. „Konečně se na mě začalo smát štěstí a ty pitomý armádní šašci to chudákovi vedoucímu skupiny všechno poserou!“

„C'es la guerre, mon ami“ říká Legionář a dává si šluka ze své nekonečné cigarety.

Křečovitě poryvy ledového větru ustávají a proměňují se v obávanou ruskou sněžnou bouři. Dokonce i vlci si hledají úkryt. My ale žádný úkryt nemáme. Útok pokračuje přímo proti bouři. Vítr je tak silný, že by dokázal ze stepi smést krávu.

Dědek se prodírá zpět na závětrné straně jedné ze sně-hových závějí.

„Vyskočte na nohy, vši jedny líný! Připravit k palbě!“ huláká, i když je ještě dost daleko.

S reptáním si začínáme sbírat svoji výstroj.

„Kdo jde před náma?“ ptá se Barcelona zlostně a dlouze si přihne ze své čutory s vodkou.

„Stočtrnáctá,“ odpovídá Dědek a pomalu si zapaluje svoji dýmku se stříbmým víčkem.

„Takže nebudeme spěchat,“ navrhuje Porta. „Nechá-me pěšáky, aby nám prorazili cestu. Půjdeme za nima v závětří. Riziko se tím sníží o 50%!“

Drobeček rozlomí svojí tříhlavňovou brokovnici, na-bije na medvěda a s cvaknutím ji zase zavře.

„Tak dem na to a přetáhneme kámošovi Ivanovi prdel přes palici, abysme tady měli na chvíli klid,“ zavrčí zlo-myslně. Vyběhne za Dědkem, který nese svůj samopal pod paží jako někdo, kdo si po ránu vyrazil na lov.

Rota vyfasovala jakési podivně vypadající harpunovi-té pušky, které střílejí horolezecká lana na zdolání str-mých útesů.

„Vopice na gumičce, to jsme celý my,“ nadává Porta, když začíná lézt po zmrzlém laně.

Jeden z nováčků sklouzl po laně dolů a celý se rozto-čil. Moc nechybělo a vzal mě s sebou dolů. V panice pouští lano a chytá se mě kolem krku.

„Pusť mě ty zasranej blázne,“ křičím ustrašeně a cí-tím, jak mi lano začíná prokluzovat mezi prsty.

„Ukousni mu prsty!“ vykřikl Porta houpající se na provaze vedle mě.

Zoufale poslouchám jeho rady a zakusuji se mu do rukou. Až na kost. S ostrým výkřikem mě pouští a řítí se po srázu dolů v oblaku sněhu. Na okamžik se zasta-vil na zledovatělé římse, pak ale znovu sklouzl do hlu-biny.

Držíme se lana zuby nehty a nakonec se dostáváme nahoru.

Světlice jako obrovský otvárač rozervalá neproniknu-telně černou oblohu. Oslňující světlo ozářilo vesnici, která jakoby se před námi vynořila ze sněhu.

Chvatně se probíjíme vesnicí. Vykopl jsem nejbližší dveře s útočnou pistolí v ruce.

Od stolu vyskočil nějaký ruský důstojník s výrazem naprostého úžasu ve tváři.

„Germanski!“ podařilo se mu málem vykřiknout. Ne-dostal se ale dál než k „Ger...“. Moje třaskavá střela ho zasahuje do obličejí a zaráží mu zbytek toho slova do krku. Temeno hlavy a krk se rozprskne a její obsah po-třísni barevný plakát s veselými výletníky na krymské pláži. I přes všechnu tu hrůzu je ta

scéna svým způsobem komická. Jeho tělo se třese a udělá dva kroky směrem ke mě. Pálím znovu. Zbytek zásobníku ho zasahuje do břicha, vyhazuje do vzduchu, kde zůstane na vteřinku viset, jakoby chtěl udělat salto vzad. Paže má doširoka rozpažené. V jedné z nich stále ještě drží čepici se zlatou kokardou a odznakem se srpem a kladivem. Náhle se prudce zlomí v zádech a vyřine se z něj spousta krve. S rachotem se řítí k zemi. Převrhl malou knihovničku, z níž se na něj sesypala spousta drobných cetek.

Ze sousední místnosti přibíhá nějaký poručík a dva poddůstojníci. Jakmile je zahlédnu, spustí vedle mě něčí automat. Je to dlouhá zuřivá salva.

Všichni tři Rusové jsou vrženi zpět proti zárubním dveří a zplihnou jako prasklé balonky.

„No tak, chlape!“ křičí Albert a hladí svůj samopal. „S těmahle starejma dobrejma kulokytarama se člověk cítí velké a silnej!“

„Co tady sakra stojíte a čumíte do blba?“ zařval Dědek, který strčil na chvíli hlavu do dveří. „Pohyb! Pohyb! Zrychlete to! Na prohlížení mrtvol budete mít dost času, až budou ležet v masovém hrobě!“

Máme pocit, jako by na nás byla namířena nejmíň tisícovka kulometů. Vějíře svítících střel křížují úzké vesnicové uličky. Vzduchem létají granáty a vybuchují s ostrým praskáním. V každém, i tom sebemenším úkrytu, je rudoarmějec připraven fanaticky bojovat, pohrdaje smrtí.

Drobeček náhle vykřikne, zakopne a zakrvácený se opře o zeď.

„Drobečku!“ zařvu v hrůze a běžím k němu.

Otevřel oči a podíval se na mě zmateně.

Z protější strany přiběhl Porta s Gregorem v patách. Gregor má v ruce ruskou lékárníčku.

„Seš mrtvej?“ ptá se Porta s obličejem na centimetr od Drobečkova.

„Ne!“ odpovídá Drobeček. „Ty zkurvený bezvěrci mě trefili do krku.“

„No to mě podrž!“ vykřikl Porta užasle, když odřízl límec Drobečkovy uniformy.

„Vidím tebou naskrz jako voknem! Podívejte!“ ukaže na prostřel. „Ta blbá kulka jím prolitla skrz naskrz. Měla mu radši ustřelit palici!“

„Moc nechybělo a byls koženej,“ říká Gregor, když mu přikládá obvaz na místo, kde kulka vylétla z těla.

„Svatá Anežko, ty máš ale štěstí! O chlup vejs a ty blbý ateisti by ti vystřelili mozek z hlavy.“

„Můžeš pít?“ ptá se Porta starostlivě a podává mu velkou pětilitrovou láhev plnou vodky.

„Neptej se tak blbě,“ říká s problémy Drobeček. Bere mu láhev z rukou a přesně za 21 vteřin ji z poloviny vy-pije.

„Určitě to těma dírama teče někde ven a prosakují se mu obvazy,“ říká Porta překvapeně. „Žádný normální člověk přece nemůže vypít naráz tolik vodky.“

„Áááá, ta byla dobrá,“ vydechl Drobeček spokojeně. „Tenhle malej doušek ze mě udělal nového člověka! Dej sem tu láhev! Novej člověk by chtěl taky kapku týhle hr-dinský vody!“

„No, věřili byste tomu?“ křičel Porta, třepaje prázdnou lahev.

Vzduchem znovu zazní mlaskavé zvuky a na vesnici se s drásavým třeskem snese příval minometných střel. K obloze vyrazí ohnivé jazyky. Spousta baráků s doškovou střechou začala hořet.

„Pojďme vodtud vypadnout, než nám sousedi ustřelí uši!“ řekl Gregor.

„Držte se mě,“ usmál se Drobeček a popadl svou upi-lovanou tříhlavňovou brokovnici. „Nechte mě vyzkoušet tenhle starej kanon, ať vidím, jak to střelí. Třeba se mi podaří dostat toho sráče, co do mě udělal díru!“

Po celý zbytek noci a další den se probíjíme tím strašlivým peklem. Během tří dnů jsme postoupili sotva o sto metrů. Víc ani ránu. Pokaždé, když si chceme na chvíli odpočinout v úkrytu, který se nám podaří dobýt, tak jdou Rusové do protiútoků – ještě zuřivěji, než jsme je viděli kdy předtím, a zase nás zaženou zpátky. Příštích několik dní zažíváme hrůzy boje muže proti muži. Když se na okamžik stáhneme, abychom si trochu odpočinuli, zjistíme, že Albert je jediným, kdo ještě ne-ní zraněn.

„Jaksi to dokázal?“ ptá se ho Porta užasle, postrkuje si objemnou bandáž na hlavě do poněkud ležernějšího úhlu.

„Kulky neví, kde mě maj najít, chlape. Protože sem černej, copak to nechápeš!“ Albert blýskl svými perleťovými zuby a obrátil oči y sloup. „Proltnou kolem mě a na konci své cesty se zavrtaj do vašich pitomejch bílejších těl! Ti řeknu, že bejt černej v týhle světový válce bílejších je fakt velká, velká výhoda!“

Skutečnost, že Führer unikl tomuto zavrženíhodnému atentátu na jeho život je jasným božím důkazem toho, že Adolf Hitler je naším chleboďárcem, který byl pře-durčen k vykonání velkých skutků, a že není na zemi síly, která by zastavila jeho pochod na předurčené cestě vedoucí ke konečnému německému vítězství.

„Volkischer Beobachter“ 21. července 1944

„Nemáme žádnou zimní výstroj,“ upozornil polní zásobovací důstojník Bauer. „Führer ujistil velitele armády, že k žádným dalším zimním válečným tažením již nedojde, a že proto žádnou zimní výstroj nepotřebujeme.“

„Děláte si snad ze mě blázny, nebo co?“ ječel plukovník Hinka. „Je začátek listopadu! Před čtrnácti dny na-padl první sníh. Jestli nepřestane chumelit, tak ho bude-me mít do týdne až po krk!“

„Na Führerův rozkaz nemáme vydávat žádné součásti zimní výstroje. Žádná další zimní válečná tažení nebu-dou.“ Polní zásobovací důstojník se rezignovaně usmí-val.

„Vy jste se zbláznil?“ hulákal Hinka. „Většina mých mužů nemá ani zimník, a chybí nám i další věci. Příděly munice jsou minimální. Potřebujeme nemrznoucí olej, jak pro auta, tak pro zbraně!“

„Je mi líto, pane plukovníku,“ odpověděl polní zásobovací důstojník a pokrčil lítostivě rameny. „Do armád-ního skladu vůbec žádná zimní výstroj nedorazila. V po-slední zásilce byly pracovní uniformy, ochranné brýle a antikoncepční prostředky.“

„Vy jste se normálně zbláznil!“ zuřil plukovník Hin-ka. „Montérky a antikoncepci! Na co bysme to asi tak mohli potřebovat?“

„Pojďte se podívat sám, pane plukovníku Hinko. Celá ta zásilka je stále ještě v nádražním přijímacím skladu. Podepsal jsem příjem, ano! Ale co budu dělat s horami montérek a miliony prezervativů, to tedy nevím! Objed-nal jsem, co bylo třeba! Nemrznoucí olej! Kožešiny!“

A co jsme dostali? Nic z toho, co jsem objednal jsem ne-dostal. Je to Führerův rozkaz, pane plukovníku!

„Co máme podle vás dělat s kondomama? Máme je snad přetahovat Rusům přes hlavy a škrtit je jima? je-čel Hinka. Vypadalo to, že se na polního zásobovacího důstojníka každou chvíli vrhne.

Tě noci začali němečtí vojáci čtvrté tankové armády okrádat ruské mrtvolky o zimní výstroj.

3. KOORDINÁTOR PALBY

Velitel divize generálporučík von der Hecht si vmáčkl monokl pevněji do oka a naklonil se nad mapami roz-prostřenými na hrubém stole. V malé místnosti s nízkým stropem jsou kolem něj shromážděni velitelé jednotlivých rot jeho divize.

Štíhlý velitel štábu drsného vzezření, plukovník von Balk, úsečnými slovy vysvětluje, proč útoky na pahorky selhávají jeden za druhým.

„Jenom samé výmluvy! Samé výmluvy!“ vyštěkne zuřivě. Praští do mapy ukazovátkem. „Skutečnost je ale taková, že ti muži tam nemají odvalu, a nižší důstojníci nemají disciplínu. To se ale musí změnit! Už s nimi ne-budeme jednat v rukavičkách! Udeříme železnou pěstí! Seběmenší známka zbabělosti – nebo jen vyhýbání se odpovědnosti – bude okamžitě trestána! Budou zřízeny mobilní vojenské soudy s pravomocí zkráceného řízení! Bude znovu nastolena disciplína! To sanatorium na kótě 409 a opuštěný mlýn naproti už dobýváme celé tři týdny. Naším cílem je věznice OGPU! A my jsme kde? Pořád ještě u sanatoria a mlýna! Nepřítel přitom dobývá zpět své území, sotva se nám ho podaří dobýt!“

„Führer dal armádnímu sboru na tenhle úkol tři dny. Tady!“ praští ukazovátkem do červeně zakroužkované-ho místa na mapě, „je brána do sanatoria a mlýna! Tady tudy a za chvíli máme celé pahorky. Potom už je to na vrcholek kopce, kde stojí věznice, co bys kamenem dohodil. Až se dostaneme tam, tak je to jen pár kroků ke Dněpru!“

„Staneme se první divizí, která se dostane ke Dněp-ru!“ Vstane a podívá se na jednoho z divizních velitelů.

Generálův Rytířský kříž s dubovými ratolestmi se za-leskne v bílém světle karbidové lampy.

Na generálových úzkých rtech se mihne úsměv. Vy-táhne z rukávu sněhobílý kapesník a osuší si s ním své vysoké čelo. Svýma chladnými rybíma očima hodnotí shromážděné důstojníky.

„Pane generále!“ ohrazuje se chabě velitel pěchoty, „to nás bude stát spoustu životů.“

„Každá bitva stojí spoustu životů, plukovníku,“ zavr-čí generál s opovržením. „Ztráty se nepočítají. Do histo-rie vstupují jenom ty nejkrvavější bitvy!“

„Útok nebude možný bez podpory těžkého dělostře-lectva,“ přidal se operační důstojník vyhýbaje se generá-lovu ledovému pohledu.

„Myslíte, že mi říkáte něco nového, plukovníku?“ od-sekl generál prudce. Naplnil si sklenku koňakem a

jed-ním prudkým pohybem ji obrátil do sebe.

Jeho pobočník sklenku okamžitě znovu dolije. Generál se prudce narovná a vrhne nelitostný pohled na velitele tankové roty, jednorukého plukovníka Hinku.

„Váš druhý prapor to celé zmotal, plukovníku! Jak se to mohlo stát? Jaká škoda, že byl zabit major Blank! Jak jemu by to slušelo před vojenským soudem!“

„Překvapili nás, pane!“ brání se Hinka. „Do té pasti by spadl každý! Ty ukryté ruské tanky byly dokonale neviditelné i ze dvou metrů. Nepřítel prostě smetl druhý prapor ze zemského povrchu. Major Blank tomu nemohl zabránit!“

„Nechte si ty své výmluvy,“ přerušil ho generál prudce. „Zbytek vašeho druhého praporu se přidá k pře-choť. Těm líným všim trošku pohybu neuškodí. Zatím nedělali nic jiného, než že si váleli šunky ve vyhřátých tancích!“

„Provedu, pane generále,“ řekl Hinka a vrhl zoufalý pohled na nízký strop před ním.

Náhle se s rachotem zřítíl k zemi setník motocyklové roty. Spadl i se židlí, na které seděl.

Generál si vmáčkl svůj monokl pevněji do oka a jal se se zřejmým odporem bezvědomou postavu prohlížet.

„To je můj velitel DR, setník Opel, pane,“ řekl pod-plukovník Winkel, velitel čtvrté jezdecké roty.

„Odneste tu trasofitku odtud,“ rozkázal generál ostře.

„A okamžitě ho transportujte k jedné z útočných rot!“

„Ten setník celý týden nespál, pane!“ pokoušel se svého bezvědomého důstojníka bránit podplukovník Winkel.

Hubený drobný generál obrátil svůj koňský obličej od map na stole a věnoval podplukovníkovi smrtící pohled.

„A vy si myslíte, že já jsem spal, když se moje divize pokoušela dobýt tu prašivou věznici?“ zasyčel chrapla-vě. „Padám tady snad na tu umaštěnou ruskou podlahu? Omdlívají snad naši vojáci všude kolem? Podobné ne-smysly už mi nikdy neříkejte, podplukovníku Winkele. Váš ospalý setník je mi k ničemu. Ať už ho tady neví-dím! Jestli ten útok přežije, chci ho vidět před vojen-ským soudem pro slabost a neschopnost služby.“ Naklo-nil se nad mapy a ukázal svým jezdeckým bičikem za červeně zakroužkované místo útoku. „Poslouchejte, pá-nové,“ pronesl hlasem ostrým jako nůž. „Ty pahorky musí být dobyty, a dobyje je moje divize! Další dvě divi-ze budou útočit na křídlech. Záložní divize vyčistí pro-stor po útoku. Dostal jsem povolení z OKH1) zaútočit s mojí divizí ve středu. Polní maršál von Mannstein nám plně důvěřuje!“ Nervózně si pohladil svoji oholenou hlavu. „Pánové, chci ten pahorek do zítřejšího večera!“

To je rozkaz! Dobře si to zapamatujte! Každý, kdo mě zklame, bez ohledu na příčinu svého selhání, půjde před vojenský soud pro zbabělost a neschopnost.“ Znovu udeřil do map svým stříbrem pobitým bičikem. „To je rozkaz! Ty pahorky budou dobyty do zítřejšího večera, i kdyby mě to mělo stát celou divizí!“

Ode dveří se ozval řinčivý pád. Přímo na obličej se tam zřítíl jeden poručík od dělostřelectva.

Generál téměř zřítlověl a vztekla se švihl bičikem do jezdeckých bot.

„Ještě někdo má chuť se tady válet po ksichtě?“ zasy-čel výhružně. „Tak to udělejte hned, ať se s váma můžu co nejrychlejc vypořádat!“

Zavládlo hrobové ticho, zatímco dva sanitáři odnášeli poručíka, jako by to byl pytel brambor.

„Pokračujte, Balku,“ otočil se generál ke svému veli-teli štábu. „Ale hod'te sebou! Nemáme čas!“

„Náš armádní sbor zaútočí ve třech vlnách,“ informo-val velitel štábu. „Jak již bylo řečeno, útok vedeme my. Musí to být velice rychlý útok. Nebude se při něm zasta-vovat, bez ohledu na to, co na nás vrhne nepřítel. Začí-náme tady od kóty 209. Přeženeme se tady tou roklí. Zezadu budeme mít podporu dělostřelectva. Zaměří se na vrcholky pahorků a pak bude postupovat po jejích svazích. Tím nepříteli vyrazíme dech. Proti nám stojí 39. sovětská garda. Je to elitní jednotka vedená tím tvr-došíjným chlapem, generálem Koněvem. Byli posíleni 521. tankovou divizí a 16. obrněnou brigádou. Jejich zálohy jsou zde, dvacet kilometrů za nimi. Jedná se o 731. střeleckou divizi, ta ale vůbec nic neznamená. Jestli se zapojí do boje, jeden z našich praporů si s nimi snadno poradí. Nemají zkušenost v boji ani odvahu. Je to banda mizerně vycvičených sedláků, které rozmáčk-neme jako vši. Podplukovníku Winkele, vy

zaútočíte z této pozice jako podpůrná pěchota tankové roty, a nařídíte svým mužům, aby se drželi co nejbližší tankům. Zezadu vás bude zajišťovat jednotka vojenské policie. Každý, kdo se pokusí ustoupit, bude okamžitě likvidován. Plukovníku Jeversí, vy jste spojkou s divizí na křídle a následujete 104. granátnickou rotu se svou 6. motocyklovou rotou.“

„Provedu, pane,“ zamumlal plukovník Jevers a šokovaně zíral na obrovskou mapu. Dobře věděl, co to znamená. Byl mu právě doslova uložen trest smrti.

Velitel štábu se s chladným úsměvem zadíval na plukovníka Mullena, velitele 114. tankové roty.

„A vy, plukovníku, zaútočíte spolu se 104. rotou. Majore Zaune, vy se budete se svým 76. útočným praporem probíjet během noci přes frontu a dobyjete nepřátelská obranná postavení těžkými plamenomety a trhavinami. Pojd'te sem, Zaune. Tady na tom místě provedete průlom.“ Velitel štábu poklepal na mapu svým ukazovákem. „A proved'te to co nejrychleji! Jakoby vám byl v patách sám ďábel. A on skutečně bude! Až nastane hodina H budete za nepřátelskými předsunutými pozicemi. Jestli tomu tak nebude, bude vás to stát hlavu!“

„Provedu, pane!“ odpověděl major Zaun. „Rozuměl jsem!“ Olízl si okoralé rty. „To je cesta na věčnost,“ zašeptal podplukovníkovi Winkelovi. „Z téhle akce se nás mnoho nevrátí!“

„Jste snad nervózní?“ otočil se na něj velitel štábu, který jeho šeptané poznámky zaslechl. „Jestli se vám zdá, že je ten úkol příliš náročný, tak to řekněte! Najdu si za vás rychle náhradu!“

Major zrudl jako rak, nestihl ale reagovat, neboť velitel štábu přistoupil k veliteli dělostřelectva, plukovníkovi Grünovi.

„Vy, plukovníku, budete velet celé dělostřelecké divizi. K ní bude připojena raketometná brigáda a dvě těžké minometné čety. Nemusím vám snad říkat, že váš úkol bude vyžadovat přesné plánování a spolupráci mezi jednotlivými bateriemi. Máte pět hodin na to, abyste svolal a instruoval velitele svých baterií. Podařilo se nám získat meteorologickou jednotku, takže v tom ohledu bychom neměli mít žádný problém. Jestliže některému z vašich velitelů nedůvěřujete, nahraďte ho nějakým spolehlivým a zkušeným mužem. Nemůžeme si dovolit žádné chyby! Všechno to závisí na vaší palbě! Nejdůležitějším z vašich mužů je koordinátor palby. Musí to být ten nejlepší z nejlepších. Koho pro ten úkol navrhuje?“

„Kapitána Henckela,“ odpověděl plukovník bez váhání. Pohlédl na vysokého, štíhlého důstojníka, kterému nebylo o mnoho víc než třicet. „Pan Henckel byl tři roky instruktorem dělostřelecké školy v Jüterburgu. Na frontě není dlouho, ale ze školy má skvělá doporučení. Jsem pevně přesvědčen o tom, že lepšího důstojníka pro tento úkol nenajdeme.“

„Doufám, že máte pravdu,“ vyštěkl generál a zkoumavě si prohlížel vysokého kapitána dělostřelectva, stojícího záměrně z dosahu světel karbidových lamp. „Poslouchejte Henckele, je to důležité. Všechno závisí na tom, že svým rozkazům porozumíte. Na jejich opakování nemáme čas! Pokračujte, Balku,“ zavrčel netrpělivě a švihl se přes boty. „Máme moc práce!“

Plukovník Grün udělal dva dlouhé kroky ke svému koordinátorovi palby a dlouhl ho do žeber.

„Sakra, Henckele!“ zašeptal. „Vždyť vy spíte ve stoje! Proberte se, chlače! Kde máte ty rozkazy k palbě? Ukažte mi, co jste si poznamenal!“

Kapitán Henckel s podivně zastřenými očima podal plukovníkovi svůj blok s plánem palby.

„Co je to k čertu s vámi? Nezbáblil jste se?“ vykoktal plukovník zuřivě. „Vždyť jste si skoro nic nepoznamenal! Chcete nás všechny dostat před vojenský soud? Sakra, ty vaše oči, chlače! Tohle jsem ještě v životě neviděl. Pane Pohle!“ otočil se ke svému pobočnickovi. „Zapalte Heckelovi pod prdelí. A vy mě dobře poslouchejte, Henckele, tady už nejste v Jüterburgu. Jestli tady uděláte chybu, tak už se z toho tak snadno nevykroutíte. Jestli nepůjde všechno podle plánu, tak přijdete o hlavu! Je vám něco? Jestli ano, tak to řekněte. Ale hned!“

„Ne, pane, nic mi není. Jsem jenom trochu unaven.“

„Unaven,“ řekl plukovník s úšklebkem. „Myslíte si, že ostatní nejsou unaveni?“

Vracel se znepokojeně ke stolu s mapami a vrhl nervózní pohled na vychrtlého drobného generála, přemýšleje, jestli by snad nemohl Henckela za někoho vyměnit. Nedokázal si však představit nikoho, komu by se ten úkol mohl odvážit svěřit.

„Vy jste se snad zbáblil, chlače? Vždyť vy zase chrápete!“ zašeptal pobočník pobouřeně a šťouchal kapitána Henckela do ramene. „Poslouchejte a zapisujte si, co tady říkají. Jestli to budete mít špatně,

tak rozstřílíte celý armádní sbor na cimpr campr, až to spustíte!“

„Nevím, co se děje. Oči se mi samy zavírají,“ odpovídal kapitán Henckel omluvně, opíraje se o zeď, aby ne-spadl na zem. „Už si ani nevzpomínám, kdy jsem napo-sledy ležel v posteli!“

„V posteli?“ zasmál se pobočník ironicky. „Budete rád, když se vám podaří najít hromádku smradlavý slá-my, a nebudete muset spát na ušlapaným sněhu. Postele mají jenom štábní důstojníci s vysokými hodnotami. Já sám jsem postel neviděl už dva roky.“

„Dva roky?“ zamumlal Henckel překvapeně. „Musel jste přece být na dovolené, ne? Každý voják má tři týdny dovolené ročně!“

„Povězte mi, Henckele, odkud jste to sem přišel? Z měsíce, nebo co? Dovolená? Svatá matko boží, vy ale máte naivní představy! Jediný, v co můžete doufat, je nějaké šikovné zranění, díky němuž se dostanete z to-hohle bordelu a zase si to dospíte. A já vám slibuji, že jestli budu mít to štěstí a budu raněn, tak mě prvních šest měsíců z postele nedostanou ani všechny armádní dok-toři na světě!“

„Ale to je sabotáž!“ zvýšil Henckel vyčítavě hlas.

„To si myslíte jenom vy!“ zasmál se pobočník opovržlivě. „Brzy svůj názor změníte. Teď vám ale příkazu-ji, abyste se probral. Jestli se vám to nepodaří, tak spad-nete do něčeho hodně ale hodně ošklivého. Úkol, který jste dostal, vyžaduje něco mnohem víc, než jen mít oči otevřené. Ve frontovém žargonu by se dalo říct, že jestli tohle zpackáte, tak se vám bude od prdele kouřit, že by se na ní daly vejce smažit!“

Náhle je přerušila hromová exploze. Celá budova se zachvěla a otřásla. Vzápětí s jekotem explodovaly další dvě bomby. Žádný z důstojníků si toho zdánlivě vůbec nevšiml. Velitel štábu nepřestal probírat plán útoku ani na vteřinu.

Z temnoty zazněly pronikavé výkřiky a sténání. Kapitán Henckel se nervózně zadíval na zatemnělý dveřní rám. Černý závěs při výbuchu zmizel ve dveřích.

„Bombardéry?“ ptal se šepem. Víčka se mu strachem chvějí. Na frontě je nový a v Jüterburgu žádné nálety ne-byly.

„Jo, asi by se jim mohlo říkat bombardéry,“ usmál se pobočník vesele. „My jim říkáme kafemlejnky. Každý jich má celý pytel. Jsou to staré dvojplošníky s bombami visícími dole jako salámy v řeznictví. Jakmile pilot za-hlédne dole světlo, vyhákně bombu a shodí ji dolů. Zkuste se venku projít se zapálenou cigaretou v puse. Můžu vás ujistit, že vám spadne bomba na záda dřív, než řeknete Jack Robinson!“

Série výbuchů rozrazí hlučně dveře, jako by do nich někdo udeřil obrovskou pěstí. Školní místnosti zavane ledový vzduch a vířící prašan, který sfoukne skomírající plaménky karbidových lamp.

„Zavřete ty dveře a rozsvi'te světla,“ rozkazuje ge-nerál podrážděně a přitom se netrpělivě švihá přes své vysoké jezdecké boty. „Světla!“ opakuje. „Světla, pro Kristovy rány!“

Několik signalistů se mohlo přerazit, jak běželi pro nové karbidové lampy. Po chvíli se rozzáří nádherným bílým světlem. Jedna z lamp ostře syčí a praská.

Generál se po ní vztekle ohlédl.

„Ať je ta blbá lampa zticha,“ zařval v obličeji rudý vzteky.

Jeden desátník signalista se nervózně snažil nastavit její hořák; lampa ale nepřestávala prskat. Vypadalo to, jakoby se rozhodla generála dráždit.

Desátník si popálil prsty, ale je dost chytrý na to, aby nedal nic najevo.

„Odneste tu lampu pryč! Ať už je pryč!“ zařval gene-rál ochraptěle.

Desátník popadl lampu a vyběhl zatemnělým tune-lem ven.

Právě v tom okamžiku se ozvalo burácení explodujících bomb. Desátník signalista se svojí lampou vyletěl z tunelu zpět do místnosti v dešti skleněných střepů, ku-sů masa a zdiva.

„Prokletej bordel,“ vyštěkl generál vztekle. „Uklid'te to a hod'te sebou!“

Všichni se okamžitě vrátili k plánování velkého úto-ku. Bombardování a mrtvý desátník evidentně nikoho nezajímají. Dvojice vojáků urychleně uklízí nepořádek.

„My máme zadržovat nepřitele prudkou přerušovanou palbou?“ ptal se nejistě velitel dělostřelectva, plukovník Grün.

„No jistě, samozřejmě!“ odpověděl generál podráždě-ně, a vmáčkl si svůj monokl pevněji do oka. „Co jiného byste čekal? Vaše palba bude dopadat mezi frontové li-nie a musí postupovat před útočící

pěchotou, která ji bu-de v patách. Asi přijdeme o pár troubů, ale tomu se ne-vyhneme. Nepřítel nebude mít tušení, že naši lidé postupují tak blízko za dělostřeleckou palbou. Budou překvapeni a nestihnou umístit své automatické zbraně na pozice. Jejich těžké zbraně budou rozdrčeny našimi minami. Musíme využít momentu překvapení! Překva-pení, pánové, na to nezapomínejte. A vy, podplukovníku Winkele, budete útočit přes otevřenou step. Já vím, že budeme mít ztráty, ale jsem si jist, že vy to dokážete. Vě-řím vám. Nezapomeňte ale udržovat kontakt s oběma křídly. Jestli ten kontakt neudržíte, tak jsme ztraceni! Náš protivník je géniem v protiútocích vedených skrz oslabené spojovací linie. Jestli uděláme sebemenší chy-bu,“ praští svým bičíkem do plánů na stole, „jsme v tom největším srabu, v jakém jsme kdy byli!“

Instruktaž jednotlivých rot pokračuje další půlhodinu. Každou chvíli zazní výhrůžky vojenským soudem a vě-zením.

Na závěr generál znovu zdůrazní obrovskou odpověd-nost posíleného dělostřelectva. Ztěžka položí ruku na ra-meno plukovníka Grüna.

„Grüne, slibte mi teď, že vyměníte každého, komu ne-můžete plně věřit. Jediný trouba mezi vašimi důstojníky může způsobit nedozírné škody!“ Dotkl se lemu svého kšiltu. „Děkuji vám, pánové. Přeji vám všem hodně štěs-tí! Jestli tento útok selže, žádný z vás nezůstane důstoj-níkem, až bude po všem! To si zapamatujte!“

„Můj Bože, zase!“ zašeptal plukovník Grün popuze-ně. Kapitán Henckel na své židli znovu usnul.

„Omlouvám se, pane!“ mumlá Henckel zahanbeně. „Nevím, co se to se mnou děje. Mám pocit, jako by ve mně byl ještě někdo jiný!“

„Co mám s vámi dělat?“ ptal se plukovník ustaraně. „Žádného náhradního koordinátora palby nemám. Ně-kdy jindy bych mohl sáhnout po nějakém zkušeném strážmistroví, tentokrát to ale nejde. Musíte se dát do-hromady. Sakra, vy máte oči, dejte se dohromady, chla-pe!“ opakuje a cloumá ospalým důstojníkem prudce. „Zapsal jste si to všechno?“

„Ano, pane, všechno mám zapsáno, pane. Není to při-liš složité. Můžete mi věřit, pane!“

„U Boha živého a všech ďáblů, doufám, že máte pravdu. Nenamlouvejte si ale, že to bude snadná práce. Projděte si to pro jistotu ještě jednou tady s poboční-kem.“ Plukovník sundal z věšáku svůj dlouhý kožešino-vý plášť.

Henckel servilně přiskočil, aby mu s ním pomohl. „Co to děláte za kraviny,“ odstrčil ho plukovník zlost-ně. „Tady nejste v důstojnické kantýně. Raději si ještě jednou projděte své instrukce. Ať při vás, Henckele, sto-jí ďábel, Bůh a všichni svatí,“ zamumlá, když vychází ze dveří a utahuje si opasek. Vyndává si revolver z pouzdra a dává si ho do kapsy svého pláště, kde k němu má snad-nější přístup. Kapitán Henckel se zoufale snažil udržet své oči otev-řené. Dlouhá školní třída se před jeho očima houpala ja-ko loď na moři. Jediné, co si přál, bylo vrhnout se na podlahu a spát a spát a spát...

„Musím si dát sprchu, ledově studenou sprchu,“ přemýšlel a šlápl si prudce na vlastní nohu, že mu bolest vystřelovala až ke kolenům. Vůbec to nepomáhalo. Ble-dé tváře důstojníků v místnosti se točily kolem dokola. Někde v dálce kdosi řekl něco o synchronizaci hodin.

Jeden major od raketometů ho dloubl do žeber a něco mu říkal, porozuměl ale jenom slovu „počkejte!“. Ale na co má počkat, tomu nerozuměl.

„Jste nemocný? Co je to k čertu s vámi?“ ptal se ho ten muž ostře.

„Jsem jenom trochu unaven, pane.“

„Já doufám, chla-pe, že nejste pro svou práci koordi-nátora palby unaven až příliš. Jestli ano, pak byste měl okamžitě odkráčet na marodku. Asi by vás zavřeli, ale to by bylo pořád lepší, než zpackat tenhle úkol! Jestli to uděláte, tak se dostanete před vojenský soud, a přijdete o krk, příteli!“

„Za minutku budu v pořádku, pane,“ ujišť-oval Henc-kel majora zastřeným hlasem.

„To taky sakra doufám, že budete! Zapsal jste si všechny ty časové intervaly správně?“ ptal se major ne-důvěřivě a sledoval ho chladným přimhouřeným zra-kem. „Jestli ty svoje rakety odpálím moc brzo – nebo zase moc pozdě – tak se celá ta koordinace stífelby roz-sype jako domeček z karet! Ukažte mi ty svoje časové intervaly!“

Henckel mu mlčky, třesoucí rukou, podal svůj velký záznamník.

Se rty pevně stisknutými přejížděl major očima sloup-ce čísel a kalkulaci. S úlevou zjistil, že co se týče

jeho raketometů, jsou všechny hodnoty v pořádku. Už ale ne-ví, že tohle jsou pobočnickovy poznámky, které si Henc-kel opsal, ale ještě se na ně ani pořádně nepodíval.

„Běžte se pár hodin vyspat,“ radí mu major a plácá ho po rameni. „Musíte být čerstvý a čilý jako rybička, až začne tahle legrácka. Dnes večer budete balancovat na ostří nože!“ Jedním prstem klepl na lem své čepice a odešel směrem k veliteli jednotky houfnic.

Unaven a nezvykle omámen přistoupil Henckel k roz-viklanému stolu a posadil se vedle pobočnicka. Společ-ně prošli jednotlivé časové údaje a cíle dělostřelecké palby.

„Radil bych vám, abyste udělal jednu věc,“ doporučo-val mu pobočník vážně. „Zkontrolujte si telefonické spojení. Neponechejte to náhodě. Bude s vámi v kontak-tu velitel štábu obousměrnou vysílačkou, kdyby snad byl nějaký problém. Jestli vám není něco jasné, řekněte to hned teď!“

„Nejsem úplně blázen,“ odsekl kapitán Henckel po-hněvaně. „Není mnoho lidí, kteří vědí o koordinaci pal-by tolik jako já. Podle mého názoru tady každý dělá z komára velblouda. V Jüterburgu jsme si s podobnými zadáními jenom pohrávali.“

„Dobrý bože na nebesích,“ zamumlal pobočník ke svému řidiči, když rozechvěle lezl do svého kúbelu. Ten nafoukaněj kasárenskej hřebec vůbec nechápe, že už je jednou nohou před popravčí četou. V Jüterburgu! To je mateřská škola v porovnání s tímhle! Vůbec by mě ne-překvapilo, kdyby si tenhle ospalej šašek dneska zlámal vaz. „K rotě!“ poručil rázně a přetáhl si přes sebe deku. „Bože, to je zima! Těžký kúbel jde několikrát do smyku a jen tak tak že nespadne do jednoho z hlubokých příkopů táhnoucích se na obou stranách podél silnice.“

„Ti z nás, kteří tohle přežijí,“ zavrčel pobočník za-myšleně, „na bitvu o tuhle zpropadenou věznici OGPU jen tak nezapomenou.“

„Víte, co si myslím, pane setníku,“ poznamenal jeho řidič desátník Stolz, otáčeje volantem, aby se vyhnul elektrickému stožáru, „kdybych já byl generálem, tak bych Ivanovi tu jeho pitomou věznici, sanatorium a ten jeho mlýn nechal. Na obou stranách je přece spousta místa, kudy se to dá obejít.“

„Vy ale generál nejste, Stolzi,“ odpověděl pobočník sarkasticky. „Až bude tahle báječná válka u konce, vrá-títe se domů a budete zase jezdit náklad'ákem, ať už tu-hle věznici dobudeme nebo ne. Chápejte ale, že velitel naší divize je generálporučík s jedinou malou zlatou hvězdičkou. Než tahle válka skončí, moc rád by měl ještě další tři malinké zlaté hvězdičky. Generálové si myslí, že právě k tomu všechny ty války slouží. Když tu věznici dobudeme, z našeho generálporučíka se sta-ne armádní generál a kdo ví, třeba dostane i nějakou tu barevnou stužku na krk. No a od armádního generála už je jenom krůček ke generálplukovníkovi. Tak či onak, jestli tu věznici OGPU nedobude, tak zřejmě přijde o velení. A všechny ty pěkné nové hvězdičky budou v prachu. Podle toho taky bude vypadat jeho penze!“

„No, nezlobte se, pane setníku, ale mně to připadá ší-lený, že my obyčejný vojáci máme jít a nechat se rozstří-let na maděru a cedit krev, jenom kvůli tomu, aby něja-kej generál dostalo něco víc hvězd na ramena.“

„Máte pravdu, Stolzi, taková jsou ale pravidla hry. Vy máte štěstí, že jste štábním řidičem. Poděkujte Pánu Bo-hu, že nejste jedním z těch ubohých lumpů v útočných jednotkách.“

„Jistě, to byl taky dar boží!“ zamručel desátník Stolz a při té představě mu přejel mráz po zádech. Těžký kúbel velitele dělostřelectva stojí na široké kři-žovatce. On sám stojí na kraji silnice a hovoří s kapitá-nem Henckelem.

„Tady zastavte!“ říká pobočník a vyskakuje z auta ještě než úplně zastavili.

„Všechno v pořádku?“ ptá se ostře plukovník Grün, schovávající se před ledovým větrem v závětrí kúbelu.

„Ano, v pořádku, pane,“ odpoví pobočník a sepne ru-ce. „Všechno jsme to s kapitánem Henckelem ještě jed-nou prošli.“

Plukovník spokojeně kývne, zvedne si kožešinový lí-mec přes uši a starostlivě se zadívá přes potměšlou step. Po obloze se rychle ženou nízká temná mračna.

„Budu teď nějakou dobu v divizním štábu,“ řekl plu-kovník Grün, přešlapující ve sněhu. „Jestli vám nebude něco jasné, spojte se se mnou. Henckele, jestli máte ně-jaké dotazy, ptejte se hned teď!“

„Provedu, pane,“ odpověděl Henckel s nápadně rozřeseným hlasem. „Rozkazy k palbě mám vydávat já, nebo budou přicházet z divize?“

Plukovník na něj nevěřicně vytřeštil oči. Nemůže uvěřit vlastním uším.

„To snad není pravda!“ rozzuřil se. „Copak jste z to-ho, co bylo řečeno, vůbec nic nepochopil? To je přece jasné, že ty pitomé rozkazy vydáváte vy. To je úkol ko-ordinátora palby! Koordinovat dělostřeleckou palbu!“ Plukovník podezíravě přimhouřil oči a zadíval se na ně-ho. „Nepřišel jste snad o rozum?“

„Ne, pane, to ne. Jsem v pořádku, pane. Trošku se mi točí hlava, cítím se unavený a jakoby zmámený. Strašně dlouho jsem už nespal,“ dodal po chvíli zahanbeně.

„Spousta ostatních si už také ani nepamatuje, kdy si naposledy zdřímli,“ řekl plukovník chladně. „A zrovna vy, kapitáne, jste ten poslední, který by si měl stěžovat. Tři dlouhé roky jste si užíval v kasárnách v Jüterburgu, zatímco my jsme tady žili jako krysy. A teď tady brečíte jako stará baba s revmatickýma kloubama, protože jste se pořádně nevyspal! Jestli máte pocit, že na ten úkol nestačíte, tak ven s tím, než bude pozdě! Nakonec byste se mi hodil jako spojka!“

„Pane plukovníku, dostal jsem speciální výcvik koor-dinátora palby, a tuto konkrétní operaci nepovažuji za obzvlášť náročnou,“ odpověděl Henckel uraženě.

„To zní nadějně,“ zasmál se plukovník kysele. „Jestli to zpackáte, tak vám generál vyrvе játra chřtánem! Teď běžte a zkontrolujte všechna spojení. Všechno musí per-fektně fungovat! Zlomte vaz, Henckele!“ dodal vlídně a skočil do kúbelu. Ten okamžitě zmizel v oblacích sně-hu těsně následován pobočnickovým vozidlem.

„Sobeckej idiot,“ zamumlal Henckel. „Kdyby nebyla válka, tak by se nikdy nemohl stát plukovníkem. Ti nej-lepší důstojníci jsou drženi v týlu jako instruktoři. Dobří instruktoři dokáží vychovat dobré důstojníky. Víм toho o koordinaci palby víc než ty, ty frontová kryso! Poře-bovals dvacet let na to, aby ses stal plukovníkem, a já byl kapitánem za tři roky! Až tohle skončí, tak mě povola-jí zpátky do Jüterburgu s hodností majora!“ S uraže-ným obličejem vlezl do vlastního vozu a ovinul si kože-šinový plášť těsněji kolem těla.

„Ježíši, pane kapitáne! Slyšíte, jak to bouchá!“ vzdychl jeho řidič, starý svobodník Drobečkova typu.

„Nechte si ty své drzé poznámky pro sebe, starší svo-bodníku,“ odbyl ho Henckel ostře, „nebo toho budete li-tovat! Mluvte jenom, když jste tázán!“

Svobodník nadzvedl překvapením obočí. „Čurák je-den namyšlenej!“ pomyslel si. „My jsme ti, kteří se o te-be musí starat! Už jsme zakroutili krkem lepším chláp-kům, než seš ty!“

„Pane kapitáne, starší svobodník Schwarz žádá o svo-lení k vyžádání vašeho cíle cesty, pane!“

„Vy přece víte, kam jedeme,“ vyštěkl Henckel vztekle.

„Ne, pane. Nemám ponětí, pane!“

„Do střediska koordinace palby, ty troubo!“

„A do kterého, pane? Je jich tady spousta, pane.“ Na okamžik to vypadá, že Henckel vybuchne. Sevřel ruce v rukavicích a vrhl na drze se usmívajícího svobod-níka smrtící pohled.

„Střediska řízení palby dělostřelectva! Kams myslel?“

„Já nepřemýšlím, pane. To mě odnaučili, ještě když jsem byl bažant. To nech koňům, ty maj větší hlavu, říkali mi.“

„A vy tomu věříte, že je to tak?“ odpověděl Henckel vztekle. „Dovezte mě do střediska řízení palby dělostře-lectva a nahlaste se zpátky do služby u své baterie. Už v životě vás tady nechci vidět!“

„Provedu, pane,“ zašklebil se řidič lhostejně. S obrov-ským skřípotem převodovky a s plynovým pedálem na podlaze vyrazil děsivou rychlostí po nerovné cestě. Ještě vyšší rychlostí vletěl do sněhových závějí, ale navzdory té divoké jízdě, která by z každého vytrásla duši, upadl kapitán Henckel okamžitě do mrtvolného spánku.

Desátník Schwarz se na něj podíval koutkem oka. Na tváři se mu objeví pobavený úsměv a vzápětí začne zpí-vat z plných plic:

Es geht alles vorüber,
Es geht alles vorbei,
Das Ei von Dezember
Kriegst du im Mai!

Zuerst fällt der Führer,
Und dann die Partei! 2)

V jednom místě se kübel dostane do smyku, udělá dvoji-té hodiny a sklouzne dolů po dlouhém svahu. Schwarz se dlouze hlasitě směje a zdá se, že mu to ce-lé připadá velice zábavné. Mrknul znovu na kapitána Henckela, který napůl v bezvědomí sjel na podlahu vozu.

„Ty si myslíš, že se mě můžeš jen tak zbavit, co, ty nafoukanej černej pasažére! Však uvidíš! I kdyby ses postavil na hlavu a ty svoje rozkazy na mě prděl, tak se starýho svobodníka Schwarze nezbavíš!“ Prudce zabrzdil vůz před podzemním krytem velitelství palby.

„Poslušně hlásím, pane, že jsme doma a ani jsme ne-zmokli! Vstávej, kámo, musíš se sebrat a začít házet že-lezneš šrot na toho tvýho starýho bráchu Ivana! Jestli se ale netrefíš, tak nasypou železo do tebe!“

Zatřásl hlubo-ce spícím důstojníkem prudce, ale nevypadalo to, že by to mělo nějaký efekt. „Vstávej, kurva, ty zlatem lemova-nej čuráku! Taxi je na místě! Hej, Herberte!“ zařval na svobodníka krčícího se ve vchodu do krytu s karabinou nedbale visíce přes rameno. „Pojď mi pomoci. Tenhle vyblejskanej koženej parchant tady chce prochrápat ce-lej zbytek války!“

„Tak ho kopni do koulí,“ radil mu Herbert lhostejně a ukousl si pořádný kus ze své zmrzlé klobásy.

„To nemůžu, kámo. Tohle je jeden z velkejch šéfů,“ zakřenil se desátník Schwarz vesele.

„Kdes ho našel?“ ptal se Herbert, loudaje se pomalu ke kübelu.

„To je novej koordinátor palby! Je celej litinovej a místo páteře má čepel šavle!“

„Sračky a hemoroidy,“ bručel Herbert, když vytaho-vali kapitána Henckela z kübelu, jako by to byl pytel brambor, a hodili ho do sněhové závěje.

„Kde to jsem? Co se to děje?“ zařval Henckel zmate-ně, když se ve sněhové závěji probral.

„Poslušně hlásím, pane. Jste v Rusku, pane!“ zvolali oba vojáci najednou a z legrace přitom salutovali.

„V Rusku?“ zamumlal Henckel. Nervózně se zadíval na oblohu. Vysoko nahoře si razil cestu jeden kafemlej-nek. Na horizontu vylétly barevné světlice. Nedaleko divoce burácí automatické dělo a v dálce dutě vybuchu-jí jeho střely. Na dohled se v lese pohybuje skupina me-teorologů. Jejich stínové postavy pobíhají spěšně ko-lem. Zazářil světelný paprsek směřující kolmo k oblo-ze, měřili výšku mraků.

Na nohou, které se mu zdají být strašně těžké, se Henckel, opilý spánkem, dopotácel do podzemního kry-tu velitelství palby, a zasalutoval dvěma poručíkům, kte-ří ho přijímali.

„Všechno v pořádku?“ ptá se arogantně. Tady se cítí jako doma. Tohle zná jako své boty. Podél jedné zdi jsou obrovské telefonní ústředny obsluhované čtyřmi spojaři. Na velkém stole leží dělostřelecká mapa se zaznamena-nými střeleckými cíly.

Spolu se dvěma poručíky přenáší souřadnice a zazna-menává potřebné časové intervaly.

Přibíhá spojka se zprávou meteorologů.

Henckel si stěžuje. Jejich zpráva je psána příliš ne-dbale. Požaduje, aby byla přepsána.

„Ať tam přidají na dva prsty rozpětí pro celou rotu, jestli se uráčí!“

Poručíci se podívají jeden na druhého, ale co si o tom myslí, si nechají pro sebe.

„Ted’ si na chvíli lehnu,“ zamumlá mrzutě. Vrhne se na lavičku a přes obličej si přetáhne svou kožešinou le-movanou kapuci.

Všichni přítomní se na něj ohromeně zahledí. Nemo-hou uvěřit vlastním očím.

„Se musel zbláznit,“ zašeptal poručík Rothe. „Jít spát těsně před velkým dělostřeleckým útokem! Ten chlap musí mít ocelový nervy. Ani si nezkontroloval telefonní spojení!“

V tom okamžiku se ozve zlověstný řinčivý zvuk tele-fonu.

„Jestli to není velitel štábu nebo velící důstojník, tak mě nechte spát,“ zamumlal Henckel ospalým hlasem, stahuje kapuci ještě více přes hlavu.

„Provedu, pane,“ odpovídá poručík Rothe lhostejně a zvedá drnčící telefon. „Tady SNĚŽNÝ ZAJÍC.

Poru-čík Rothe. Ano, pane podplukovníku! Všechno je v po- řádku. Jak si přejete, pane! Končím, přepínám!“ Položil sluchátko zpátky do vidlice. „Chlapi od houfnic,“ řekl poručíkovi Hassowovi.

Příštích patnáct minut řinčí telefon téměř bez přestáv-ky. Jednotlivé dělostřelecké jednotky hlásí, že jsou při-praveny k akci.

Tři písaři zuřivě pracují na rozepisování rozkazů všem nižším jednotkám. Středisko koordinace palby je

scénou horečné aktivity. Oba poručíci se dřou jako koně, aby měli náročnou přípravu na tento úkol hotovou co nejdříve. Pouze koordinátor palby klidně spí, jakoby se ho vůbec nic z této aktivity netýkalo.

„Bože, stůj při nás,“ řekl poručík Hassow, který se vy-nořil z hromady palebných tabulek ležících před ním. „Tak tohle bude pořádná perda. To vyděsí i ty nejzkuše-nější. Díky bohu, že nejsem koordinárem palby já, a že za tohle nejsem zodpovědný. To je neuvěřitelný, co všechno se jim sem podařilo přitáhnout. Dvě brigády ra-ketometů. To máme dvanáct skupin po čtyřech bateriích v každé sekci, každá baterie přitom má čtyři raketometry, každý s deseti pišťalami! Pak tu máme houfnice dvěste-desítky. Čtyři houfnice u každé baterie, to je dohromady šestatřicet. Dále tu máme těžká děla, tři baterie. To je celkem devět děl. A k tomu ještě naši chlapi se šestade-vadesáti 105 a 150 milimetrovými děly.“

„Nezapomínej na specialisty se čtyřmi bateriemi 280 milimetrových foukaček,“ doplnil ho Rothe. „To je dalších dvanáct! My teď světu předvedeme pořádný kravál,“ vykřikl poručík Hassow. „Navíc máme celé ho-ry munice!“

„Těm chudákům, kterým to všechno spadne na hla-vu,“ zamumlal Rothe, „to bude připadat jako konec svě-ta. Tohle nepřežijou ani ty jejich blechy a krysy!“

„Na naše pěšáky tam moc práce nezbude,“ směje se Hassow. „Chápeš to? Jenom během prvních šesti minut tam posvíští necelých pět tisíc granátů! To je děsivá představa. A pak další salvy ve tříminutových interva-lech. Pane bože na nebi! A on si tady leží a chrápe jako pařez! Ten musí bejt padlej na hlavu! Umíš si představit, co by se stalo, kdyby se někde něco spletlo?“

„Na to nepotřebuješ velkou představivost,“ odpověděl Rothe lakonicky. „Necháme ho všechno podepsat, aby-chom to potom nemohli odnést! Mám takový nepříjem-ný pocit, že vím, co by se mohlo stát!“

Henckel má pocit, jakoby spal jenom několik minut, když s ním začne poručík Rothe o několik hodin později trást.

„Kapitáne! Probud'te se! Volá vás divizní! Probud'te se, pane!“

Zmatený a s pusou dokořán se Henckel nakonec po-stavil na nohy.

Rothe se na něj zadíval pochybovačně. „Nejste náho-dou nemocný, pane? Spal jste tak tvrdě, že jsem si v jed-nu dobu myslel, že jste mrtvý.“

„Proč jste mě k čertu probudil? Co se děje? Copak ne-zvládnete sebemenší věc bez toho, abyste mě museli ho-nem budit? Je nutné, abych se trochu prospal, než začne útok.“

„Pane! Divize si žádá, abyste šel okamžitě k telefonu!“

„Divize?“ zamumlal Henckel, stále ještě zmatený. Náhle si uvědomí, kde je, a vyskočí tak rychle, že narazí hlavou do trámu podírající nízký strop. „Sakra!“ zařve a sáhne si na hlavu, na které mu vyskočila pořádná bou-le. „Kterej trouba tady udělal takhle nízký stropy? Hned zítra to tady nechte předělat, Rothe. Tohle je exemplární neschopnost! Do devíti hodin mi přivedete člověka, kte-rý je za to zodpovědný. Rozuměl jste, poručíku?“

„Ty seš pako,“ pomyslel si Rothe. „Můžeš být rád, že nad sebou nějaký strop máš, když většina ostatních ne-má víc, než jen díru v zemi.“

Henckel vzal do ruky telefon a ohlásil ospale svoje krycí jméno.

Energický hlas na druhém konci řekl: „Okamžik, pro-sím, pane. Přepojím vás k veliteli štábu.“

Zanedlouho v telefonu zahlaholil drsný hlas velitele štábu. Henckel měl problémy porozumět, co mu bylo ře-čeno. Così o načasování a komunikaci.

„Provedu, pane,“ odpověděl automaticky a přitom si bezmyšlenkovitě maloval do svého záznamníku.

„Rozuměl jste?“ vyštěkl velitel štábu po krátké od-mlce.

Henckel se zhoupnul na nohou, jakoby měl každou chvíli omdlít. Poslouchá se zavřenýma očima.

Poručík Rothe ho popadl za ruku a prudce jím zalom-coval.

„Sakra! Proberte se, pane!“

Henckel se zadíval svýma plovoucíma očima na poru-číka Rothe. Rothe s ním trásl tak dlouho, až ho vztekle odstrčil.

„Nerozuměl, pane,“ řekl hlasem, který zněl jako by mluvil přes kus vaty.

„Jste snad naprostý idiot?“ zařval velitel štábu nepřičetně. „Ještě jednou ty časy zopakuj! A Bůh stůj při vás, jestli si je do posledního nezaznamenáte!“

Vyhrkl do Henkelova ucha bleskovou rychlostí řadu čísel.

„Zopakujte je!“ syknul velitel štábu, když skončil. Prsty netrpělivě bubnoval po stole.

Henkel měl štěstí, neboť na druhé lince ho poslouchal poručík Rothe. Přistrčil před Henckela svůj notes se zaznamenanými časy.

Henkel je zopakoval dutým, neskutečným hlasem veliteli štábu.

„Henkel, váš hlas zní, jako byste spal vestoje! Co je to s vámi?“

„Jsem strašně unavený, pane!“

„To já jsem kurva taky,“ exploduje u Henkelova ucha hlas velitele štábu jako řev nějakého hladového dravce. „Generál je unavený! Všichni jsme unavení! Tyhle kecy už od vás nechci nikdy slyšet! Jste důstojníkem, a tak se podle toho chovejte!“ Přerušil hovor se zvukem, který se tříštilo Henkelovo ospalé ucho. Chvilku stál a zíral na telefon, pak se otočil a odšoural směrem k lavičce.

Sotva si přetáhl kapuci přes hlavu, už je znovu volán k telefonu. S klením vyskočil na nohy a dal si sluchátko k uchu.

„Tohle si запиšte, kapitáne,“ ozval se vyrovnaný po-bočnickův hlas: „Hodina H BERTHA HELGA LUDWIG ADOLF BERTHA. Opakujte! Přepínám!“

„Hodina H BERTHA HELGA LUDWIG ADOLF BERTHA. Přepínám!“ odpověděl Henkel unaveně, a přál si, aby se ten pobočník s celým štábem smažili v samotném pekle.

Spojení je přerušeno. Jak byl ospalý, měl zato že to byl pobočník, kdo zavěsil.

S třesoucí se rukou, zpola ležící na stole s mapami, si zapsal jeho zprávu. Už však nic nezaslechl o porovnání časů.

„A teď mě nechte v klidu spát!“ řekl a znovu se vrh-nul na lavičku.

Poručíci se podívali jeden na druhého a kroutili hla-vami.

„Je divný, že ten telefonát byl přerušen,“ poznamenal poručík Rothe. „Mám pocit, že tam něco chybělo.“

„Můj bože! Jsem spíš mrtvej, než živej,“ úpěl kapitán Henkel, když ho po další půlhodině poručík Rothe bu-dil znovu. Nalil si na hlavu kýbl ledové vody, aby se probudil. Pomohlo mu to jenom na chvíli.

„No tak, Rothe, přečtěte to,“ rozkázal mu Henkel ospale. Padnul do křesla s rukama za hlavou a zavřený-ma očima.

„Rozkaz k palbě bude vydán v 5.06 hodin,“ četl Rothe nahlas. „5.12 hodin. ležké dělostřelectvo zahájí pal-bu se pětasedmdesátkami. Plus dvě minuty útok tanků a pěchoty. Uzavírací palba přes ně a pomalu postupuje vpřed, připravujíc půdu pro útočící jednotky.“

„Běžná rutina. Na tom není nic složitého,“ pozname-nal Henkel apaticky a natáhl si své dlouhé nohy v ho- linkách. Hlasitě zívnuł a málem si u toho vykloubil če-list. „K čertu, málem jsem zase usnul! Kdybych se dob-ře neznal, myslel bych si, že mám spavou nemoc. Dejte mi velkou vodku. To mě postaví na nohy!“

Jeden rotmistr se úkosem podíval na poručíka Rothe-ho a donesl Henkelovi sklínku vodky.

Henkel ji do sebe hodil švihem zápěstí. Alkohol se mu dostal do nosu a dostal záchvat kašle. Vyskočil na nohy, aby se neudusil.

„Nedal byste si radši šálek kávy, pane?“ zeptal se ho poručík Hassow opatrně. „Musíme si zachovat chladnou hlavu, a já bych nepovažoval vodku zrovna za prostře-dek, který by člověka zchladil!“

„Neříkejte mi, co mám dělat, poručíku,“ zaječel Henkel ostře. Požádal o další sklínku vodky a lačně ji polknul.

Poručík Hassow mu přistrčil k podpisu několik doku-mentů. Henkel je podepsal svým zdobným podpisem, aniž by si je přečetl.

Rothe s úlevou pohlédl na Hassowa, jako by chtěl říct: „A máme to z krku!“

„Pojďme vyzkoušet spojení,“ rozkázal Henkel a poplá-cal rotmistra od spojařů po rameni. Podíval se na hodinky. Ukazovaly 4.45. „Spojte mě s raketomety. Tihle sváteční vojáci vřdycky potřebují víc času, než kdokoliv jiný.“

Po krátkém rozhovoru s velitelem raketometů si vyžá-dal mapu cílů a vštípil si je do paměti. Společně s poru-číky rychle prošel armádní rozkazy. Pak požádal, aby ho spojili s předsunutými dělostřeleckými

pozorovateli. Vypadalo to, že došlo k nějakému sporu s pozorovatelem 104. pěchotní roty, ale Henckel ho rychle usadil a přerušil spojení. Spokojen se znovu usadil do svého křesla a poručil si třetí sklínku vodky.

„Myslíte, že je to rozumné, pane?“ zeptal se poručík Rothe ustaraně.

„Až budu chtít znát váš názor, tak si ho vyžádám, po-ručíku!“ odvrhnul Henckel ostře jeho radu a strčil si do úst dlouhou ruskou papirosu. Polkl polovinu vodky a protáhl se, až mu zapraskaly klouby. Znovu se podíval na hodinky a došlo mu, že do hodiny H zbývá pouhých osm minut. Na okamžik ho napadne, že by si mohl ještě chvíli zdřímnout, než ta legrace začne. Díky vodce byl velkým optimistou. Moc se těší, až rozpoutá tu svou vlastní pekelnou vřavu. Je to poprvé, co míří na živé cíle. „Já jim otevřu oči, těm namyšleným tupcům,“ po-myslí si spokojeně. „A kdo ví, třeba ještě dostanu Želez-ný kříž za skvělé řízení palby. No, proč ne?“ Hodí do sebe zbytek vodky a s opovržením se zadívá na oba mla-dé poručíky naklánějící se na mapami cílů. Vyndal další dlouhou ruskou cigaretu. Pomyslel si, jak skvěle vypa-dají, jako dělané pro chlapa v uniformě. Než si ale stihl zapálit, rozezněl se telefon netrpělivě. Se samolibým úsměvem převzal sluchátko od Rotheho.

„Na co sakra čekáte?“ ozval se zuřivý hlas velitele štábu. „Proč jste nezahájil palbu podle rozkazu?“

„Zahájil palbu?“ odpověděl Henckel nervózně a díval se užasle na své hodinky. „Zbývá šest minut, pane!“

„Jste se zbláznil?“ řval velitel štábu přeskakujícím hlasem. „Vy blbej magore! Teď je přesně 5.10 hodin. Musel jsem čekat několik minut, než mě s vámi spojili. Vy jste ten nejneschopnější debil, s jakým jsem kdy mu-sel pracovat. Vy, vy, vy...“ Velitel štábu nemohl najít na-dávky dost jadrné na to, aby vyjádřily jeho mínění o di-vizním koordinátorovi palby. „Kapitáne Henckele, víte vy vůbec, co jste provedl?“ zeptal se nakonec ledovým hlasem. „Všechny tři tankové roty už vyrazily a pěchota útočí. Nic na světě už je nezastaví. Čekajte...“ Jeho hlas je náhle přerušen. Na lince je slyšet jenom vzdálené bzučení.

„Haló, haló, haló!“ křičí Henckel, šilený strachem z to-ho, co se stane v důsledku jeho časového omylu. Zoufale bloudí očima po místnosti. Okamžitě z něj vyprchala všechna jeho nafoukaná samolibost.

„Čekajte...“ řekl ve-litel štábu. Co tím myslel? Čekajte na telefonu? Nebo mu začal hrozit tím, co mu hrozí, jestli při svém úkolu se-lže? Ne, to není možné! To určitě znamená, že má čekat na další telefonát!

„Co se stalo?“ zeptal se poručík Rothe znepokojeně a napjatě Henckela sledoval.

„Moje hodinky se zpozdlily,“ řekl Henckel bezbarvě a tupě na ně zíral. „Měli jsme zahájit palbu již před ně-kolika minutami! Tanky již zahájily útok!“

„My jsme měli zahájit palbu?“ zeptal se Rothe s důra-zem na slůvko „my“.

„Vy, pane, jste měl dát rozkaz k zahájení palby! Ne poručík Hassow, nebo já! Ale jak je možné, že vám uka-zují špatně hodinky? Přece jste si synchronizovali hodin-ky před odchodem z divize? To je standardní postup!“

„Já jsem spal vestoje,“ přiznal Henckel tichým hla-sem. „Nějak mi to uniklo!“

„Můj bože!“ vykřikl Hassow nevěřicně.

„Musel jste přece vědět, že jste si nesynchronizoval hodinky s ostatními ze štábu!“ vložil se do toho Rothe vyčítavým tónem.

„Napadlo mě to, až když jsem byl venku,“ povzdychl si Henckel a setřel si z pot z čela.

„Tak proč jste se nevrátil a ještě to neudělal?“ zeptal se Hassow zaraženě.

„Moje hodinky vždycky ukazovaly na vteřinu přes-ně!“ odpověděl Henckel jakoby sám pro sebe.

„Tentokrát vás ale nechaly na holičkách,“ řekl Rothe věcně. „Tyhle minuty vám přijdou zatraceně draho!“

Znovu se rozdmčel telefon.

„Sdružený hovor se všemi dělostřeleckými jednotka-mi, pane!“ řekl Henckelův spojovatel a podal mu slu-chátko.

Henckel se na okamžik nechápavě zadíval na sluchát-ko v jeho ruce. Co má proboha dělat? V hlavě má úplně vymetené. „Čekajte...“ řekl velitel štábu. Samozřejmě. Měl na mysli, abych počkal, než přijde tenhle sdružený hovor.

„No tak vezměte si to pitomý sluchátko, chlape!“ za-řval Rothe hrubě. „Děla čekají na vaše rozkazy!“

„Rozkazy?“ zamumlal Henckel zmateně. Zadíval se strnule na poručíka Rotheho. Prudce si rozepjal

knoflíky na svém tuhém límci a vycenil na něj zuby jako nějaká smrtka. „Dejte mi další vodku,“ poručil chraptivě. Lačně popadl naplněnou sklenku z rotmistrových rukou. „Já jim ukážu!“ pomyslel si. Rozhodně popadl sluchátko spojující ho se všemi jednotkami. Zhluboka se nadechl. Jeho oči se dychtivě zaleskly: „Cíl číslo jedna! Zahajte palbu!“ zařval do telefonu. Při pokládání sluchátka se hloupě zašklebil. „Výcvik v Jüterburgu, je to jasný! Mám to v malíčku!“

„Tak tomuhle říkám stručný a jasný rozkaz,“ zvolal poručík Rothe překvapeně. „To je muselo pořádně probrat na obou stranách fronty!“

Děla všech jednotek zamířila, jejich černá ústí trčela proti černé zimní obloze.

Dělostřelci stojí připraveni s odpalovacími šňůrami v ruce. Velitelé jednotlivých děl napjatě očekávají rozkaz velitele baterie. Raketometčíci sedí ve svých pod-zemních krytech za bateriemi s prsty na palebných spouštích, připraveni vypustit své smrtící rakety. Jejich pomocníci běhají šíleně kolem. Je naprostý klid, temně černá zimní noc je zahalena do zlověstného ticha.

To ticho je však náhle prolomeno strašlivým racho-tem. Všechna děla spustila palbu v jediném ohlušujícím výbuchu! Začaly vrhat své střely v salvách směrem k rozbřesku na horizontu. Okolní terén je ozářen přerušovaným záblesky explodujících projektilů. V dálce se začínají míhat plameny.

Ráno je náhle zaplněno burácivým, rachotícím a hromovým vytím. Vypadá to, jako by se oblohou valila nepřetržitá řada rychlovlaků. Lomoz děl je takový, že hrozí protrhnout lidem na velitelství palby ušní bubínky. Přes burácení děl je slyšet táhlý zvuk připomínající varhany. Po chvíli se stupňuje v nervy drásající kvílivý jekot.

„Raketometry,“ zamumlá rotmistr vyděšeným hlasem. „Můj ty bože!“ vyhrkl poručík Rothe a vrhl ustrašený pohled oknem přes ubíhající terén.

„Kdybych to neviděl, tak bych tomu neuvěřil! Obloha i země jsou v plamenech! Nechtěl bych být v kůži těch nebožáků, na který to všechno lítá!“

Kapitána Henckela zalila vlna divokého nespoutané-ho nadšení, když bunkrem velitelství palby otřásla palba těžkých houfnic. Temný řev těchto 320 milimetrových děl drásá uši a mráz při něm běhá po zádech.

Šedivé zimní ráno se rozzářilo jako za toho nejslunnějšího letního dne. Po celém horizontu jsou vidět záblesky dělových hlavní. Dunění vybuchujících střel se mísí s lomozem palby v jediný předlouhý burácivý je-kot. Hlavně děl pálí jednu střelu za druhou.

Zpocení dělostřelci ládují těžké nálože do nabíjecích komor, které vzápětí nabíjejí další municí.

V dálce se mihotá ohňová clona. Vypadá to, jakoby samotná země dávila pekelnou změť plamenů.

Jedna ohlušující salva je rychle následována druhou, takže při-pomínají dlouhé, nepřerušované a divoké hřmění hromu.

Jekot a řev střel začíná být skutečně nesnesitelný. Po-vrch země je roztříštěn jako by byla ze skla.

Budovy se hroubí jako domečky z karet. K výšinám vylétly pestré-barevné plameny. Tlakové vlny tisknou lidská těla do vařící se bublající břechky. Na horizontu blikají záblesky přeskakující z hlavně na hlavě. Do bitvy se zapojily speciální jednotky. Burácením děl zazní nějaký nový zvuk. K zemi se řítí první zápalné bomby šířící všude kolem hořící tekuté palivo. Zdá se, že hoří i okolní vzduch.

Kapitán Henckel si se samolibým úsměvem zapálil další cigaretu a usrkl z nové sklenky vodky. Cítí se být velice příjemně uvolněný. Ospalost ho už dávno přešla.

„To je příjemné,“ pomyslel si. Bylo to správné a pevné rozhodnutí. Žoviálně plácne jednoho ze spojařů po rameni. Má pocit, že v takové velké chvíli člověk nic ne-ztratí, když ukáže před nižšími šaržemi trochu toho přá-telství.

Jeho příjemné rozjímání přeruší řinčení polního tele-fonu. S radostným úsměvem na tváři převzal sluchátko, spokojen s tím, že vykonal, co od něho bylo očekáváno. „To bylo skutečně pro malé děti,“ pomyslel si. Takové situace cvičili v jüterburské dělostřelecké škole snad tisíckrát.

„Tady koordinátor palby!“ vyštěkl do sluchátka ostře a snažil se přitom vypadat přísně.

„To jste vy, Henckele?“ ozval se věčný hlas velitele dělostřelectva, plukovníka Grüna.

„Ano, pane! Tady Henckel!“

„To vy jste vydal rozkaz k zahájení palby?“

„Ano, pane!“ odpověděl Henckel hrdě, s jistotou, že teď bude následovat velká chvála a příslib

Železného kříže.

Nastala však krátká, ale znatelná pauza. Po ní se zno-vu ozval plukovníkův chladný hlas.

„A kdy jste ten rozkaz k zahájení palby vydal, Henc-kele?“

„Přesně před šesti minutami, pane!“ odpovídá Henc-kel št’astně.

„Před šesti minutami! Chápu! A vy jste ten rozkaz vy-dal všem jednotkám?“

„Samozřejmě, pane! Velitel štábu si myslel, že se mo-je hodinky trochu zpozdlily!“

„Skutečně, kapitáne Henckele?“ položil plukovník ostře důraz na Henckelovu hodnost. Už jenom to mělo Henckela varovat.

„Bylo mi jasné, že se velitel štábu mýlil. Spoléhal jsem na moje hodinky, které mě ještě nikdy nezhadily, a dal jsem rozkaz k zahájení palby podle nich. Mohl bys-te snad jenom namítnout, že jsem učinil tak trochu ukva-pené rozhodnutí, pane,“ zasmál se Henckel sebejistě.

„Ukvapené rozhodnutí jste vskutku učinil!“ řekl plu-kovník Grün se znatelnou mezerou mezi každým slovem. „Jaké byly rozkazy velitele štábu, když s vámi ho-vořil po telefonu? Jaké bylo jeho poslední slovo?“

Henckelovi při těch slovech ztuhla krev v žilách a proměnila se v led. Měl strašnou chuť s tím telefonem praštit a utéct. Utíkat pryč přes celou step. Utíkat přes celé Rusko. Schovat se někde zapomenutý v koncentrač-ním táboře po celý zbytek války. Měl pocit, jako by na druhé straně telefonní linky stála sama smrt.

„Poslední slovo velitele štábu, pane? On řekl – čekej-te!“ vykoktal. Náhle mu všechno došlo.

„Jistě! Čekejte!“ zaječel plukovní Grün divoce. Jeho předchozí klid se okamžitě vytratil. „Čekejte!

Čekejte! Vy nemožnej kreténe! Čekejte! Uvědomujete si, co jste provedl? Tankové jednotky spolu s pěchotou zaútočily přesně podle rozkazu. Nic na světě je nemohlo zastavit. Jakmile dorazily k prvnímu útočnému cíli, tak vy, vy jste dal rozkaz k palbě! O šest minut později!“ hulákal. „Rozsekal jste naše vlastní útočné jednotky na maděru! Udělal jste ukvapené rozhodnutí! Zmasakroval jste naše vlastní muže! Ani ruské dělostřelectvo by to nesvedlo lépe! Nevím, co si tam o nás na druhé straně myslí! To vaše skvělé ukvapené rozhodnutí poslalo celý náš ar-mádní sbor k čertu! Přiznáváte, že jste slyšel jasný roz-kaz velitele štábu? Čekejte!“

„Asi jsem mu dobře nerozuměl, pane,“ promluvil ne-šťastný koordinátor palby tiše. „Myslel jsem si, že mám čekat u telefonu!“

Plukovník Grün se několikrát zhluboka nadechl. Kdy-by měl Henckela po ruce, tak by ho zaškrtl.

„Čekejte u telefonu!“ zasmál se plukovník ledově. „Vy si myslíte, že jste nějaký poslíček? Jüterburg vás doporučil jako koordinátora palby. Ale za to zaplatí! Ted’ mě dobře poslouchajte, kapitáne Henckele.

Už ne-jsem zvědav na žádná další nedorozumění. Okamžitě předejte velení poručíku Rothovi. Ať se děje cokoli, do ničeho se nepleťte! Nechte se zatknout, posad’te se do ro-hu a čekejte na mého pobočníka, který je již na cestě k vašemu stanovišti! Svůj revolver předejte poručíkovi Rothovi! Nezapomeňte, že jste zatčen! Ne aby vás na-padlo si s tím revolverem všechno usnadnit!“

„Já jsem důstojník, pane,“ bránil se Henckel. „Dovol-te mi, abych se s důsledky tohoto politováníhodného pří-padu vypořádal sám, jsem přece důstojník!“

„Ano, což je velká škoda,“ odsekl plukovník Grün. „Budete ale velice překvapen, co si o vás myslí velitelé pěchoty. Právě před chvílí mi volal velitel tankové roty, plukovník Hinka. Žádá si vaši hlavu! Povraždil jste dvě třetiny jeho roty. Já vás ale chci vidět před vojenským soudem. Vy nemožnej debile! Dejte mi poručíka Rotha!“

„Ano, pane!“ řekne. „Ano, pane!“ a znovu „Ano, pa-ne!“ Potichu položí telefon.

Jako opářený zírá na kapitána Henckela, sedícího na stoličce s hlavou v dlaních a kývajícího se ze strany na stranu.

„Rothe, byl jsem zbaven funkce,“ řekl bezbarvým hlasem. „Jsem zatčen. Přejímáte velení. Tady je můj re-volver.“

„Přesně takové byly plukovníkovy rozkazy,“ zamum-lal Rothe nešťastně. „Ale... ale... co se vlastně stalo?“

„Pálili jsme na naše vlastní jednotky! Zmasakroval jsem celý sbor!“

„Bůh se slituj nad vámi,“ vykřikl zděšeně poručík Hassow.

„Rothe, pomozte mi! Vraťte mi můj revolver,“ prosil Henckel a natahoval žádostivě ruku.

Poručík se na něj nejistě zadíval a už už se chystal mu revolver vrátit, když tu se rozlétly dveře a dovnitř vletěl plukovníkův pobočník. Jeho rty věnčil pro něj obvyklý cynický úšklebek.

„No, no! Tady ho máme, náš velký specialista na ko-ordinaci palby z Jüterburgu!“ zvolal výsměšně, když je-ho oči padly na Henckela. „Divizní velitel se touží s vá-mi znovu setkat a seřvat vás do kulaté krychle! Proč jste proboha nemohl počkat na rozkaz, než jste zahájil pal-bu? I ten poslední voják má dost rozumu na to, aby ne-začal pálit o šest minut později! Můj bože, jak neuvěřit-ejně jste to zpackal! Modlete se, abyste se z divize do-stal dřív, než vás tam chytanou důstojníci od pěchoty a tanků. Ti by vám vyrvali stře-va chřtánem!“

„Nebyla to moje chyba! Bylo to nedorozumění,“ za-mumlal Henckel zoufale a propukl v pláč.

„Budete mít příležitost to všechno vysvětlit, až budete stát před vojenským soudem,“ zasmál se pobočník ledo-vě. „Vaší jedinou šancí jsou psychiatři. Jestli vás z toho nevytáhnou, tak z vás udělají řešeto!“

„Vraťte mi můj revolver,“ prosí kapitán Henckel a chytá pobočníka za ruku.

„To by se vám líbilo, že?“ zasmál se pobočník vesele. „Ještě nikdy jsem si nepřál, aby se někdo dostal před vá-lečný soud. Ve vašem případě si nepřeji nic jiného!“

Krátce nato dorazil plukovník Grün se dvěma chlapy od vojenské policie a vrchním inspektorem z GEFEP3).

„Odved'te ho!“ rozkázal plukovník Grün zhnuseně.

„Nemůžu se na něj ani podívat!“

Na zápěstí kapitána Henckela cvakla pouta. Bunkr ve-litelství palby opustil mezi dvěma silnými poldy. Připo-mínal pytel hadrů houpající se

Vojáci jsou obyvateli šedivé země smrti.

Siegfried Sassoon

Kapitán OGPU spadl ze židle a dopadl v sedu s nohama doširoka roztaženýma do obrovské louže krve. Jeho tem-né brýle mu sklouzly z nosu, oči podivně šilhaly. Čepice s modrým pruhem a velkou rudou hvězdou zešikma vise-la nad jedním okem. Levá ruka mu bezvládně visela po boku, stékala po ní krev a kapala z prstů. Pravou rukou se snažil nahnátnout svůj nagan. Popadl ho, zvedl a za-chechtal se.

Následný výstřel v té uzavřené místnosti za-zněl jako výstřel houfnice v tanečním sále.

Porta se zatočil a přitom vystřelil. Všechny čtyři kulky se zaryly do těla důstojníka OGPU, které se křečovitě roztřásl. Spadla mu čepice a kutálela se po místnosti. Jeho brýle nevysvětlitelně poskočily nahoru k obočí a sklouzly zpátky ke špičce nosu.

Portova a Rusova pistole spustily opět ve stejný oka-mžik. Velká modrá váza se roztříštila na kousky, voda se rozlila po podlaze. Portova pistole cvakla a kapitán OGPU se znovu rozchechtal.

„Job tvoju mať!“ zašeptal a zvedl nagan.

Porta do něj chtěl kopnout, ale sklouzl po krvi a spadl na podlahu.

Rus se znovu zachechtal. Zjeho krku vyšel chrochtavý zvuk.

Porta ležel na zemi a bezmocně zíral do ústí jeho na-ganu.

Přes stůl se naklonil Drobeček. Musel si lehnout na bři-cho, aby mohl přiložit hlaveň své osmičky k důstojníkovým šedivým, nakrátko střiženým vlasům. Zmáčkl spoušť: Dů-stojníková hlava explodovala jako přezrálý meloun. Mo-zek, krev a kousky kostí postříkaly strop a stékaly po zdech. Tmavé brýle vylétly do vzduchu a dopadly před dveře. Je-den vězeň v šedivém krátkém kabátě je rozdrtil botou. „Huráá!“ křičeli vězni. Přibíhali jeden po druhém a jali se kopat do mrtvého těla důstojníka OGPU.

4. VĚZNICE OGPU

„Jste připravený?“ zvolal Dědek, přehlížeje jejich po-zice.

„Takže koukejte poslouchat, vy zmáčený fusekle, a nepřerušujte mě. Naše skupina bude postupovat hned za palebným valem. Ten všechno před náma smete. Jest-li se dělostřelectvu nepodaří zlikvidovat všechny jejich pozice a zlomit jejich odpor, tak rozdrtíme všechno, co zbyde, granátama a automatama. Prvních několik minut potom, co se ten palebný val zvedne, nebudou sousedi vědět, jestli můžou ještě stát, nebo už maj slízt z noční-ku! Takže je musíme napadnou rychle a přetáhnout jim prdele přes uši. Vidíte támhle ten legračně vypadající keř hned vedle toho stromu s baňatou špičkou?“ Podal Portovi svůj dalekohled, ale ten legrační keř byl vidět i pouhým okem. Měl tvar sedajícího si koně.

„No, a co je teda s tím srandovním keřem?“ zeptal se Gregor, když si bral od Porty dalekohled.

„Mají tam padesátimilimetrový dělo, zakopaný na úroveň země,“ vysvětloval Dědek a bafal přitom ze své dýmky se stříbrným víčkem. „Tři sta metrů za ním je skupina zakopanejších osmdesátek. Ženský. Abyste se ale nepletli. Tohle jsou profesionálky z frontových brigád. Takže je rozstřílejte na maděru! Jestli je necháte bejt, tak vás dostanou zezadu, než stihnete říct Jack Robinson!“

„Rozstřílíme je na sračky a vypadnem!“ řekl Porta odhodlaně.

„Kousek před tím stromem s baňatou špičkou,“ po-kračoval Dědek, „leží čtyři rozmlácený děla. Vidíte je? Můžete se kolem nich krýt, až budeme čekat na hodinu H. Když tam protivník uvidí nějaký pohyb, bude si myslet, že to jsou mrtvý těla zmítané tlakovou vlnou.“

„No a co esli se ty kundy v mundúrech nenechaj oblb-nout?“ přerušil ho Drobeček. „Když jim dojde, že ty mrtvolky jsou plný německýho života, co pak?“

„Ty máš přece zařízenou vstupenku do nebeskýho rá-je, ne?“ odvětil jízlivě Dědek. „Z té pozice nebudete moci ani couvnout, ani jít dopředu!“

„No to teba bude skvělejší vejlet. Při takovým by i pštros cedil krev!“ zamumlal Gregor nejistě.

Dalekohledem při-tom bedlivě sledoval terén před sebou. „Ti chlapi si ale vybrali skvělý místo na zaklepání bačkorama. Možná že přitom mysleli na nás, že by se nám to tam mohlo hodit!“

„Tahle armáda je ale prohnílá, chlapi! Ta se nenechá jen tak vo nic připravit!“ řekl Albert mrzutě. „Ani když seš dočista mrtvej, tak s tebou ještě neskončila!“

„Ty nás teda pěkně honěj. Jak nadmutý kozy,“ řekl Barcelona. „Zavři hubu a makej jako šroub!“

„Když seš mrtvej a studenej, tak máš chlape klid, teda skoro!“ pokračoval Albert pobouřeně.

„Když ležíš metr pod zemí a čicháš zespoda ke kyt-kám, tak vytáhnou housle a flétny a začnou tě velebit zpěvem,“ řekl Porta ironicky a rozhazoval přitom ruka-ma. „Ale když seš naživu, tak ti nikdo nezazpívá. Jen když seš tak blbej a nevyhneš se kulce co na tebe letí a necháš se zabít!“

Hodina H začátku toho velkého útoku se blíží a rotou začíná zmítat onen podivný smrtelný pocit, který vždy předchází útok. Jeden na druhého se strašně mračíme, rveme se pro každou maličkost. Rty máme pevně sevře-né. V očích prázdný skelný pohled. Žaludek svírá muči-vý strach.

Dědek neustále sleduje hodinky a dalekohledem zkoumá prostor před námi.

„Pochopili jste všechno, co jsem tady říkal?“ ptal se, když kontroloval svoji signální pistoli.

Jedinou odpověď mu bylo nejasné zahučení několika z nás.

„Co si takhle zahrkat kostičkama?“ vybízel nás Porta a chřestil přitom kostkami v sevřených dlaních.

Nikdo se mu nenamáhal odpovědět. Dívali jsme se je-den na druhého a dobře jsme věděli, že pro řadu z nás bude tohle poslední ráno našeho života. Kteří z nás to budou tentokrát? V duchu jsme si kladli tuto otázku a bloudili očima kolem. Určitě to nebude nikdo z mých kámošů, říkáme si. To si říkáme vždycky. A pak jsme strašně překvapení, když se to někomu z nás stane.

Řádka těch, kteří to dostali, už je hodně dlouhá. Dlou-hatánská! Pár nás již bylo pohromadě dlouhou dobu, a zdálo se, že jsme se nějak naučili proplétat mezi šrap-nely jako nůž s nabroušenými hranami. Žili jsme jenom pár milimetrů od smrti.

Ozval se dlouhý pronikavý hvizd, při kterém jsme vy-skočili na nohy. Na Gregorově čele se objevila asi palec dlouhá rýha. Vykřikl a padl naznak. Nějakou chvíli jsme si mysleli, že je po něm, ale po několika znepokojivých okamžicích zamrkal očima a otevřel je.

„Kurva, chlapi,“ zamumlal s tváří zkroucenou bolestí. „Jak já to nesnáším, když to koupím!“

„Tohle byla těsnota,“ prohlásil sanit'ák desátník Jar-mer, když mu zkušenýma rukama ovazoval ránu.

„Měls štěstí! Ta kulka už neměla žádnou energii, když tě polí-bila.“

„Mám pocit, jako by poletovala někde ve mně a sna-žila se najít cestu ven,“ úpěl Gregor a zakrýval si tvář ru-kama.

Přichází major Zaun se svými ženisty. Klejí a nadáva-jí ohnutí pod tíhou těžké výstroje. Jejich speciální pla-menomety by stačily samy o sobě, ale oni mají navíc ještě bedny trhavin a velká kola nějakého zvláštního drátu.

Nějaký starší desátník s brutálním výrazem ve tváři vylomil jednu bednu s výbušninami. Porta s Drobečkem jich dostanou každý hrst.

„Co to je, chlapi?“ ptá se Albert zvědavě, naklání se nad otevřenou bednou naplněnou malými balíčky. Na první pohled vypadají úplně stejně jako krabičky s mýdlem.

„Ty by tě vystřelily z té tvý černý kůže, hochu,“ za-šklebil se desátník. „Zkus si na jednu šlápnout, to bys i ty zbledl, kámo!“

„Kurva, chlape!“ zamručel Albert a rychle se klidil z dosahu beden.

„Do hodiny H chybí pět minut,“ oznámil jeden major. Jeho tvrdé rysy prozrazovaly, že prošel řadou těžkých srážek. Čelist měl zkroucenou, jakoby prošla mlýnkem na maso.

Dědek vytáhl pišt'alku, utáhl si přezku pod bradou a zastrčil si do svých vysokých holínek pár dalších gra-nátů, drtičů brambor.

„Připraven, pane!“ zavrčel.

„Nesmíte nás zklamat, nadrotmistře,“ vyštěkl major stroze. „Naše životy závisejí teď hodně na vás!“

Ženisté připravují dlouhé trubky a výbušniny. Vteři-nové ručičky běží po číselnicích hodinek.

„Kde jsou sakra ty děla?“ zeptal se Barcelona a ne-klidně se ohlédl přes rameno.

„Jako obvykle,“ zašklebil se Porta. „Ty prašiví psi si někde válej šunky. V týhle zasraný armádě nikdy nic ne-jde tak, jak by mělo. Ty dělostřelecký kuliové někde chrápou a na nás ubohý pěšáky z vysoka serou!“

„Co se to sakra děje?“ zvolal major celý nesvůj. „Ho-dina H plus jedna až hodina H plus sedm je uzavírací palba. Teď už je hodina H plus osm.“ Srovnal svoje ho-dinky s Dědkovými a hodinkami rotmistra Brandta. „Se-dí,“ potvrdil zamyšleně. „Něco tam muselo selhat, proč pro Boha živýho nepošlou nějakou zprávu?“

Z věznice OGPU se ozvalo burácení 122 a 150 mili-metrových děl. Střely nám létají nad hlavou a vybuchují v lese za námi.

„K útoku připravit,“ zavelel major ostře. Uvolnil si svůj automat.

„Nemůžeme tam přece jít bez podpory dělostřelec-tva!“ protestoval poručík Gernert zlostně.

„Až budu potřebovat vaši radu, poručíku, tak vás o ni požádám!“ vyštěkl major prudce. „Je hodina H plus de-set! Útočíme podle rozkazu! Vpřed!“

„To je šílenství,“ nepřestává poručík protestovat. „Po-vraždí nás jako dobytek! Tam nahoru k té pitomý vězni-ci se bez dělostřelecký podpory nedostaneme. To už jsme zkoušeli mockrát.“

„Pro Boha a pruskou armádu není nic nemožný,“ za-šklebil se Porta lhostejně. „K palbě připravit a jdeme na to. Für Führer und Reich, heil!“

„Často si říkám, jestli měl Bůh dobrou nebo špatnou náladu, když nás nechal napochodovat do tohoto mizer-nýho světa jako Prusy?“ chechtal se Drobeček hlučně.

„Měl bys být hrdý na to, že jsi Němec,“ prohlásil Hei-de vlastenecky a udeřil se v prsa.

„Přál bych vám, aby vám ta hrdost vydržela,“ usmál se major hořce.

Heide na něj vrhl opovržlivý pohled a zamumlal cosi nesrozumitelného.

„Je čas!“ zavelel Dědek ostře a zapískal na svou piš-t'alku.

Všude kolem se ze sněhu vynořili bílé maskované po-stavy. Pohybují se vpřed dlouhými rychlými kroky.

„Hněte sebou, hněte sebou!“ ječí major pronikavým hlasem. I přes svých padesát let vyrazí jako mladík.

Že-ne se hlubokým sněhem s automatem v jedné ruce a ná-loží trhavin v druhé.

Na útesu zasvištěla lana vystřelená z harpun. První útočná jednotka zahájila výstup. Temnou noc rozzářily světelné signály. Ze všech stran šlehají plaménky ústí zbraní.

„Allah-el-Akbar, vive la mort!“ ječí fanaticky malý Legionář, kterého přepadlo válečné šílenství, jako ostat-ně pokaždé, když jsme útočili.

Zakopl jsem o kolo ostnatého drátu a zachytil jsem se o jeho ostré kovové ostny. Roztrhaly můj zimník, do-staly se skrz a drásaly mi kůži. Horečně jsem začal hle-dat své štípačky, ale nemohl jsem je najít. Musely mě někde upadnout. Začíná se mě zmocňovat hrůza. Zou-fale se rozhlížím, kde jsou ostatní. Jejich sehnuté posta-vy již všechny zmizely v temnotě vpředu. Nejhorší, co se vám může během útoku stát, je ztratit kontakt s ostatními a zůstat pozadu bez pomoci. Zatím máme převahu, ale to se může každou chvíli změnit. Někdy stačí několik minut. A pak Bůh chraň toho, kdo je od-říznut od ostatních. Dostane kulku do zad, nebo ještě něco horšího!

„Ty ses dostal do pořádný sračky,“ zasmál se Barcelo-na, když se nade mnou nakláněl. Rychle přeštípl ostnatý drát, jehož sevření na obou stranách polevilo.

Skočil jsem po hlavě do jedné z děr hned vedle Porty a Drobečka.

„Gregor je kousek před námi,“ řekl Porta a ukazoval do temnoty před nimi. „Běž tam za ním. Musíš nám uvolnit cestu granáty!“

Jsme teď nějakých sto yardů od zakopaného děla, kte-ré je skvěle maskováno. Nevidíme ho ani v záři světel-ných raket.

„Oni tam kurva normálně chrápou,“ šeptl Drobeček pobouřeně a protáhl si krk. „Ty vychcaný příživníci na nás už dávno zvysoka serou.“

„Házíme,“ rozkázal Gregor různě a rozmáchl se ru-kou. Granáty vylétly vysokým obloukem do vzduchu a dopadly na ruské pozice.

Porta s Drobečkem je připravují a podávají nám je.

Bolí mě ruka. K tomu, aby člověk házel tak daleko, jak jsme byli s Gregorem vycvičení, je třeba speciální vrhací technika a velká síla. Hod musí být veden celou vahou těla. Nejtěžší je to, když se hází z lehu. Člověk má pocit, jakoby tělo letělo kus cesty s granátem.

Naše první granáty musely zasáhnout hromadu muni-ce, protože se ozval prudký výbuch připomínající sopeč-nou erupci. Dělo s dlouhou hlavní vylétlo do vzduchu spolu s jeho obsluhou. Na čele skupiny se v oslepujícím sněhu objevil Dědek.

„Hod’te sebou, sakra, chlapi,“ ječel jako šílenec a hnal se k troskám zničeného děla.

Krkolomným tempem se ženeme hlubokým prašným sněhem a vrháme se na zem na protější straně pozice. Musíme se tam dostat dřív, než se vzpamatují ti, co útok přežili, a vrhnou proti nám všechno, co jim zbylo.

Drobeček vypadá jako slon, kterého popadl amok. Mává svojí naostřenou lopatkou nad hlavou a ve slepé zuřivosti mlátí a seká kolem sebe.

Během prvních pět minut jsme překonali drátěné zá-tarasy a začali házet granáty do podzemních krytů a jam. Valíme se přes nepřátelské pozice jako zuřivá bouře.

Ve světle jedné rakety jsem zahlédl majora ženistů s jeho plamenometnou skupinou, jak útočí na dělostřel-kyně vybíhající z jejich zemljanek.

Ženy si dávají ruce nad hlavu a v hrůze sledují ty že-noucí se bíle maskované demony. Ohně zaburácí dlou-hými pekelnými plameny. Šíří se zápach hořící nafty a spáleného masa.

Krátce odpočíváme na dobytých pozicích. Máme po-cit, že nám plíce roztrhnou hrudník. I přes mrazivý chlad jsme promočení potem. Uvolňujeme si límce na krku s jedinou myšlenkou v hlavě: „Vzduch!“ Sníh kolem nás je poset zlamanými, zčernalými a zkrvavenými mrtvola-mi. Plameny syčí a prskají, zní to, jak když se peče maso na rožni.

„Kde jsou k čertu ty děla?“ zařval Dědek vztekle. „Teď je jedenáct minut po začátku útoku!“ zamumlal poručík Gemert.

„Teď už by jenom chybělo, aby začali pálit, když jsme zrovna u sousedů na návštěvě,“ prorokoval Barcelona temně.

„Přece nemůžou bejt tak šílený!“ vykřikl Gregor zne-pokojeně.

„Musí přece vědět, že jsme už na druhý straně!“

Po zádech se nám prohání mráz při pomyslení, že nám hrozí to nejhorší, co by se nám mohlo stát – být zmasakrováni vlastní dělostřeleckou palbou.

„Merde aux yeux, pojd’me odsud rychle vypadnout,“ navrhuje Legionář a dívá se přitom tázavě na Dědka.

Z dusivého jedovatého kouře stoupajícího ze země se vynořila skupina motocyklů. Jejich velitel, šedovlasý kapitán, na nás mává a křičí cosi, čemu není rozumět.

„Ať jde do prdele, ten debil!“ vyprskl Drobeček. „Ne-bude nám tady rozkazovat každé šašek s revolverem u pasu. Tak špatný to s náma ještě není! Ještě pořád jsme to kurva my, to si pamatujte!“ „Hod’te sebou, hod’te sebou!“ křičí kapitán zuřivě a zvedá zatnutou pěst na znamení rychlého poklusu vpřed.

Smějeme se mu do očí a tváříme se, že těm jeho sig-nálům nerozumíme. Máme s tím špatnou zkušenost, a tak si nezačínáme s divnými lidmi, to bychom to mohli taky hned zabalit. Dostali bychom ty nejhorší úkoly zavánějící hrdinstvím a Valhalou.

„Já se odtud bez dělostřelecké podpory nehnu, panje-majo?“ prohlašuje Porta kategoricky. Z torny vylovil zbytek svého černého pudinku. „Ani GROFAZ včele všech těch svejch šilenců by se do tý komoušský vězni-ce bez palebné podpory nedostal!“

Přerušila ho strašlivá exploze. Před a za námi začala do země bušit soustředěná palba.

Během několika vteřin se intenzivní dělostřelecká palba proměnila v dokonalý tajfun oceli a ohně. Jako by celá země vyletovala k obloze a s obrovitým duněním dopadala zase zpátky. Celý horizont od severovýchodu po jihozápad hoří.

Tlakové vlny námi pohazují, jako bychom byli fotba-lové míče. Zuby nehty se snažíme udržet na zemi. Obrovská salva dopadá na podzemní kryt velitelství ženistů. Na bitevním poli zůstanou ve strašlivém zmatku rozmetány trámy, prkna, telefonní kabely a roztrhaná lidská těla.

Zlikvidovaná pozice však dostává další přímý zásah a je rozmetána ještě víc. Celé okolí připomíná jakýsi d’á-belský v křečích se zmítající hornický zával.

Kousek za námi zasahuje velká mina podzemní kryt zdravotníků. Ve vteřině se proměnil v bublající kotel kr-ve a rozdrčených kostí.

Granáty dopadají bez ustání. Na místě, kde byla ještě před chvílí skupina plamenometčků, je teď pekelná kra-jina dýmajících děr a zdemolovaných věcí potřísněných lidskou krví. S neuvěřitelnou silou přeorává koncentro-vaná dělostřelecká palba celé pahorky. Lidská těla jsou vyhazována do vzduchu a při dopadu rozdrčena na neidentifikovatelnou kaši.

Burácení děl přehlušil nějaký nový zvuk. Směřem k nám se jako parní válec žene clona ohně.

Vyděšení němečtí vojáci utíkají bok po boku s Ru-sy, rychle je však dostihuje všeničící drtivý déšť min. K žhnoucí obloze vylétají gejzíry roztrhaných kusů lidských těl. Zranění muži srdceryvně řvou, nikdo jim ale nepomůže. Okolí se proměnilo v rozbouřené, ne-popsatelné peklo. Nastal konec světa.

Ohlušující řev 105 a 150 milimetrových děl nás srazil tváří do sněhu. V nepřetržitém sledu výbuchů buší do útočných jednotek soustředěná palba, která z nich během několika vteřin dělá krvavou kaši a cáry masa.

Opatrně zvedám hlavu a pokouším se vstát.

„Dolů!“ ječí Dědek varovně a koulí se do kouřícího kráteru po mině.

Další sprška min roztrásla zemí, jako by jí zmítala agónie nějakého strašlivého zemětřesení. Vzduch je pl-ný rozžhavených šrapnelů. Miny dopadají na každíčký kousek země.

Dědek popadl signální pistoli poručíka Gernerta a vy-pálil červenou světlici. Palebný val ani na okamžik ne-polevuje. Dědek vystřeluje další červené signální světlo a proklíná naše dělostřelectvo. Teď už je nám všem jas-né, že na nás pálí naše vlastní dělostřelectvo.

Drtivá palba zvolna postupuje vpřed a likviduje ruské pozice, které již dobyly německé jednotky. Miny dopa-dají jako krupobití na záda vyděšených frontových vojá-ků. Mrtvoly jsou znovu a znovu vyhazovány ze sněhu do vzduchu. Temná mračna se rozestoupila a odhalila nekonečné bouřlivé moře plamenů.

Během jediné vteřiny má člověk pocit, jako by nějaká obří pěst rozdrtila stromy a domy v jednu odpornou kaši.

Naše nervy drásá dlouhý, hrůzostrašný kvílivý jekot. V hrůze se díváme nahoru na dlouhé ohnivé stopy pro-tínající oblohu jako komety a s ohlušujícím rachotem dopadající na svahy pahorků. Ze země vyrostl les rudě žhnoucích hřibovitých mračen. Rakety se zavrtávají do sněhu.

K tomu pekelnému koncertu se přidává ruské těžké dě-lostřelectvo. Mrazivý vzduch je naplněn řinčivým

zvu-kem nárazů ocele do oceli. Z oblohy padá déšť min. Nic není ušetřeno. Mrazem ohnutý les na nedalekém oblém kopci je jedním táhlým úderem oholen z tváře země břit-vou dělostřelecké palby. Zůstane po něm jenom strniště.

To ohnivé peklo se pomalu přesouvá dopředu a ničí všechno, co mu stojí v cestě. Zkáze neunikne vůbec nic.

Okolní terén je změněn k nepoznání. Je naruby. Jako by ho nějaký idiot rozoral pluhem. Všude kolem leží mrtvoly a křičí ranění.

Ve chvíli, kdy se chystáme postavit se na nohy, doleh-ne z obzoru nový zvuk. Připomíná milion prázdných ba-relů od nafty ženoucí se oblohou.

Obrovská ohnivá clona vyletí k nebi a země otřese ohlušující exploze.

Julius Heide vykřikne a zahrabe se do sněhu vedle Porty.

Náhle se z polorozbitého krytu vynoří rotmistr Brandt, z obličeje mu tryská krev. Bez hlesu padá k zemi mezi nás.

Celá jedná pěchotní rota, hledající úkryt, je vyhoze-na do vzduchu. Dopadá k zemi ve změti krve a cárů masa.

„Bože na nebi, smiluj se nad námi,“ vzlyká poručík Gernert hystericky. „Ty zatracený idioti zahájili palbu příliš pozdě!“

Znenadání ho přeruší jakýsi skřípavý zvuk. Jeho hel-ma se roztrhne, jako nějakým obrovským otvírákem na konzervy. Půlka jeho tváře je pryč. Jako splasklý gumo-vý balon sklouzne do své vlastní krve.

„Rusové! Rusové jdou,“ křičí zděšeně skupina granát-níků. Běželi dolů po svazích pahorků, jako by jim byl v patách samotný ďábel.

Barcelona vyslal dlouhý rachotivý výstřel na něco, o čem si myslel, že je to Rus. Já jsem si strhl granát z opasku, utrl jsem pojistku a hodil.

Protitankové dělo vztekle pálí, přidávaje se k dlou-hým řinčivým salvám těžkých kulometů.

„Ted' bude mela,“ vzdychl Porta se skelným pohle-dem a vmáčkl si pažbu svého samopalu do ramene.

V jedovaté mlze před námi se začaly rýsovat helmy s rudými hvězdami.

„Hurá! Hurá!“ ozvaly se drsné výkřiky, když se z mlýna na úbočí kopce vyhrnuly hordy v khaki unifor-mách.

Horečně si připravujeme své automatické zbraně. Sa-mopaly proti stínům. Na pevně semknuté útočníky se snáší ruční granáty.

Jeden z ženistů se snaží uvést do chodu svůj přístroj a křičí přitom do sluchátka. Spojení je ale hluché.

Všechny dráty byly už dávno přetřhané. Vztekle nakopl ohluchlý telefon.

„Potřebujeme, aby nás kryla děla,“ řekl plukovník Hinka, který přišel do čela fronty s celým svým štábem ozbrojeným karabinami a automaty.

„Tak tam pošleme toho učitelského pitomce s prdelí zamatlanou inkoustem,“ navrhoval Drobeček a hluchně se smál, protože si myslel, že to bylo strašně vtipné.

„Seš blbej, nebo co?“ odpověděl Porta. „Ten by se ne-zastavil, dokud by nebyl někde uprostřed Atlantiku!“

„Je mrtvý,“ zasmál se Gregor při pohledu na učitelovo zkroucené tělo zpola nasoukané pod velký kámen.

„Ty seš mrtvej?“ zařval Drobeček, píchaje do něj ba-jonetem.

„Nechte mě být,“ vypískl učitel zoufale.

„Můj bože, co jsem komu udělal, že musím tohle všechno snášet? Pomozte mi, kamarádi. Pomozte mi!“

„Zavři hubu, ty zbabělá svině,“ poručil mu Dědek drsně.

Při jeho slovech se obloha znovu otevře. Jako by se otevřely samotné brány pekelné! Palba těžkého dělo-střelectva se s burácením valí přes zuboženou krajinu. 210 milimetrové miny dopadají tak blízko od sebe, až je neuvěřitelné, že to může někdo přežít. Bombardování pomalu přerůstá v ohlušující zuřivé burácení, které nám bere dech.

Útočící ruské oddíly jsou smeteny krupobitím ohně a oceli. Z žhoucího oblaku sirného kouře se vypotácel nějaký ruský voják. Celé jeho břicho je rozervané a táh-ne za sebou vnitřnosti. V příštím okamžiku znovu zmizí v záplavě plamenů.

Skupinky neozbrojených vojáků se tisknou k zemi a vyděšeně řvou. Další strašlivý poryv větru a jako listí

jsou smeteni do valící se ohnivé bouře.

„Vpřed!“ vykřikl plukovník Hinka signalizující svojí jedinou rukou.

Prodlíráme se mezi mrtvolami a ječícími zraněnými, klouzáme po kusech syrového masa a rozervaných lid-ských tělech. Na chvíli se vrháme za hromadu mrtvol, která se každou minutou zvětšuje.

„Vpře-é-éd!“ ječí velitelé rot a čet, ale nadarmo. Jak-mile někdo vyskočí na nohy, je ihned rozdrčen na kaši.

Šílený déšť trhavín buší do svahů pahorků jako vulkán při erupci. Dopadá na nás neuvěřitelná koncentrace dě-lostřelecké palby a drtí všechno na prach a popel. Země se dotkl polibek samotného pekla! Z bublajících a kouří-cích děr a kráterů stoupají smrtelně jedovaté plyny.

Obrovská věznice na kopci se otrásá neustálými vý-buchy střel těžkých děl.

Ani nevím, jak dlouho jsem ležel vedle jednoho vojá-ka v maskovací uniformě, než jsem si uvědomil, že je to Rus. Choulili jsme se jeden ke druhému, hledaje úkryt a posilu tváří v tvář ohnivému dešti kovu.

Zdalo se, že byly všechny mocnosti zla vypuštěny během jediné šíle-né a nezkratné zuřivé křeče.

Mlýn na vrcholku prvního kopce zmizel v oblaku sně-hu, země a plamenů. Byl doslova rozdrčen na prach. Když se dělostřelecká palba pohne dopředu, zůstane po něm jenom pět velkých komínů trčících vyčítavě k ne-besům.

Podívám se nervózně na Rusa a on mi pohled vyděše-ně opětuje. Je to podsaditý tlustý muž zabalený do vaťá-ku, který je mu příliš velký. Opatrně se usmějeme jeden na druhého. Jsou to chabé, ustrašené úsměvy. Bez jedi-ného slova slibujeme jeden druhému: „Jestli mě nezabi-ješ, tak já tě taky nezabiju!“

Na krátký okamžik zavládne děsivé ticho. Mám pocit, jakoby se děla zhluboka nadechovala při přípravě na no-vý útok.

Před a za námi se v šíleném d'ábelském tanci třepotají rudé plameny. Ze všech stran se ozývá sténání a křik ra-něných. Někde v dálce se znovu ozvalo burácení. Straš-ně rychle se přibližuje. Zdá se, jakoby celá země byla obracena naruby. Těla vzlétají do vzduchu a s prudkým, posledním žuchnutím dopadají na zem.

Celou čtvrtou skupinu nasál jeden z vírů. Vysoko ve vzduchu vybuchuje a proměňuje se v závoj masa, kostí a krve. Voda v řece se vaří jako v nějakém hrnci. Metr tlustý led z ní už dávno zmizel. Jeho velké kusy se pova-lují daleko od jejích břehů. Ze žlutooranžového dýmají-cího pekla vyběhla spodní polovina nějakého muže. Kde je ta druhá půlka? I když je to skutečně strašlivý pohled, je svým způsobem legrační. Boty s kalhotami si to pelá-ší samotné sněhem.

„To jsou nervy,“ řekl Julius, který vždycky všechno ví.

„Für Führer und Reich, heil!“ zakrákal Porta slav-nostně, sleduje nohy, které se zhroutily ve zkrvavený ba-lík ve sněhu.

Obrovská mina exploduje uprostřed jednoho dlouhé-ho bílého domu, který po výbuchu doslova zmizí.

Rota, která se za ním ukrývala, je rozmetána. Po celé ulici jsou domy v půli useknuté. Náhle se ulice zaplnily krví potřísněnými civilisty, motajícími se kolem a zoufa-le bědujícími nad svým neštěstím.

Uprostřed dýmajících ruin sedí četa šokovaným ně-meckých pěšáků, zírající před sebe prázdným skelným pohledem. Jsou mrtví, ale přesto dosud naživu.

„Támhle jsou další poutníci do Giessenu!“ kývl hla-vou Porta.

Z věznice na vrcholku kopce se vyhrnuly tanky a pan-céřované sáně a valily se v oblacích sněhu z kopce.

S ra-chotem vjíždějí do mělké strže a přeskakují její hranu. Pásky mnoha z nich jsou poškozené. Nad hlavami nám kvílejí střely a vybuchují za námi, připomínající oslnivě rudé máky.

Z lesa se ozývá stále mohutnější burácení. To vyrazil zbytek německých tanků. Byly připraveny v záloze. Pře-hnaly se kolem nás v široké šípovité formaci.

Z jednoho kráteru a pobořeného podzemního krytu pálí skupina kulometů na všechno, co se hýbe.

Neunik-nou jim ani mrtví. Mrtvoly při zásahu poskakují.

„Zlikvidujte je!“ zařval plukovník Hinka a ukázal na ně samopalem.

Skupina plamenometčků se odplazí zváleným sně-hem. Dva muži kryjí drsně vypadajícího staršího desát-níka s těžkým zařízením na zádech.

Směrem k pobořenému opevnění vylétla ohnivá stře-la. Ozval se strašlivý řev a objevily se hořící postavy, které po chvíli padaly k zemi a křečovitě se svíjely. Zkropily je další dva zásahy hořícím olejem.

Ze střelen začaly létávat cáry masa a uniforem jako z explodujícího sudu s prachem.

Kulometry byly umlčeny.

Starší svobodník s plamenometem se rozhlíží po dalším cíli.

Jeho plamen zasáhl další kulometné hnízdo jako něja-ký rudý blesk. Rusové pokračují v palbě, i když jsou již dávno mrtví. Plamenný jazyk olízl hnízdo podruhé. Valí se jako barevný míč a dostane se i do toho posledního úkrytu v kráteru.

Strašlivý puch spáleného masa nás udeří přes nos jako tvrdou pěstí. Připadá mi, že se pot na mých zádech začal vařit. Z toho strašlivého smradu se nám zvedá žaludek. Všude kolem zaznívá praskání tankových děl. Z hořících tanků vylétají houbovitě oblaky olejnatého kouře. Naše skupina se pomalu probíjí vpřed. Dostali jsme se pěkný kus do svahu kopce. Přeskakujeme zkroucené ocelové skelety a kloužeme po kusech mrtvých lidí. Země se znovu otevřela v moři plamenů.

„Stalinovy varhany!“ zařval Barcelona a skočil po hla-vě do jámy, stále ještě dýmající po výbuchu miny. V dál-ce slyšíme šílené vytí proměňující se v burácení cyklonu. A pak přijde třetí fáze. Dopad a výbuch. Předlouhý, straš-livý, drtivý řev, hlasitější než všechny předchozí.

Čas od času jsme doslova pohřbeni pod hromadou sněhu. Jako šílení se z něho snažíme vyhrabat dřív, než nás zadusí.

„Vpře-é-éd! Hod'te sebou! Dělejte!“ ječí plukovník Hinka.

Plazíme se, běžíme a kloužeme směrem k věznicí, která se hrozivě tyčí před námi.

Ženeme se proti ruským obranným pozicím. „Rozdr'te je!“ zní rozkaz.

Smetli jsme je z cesty dřív než bys řekl švec. S unifor-mami promočenými krví se ženeme dál. Teď už vidíme detaily dlouhé budovy věznice.

Temná obloha se otevřela a vylétly z ní jaby1) s oran-žovými plaménky rychlopalných děl na křídlech. Snažíme se ukrýt v troskách mlýna. Dusíme se v ob-lacích mouky a otrub. Jako bychom měli ucpané plíce kusy těsta.

Sklouzl jsem z dlouhého svahu. Koutkem oka jsem zahlédl Rusa s napřaženým rýčem. Vysypal jsem do něj celý zásobník. Vykřikl a sklapnul jako zavírací nůž. Spadl do kotle plného husté kaše. Na jejím povrchu se objevilo několik bublin, které vzápětí praskly.

„Já nemůžu! Nemůžu!“ sténá poručík Haase ze třetí čty. Hlas má přidušený pláčem a strašně vytřeštěné oči. Obrovská tlaková vlna ho srazila na betonovou zeď. S výkřikem se plazí zpět.

„Ne! Ne!“ breptá. Strká před sebou samopal a střelu za střelou pálí do nějaké nadmuté mrtvoly, která nako-nec se sykotem praskne.

„Ty miny mu vlezly na mozek!“ zavrčel Drobeček a přitiskl ho k zemi svou vahou.

„Knokautuj ho!“ poroučí Dědek.

Drobeček máchl svojí obrovskou pěstí. S těžkým žuchnutím dopadla do poručíkovy tváře, který se zhrou-til jako prázdný pytel.

Vzduchem náhle proletěl tank P-2 a roztříštil kadi-budku. Poskočil dopředu jako nějaký velký gumový ba-lon. Stromy, trosky, sníh a dokonce i řeka hoří jasným plamenem v místech, kam dopadly rakety Stalinových varhan. Plameny olizují oblohu, mihotají se a jejich bar-vy přecházejí z křiklavě žluté, přes fialovou po krvavě rudou. Zasáhla nás tepelná vlna připomínající žhnoucí závoj snášející se z růžově zbarvených mraků.

Zírali jsme na tu neuvěřitelnou scénérii s otevřenými pusami. Zimní nocí se valí strašlivé burácení.

„Do úkrytu!“ zařval Dědek a vrhl se jako blesk do nejbližší jámy.

Na nerovném terénu se objevila skupina vyděšených Rusů těsně následovaná stejně vyděšenou skupinou Němců. Daleko za námi slyšíme vytí a hvízdání.

„To jsou oni!“ křičí hrůzou Gregor. „Dvěštosmdesátky! Proboha pěchovadla!“

Doprostřed utíkajících Rusů a Němců dopadla celá salva. Jejich těla vybuchla v obrovský růžový oblak, který se snesl na nás v podobě hustého deště. Tahle salva měla dopadnout dvě stě yardů před nás. Před půl hodinou! No a teď padá přímo na nás a zabíjí Němce i Rusy. Slíbili nám masivní dělostřeleckou podporu. Soustředěnou palbu, jakou jsme ještě neviděli. To tedy měli pravdu! Vůbec nepřeháněli. Jejich palba naprosto zdecimovala naše vlastní řady. Nejméně osmdesát procent našich útočných jednotek leží rozsekaných ve sněhu.

„Tohle zasraný dělostřelectvo nás všechny zamorduje!“ vzdychá Porta a utíká se schovat pod několik zuhelnatělých trámů. „Do jaký díry má člověk zalít, aby to všechno přežil?“

Všude kolem jsou k obloze vyhazovány kusy zmrzlé-ho sněhu, země, kamenů, rozlámaných stromů a pokroucených kusů železa. Vyděšení muži jsou přibíjeni k ze-mi dlouhými ocelovými šípy svištěcími noci. Ruce a nohy jsou trhány z třesoucích se těl a odhazovány pryč jako nějaký odpad. Během několika vteřin se celá oblast proměnila v jedno obrovské smetiště cárů lidských těl a lidských orgánů. Z teplé krve a vnitřností stoupá hustá pára.

„Nás tady kurva bombarduje vlastní dělostřelectvo,“ ječí zoufale jeden nadrotmistr, když běží do úkrytu. Tla-ková vlna ho přirazila na trosky kamenné zdi a rozdrtila jeho tělo jako vaječnou skořápku. Explukovník náhle vyskočil a vydal ze sebe ohlušující jekot.

Gregor ho popadl a strkal do úkrytu. V příští vteřině mu ulétla hlava od těla, jakoby ji odsekl nějaký obrov-ský nůž. Vylekaný Gregor pustil jeho kotník. Bezhlavé tělo se vzpřímlilo do sedu a z krku se vyvalila spousta kr-ve. Hlava s vytřeštěnými očima se skutálela do udusa-ného sněhu.

Uhýbáme hlavě, bezděčně zvedáme nohy, abychom se jí nemuseli dotýkat. Drobeček, který se právě láduje zmrzlou kachnou, kterou uzmul jednomu mrtvému ko-misaři, si kutálející hlavy nevšiml, dokud se mu nezasta-vila u nohou.

„No já se na to...“ vykřikl překvapením a úplně zapo-mněl kousat. „Proč na mě tak blbě čumíš, ty blbej šaš-ku? Já nemůžu za to, žeš přišel vo tělo, nebo snad jo?“

Mazej odsud!“ vyštěkl a máchl rukou, v níž třímал svou zmrzlou kachnu. Nakopl hlavu, až odlétla daleko do hlu-bokého sněhu.

Jeden major od granátníků začal na Drobečka hyste-ricky ječet a hrozit mu vojenským soudem. Záhy ale zmizel v moři plamenů. Zůstala po něm jeho ocelová helma, houpající se osaměle ve sněhu.

Vedle leží nějaký starší kapitán, jemuž scházela celá jedna strana těla. Připomíná to tu nádobu na odpad někde na jatkách. Roztříštěné kosti a cáry masa. V jeho tváři se zračí bolest a hrůza. Válka je peklem agónie a pocucha-ných nervů, bolesti a hrůzy. Kdy budu na radě já? Kdy vy-létnu do povětří v gejzíru rozdrčených kostí, masa a krve?

Ze země vyrazily plameny. Žhnoucí kusy zbraní, do-mů, zvířat a lidí padaly na naše pozice.

Vzduchem prolétla polní kuchyně, ze které cákala po-lévka a sypaly se brambory. Koně zapřažení ke kuchyni le-těli s velkým řehotem po hlavě za ní. Přehnala se přes nás silná bouře následovaná ohlušujícím rachotem. V příští vteřině se zem otřásla dalšími obrovskými explozemi.

Skupina saní je zasažena při vjezdu do rokle a barví její příkré stěny vrstvou krve a rozdrčených kostí. Těžké motorové sáně jsou předělány v hromádky zkrouceného železného šrotu.

Veliteli druhé rotý to utrhlo obě nohy nad kolenem. Zřítíl se s pronikavým výkřikem k zemi. Když tam tak leží, připomíná nám roztrhanou hadrovou panenku. Ni-kdo mu nejde na pomoc. Raněných a mrtvých je příliš mnoho. Není čas zabývat se jejich osudem.

„C’ est la guerre!“ řekl Legionář. „Další svinstvo na vojenskej smeták!“

Starší svobodník Lamm dostal zásah zrovna když ukusoval pořádný kus ze své vestfálské klobásy. S na-prosto užaslým prázdňým výrazem v očích se svezl ke zdi zákopu. Kus šrapnelu mu udělal na čele jenom ma-lou díрку. Netekla z ní téměř ani žádná krev.

„U všech d’áblů kastilskéjch,“ vykřikl Barcelona. Po-padl se za krk. Mezi prsty mu tryská krev.

„Dostals to!“ zařval Drobeček ohromeně, nakláníje se nad ním. „Ježišmarjá, prolítlo to skrz naskrz! Ještě štěstí, žeš zrovna nic nejed. Ta komoušská kulka by ti to žrádlo vyrvala z chřtánu!“

„Takhle to chodí, když jdeš do války s generálama, co si holí hlavy a nosí monokly,“ řekl Porta, když ránu obvazoval. „Tyhle chlapi myslí jenom na jedno. Jak se dostat do učebnic dějepisu. No a my za to zaplatíme tím, že se necháme rozsekat na maděru!“

„Chceš se vrátit?“ křičel Dědek přibíhající ze vzdále-ného konce pozice.

„Ne, zůstanu tady,“ odpověděl Barcelona rozhodně.

„Nechci se odloučit od našich chlapů!“

„Myslíš, že budeš v pořádku?“ ptal se Dědek pochy-bovačně, když si prohlédl ránu. „Viděl bych přes to svo-jí ruku na druhý straně!“

„Zůstávám tady!“ zachrčel Barcelona pevně. „Něco mi říká, že kdybych vás opustil, tak bych se nikdy

ne-vrátil domů!“

„Německej Bůh na nás sere,“ vysvětluje Drobeček ruskému desátníkovi, který zrovna omylem skočil mezi nás. „Paňimajo?“

„Ně paňimaju,“ odpověděl Rus a podal Drobečkovi machorku, přesvědčen, že si mu říkal o cigaretu. Drobeček si ji vezme a nabídne Rusovi hlt ze své čutory.

„Měli jsme se srazit spíš někde na Reeperbahn,“ říkal mu s širokým úsměvem. „Mohli bysme užít spoustu le-grace. Sehnal bych ti spoustu hamburskejch čurin za pár babek a mezitím bysme si mohli dělat prdel z komisaře Nasse. To je kurva pech, že musíme napřed proti sobě válčit, než spolu můžem někam vyrazit. A zrovna tady, kde chlapovi urazí palici, než bys řek švec!“

„Ně paňimaju!“ šklebí se Rus rozpačitě. Z kapsy své blůzy vylovil nějaký obrázek. „Něvesta,“ vysvětloval a neustále tu usmolenou fotografii líbal. Z toho, jak si ji pořád prohlížel, byla celá otrhaná. „Ta by nebyla marná někde naležato, to teda ne!“ řekl Drobeček uznale a zubil se na celé kolo. „Nemáte dou-fám v tý vaší vesnici ubytovaný žádný žlutý vopice, ne-bo jo? Slyšel sem, že ty mongolský hovada šukaj tak rychle, že se i králíkům z toho točí hlava!“

„Ně paňimaju!“ řekl Rus a vrátil fotografii zpátky do kapsy. „Vernút'sja, dasvidanja.“ Znenadání vyskočil na nohy a. potřásl nám všem rukama.

Pomohli jsme mu přes okraj zákopu. Chvilí předtím, než nám zmizel ve sněhu v dohledu, se otočil a zamával.

„Myslíte, že se dostane zpátky?“ ptal se Dědek po-chybovačně.

„Zastřelí ho,“ řekl Porta znalecky. „Prohodit dvě slo-va s náma kapitalistama je vlastizrada!“

„Měli jsme mu dát učitele, aby ho vodtáh do zajetí. Pak by byl v pohodě,“ řekl Drobeček. „A my bysme se zbavili toho malýho urvanýho sráče. Ten je tak blbej, že si nenajde díru do prdele, ani když má vobě ruce volný!“

Štiplavě mrazivý vítr se proměnil v zuřivou sněžnou bouři. Přes zmrzlou třesoucí se zem se hnala obrovská oblaka sněhu a ledových krystalků. Sněhové závěje se vlní jako na bouři rozhoupaném moři a pohřbívají pod sebou tanky, děla, koně a vojáky bez rozdílu uniforem.

Smrtící dělostřelecká palba pokračuje bez přestání. Nespočet koní uvízl až po krk ve sněhu. Kočí praskají bičem, ale jejich zvířata se jenom zahrabávají hlouběji a hlouběji do sněhu. Ržání koní se zařezává do bouře dopadajících min. Silnice zmizely pohřbeny pod obrovi-tými závěje. Snažíme se je vyznačit zarážením dlou-hých holí s kusem slámy přivázaným na jejich konci hluboko do sněhu.

Vlečeme se pomalu vpřed, spoustu ostatních nechává-me v bílém pekle za sebou. Mráz se o ně brzy postará. Je to úplná katastrofa. Naše dělostřelectvo jistě odvedlo skvělou práci – na nás!

Před námi běží sněhem jeden ruský plukovník, za kte-rým plandá jeho rozepnutý kabát. Peláší jako o život, v přesvědčení, že se ho všichni snažíme zabít. Zakopl a značný kus cesty se kutálel.

„Germanci! Germanci!“ huláká s pusou od ucha k uchu. Náhle je pohlcen fontánou plamenů, které vystře-lily ze země a dostaly tvar mohutného fialového hříbu.

Palebný val se nyní žene po pláni jako ocelový kobe-rec. Jsou do něj zapojeny všechny baterie. Ve srovnání s pustošivou palbou, která se na nás valí teď, je všechno dosavadní naprosto ničím.

Po zmrzlém sněhu se řítí šest uprchlých koní se 100 milimetrovým polním dělem poskakujícím za nimi. Toho se zuby nehty drží tři dělostřelci. Jeden z nich z něj spadl a byl rozdrcen těžkými koly dělové lafety. Dělo poskakuje nahoru a dolů jako nějaká dřevěná maketa.

Jeden zásobovací poddůstojník byl zasažen odraže-nou kulkou a zřítel se ze svého koně. Noha se mu zachy-tila ve třmenech, když s hlasitým lupnutím praštil hla-vou do velkého balvanu.

Z trosek rozbombardované vesnice se s řevem přihna-ly čtyři tanky P-4. Vedoucí tank se na zmrzlé zemi náhle dostal do smyku, otočil se do protisměru a sklouzl po prudkém svahu. Z jeho věže vyrazily po dutém výbuchu plameny a vyvalil se z ní jako uhel černý kouř. Za prv-ním tankem sklouzl druhý P-4.

Jeho velitel stojící v otevřeném průlezu věže se zoufale pokouší vylézt ven. Když je napůl venku, ocelový poklop věže mu rozdrtil kyčle. Těžký tank se přes něj převálil a proměnil ho v kr-vavou kaši.

Z nedalekého svahu klouže skupina neozbrojených německých pěšáků. Ti vojáci mají v hlavě jedinou myš-lenku. Utéct. Utéct kamkoliv. Nějak se dostat z toho řvoucího, žhavého pekla valícího se po srážech dolů.

Náhle se přihnul kübel s generálským praporkem, prudce zabrzdil na zledovatělém sněhu a dostal oškli-vý smyk. Je s podivem, že se nezřítíl dolů mezi trosky tanků.

Z kübelu vyskočil nějaký podplukovník s karmínový-mi výložkami generálního štábu s automatem v ruce. „Zpátky, vy zbabělí psi!“ ječí a hrozí pěští poručíkovi v uniformě nasáklé krví. „Zpátky na své pozice, vy mi-zerný dezertéri!“ Pozvedl svou zbraň a vyslal několik krátkých ale dobře mířených dávek mezi muže shromaž-dňující se dole pod hořícími pahorky.

„Zabte toho sráče!“ vykřikl nějaký rotmistr zuřivě, a snažil se podplukovníkovi vykroutit automat z ruky.

„Nejdřív nás rozsekají našima vlastníma dělama a teď nás chtěj skosit automatama!“

„K čertu s tebou, ty pošahanej magore!“ zařval jeden desátník. Vrhł se na podplukovníka zuřivě s pěnou u pu-sy, popadł ho za krk a zaškrtil ho.

Řidič kübelu popadł automat a vyslal dlouhou racho-tivou dávku do smečky zuřících vojáků zašlapávající podplukovníkovo tělo do sněhu.

„Zasraný zkurvysyni!“ zařval bledý vztekem a hodil do davu granát. Supěl námahou, odtáhl tělo do vozu a překryl ho kabátem. Hrozil za prchajícími vojáky. „Chcípňte, vy krysy, nejste nic jinýho!“ křičel hlasem zajíkajícím se zoufalými slzami. „Nic lepšího si neza-sloužíte. Jste prdel armády!“ Odšoural se k volantů a v oblaku prašného sněhu vyrazil s kübelem pryč.

Rusové na nás nyní vrhají další změt' pekelných plame-nů. Z mraků se s kvílením řítí rakety bušící do prchajících jednotek a trhají lidi i materiál na kusy. Po obloze sviští jedna salva raket s dlouhými planoucími ohony za druhou.

„Stalinovy varhany,“ zasténal Gregor a vmáčkl se ješ-tě hlouběji do sněhu.

Z úzké rokli vyrazila burácející dvojice tanků T-34 přes hromady mrtvol, na všechny strany od nich cákala krev, létaly cáry masa a roztrštěné kosti.

„Plamenometný tanky!“ zařval Barcelona divoce a skočil za vysoký balvan.

Albert pobíhá pořád dokola a snaží se najít úkryt před rychle se blížícími plamenometnými tanky.

„Kde je nějaká jáma? Kde je nějaká jáma?“ ječel a poskakoval kolem jako postřelený zajíc.

„Pojď sem dolů,“ křikl na něj Porta pohostinně. „Vy-hodíme odsud učitele a uděláme místo pro tebe!“

Albert se vrhl po hlavě do jejich hlubokého kráteru.

„Ježíšikriste!“ supěl vystrašeným hlasem. „Sem už se člověk nevejde! Ani černejší, ani bílejší!“

„Jestli si vo sobě nemyslíš trochu moc,“ odpověděl Drobeček s širokým úsměvem. „Lidská rasa začíná až vod poručíků. Vostatek jsou nuly, jako jsme my!“

„Já jsem nikdy nebyl moc dobrej pěšák na tohle polní nasazení,“ přiznal se Albert a odhodil svoji bílou sněž-nou masku. „V Sennelageru a Grafenwohrenu mě na nic z toho nepřipravili!“ Zaskřípal zubama tak prudce, že si u toho málem vykloubil čelist.

„Život tady na frontě není žádná sranda!“ řekl Drobe-ček melancholickým hlasem. Rychle se sehnul, když přímo před okraj kráteru dopadł granát, který vyslal déšť střepin svištících těsně nad terénem. S hrůzou naslou-cháme, jak se plamenometné tanky blíží, slyšíme je i přes burácení děl.

„Musíme mít dělostřeleckou podporu,“ řekl Dědek. „Jestli ji nedostanem, tak skončíme v samotném pekle!“ Odvalil ženistovo tělo z telefonu a nasadil si na uši po-gumovaná sluchátka.

„Kód, sakra!“ mumlal Dědek podrážděně, zatímco listoval v poznámkovém bloku..

„Tady,“ řekl Heide a podal mu bloček s kódy.

„Dělostřeleckou podporu!“ rozkázal Dědek drsným velitelským hlasem.

„Kdo je u telefonu?“ ozval se dotaz vznášený aro-gantním tónem nějaké vyšší šarže.

„Tady Newt!“ odpověděl Dědek. Vychrlil do aparátu řadu příkazů.

Krátce poté nám začaly nad hlavami výstřely snáše-jící se na pahorky před námi.

Několika ostrými slovy korigoval Dědek nepřesnosti. Heide mu horečně pomáhá, zakresluje na mapu cáry a s pomocí pozorovatelských nástrojů počítá vzdálenosti.

Po další salvě granátů vylétl k nebi sníh a kusy oce-le. To už bylo blíž k rokli, kde byly umístěny Stalinovy varhany.

„Té-třicetčtyřky, do prdele!“ vykřikl Porta vzrušeně. „Vyhod' je rychle do vzduchu, nebo to budeme mít za sebou!“

Před nimi se činí nejméně prapor plamenometných tan-ků. Pohybují se v kruzích jako stádo divokých

kanců. Z jejich věží tryskají proudy plamenů proměňující všech-no živé před nimi v zuhelnatělé dýmající hromádky.

Z věznice OGPU se se sborovým „hurá“ vyhrnuly da-vy rudoarmejců se samopalníky v čele. Za nimi následu-je pěchota s bajonety nasazenými na puškách, jakoby maširovali po Rudém náměstí. Za pěchotou řada za řa-dou se valí vězni ozbrojení pouze holemi. Během po-chodu sbírají zbraně padlých. Nakonec kráčeji zvláštní jednotky OGPU s kalašnikovy namířenými do zad věz-ňů. Jejich úkolem je zlikvidovat každého, kdo se pokusí utéct a ukrýt se.

„Bože na nebesích,“ vykřikl podplukovník Löwe.

„Tihle nás rozdrtí, rozsekají nás na maděru. Musíme ustoupit!“

Těsně za nás začala dopadat neuvěřitelně zhuštěná palba. Vypadá to, jakoby Rusové uhodli, že pomýšlíme na útek, a chtěli nám ten plán překazit nasazením pře-hradné palby, skrz kterou nebude únik možný. Rozpros-tírá se na obě strany až kam dohlédneme.

„Ústúp!“ křičí plukovník Hinka. „Podle rot, ústúp!“ Otočil se a nevěřicně zíral na to, co způsobuje ten ohlu-šující řev, blížící se k nám zezadu. Od německých pozic.

„Rakety!“ vykřikl překvapeně a vrhnul se k zemi za hromadu sněhu.

V příštím okamžiku dopadly rakety přímo doprostřed formace raketometných tanků a rozmetaly je po okolí, jakoby to byly pouhé hračky.

Dědek chladnokrevně sděloval korekce vysokému dů-stojníkovi dělostřelectva daleko v týlu.

„Uberte dva stupně,“ rozkazoval. „O šedesát yardů dále.“

Oheň a ocel létají k obloze.

„Dostals je!“ radoval se Barcelona divoce.

Z T-34 vyrazily plameny. Hustou chumelenicí létají kusy tanků. Vysoko nad zemí se rýsují černočerná kar-mínově melírovaná hříbovitá mračna. Bitevní pole se rozplynulo v zuřivé bouři rozpoutané děly.

Z rudě žhnoucího závoje kouře vylétaly obrovské beztvare stíny. Jako by sám ďábel hrál s tanky kuželky. Varhanovitý zvuk těžkých trhavin se proměňuje každou vteřinou, stoupá v nervy drásající řev. Choulíme se je-den ke druhému a třese se po celém těle.

„Trhaviny a zápalné bomby,“ žádá si Dědek. „Silná palba 460 yardů doprava.“

Vzápětí začaly do řad útočící ruské pěchoty dopadat těžké miny s trhavinami a zápalnými látkami.

Chemiká-lie stříkají všude kolem. I vzduch začal hořet.

„Třicet yardů zpátky,“ rozkazuje Dědek chladně.

Tlaková vlna výbuchů nás srazila na sněhové valy na-šeho kráteru. Země před námi se proměnila ve vařící se, bublající, otrávenou kaši. Sníh taje a vytváří divoké proudy valící se ze strání a strhávající s sebou do hlubin všechno, co jim stojí v cestě. K palbě se přidávají další a další dělostřelecké jednot-ky, neboť je zřejmé, že jim dává instrukce expert.

„Kdo je ten pozorovatel?“ ptá se ostrý hlas. „Jméno a hodnost sakra! Jste to vy, Eberhardte? Slyšel jsem, že jste padl! Mistrné, Eberhardte, mistrné!“

Dědek neodpověděl, i když poznal jako břitvu ostrý hlas velícího generála. Nedovolí mu ale, aby ho přerušov-al a pokračuje v hlášení korekcí.

Za obrovské bubnové palby se sypou miny na ustupu-jící nepřátelské jednotky, které jsou nemilosrdně trhány na kusy.

„Nová korekce,“ hlásí Dědek.

„Tak to bysme měli,“ řekl Heide se sadistickým úsměvem. Jeho vojenské srdce plesá štěstím při po-hledu na krvavou sklizeň dobře řízené dělostřelecké palby.

Zanedlouho děla dosáhnou i do té rokle a zlikvidují mobilní Stalinovy varhany. Jejich pokusy o únik selhaly.

Zbytky roty zaútočily přes zakrvácenou pláň, v patách jednorukému plukovníkovi Hinkovi. Z rozvalin opevně-ní stále ještě pálí těžké kulomety.

„Radisté, střed,“ ječí plukovník Hinka. „Dopředu ke zdem věznice!“

Žlutošedá oblaka kouře výbušnin se jako nějaký straš-livý obrovský deštník vznáší nad věznicí, který roste každou vteřinou.

Někde poblíž jsem zaslechl praskání tankového děla.

Nějaký kulomet kropí kulkami sníh kousek za mnou.

„Panzer!“ vykřikl jsem a vrhl se do úkrytu. Ještě jsem zahlédl mohutný podvozek tanku najíždějící na po-lorozbořenou zeď, na níž na krátký moment balancoval. Zhoupł se dopředu a s řinčením vyrazil vpřed. Jeho mo-tor vyl na plné obrátky.

Věž se pomalu otáčela mým směrem. Z dlouhé hlavně děla vyšlehly plameny. Výstřel, zásah a detonace – to vše nastalo téměř v jednom okamžiku.

Mám pocit, jakoby mi ušima někdo protáhl železný drát. Náhle ke mně dolů sklouzl Porta, kterému vy-klouzla z ruky pancéřová pěst a spadla do sněhu. Fasci-novaně zírám na dělo Stalinova tanku, které se pomalu sklánělo na mě.

„Už bylo načase,“ zamumlal Porta, popadl „rouru“ a vrazil si ji na rameno. Dostal tank do zaměřovače.

„Užívej života, drahej sousede, protože už ti ho moc ne-zbejvá,“ zašklebil se sarkasticky a zmáčkł spoušť.

Ozvala se dutý, ohlušující výbuch, a rudá hvězda na věži tanku znenadání zmizela. Z poklopu vyletěla na vrcholku obrovského žlutého plamene nějaká lidská postava.

„To bylo o chlup,“ řekl jsem a konečně jsem mohl vy-dechnout vzduch, který jsem zadržoval.

Dva T-34 si našly úkryt za nedalekými ruinami. Kulo-mety jejich věží zabírají celou délku silnice.

Odražené kulky nám sviští nad hlavami.

„Bůh mi říká, že nás tady nehodlá nechat zabít,“ vy-křikł Porta a vyskočil na nohy s „rourou“ na rameni.

Drobeček vyběhl za ním s těžkou protitankovou minou v rukou. Jako na tobogánu sklouzl po silnici směrem k jednomu z tanků a hlasitě přitom ječel zuřivosti a stra-chem. Miny se držel jako klíště, při svém bleskovém útoku ale ztratil helmu a samopal. Jako nějaký akrobat získal ztracenou rovnováhu a vy-hodil minu k okraji věže tanku.

Poklop nejzadnějšího T-34 se s rachotem otevřel. Vy-lezla z něho v kůži oděná postava s kalašnikovem.

Kulky se zarývají do sněhu všude kolem Drobečka, který běží jako o život do úkrytu v hořících troskách.

„Smrt a neštovice, chlape, ty ale umíš střílet,“ huláká Albert blížící se přískoky sněhem s Molotovovým kok-tajlem v ruce. Rychlostí starého kocoura, kterého přistihi při krádeži slanečka, vyskočil na T-34.

Vhodil Mo-lotovův koktajl do tanku stojícího za vedoucím T-34. Rus se otočil a překvapeně zíral na Albertovu černou tvář a perlově bílé řady zubů, odhalených ve šťastném úsměvu.

„Paňimajo, chlape!“ zaječel Albert a provedl salto vzad do dýmajícího kráteru za ním. Tank se rozletěl na kusy, než se jeho velitel stihl probrat ze svého překvapení.

Drobeček se žene po pláni s jedním z utržených po-jízdných kol tanku v patách.

Zatajil jsem hrůzou dech. Jestli ho trefí, tak ho rozdrtí a zabije. Někakým zázrakem ale narazilo na kámen, vy-skočilo do vzduchu a proletělo mu nad hlavou. Ještě chvíli se valilo po cestě, než narazilo do jednoho z kulo-metných hnízd.

Kolem proběhla skupina plamenometčků. Pěchota se hnala k zavřeným branám věznice.

Ze zamířovaných oken do nás pálí kulomety. Ve vzduchu se vznášejí světlice jako nějaké zářivé deštníky vrhající na věznici strašidelné světlo. Z její střechy stou-pá černý kouř.

Ženisté kladou podél její zdi výbušniny.

Z ničeho nic se přede mnou objevil nějaký ruský dů-stojník.

Krátká dávka z mého samopalu ho odhodila na bránu věznice. Přepadł dopředu a rozrył tvář zem.

Sprintuji zběsile vpřed a srážím se s pološíleným žalárníkem, kte-rému se v jedné ruce houpá velký svazek klíčů a v druhé pistole.

První kulka z mého samopalu ho zasahuje přímo do srdce, které se rozletělo na kusy. Je mrtvý dřív než do-padne na zem.

Vzduchem prolétł velký kámen a praštil mě obrov-skou silou do hrudníku. S vyraženým dechem jsem pa-dł k zemi tvář do sněhu. Nikdy jsem se už nedozvě-děl, jak dlouho jsem tam ležel. Když jsem přišel k sobě, slyšel jsem hrdelní hlasy Rusů. Jeden z nich mě surově nakopl, navzdory velké bolesti jsem však ani nehlesł.

Běží dál, kulomety nepřestávají štěkat.

Vím, že je to nebezpečné ležet tady příliš dlouho bez pomoci. Muhl bych zmrznout nebo dostat šok a

umřít. Hrudník mě pálí jako čert a bodavá bolest stále sílí. Všu-de kolem pobíhají temné postavy. Není možné rozpo-znat, kdo je Rus a kdo Němec.

Ze zamřížovaných oken šestiposchod'ové budovy ženského křídla vyšlehly dlouhé ohnivé jazyky. Ve světle plamenů je možné rozpoznat lidské postavy chy-tající se doruda rozžhavené mříže. Tlusté sklo v ok-nech taje jako vosk. Proměnit lidskou bytost v zčerna-lou zuhelnatělou mumii trvá pouhých několik vteřin.

„Co tady sakra ležíš, vyhříváš se v žáru ruskýho ko-munismu?“ ozval se náhle hlas Porty, který se nade mnou se širokým úsměvem skláněl. „Kam tě trefili?“

„Hrudník,“ dostal jsem ze sebe.

Prozkoumal mě jistými prsty.

„Máš štěstí,“ řekl. „Není vidět nic jiného, než tvá ble-dá kůže dostávající barvu Albertovu.“

„Byl to kámen. Obrovskej kámen,“ zasténal jsem. „Sakra!“ vykřikl Porta. „Ivan už asi nemá dost střeli-va, když na nás začal házet kameny.“

„Co se děje?“ zeptal se Dědek, který se u nás zastavil. Byl s ním Heide.

„Říká, že na něj Ivan hodil šutr,“ šklebil se Porta ulič-nicky, „a on tady leží a kňourá jako zašláplý kotě!“

„Tak honem! Vyskoč na nohy, hochu!“ poručil mi Dědek hrubě. „Nemysli si, že seš někde na zimních prázdninách!“

„Musí se na mě podívat doktor,“ zaúpěl jsem. „Já... já mám zato, že mám polámaný žebra, a mám pocit, jako by se mi zapichovaly do plic.“

„Tak se párkrát zhluboka nadechni,“ radil mi Porta.

„A uvidíš jak ti to porovná trámovi v tom tvém starém trupu.“

„Chci, aby se na mě podíval doktor,“ trvám tvrdohla-vě na svém.

„Snad si nemyslíš, že by se někde tady v tom lijáku potuloval felčar, že ne?“ řekl Porta. „Postav se na ty svý hůlečky a drž se nás. Když tady zůstaneš, tak se ti brach Ivan postará vo léčení po svém. Dá ti kapky proti kašli podle svého receptu, a pak budeš potřebovat lupu, abys vůbec nějaký žebra našel!“ Sténaje bolestí, která mě doháněla k šílenství, jsem se belhal za skupinou. Jakýsi podivný sanitář mi dal hrst nějakých prášků.

Házíme granáty do velké přijímací haly. Tlusté zdi se drolí, jakoby byly skleněné. Těžké železnými pláty po-bité dveře vyletěly ze zdí. Tlaková vlna nás srazila k ze-mi, ihned jsme však vyskočili na nohy a vběhli do věz-nice. Samopaly štekají po všem, co se hýbe.

V hale leží hromady mrtvol s rudými nafouknutými tvářemi. Tenhle výraz mají lidé, které zabil výbuch. Mno-zí jsou ještě mladíci s jemně ochmýřenými tvářemi. Ztra-tili své životy dříve, než si mohli uvědomit hodnotu toho, co ztrácejí. Zabití v důsledku nesmyslného hrdinství.

Mlčky stojíme mezi hromadami těl a prohlížíme si tu strašlivou scénérii. Spousta těl leží na schodišti. V šesti vrstvách. Dveře většiny cel visí na jednom pantu. V ce-lách leží těla vězňů jako krví pocákané polámané loutky.

Evidentně byli zabití granáty, které žalárníci těsně před útekem naházeli do cel.

„Jako u nás doma,“ řekl Porta smutně. „Vězni zabití, aby se nedostali do rukou nepřítel. Myslet nezávisle je nebezpečné.“

„Tady je jeden živej!“ zařval Drobeček, který vykopl dveře jedné z kanceláří.

Za stolem sedí obrovitý muž oblečený v zelené unifor-mě OGPU se zlatými hvězdami vyšitými na rukávech.

„Nazdar tovarišč,“ vykřikl Heide vesele. Rýpnul do vysoce postaveného důstojníka hlavní svého samopalu.

Důstojník nás sleduje nenávistným pohledem.

Legionář zvedl několik papírů ze stolu.

„Rozkazy k popravě,“ řekl s úsměvem a podal dokumenty podplukovníkovi Löwemu.

„Odveďte ho,“ rozkázal Löwe stroze, „Bůh stůj ale při vás, desátníku Kalbe, jestli se mu něco stane! To byste se zodpovídal ze zabití vězně.“

„Par Allah, budu ho opatrovat, jakoby to byl chlup z prorokovy brady,“ slíbil Legionář se škodolibým úsměvem. „Tak jdeme,“ vyštěkl na komisaře OGPU a dal mu strašlivou ránu do zad pažbou svého

samopalu. „Kéž by ti Alláh ve své milosti dopřál prokletí předlou-hé smrti, ty pohanskej ruskej pse! Necht' malé plaménky navěky rozpouštějí tuk na tvých kostech!“

Ze schodů vrávorá a klopýtá dav podivně oblečených lidí, žen i mužů. Jeden z nich má na sobě modře prouž-kované pyžamo, jiný uniformu estonského majora. Další má na sobě vybledlé jezdecké kalhoty a černý župan korunovaný kdysi bílou šálou. Většina je však ověšená hadry a cáry, které kdysi byly oblečením. Tu a tam je vi-dět modrá čepice OGPU.

Máme samopaly připravené k výstřelu. Pohled na tuhle podivnou směsici lidí nás znervózňuje. Vypadají, jakoby se nám každým okamžikem chystali vrhnout po krku.

„Dáte nám jídlo?“ vykřikl jeden z nich hrozivě a plivl na podlahu.

„Drž hubu!“ zařval jiný.

Náhle je popadl společný řev. Všichni najednou zača-li strašlivě rvát.

„Támhle je Bonysov!“ křičí téměř sborově.

„Zabte ho! Zadupejte ho do země! Smradlavý prase!“

„Co to k čertu chtějí dělat?“ vykřikl podplukovník

Löwe nervózně. „Rozežeňte je! Postavte je do řady! Jest-li budou nějaký problémy, dejte je zpátky do cel. Aspoň se nám tady nepozabíjejí!“

„C' est indifférent,“ usklíbl se malý Legionář cynicky. „Nechtějí nic jiného, než dostat do rukou své mizerný žalárníky.“ Samopalem ukázal na zkrvavenou mrtvolu rozšlapanou téměř na placku. Uprostřed toho svinstva ležela modrá čepice.

Vězni zírají na nás a my jim jejich pohled tázavě opě-tujeme. Tak trochu se těchto kostry připomínajících stvoření s hluboko vpadlými očima bojíme.

„To je kurva smrad, co?“ zamumlal Dědek a přidržo-val si rukou nos.

„Támhle odsad,“ řekl Drobeček a ukázal palcem za sebe.

„Panenko skákává!“ vykřikl Barcelona. „To je ta nej-větší a nejdelší latrína, jakou jsem kdy viděl. „

„Podívej se taky tam dolů,“ řekl mu Porta. „Je tam ně-co, cos taky ještě nikdy neviděl.“

Vylezl odtud drobný muž s krysíma očima v uniformě OGPU s rukama na zátylku, abychom viděli, že není ozbrojený a s touhle válkou skončil.

„Pane veliteli, na váš rozkaz,“ vyštěkl skvělou němči-nou, když srážel podpatky před podplukovníkem Löwem. „Tímto předávám do vašich rukou přijímací od-dělení věznice a podřizuji se vašemu velení.“

Podplukovník Löwe, neskrývaje opovržení, se na něj zkoumavě zadíval s očima přimhouřenými.

„Co je tohle?“ řekl a ukázal na dlouhou dřevěnou la-vici.

„Vězeňská latrína,“ řekl ten chlap od OGPU s pokřive-ným úsměvem. „Lepší pro ně nemáme. Máme předpisy, kterými se řídíme. Voni jsou prasata. Je jim povoleno chodit na latrínu ve stanovených dobách. Tohle není žádný luxusní hotel. Oni ale nečekají na náležitou defekační do-bu. Serou po celách. Pak, když sedí na fošně, tak usínají a padají dolů do latríny. Tam se utopí. Žalárníci za to ale nemůžou.

Poslouchají příkazy jako všichni ostatní vojáci.“

„Pojďte, hodíme tam do těch sraček jeho!“ navrhl Porta s ďábelským úsměvem.

„Odved'te ho,“ odvedl podplukovník Löwe a otočil se na podpatku. „Jdeme odtud! Tady už nemáme co na prá-ci. My jsme bojová jednotka, žádní žalárníci, pro jednu ani pro druhou stranu!“

Venku stále ještě probíhá zuřivý boj o velká křídla věznice.

„Přesně jako u nás,“ řekl Porta, když ukazoval na vel-kou bledě modrou ceduli, na kterou bylo vidět ze všech budov věznice.

ZA NAŠI VLAST, ZA STALINA

hlásala velkými rudými písmeny. Pod ní stálo poněkud menším černým písmem:

LIKVIDUJEME BEZ VÁHÁNÍ
VŠECHNY NEPŘÁTELE LIDU,
VŠECHNY POVALEČE, VŠECHNY ZRÁDCE

A na zdi velké strojové dílny je metrovými písmeny na-psáno:

PRÁCE JE TOU NEJVĚTŠÍ
VÝSADOU A VYMOŽENOSTÍ
SOCIALISTICKÉHO STÁTU

„Pohyb! Vpřed! Pojďte sem!“ zařval Dědek a signalizoval druhé skupině, aby se shromáždila kolem něj.

Skočili jsme do úkrytu pod dlouhou rampu.

„Půjdeme tudy,“ vysvětluje Dědek. „Připravte si trha-viny! Ty svině se zabarikádovaly uvnitř a jako štítý tam maj vězně!“

Náhle ho přerušil táhlý chraplavý výkřik. Patří nějaké ženě. Ječí s tak děsivou intenzitou, jakoby ve smrtelné agonii, zakoušejíc nějaké strašlivé mučení.

„Bože, stůj při nás,“ vykřikl Barcelona zděšeně. „Co jí to tam můžou dělat?“

„Nasazujou jí rozžhavený železa. Tak to dělali kněží za starých časů,“ řekl Porta suše a luskl prsty.

Výkřik náhle ustal, jakoby té ženě vrazili do úst roubík. „Jdem na to, ať to máme za sebou,“ poroučí Dědek s přísným výrazem ve tváři. Hbitě vyskočil na rampu a sehnutý běžel po ní s Gregorem a Legionářem v patách s bednou plnou náloží.

Drobeček šoupl na rampu další tři nebo čtyři těžké bedny.

„A ty taky, učitýlku,“ řekl a vyhodil ho za bednami.

„A Bůh ti pomáhej, ty vychrtlej pitomče, jestli se budeš někde schovávat! Zabalil bych pak do tebe granát a oba vás vrazil do náruče nějakýmu prdelatýmu Rusovi!“

„Co mě pořád honíte?“ zaúpěl učitel. Popadl jednu z beden, ale nemohl s ní hnout.

„Drž tu hubu! Když mluvím a taky když přemejšlím,“ usadil ho Drobeček. „Vem tenhle krumpáč. Bež a udělej díru na prach, ty pochoduující kalamáři. Až s tebou budu hotovej, bude z tebe buď mrvola, nebo ten nejlepší voják německý armády, co si to vodšmajdá zase do té své ves-nický školy!“

„Dělejte s tím,“ zařval Dědek netrpělivě. „Pět yardů mezi náložemi. Heide, ty zapojíš kabely!“

„Já je vyhodím do povětří!“ vykřikl Drobeček dychti-vě. Odpalování náloží doslova miloval.

Příští půlhodinu pracujeme horečnou rychlostí.

„Chápete vůbec, jak jsou tyhle zdi tlustý?“ ptal se Barcelona. „Tlustší než zdi pevnosti v Brest-Litevsku, takže jim by se určitě nemělo říkat kulisy!“

„Nech si ty blbý kecy!“ setřel ho Dědek podrážděně.

Šťouchl Drobečka do ramene. Ten mameluk zrovna schválně strkal do jedné z děr trojitou nálož.

„Dyk je toho tady spousta,“ bránil se Drobeček a uka-zoval na plné bedny. „A navíc, co spotřebujem, nebu-dem muset tahat s sebou zpátky.“

„Ty chceš, aby tě to vzalo s sebou, co,“ zavrčel Dědek vztekle. „Nebalíme tady karamelky, víš. tohle je strašně nebezpečný! „

„Hotovo,“ křikl Heide a vydal se pyšně za Dědkem. „Nech to mně!“ ječel Drobeček a rozběhl se k detoná-toru, ke kterému Gregor připojoval poslední kabely. „Držte si klobouky a prdele, synáčkové moji. Uděláme bum bum,“ směje se vesele. Popadl držadlo pevně obě-ma rukama, nalehl na něj celou svou vahou a zamáčkl do dolů.

Následná exploze urazila rampu. Po celém těle cítíme náraz mohutné tlakové vlny. Její drtivá síla nám všem vyrazila dech. Ona dvacet stop vysoká zeď se rozlétla v dešti rozbitých kamenů a malty. Po několika vteřinách se celá vnější zeď zhroutila. Celá budova se zhoupala a pak se propadla dovnitř. Dva vysoké komíny vedle ko-telny se zřítily na ženské křídlo. Rachot se zdá být neko-nečný, oblak kouře na budovami se stále zvětšoval.

Na okamžik zavládlo naprosté ticho. Ze všech stran vyšlehly plameny, které se začaly strašnou rychlostí ší-řit. Vypadají jako koberec, který rozvinul nějaký blázen.

Zdi se bortí. K zemi padají obrovské kusy stavebního materiálu.

„Vy kretění blbí,“ proklínal nás jeden rotmistr od že-nistů, utíraje si krev z obličeje. „Proboha živýho! Vy jste tam nenechali naživu ani krysu! Bejt váma, mazal bych odtud. Dělal bych si pořádný starosti!“

„Ježíšmarjá,“ křičel Drobeček, když se stavěl na no-hy. „Tak tomuhle já říkám pořádná rána! Celá ta jejich pitomá klec se rozlítla na cimpr campr! Chvilí to bude trvat, než zas budou připravený na novou várku votroků, co? Asociace na vochranu vězňů nám za tohle dá z vděčnosti metál! Můj ty bože, tak tohle byla nádherná rána!“

Albert se vyškrábal na nohy pěkně bledý v obličejí a mával hrozivě pěstí nad hlavou.

„Rudá fronta!“ křičel připitoměle.

„Jdeme,“ rozkázal Dědek a vyskočil na nohy. V ruce třímá nabitý samopal.

Vyrazili jsme v čele s plamenometnými skupinami, které cestou pouštějí proudy plamenů do každého otvoru.

Já spolu s Portou vbíhám do prvního obranného po-stavení a rozsvítím uvnitř baterku.

Všude kolem leží zuhelnatělá těla zvedající spálené ruce na svoji obranu. Z mnohých nezbylo nic než scvrk-lé mumie. Zabil je jediný ohnivý zášleh plamenometu. Ti, kteří nedostali přímý zásah, vypadali vedle těch ma-linkých mumii strašně nepřírozeň.

„Krutá válka je rychlá válka. To aspoň říká propagan-da na svých plakátech,“ řekl Porta. „Je to ale lež, jako všechno ostatní v týhle válce. Tahle je nejkrutější ze všech a zatím se zdá, že bude kurva dlouhá.“ Na dlouhém úzkém dvoře mezi vysokými zčernalými budovami věznice ležely hromady mrtvol.

„Rána do zátylku, všichni,“ potvrdil Barcelona, když jich několik otočil samopalem.

„To není možný,“ křičel Gregor nevěřičně, když se skláněl k jedné z mrtvol v roztrhaných hadrech, aby se podíval lépe.

„Je to možný až moc,“ vzdychl Porta. „Chlapi od OGPU tady měli plný ruce práce s nevěřícíma, zatímco my osvoboditelé jsme klepali na dveře. K tomu, abys pochopil, co se tady dělo, nepotřebuješ chodit s poldama do detektivní školy. Bum do zátylku! V zátylku dírečka a celej ksicht ustřelenej.“

Z protější strany jedné z budov se ozvalo zuřivé pras-kání výstřelů.

„To jsou naši,“ prohlásil Legionář s lhostejným pokr-čením ramen. „Speciální jednotky. Musí vodprásknout všechny komisaře!“

Na chvíli jsme se zastavili a pozorovali je schovaní mezi dvěma ohořelými náklad'áky. Dlouhý rachotivý vý-střel trval zdánlivě věčnost, ve skutečnosti ale bylo za několik vteřin po všem. Štíhlé komisařovo tělo poskako-valo v dešti kulek. Vylétlo do vzduchu a pak dopadlo na zem. Jeho tělo sebou křečovitě trhlo, i když už z něho kulky vyhnaly veškerý život.

Jakýsi klukovsky vypadající Untersturmführer s čepi-cí s lebkou na odznaku frajersky na stranu přistoupil k tělu a zamířil mu svoji P-38 na hlavu. Tři výstřely a obličej je rozdrcen na kaši.

Na oknech prádelny visí vězni, vesele pokřikují a tles-kají, šílí radostí.

Z úzkých dveří je vystrčen další. Je to starší muž s še-divými vlasy v khaki uniformně se zelenými náramení-ky OGPU. Se strachem v očích se postaví ke zdi. Zara-chotí salva a sráží ho k zemi. Vězni vykřikují radostí a hvízdají, zatímco z prádelny vystrkují celou skupinu uniformovaných a polounifor-movaných mužů a žen.

„Dělejte! Dělejte!“ křičí jeden důstojník od speciál-ních netrpělivě. „Rychle, ať už to máme za sebou!“ Ranami pažeb a kopanci jsou zahrnání ke zdi. Apaticky zírají na své vrahy s emblémy umrlčích lebek na čepicích.

„Pal!“ zařval důstojník speciálních jednotek vztekle. Samopaly zarachotí píseň smrti. Jejich rachot zní ozvě-nou mezi budovami.

Z okna nejvyššího poschodí náhle přišla dlouhá zuři-vá dávka z kulometu.

Untersturmführer padá k zemi. Popravčí četa je sraže-na dozadu. Těla střelců se svíjejí ve zvolna rudnoucích sněhu. Kulomet se otočil a začal brázdit zeď prádelny rýhami. Tříští se sklo. Vězni jsou smeteni z oken s roz-střílenými obličejí.

My se v našem úkrytu vrháme k zemi a lezeme rychle pryč. Do tohohle nám nic není.

Plameny vrhají na začouzené budovy šílené stíny.

Procházíme právě kolem dlouhých skladišť, když nás zarazil zvuk soustředěné palby automatických zbraní. Z osaměle stojících lázní se ozývaly hrozivé výkřiky.

„Pojďme se tam podívat,“ nařizuje Dědek. „Ty a Sven půjdete první,“ říká Portovi a hází nám pytel granátů.

Běžíme k lázním alejí pahýlů polámaných stromů.

Přede mnou se objevila nějaká postava. Automaticky tisknu spoušť a dávka z mého samopalů mu trhá páteř.

Válí se na zemi, ruce a nohy se mu křečovitě škubají.

Porta vykopl dveře, které se s rachotem rozlétly. Za nimi stojí malý tlustý důstojník, který na nás užasle civí a neohrabaně šátrá po svém kalašnikovu ležícím před ním na stole. Kulka z pistole mu prolétla krkem, vyrvala celý zátylek a rozmetala ho po zdi za ním. Jeho čepice s modrým pruhem se kutálí po podlaze a měkce přistane vedle hromady prázdných lahví.

Vyprázdnil jsem zásobník své pistole soustředěnou palbou do temné chodby, v níž jsem spíše tušil než viděl temné postavy valící se na nás. První výstřel z mého Schmeissera zasáhl vedoucího té skupiny do čelisti.

Padl k bez hlesu k zemi. Naše samopaly se rozburácely jako šílené.

Dva vojáci v pláštích po kotníky jsou vyhozeni do vzduchu a vrženi na zeď. Sklouznou po ní dolů a zhroutlí se ve vzlykající zkrvavené hromady hadrů.

Do další temné místnosti vlétly granáty. Kryjeme se zdi a pak ji čistíme dávkami samopalů.

Výkřiky se brzy proměnily v smrtelný chropot.

„Jděte dál,“ poroučí Dědek a bere jednomu z mrtvých kalašnikova.

Náhle nás šlehne dlouhá zuřivá salva kulek z automa-tu. Albert vyskočil do vzduchu, vydal ostrý válečný po-křik a hodil granát, drtič brambor. Z odlehlého konce chodby se ozvala ohlušující rána, přišel oslepující zá-blesk a na podlaze zůstala ležet tři pokroucená těla.

„Kurva, chlapi,“ sténá a drží se za uši. „Byl jsem pos-ranej strachy?“ Rozhlíží se prázdným pohledem kolem sebe a pomalu se sesouvá na podlahu pokrytou roztrha-nými lidskými těly a skleněnými střepy.

„K čertu s celou tou prohnitou německou armádou,“ zaúpěl.

„Jo, musím říct, že člověk určitě musí pochybovat, jestli ses vopravdu nedostal do špatný armády,“ zasmál se Porta a vzal si od něho ruční granáty.

Oheň, který se nikdo nepokoušel hasit, už strávil té-měř celé severní křídlo ženské věznice.

Blížíme se opatrně k té žhnoucí ruině. Vypadá, že by nám mohla každou chvíli spadnout na hlavu.

Kolem ženského křídla visí celé řady lidských těl, které je jimi ověnceno jako nějakými strašlivými girlan-dami. Houpají se a otáčejí v závanec větru.

„Práce jako obvykle, i přes nějaké ty překážky,“ řekl Porta. „Popraveni pět minut před zavíračkou!“ Plívl pro-ti větru.

„Měli držet krok a ty svý mizerný blbý huby,“ odpo-věděl Gregor. „No a teď to maj. Do jednoho je pověsili. K čemu byly všechny ty jejich protesty. To nemá smysl. Je lepší jít s proudem a nechat přemejšlet a mluvit ty, co sou u kormidla. Tak se člověk dočká stáří, už tak je život dost krátkej.“

Boje již téměř ustaly. Jenom z hlavní budovy je slyšet střelba automatických zbraní a ostré výbuchy granátů, tu a tam přehlušené výbuchem miny. Ale to se nás netýká. To je práce pro pěchotu a ženisty. Sedíme na zemi v kuchyňském bloku spolu se skupi-nou vězňů a bavíme se o metodách výslechu.

Jeden šestnáctiletý chlapec, kterého zatknuli přímo ve škole a obvinili z kontrarevoluční propagandy, přišel během výslechu o oko. Své zkušenosti shrnul několika slovy.

Mlčky si prohlížíme jeho obličej. Je mnohem starší, než by odpovídalo jeho letům. Z očí mu kape hnis. V tranzitních věznicích nejsou doktoři.

Jeden starší muž nám smutně ukazoval svoje rozdrce-né prsty u nohou.

„Jsou horší věci,“ vykřikla žena, které prostřelili čes-ky. V životě již nebude pořádně chodit.

„Měli jsme ty žalárníky postřílet. Všechny do jedno-ho,“ řekl Drobeček energicky, pohrávaje si se svou troj-hlavňovou brokovnicí.

„Přesně to dělají voni,“ odvětil Porta a mávl palcem přes rameno na dvůr, z něhož se nepřetržitě ozývaly dávky ze samopalů a nesrozumitelné výkřiky.

Gin, který Porta osvobodil z jedné velitelovy kreden-ce, byl sladký a skvěle hřál.

Tlustý vězeňský dozorce, kterému říkali „Pekelný an-děl“, protože se kamarádlil s vězni, sedí na otočené židli a zpívá:

Plání se žene sněžná bouře dravá,
a za ní mého srdce láska pravá.

„Když jsme se dostali do těch lázní, chlapi, vzdychala mi na krku a kousala do něj,“ vykládal nám Albert s úsměvem. „Z černochů jsem vždycky trochu nervózní, říkála mi, a pak si začala pohrávat s mýma koulema!“

„Ježíšku na křížku!“ zasténal Drobeček s očima doko-řán a poškrabal se v rozkroku. „No tak dělej! Mluv!“

„Pak mi sundala bundu,“ pokračoval Albert, „rozepla poklopec a vytáhla ho ven. Stál na stráž, v pozoru na špičkách!“

„Ne abys ho teď upustila, říkám jí. Když ho upustíš, přerazí mi prsty na nohách! No, byla dole než bys řekl švec a cucala jako malinká klisnička máminy cecíky.“

Pak jsem ji hodil na lavici a vylezl na ni. Tam v těch za-pařenejch starejch lázních, chlape! V uších nám zněly zvony, až jsme mysleli, že je neděle. Není nic lepšího než telefonistka, která sere na Führera a konečně vítěz-ství, a nechce nic než šukat. Když usnula, tak jsem nahej přeběhl do chat rekonvalescentů. Cestou jsem potkal další, a hochu, rozdali jsme si to opřený vo strom! Byla to na kost zmrzlá bříza. Musela si myslet, že už je jaro, protože začala rašit o dva měsíce dřív. No, pak jsem cej-til, že bych si moh trochu dáchnout, ale usnul jsem, jako když mě do vody hodí. Probudil jsem se, když mě někdo začal osahávat, ale pěkně jemně. Otevřel jsem oči a uvi-děl dvě sestřičky z chirurgie. Na místě jsme si to rozdali ve třech. Dělalí jsme to po německu, francouzsku a švédsku, a chystali se na japonce, když tu nám to pře-kazil nějaký štábní doktor s hákovejma křížema místo vočí. Nevím, co provedli s těma sestřičkama, ale mě na místě prohlásili za schopnýho služby. Pak mě dali do bá-ně za zneuctění rasy a znásilnění. Za takový věci člověka normálně zastřelí! Ale ten Kriegsgerichtsrat s jeho dvě-ma vojenskejma poradcema, který dostali ten můj při-pad, měli tak trochu problémy s výslovností „Heil Hit-ler“. Takže místo toho, aby do mě nadělali spoustu děr, mě poslali na tři měsíce do Germersheimu.“ Albert sko-čil salto vzad a smál se na celé kolo.

„Když jsem se dostal z Germersheimu a měl jít do Pa-derbornu, strávil jsem noc ve vojenský ubytovně, kde jsem se zapovídal se dvěma holkama vod námořnictva. Když ty dvě děcka se mnou skončily, byl sem fialovej a modrej po celým těle! Uměly skvělou masáž, a tak mě masírovaly všude, kde se dá chlap masírovat. Jedný z nich visely kozy mě přímo před vobličejem, a houpaly se zepředu dozadu, že jsem se z toho málem pomát. Ta druhá mě kousala do koulí, až jsem ho měl tak velkýho, že by byl na celým světě velkej i na maják. A pokaždý, když už to na mě šlo, tak mě tak či onak zastavily. Tyhle holky, to byly vopravdový profesionálky! No a když jsem se nakonec přece udělal, tak to bylo jakoby mě slunce, hvězdy, nebesa, peklo a celá ta pitomá země spadly na hlavu!“

„Nech toho! Sakra nech toho!“ lapal po dechu Dro-beček. „Jestli nepřestaneš, tak vylitnu tam ven a ve-mu si neposkvrněný hlavy těch zatracenejch mrtvejch koní!“

Porta nalil vařící vodu na kávu, kterou také našel ve velitelově kanceláři. V zásuvce jeho psacího stolu.

„Kafe,“ mumlal vězeň v litevské uniformě, „kde jste ho sehnali?“

„Mám strejce v Brazílii,“ zašeptal mu Porta důvěrně.

„Sem tam mi pošle pytel.“

„Velká škoda, že jsme se sem nedostali o chloupek dřív,“ zamumlal Drobeček zamračeně když vyhlížel z rozbitého okna.

Na protější straně velkého dvora stojí zástup žen na-skakujících do přistavených náklad'áků, kvůli kterým byla vyklizena silnice.

„Kdybysme si trochu pospíšili, mohli jsme si tady pěkně zapíchat,“ šklebil se Albert chlípně a utíral si ústa hřbetem ruky.

„Jste se zbláznili nebo co? Vždyť by ječely a bránily se,“ řekl Gregor s předstíranou hrůzou.

„Vo to by to bylo lepší,“ řekl Drobeček a olízl si mra-zem popraskané rty.

„Trest za znásilnění je smrt!“ vyštěkl Heide přísně. Narovnal si pásek a pouzdro pistole.

„Znásilnění?“ zasmál se Drobeček hlasitě. „Kdo tady mluví vo znásilnění? Nejdřív je vošukáme a pak je zabi-jem. Tak, jak se to za války dělá.“

„Když jsem vystříhoval v Germersheimu papírový panenky,“ přidal se Albert, „tak jsem slyšel vo někte-rejch těch válečnejch hřebcích, který voklátili pár žen-skejch bez ptaní. Když s nima byli hotový, tak je všech-ny nacpali do nějaký chatrče, kterou pořádně vobložili dynamitem, aby měly holky pěkněj start do nebe. Nějak se to ale profláklo tajemem, který si pro ně přijeli. Řeknu vám, chlapi,“ rozhodil výmluvně rukama, „viděli jsme je až jednoho rána, kdy je odvezli na buzerplac ženistů, aby dostali svůj poslední kopanec do zadku. Konečná!“

„Co takhle změnit téma,“ řekl Porta, foukající do své kávy. „Jasně, že je nejlepší si za tu kundu zaplatit, když už to potřebuješ, a vyhnout všem těm blbostem na konci.“

Zčistajasna se ozval hvízdavý jekot a do věznice se zřítíl obrovský kus zdiva. Jsme napůl pohřbeni v cihlách a maltě.

Hrnek s kávou vylétl Portovi z ruky vysoko do vzduchu.

„Všichni rychle ven!“ zaječel Dědek. „Ivan zaútočil!“

Přímo nad našimi hlavami se objevila světlice. Někde poblíž duní automatické dělo. Ze začazených zdí se od-lamují celé kusy zdiva.

Valnou část cesty po zmrzlé silnici jsem klouzal a na-konec vlétl do kráteru, ze kterého již pálili

Drobeček s Portou. Jejich kulomet už byl skoro rozžhavený.

Jako namydlený blesk přilétl Albert s Heidem.

„Nestřílej, chlape. To jsou naši,“ ječí Albert ze všech sil, přeskakuje vrak T-34 téměř jedním skokem.

Porta však pálit nepřestal. Míří na skupinu Rusů, kte-rá se na ně žene.

„No tak přestaň!“ huláká Albert. „Sousedí se vydali na návštěvu se vším bordelem, co maj!“

„A na co si myslíš, že střílím, ty blbej černejšašku!“ vyštěkl Porta a zarazil do kulometu nový zásobník.

„Pojďte sem dolů,“ křičím na ně a mávám. Beru od nich kulomet a zahajují krycí palbu na ženské křídlo věznice.

„Kurva, chlape,“ supí Albert. „Chceš aby nám tady utrhlí prdel?“

Palba ustala. Slyšíme dunění běžících nohou. Země se otřásá výbuchy min. Všechno přímo před námi.

„Jsou to naši nebo sousedi?“ ptá se Heide vyděšeným hlasem.

„Kdo to má sakra vědět,“ odvětil Porta. „Radši odsud vypadnem! A já vezmu tenhle nesmysl s rysíma ušima s sebou,“ řekl když zvedal ruský kulomet. „Sousedům je jedno, čím je zabíjíme.“

Skočil jsem do táhlé prolákliny, na jejímž protějším konci jsem tušil nějaké postavy.

Porta na ně zamířil „rysa“ a vyprázdnil zásobník.

Ženeme se dál jak nejrychleji dovedeme, běžíme, ja-ko by nám byl sám d'ábel v patách.

Někde cestou jsem zakoplo mrtvolu. Po hlavě se vr-háme do nejbližšího zákopu. Zbraně nám vyletěly z ru-kou. Já narazil hlavou do trosek kulometu maxim.

„Kurva, chlapi! Žene se sem Ivan,“ ječí Albert, který se ve skoku otáčí s hbitostí akrobata. Jeho samopal zara-chotil dlouhou dávkou na bíle maskované Rusy vybíha-jící z lesa.

„Sousedí,“ řve Drobeček. „Zkurvený sousedi.“

„Vypadněme odsud,“ řekl Porta, vyskočil na nohy a hodil si ruský kulomet na rameno. „Nemám vůbec chuť chcípnout tady za Führera, národ a vlast!“

Roklí kvílí řezavý vítr, fičící ledově přes otevřenou pláň. Přichází bouře. Kvůli tomu kvílení se nemůžeme mezi sebou ani bavit. Každý, kdo má všech pět pohro-madě, by v takové bouři nebyl déle, než je nezbytně nut-né. Vojáka na frontě se ale nikdo ptát nebude. Teoreticky už jsme tady měli všichni umrznout. Mráz se nám zažírání za nehty a snaží se nám vyrvat život z těla.

„Řekni mi, živote ubohý,
jak můžeš růst a kvést v krajině ledu a mrazu,“

zpíval Porta, když jsme se na okamžik zastavili za bouří zmítaným živým plotem.

„Co to tady sakra chlapi děláme? Nejsme snad ty do nebe vychvalovaný německý pěšáci?“ zaklel Albert.

„Ležíme si v dírách a necháme naše zadky, aby si po-řádně prohlídly ruskej úplněk,“ odpověděl Porta a vyslal dlouhou dávku do sněhové clony.

„Jdeme dá!!“ řekl Heide.

„U všech čertů, chlapi, tady je kurva kosa,“ zavrčel Albert. Zuby mu drkotaly jako symfonický orchestr. Kolem nás padají s pleskáním miny.

Sklonění až k zemi běžíme po klikaté cestě.

Náhle mě popadl poryv větru, zatočil se mnou a srazil mě přes okraj cesty. Ledová vichřice se do mě opřela, ja-ko bych dostal ránu pěstí. Zoufale se snažím udržet na nějaké římse, ale moje rukavice se na její zledovatělé hraně smekají. Padám dolů v zuřivé bouři plné sněhu a ledových krystalků, které bičují moje tělo a štípají jako škorpioni. Mám pocit, jako bych se řítíl obrovskou rychlostí mohutným vírem. Všechno se kolem mě šíleným tempem točí. Kousek ode mě vylétla světlice, která mě úplně oslepila.

Kolem létají svítící střely, vidím je nad sebou i pod sebou. Zdá se mi, že padám nekonečně dlouho dolů, dolů, mrazivě ledovým vichřem. Mám pl-nou pusu ledových krystalků, nemohu se pořádně na-dechnout.

Náhle jsem si uvědomil, že padám po hlavě. Ze sněhu přede mnou se hrozivou rychlostí vynořují stromy a kameny. Usilovně si snažím vzpomenout, co nás to učili v tom kurzu partyzánské války. „Když padá-te z velké výšky, roztáhněte ruce, a sklouzněte jako něja-ký pták!“ Vykopl jsem nohy do strany a rozrazil ruce, nedaří se mi ale měnit směr pádu. Bezmocně se řítím na skupinu velkých kamenů. Zdá se mi, že se na mě valí, aby mě rozdrtily. Ječím, ztuhlý hrůzou, a jenom doufám, že to budu mít rychle za sebou.

Dlouhým klouzavým pohybem jsem znenadání měk-ce dosedl, jakoby na nějaký obrovský pytel perí.

Celá hora kamenů se přehnalala kolem mě. Za ní následovala řada stromů, kolem kterých jsem také prolétl obrovskou rychlostí. Mám úplně vyražený dech. V pravém boku cí-tím pronikavou bolest, šířící se do celého těla. Zamlží se mi zrak, brzy ale přicházím zase k sobě, všude kolem je sníh, sníh a zase sníh.

Došlo mi, že jsem musel přistát na nějaké obrovské sněhové závěji. Nade mnou se tyčí mo-hutné útesy.

Nějak jsem se musel otočit ve vzduchu, do-padnout nohama napřed a pak se řítit měkkým sněhem po zádech jako na dlouhatánském tobogánu.

Můj samopal je pryč. Nemám ani P-38. Na svoji obra-nu mi zůstal jenom nůž a dva plastové granáty.

Bouře nade mnou strašlivě vyje. Nedaleko v lese vztekle štěká kulomet.

Zoufale volám o pomoc, ale dokud je taková bouře, je moje volání beznadějně. Neslyšeli by mě, ani kdyby stá-li vedle mě. A náhle jsem pocítil chlad. Nemilosrdný vražedný chlad. Musím se hýbat. V tomto nelidském mrazu člověk nezůstane naživu dlouho. Stromy kolem mě praskají, jako by střílely z pistole.

Někde poblíž se ozval táhlý výkřik. Když jsem se rychle otočil, spatřil jsem pár očí svítících ve tmě a ne-zřetelný obrys sněžného vlka. Ohnal jsem se po něm klackem. Zavrčel, ale zůstal na místě. Opatrně jsem vy-táhl z holínky nůž.

„Vypadni,“ zařval jsem a znovu se ohnal klackem. Otočil se a zmizel. Ukrytý za sněhovou clonou nená-vistně zavyl.

Nevzpomínám si, jak jsem se z toho hlubokého sněhu dostal. Pamatuji si jenom na dlouhý pochod po zmrzlé, zledovatělé cestě, na které jsem každou chvíli uklouzl.

Ostrý rozkaz „Stoj!“ mě donutil skočit za nejbližší kořen stromu. Hodil jsem na postavu jeden ze svých granátů. Lesem zaburácel výbuch a v zápětí Rus vylétl do vzduchu. Dopadl na zem a zůstal nehybně ležet.

Jeho kalašnikov mi byl výbuchem granátu téměř ho-zen do náruče. Popadl jsem ho a tiše jako had jsem se blížil k postavě na zemi. Měl roztržené břicho, krev ko-lem už byla v tom děsivém mrazu zmrzlá na kost.

A pak jsem uviděl další čtyři. Všichni byli zastřeleni výstřely ze samopalu. Očividně vlezli do pastí. Muž, kterého jsem zabil, byl jediným, který z ní unikl. Kdy-by zůstal potichu schovaný někde za stromem, byl bych teď mrtvý já. Zřejmě byl ale šílený strachem. Ne-ní to žádná legrace pobíhat temným, mrazem praskají-cím lesem, kterým se plíží spousta všelijakých šílených zabijáků.

Sešel jsem z cesty a začal se prodírat sněhem mezi stromy. S kalašnikovem v ruce jsem připraven zabít všechno, co se přede mnou pohne.

Kolem hrdla se mi náhle sevřela ruka a začala mě škr-tit. Kůže na krku se dotkla studená čepel nože.

„Ještě krok a je po tobě, Fritz,“ vyšťekl ruský hlas.

Jsem naprosto ochromen. Ztuhla mi krev v žilách. Tlak nože na můj krk poněkud zesílil. Čekal jsem na svůj nevyhnutelný konec. Ted' mi rychlým pohybem prořízne hrdlo.

Místo toho se ale ozval výbuch smíchu. Někdo mě prudce strčil do zad, až jsem dopadl po hubě do sněhu.

„To jsme tě vyděsili, co?“ smál se Porta.

Nejradši bych se něj okamžitě vrhl, jak jsem byl roz-zuřený.

Mezi stromy se objevil Drobeček a Albert se širokými úsměvy. Podle všeho si myslí, že mě právě vyvedli ten nejlepší kousek roku.

„Měl jsi štěstí, že jsi narazil právě na nás,“ řekl Porta.

„Teď už ti snad dojde, že se tady nemůžeš procházet po okolí, jako v míru.“

„Drž hubu, ty čuráku,“ zařval jsem na něj vztekle a zvedl svůj kalašnikov. „Kurva, vy jste mě vyděsili!“

„Ty musíš bejt blbej jak vantroky, když se takhle za války procházíš komunistickým lesem,“ pokáral mě Drobeček.

„Možná, žes to ještě nepochopil, ale sousedi nám chtějí urvat kus tý naší ubohý prdele!“

„Pojďme domů,“ řekl Porta. Tím „domovem“ myslel frontu.

Sotva jsme prošli troskami první vesnice, narazili jsme na zbytek naší roty. Podplukovník Löwe je celý od krve. Mluví dírou v obvazech, kterými má ovinutou ce-lou hlavu a půlku hrudníku.

Husím pochodem jsme v dlouhém zástupu odpocho-dovali přes zamrzlé jezero. Pozůstatky naší roty se mají shromáždit v Bajkanském.

Plukovník Hinka se sevřenými rty naslouchá hláše-ním o stavu vojska od velitelů jednotlivých rot. Ztráty jsou díky pozdnímu zahájení krycí dělostřelecké palby obrovské.

5. rota: 19 mužů, hlásí podplukovník Löwe. 98 pad-lých, 36 raněných, 51 pohřešovaných.

„Pohřešovanými“ má na mysli ty, kteří byli rozmetáni k nepoznání, pone-cháni umírající na bojišti či zajati. Je velice nepravděpo-dobné, že bychom ještě někdy o někom z nich uslyšeli.

Náhle se ozval ohlušující hvízdavý zvuk. Uprostřed vesnice s táhlým burácením vybuchly granáty z dělo-střelecké salvy. V několika vteřinách stojí celý Baj-kanskij v moři plamenů.

Praštila mě do zad utržená noha se stále ještě nazutou botou, a srazila mě k zemi.

„Pěkně děkuju, chlape,“ řekl Albert. „Ten chlap na te-be musel bejt sakra naštvanej, když na tebe takhle hodil celou svou nohu!“

Běžíme plameny a střílíme jako o život. Rusové po-stupují podle jejich typického plánu. Náhlý, prudký dě-lostřelecký útok, následovaný šíleně fanatickým útokem pěchoty, která vyčkávala v úkrytu nedaleko našich po-zic. Obvykle se nám je daří odrážet našimi automatický-mi zbraněmi, tentokrát je tomu ale jinak. Jsou mnohem početnější a nepřestávají útočit.

Stahujeme se. Už podruhé utíkáme přes Bajkanskij s plamenomety a minomety v patách.

„Za mnou!“ vykřikl Dědek se samopalem zvednutým nad hlavou.

A především jsme se poučili o smrti. Ve věku, ve kterém by bylo mnohem přirozenější, kdybychom se byli považovali za nesmrtelné.

P. Caputo

Porta vytáhl P-38 z pouzdra a pomalu se přibližoval k velkým vchodovým dveřím, které byly zpola otevřeny.

„Až po tobě,“ nabídl zdvořile Drobečkovi a ustoupil stranou.

„Si snad myslíš, že mám kebuli plnou ruský hlíny?“

odpověděl Drobeček. „Motám se tady v tý válce dost dlouho na to, aby mě už před lety došlo, že nemám lízt do žádnéjch dveří první, jestli teda netoužím po nějaký kurva efektivní a náhlý smrti. „

„Sakra!“ odplivl si Porta, zíraje na ty lákavě pootevřené dveře. Otevřené dveře mohou znamenat spoustu věcí. Může za nimi, například, stát nějaký proradný chlápěk připravený praštit člověka přes palici tankem T-34, když bude tak blbej a strčí dovnitř hlavu. „Do prdele s tím,“ zamumlal a vrhl se do dveří. Sklouzl po podlaze, přitom se otočil a začal pálit na místo hned za dveřmi.

Nikdo tam ale nebyl! Udělal kotrmelec a prostřelil další dveře. „Prázdný jako politikova hlava,“ zařval a opatrně nakukoval přes okraj stolu.

„To máš kurva recht,“ hulákal Drobeček hlučně se valící chodbou. Pro pořádek ještě vyslal pár kulek skrz nejbližší dveře.

Zrovna se chystáme otevřít poklop, když se ozve dlouhá rachotivá dávka ze samopalu. Chlap, který vyběhl na podestu schodiště, zmizel ve výbuchu šarlatových jisker. Hlava mu ulétla jako buřinka ve větru. Nejdřív se po schodech přihnal Drobeček. Skokem olympijských parametrů přistál v kúbelu. Následoval ho Porta rychlostí, která se zdála být o pouhé dva yar-dy pomalejší než rychlost světla. Po hlavě skočil za volant kúbelu. Zacouval a pak vyrazil vpřed mezi roztočnými typy tanků, sledovaný vyděšenými pohledy ruských a německých velitelů tanků. V úžasu zírali, co se děje, až přitom málem vypadli ze svých věží.

5. VÁLEČNÉ TROSKY

Shora na mě kape horká krev rozpouštějící sníl na mém obličejí. Ten chlap má obě nohy utržené v kolenou. Ta krev pochází odtud. Seběmenší pohyb, který udělám, mi vhnání slzy bolesti do očí. Po chvíli se mi podařilo vysu-nout hlavu z helmy a otočit ji trošku na stranu, aby mi ta krev z muže visícího na trámu nade mnou nekapala na obličej.

Naproti vedle prázdné bedny od střeliva leží Porta sto-čený do klubička jako pes. Vedle něj leží Barcelona v ka-luži krve. Netrvalo dlouho a našel jsem i ostatní. Drobeček sedí vedle Alberta na vraku čehosi, co bylo dříve tankovou věží. Hlaveň děla se roztrhla jako banánová slupka.

„Já chtěl bych býti holčinou...“

zpíval Albert ochraptělým hlasem.

Nevzpomínám si, co se přihodilo, s výjimkou toho, že se země jakoby otevřela a začala chrlit oheň a ocel.

Nějaký kapitán s topornýma nohama prochází zbytky lidských těl. V ruce se mu houpá Mauser. Vydává rozka-zy jednotkám, které již dávno nemá.

Jako přízrak se z nedaleké díry vynořil nějaký plešatý kaplan. Zakvákal něco nesrozumitelného a zasmál se ja-ko šílenec.

„Odstup, satane,“ zaječel kapitán a prostřelil kaplano-vi hlavu. S ďábelským smíchem vrávorá mezi mrtvými a zraněnými. Vůbec neviděl T-34, řítící se ze sousedního pahorku přímo na něj. Vyletěl do vzduchu a s dutým žuchnutím dopadl na věž tanku. Jeho tělo sklouzlo po zadku tanku a je rozdrčeno širokými pásy dalšího T-34.

„O dalšího proklatého germanca méně,“ smál se řidič tanku, který cítil, jak pásy poskočily a rozdrtili kapitána.

Sklonil se nade mnou Dědek. Jeho helma je rozervaná snad nějakým otvírákem na konzervy. Střepina prolétla chráničem krku a vylétla někde nad čelem.

Je to jedna z těch nových helem, které jsou údajně vů-či střepinám odolné.

„Ty jsi ještě naživu,“ usmál se povzbudivě a utřel mi krev z obličejí. „Kams to dostal? Hlava se zdá být v po-řádku.“

Ukázal jsem nad sebe.

„To je jeho krev.“

„Aha! No, s ním si už hlavu lámat nemusíme,“ řekl Dědek, když pohlédl na tělo s utrženýma nohama visící z trámu nade mnou.

„Musel jsem to dostat někam do břicha,“ říkám s ná-mahou. „Sakra, bolí to jako čert a nemůžu se hejbat.“

„Buď v klidu,“ řekl Dědek a pohladil mě po tváři.

„Skoro nikdy to není tak špatný, jak si člověk myslí.“

„A co ostatní?“ ptám se znepokojeně.

„Taky to neměli jednoduchý,“ odpověděl Dědek. „Al-bert se podle mě pomátl na rozumu. Furt jenom zpívá. Celá várka dopadla přímo mezi nás. Já jsem odletěl snad kilometr. Pěchota před námi byla rozprášena na atomy. Nezůstal z nich ani knoflík.“

„Mám tam dole vůbec nohy?“ ptám se ustrašeně. „Vůbec je necejtím.“

„Ještě pořád jsou pevně připojený k vostatku tvého těla,“ zasmál se Dědek. Zapálil si svoji dýmku se stříbr-ným víčkem a vypustil do ledového vzduchu oblak modrého kouře. „Pořádně ses ale proletěl vzduchem. Zůstaň teďka pěkně v klidu. Budeme ale muset vyrazit dřív, než sem přiběhnou sousedi.“

„Aby to d’as spral,“ zasténal Barcelona s hlasem pl-ným bolesti a hrůzy. „Byl jsem v bráně pekelný i nebes-ký, nikde mě ale nechtěli. Jakje to možný? To nechápu.“

„To je přece jasný jako den,“ zamumlal Porta. Díval se na Gregora, který ležel zamotaný v ostnatém drátu hned vedle nějaké ruské mrtvoly.

Z lesa se vynořila skupina pěšáků. Nějaký nadrot-mistr si nás mrzutě prohlížel.

„Ustřelili vám prdele a vyvrhli střeva, tak to aspoň vypadá,“ prohodil a chystal se pokračovat v cestě,

aniž by nám pomohl.

„Vemte nás s sebou,“ vykřikl Dědek. „My to sami ne-zvládneme.“

„No tak dobrá. Zavři tu klapacku, kámo!“ zavrčel na-drotmistr s ďábelským úšklebkem. „Chceš si hrát na vel-kýho bílýho šéfa? No tak to jsme tady dva!“

„No tak brácho,“ vyštěkl Dědek. „Ty nás vezmeš s se-bou! Jestli ne, tak si tě najdu, dřív nebo pozdějc! A to se tvý prdeli nebude vůbec líbit!“

„To si myslíš ty,“ zahlaholil sebevědomý nadrotmistr vesele. „My jdeme poslední, synu! Zadní voj, dalo by se říct! Za náma jsou už jenom sousedi a pro vás konec světa. Dneska mám ale dobrou náladu, takže vás s sebou vezmeme. Ale ne dýl, než nás doženou sousedi. No a pak sbohem, kamarádi! Zvedněte ty zatracený chudáky!“ rozkázal svým mužům. „Jestli nějakej z nich cestou chcípne, tak ho hod'te do škarpy!“

„Co je nám sakra do těhle kreténů?“ protestoval jeden desátník s plamenometnou nádrží na zádech.

„Zavři hubu,“ zařval nadrotmistr drsně. „A pohyb!“

„Všechny je vzít nemůžeme,“ vykřikl nějaký svobod-ník. „Pár jich tady bude muset zůstat a doufat, že Ivan bude mít sváteční náladu, až sem dorazí!“

„Nechte tady ty, který jsou na tom nejhůř,“ rozhodl se nadrotmistr rychle.

Jeden mladý poručík, který je raněn pouze lehce, ale je naprosto vyčerpaný úplavicí, prosí na kolenou, aby ho vzali s sebou. Nabízí jim náhradou svoje náramkové ho-dinky a cenné pouzdro na cigarety ze zlata.

Jeden starší svobodník je zamyšleně potězkává v dla-ni a pak si je strčí do kapsy. Spolu s ještě jedním mu-žem poručíka popadli a táhli ho mezi sebou jako pytel brambor.

„Bože, koukni na ty sračky,“ řekl starší svobodník s odporem, když z poručíka vyjela žlutá tekutina stříka-ná krví.

„Ten smrdí jako pekelná latrína,“ zakvílel druhý voják. „To vám neuškodí!“ zakřenil se Drobeček. „Sami nej-ste nic víc než krácející kadibudky!“

„Není tohle nakažlivý?“ ptal se svobodník, potřísněný zkrvaveným výkalem.

„No to si piš,“ řekl Porta vesele. „Dávám ti nejvíc dva tejdny, než chcípneš na tyfus a úplavici! A to je strašná smrt!“

„Ty hajzle!“ zaklel svobodník vztekle, když z mladé-ho důstojníka vylétla další pořádná dávka výkalů. Je teď v bezvědomí a jeho dech chroptí, jako by byl v posled-ním tažení.

„Nemohli bysme ho vyprázdnit nějakým rozumněj-ším způsobem?“ ptal se jeho part'ák a vychytrale se roz-hlížel.

„Co kdybysme s ním pořádně praštili do stromu?“ od-pověděl svobodník a zamyšleně se zarazil.

„Můžem to zkusit,“ zašklebil se ten druhý cynicky. „Bud' ho to zabije, nebo vyléčí, to někdy funguje. Vy-klepem to z něj a bude se určitě cejtít líp.“

Několikrát za sebou praštili bezduchým důstojníko-vým tělem do stromu.

„Tak za tohle zaplatíte, vy dva zkurvený bastardi,“ za-řval Dědek divoce.

„Zavři hubu,“ varoval ho starší svobodník a věnoval Dědkovi záštiplný pohled. Zamračeně vykročili znovu za zástupem s poručíkem mezi nimi. Daleko neušli, když zjistili, že je mrtvý.

Bezstarostně ho hodili do škarpy a odběhli za nadrot-mistrem, pochodujícím v čele skupiny.

„Ten poručík se prosral k smrti,“ hlásil starší svobod-ník zahanbeně. „Teď už je v nebeský kantýně a hraje se svatým Petrem ruletu!“

„To mě bylo jasné, že bude po něm,“ zařval nadrot-mistr vztekle. „Při tom vašem zacházení by byl mrtvej každej. Zkuste něco takovýho ještě jednou a bude vás to stát krk! Rozumíte!“

Hodili nás na zem před polní ošetrovnu, kde již ležela spousta dalších. Ani se nenamáhali s tím, aby nás nahlá-sili uvnitř.

Krátký den se překulil do noci. Kolem bez přestání procházejí jednotky všech druhů. S rámusem se přihnaly tři bíle maskované P-4 klouzající po zmrzlé cestě. Pod pásy prvního tanku bylo rozdrceno nějaké zmrzlé tělo, jako by to byl kus skla.

„Vemte nás s sebou,“ volal Porta a zuřivě na ně má-val. „Vemte nás s sebou. My jsme z šestý TD.“

Uviděl na nich totiž taktickou značku sedmé tankové divize. Protáhlé Y ve žlutém.

Projeli kolem bez zastavení. Velitelé stáli ve věžích ovinutí kožešinami. Nevěnovali nám jediný pohled. Spěchají do bezpečí, dokud je ještě čas.

„A to je naše sesterská divize,“ řekl Porta hořce.

„Chlapi, buďte v klidu! Já nějakou pomoc seženu!“

„Zavírají krám,“ poznamenal Dědek. „Za chvíli tu bu-dou sousedi a vyčistí ten zbytek.“

„Dobrou noc, Máří. Tvý panenství visí na vlásku!“ vyprskl Drobeček s opovržením.

Je už pozdě v noci, když unavený doktorův asistent následovaný párem desátníků-zdravotníků začal prochá-zet dlouhými řadami raněných a umírajících. Tu a tam se zastavoval, skláněl se nad nosítkami, upravoval obva-zy a rezignovaně krčil rameny.

Jeden z desátníků nám každému dal injekci. Pracoval jako robot.

„A kde sou řezníci?“ ptal se Drobeček. „Copak nebu-dou voperovat? Já mám v sobě nejmíň polovinu ocele celý týhle světový vojny!“

„Operovat? Tak to ani náhodou!“ zašklebil se sanitář. „To musíme nechat na sousedech. Už jim to nebude dlouho trvat!“

„Ty hovado! Německá svině!“ zařval Drobeček zuřivě a hodil po něm pořádný kus ledu.

Z jedné z dlouhých budov vyšel nějaký generálma-jor s obličejem celým omotaným obvazy. Vážně po-třásl štábnímu doktorovi rukou. Jeden druhému zasa-lutují a srazí podpatky. Generál se odšoural do kúbelu, který zmizel v oblaku sněhu a stěží se vyhnul několika raněným.

„Ty starý, dobrý generálové vědí, jak se odtud dostat,“ zašklebil se Porta ironicky. Plácl se do bicepsu a zvedl přitom pěst. Mezinárodní znamení pro „vyliž si!“

Skupina důstojníků-lékařů v tlustých kožešinových pláštích a s kufříky v rukou vybíhá ve spěchu z dlou-hých budov. Naskakují do sanitek s emblémem červené-ho kříže, které čekají s běžícími motory.

„A co zranění?“ ptá se jeden z desátníků-sanitářů ne-jistě a přitom rozpačitě salutuje.

„Můžete tu s nimi zůstat, jestli chcete,“ odvětil mu je-den šedivý důstojník-medik s cynickým úšklebkem a naskočil do kúbelu červeného kříže.

Řady vojáků, ženoucí se kolem nás, jako by jim byl v patách sám d'ábel, začaly řídnout.

Tři chlápci od vojenské policie s odznaky lovců lidí na prsou u nás zastavili své těžké motocykly BMW.

Ku-lomet každé sajdkáry mířil, jakoby náhodou, přímo na nás. Štábní rotmistr s obličejem připomínajícím výraz šíleného německého ovčáka do nás zabodl zpod okraje ocelové helmy své chladné kritické oči.

„Co se tady, vy promáčený pytle, kurva válíte?“ vyš-těkl a vycenil vztekle své zuby zežloutlé od tabáku.

„Vyskočte na nohy, vy líný prasata, nebo se budete hou-pat!“ Namířil samopal na nejbližšího muže, ležícího na lehátku z větví. „Vstaň!“ zasyčel. „Nebo ti vystřelím mozek z hlavy!“

„Zakruťte tomu zasranýmu fizlovi krkem,“ zaječel ja-kýsi starší svobodník v krvi potřísněné uniformě.

Ozvaly se dva výstřely. Hlasité a zlostné.

Onen dobře živený polda uskočil dozadu a švihl svým samopalem vyzývavě do půlkruhu.

Další série výstřelů mu pod nohama vyhodila do vzduchu zledovatělého sněhu.

„Jste se snad zbláznili?“ protestoval ochraptěle, když se schovával za motorku. „Na nás přece nemůže-te střílet!“

„Tak tomu kurva nevěř,“ zařval Drobeček a popadl sa-mopal.

„Zabte je! Zamordujte ty kurvy!“ ozval se mohutný chór raněných.

Na motocykl se snesla salva ze všemožných druhů ručních zbraní. Vybuchla ve změti plamenů. Hořící štábní rotmistr se válel ve sněhu. Nakonec vypadal jako koule ohořelého papíru.

„Zní to jako nějaká tlustá prasnice škvařící se na rož-ni,“ šklebil se Porta spokojeně.

Druzí dva poldové se pokusili o útěk. Letělo za nimi pět nebo šest granátů, které dutě explodovaly.

Zbytky je-jich těl dopadly do závěje, kde již ležela spousta zmrz-lých mrtvol.

Jako dárek z nebe u nás zastavil konvoj těžkých ná-klad'áků. Klející zásobovači vyskákali ze sajten náklad'á-ků a začali nás do nich s odporem tahat.

„Berte jenom živý,“ poroučel jim nějaký setník. Neu-stále své zásobovače popoháněl. „Dělejte! Dělejte! Mu-síme vypadnout!“ vykřikoval a švihal se netrpělivě bičí-kem do svých vysokých kožešinových bot.

„Kurva, já ti ty tvý hemoroidy nakopu až do krku až tě potkám příště,“ sliboval Drobeček jednomu ze

záso-bovačů, který ho cestou k nákladňáku dvakrát upustil.

„Jestli nezavřeš hubu,“ odpověděl mu ten zásobovač, který byl stejně obrovský jako Drobeček, „tak tě tady nechám ležet, aby ti uštelili hlavu. Ivan se postará vo každýho, kdo není ruskej. S tím počítej!“

„Musíme s sebou taky brát tohohle untermensch?“ ptal se desátník a ukazoval na Alberta, ležícího na sněhu a skřípajícího zubama.

„No tak teď už mě nepřekvapí vůbec nic,“ vykřikl ně-jaký rotmistr překvapeně. „Kanibal v německý unifor-mě! Seš tady na zapřenou, nebo vo tobě Führer ví?“

„Zavři prdel, chlape. Nejses vůbec vtipnej,“ vysmíval se mu Albert s opovržením. „Já bych desetkrát radši byl sám sebou, než nějakým smradlavým bílým německým buřtožroutem, jako seš ty!“

„Dej si bacha na jazyk, ty úchylnej zulu! Nebo tě za-ženem zpátky do lesa k ostatním vopicím!“ varoval ho ten rotmistr s hrozivým výrazem ve tváři.

„Tak berem ho?“ opakoval desátník netrpělivě, a vy-padal přitom, že by nejradši Alberta nakopl do prdele.

„Radši jo,“ řekl rotmistr. „Kdyby tady Ivan něco takovýho našel, tak by to proti nám použil jako pro-pagandu, a vykřikoval, že jsem povolali i vopice ze zoologický. Dej ho ale někam na kraj, abysme ho mohli shodit do první hromady hnoje, kterou cestou potkáme.“

„A je to!“ zařval setník, „padáme. Už nemáme čas. Zbytek nechte ležet! Vo ty už se postaraj Rusáci!“ Zranění, kteří zůstali ještě ležet na zemi, začali hlasitě protestovat. Ti, co toho byli schopni, se postavili a šou-rali se k nákladňákům.

„Pohyb! Pohyb!“ řval setník a naskočil do prvního nákladňáku.

Spousta raněných se pověsila na nákladňáky a nechala se jimi vláčet. Díky strachu z Rusů v sobě našli poslední zoufalé zbytky energie.

Některé z nich se nám podařilo vytáhnout do nákla-dňáků, většina ale popadala a skončila pod koly dalších aut. Řidiči nemají nejmenší šanci se jim na zledovatělé silnici vyhnout.

„Tady je nejlíp vidět, jakou cenu má život obyčejného vojáka,“ řekl Dědek hořce.

„Ne větší, než hovno, který instalatér prostrčí zacpa-ným odpadem,“ zavrčel Porta a zapálil si cigaretu.

„Hovno na hromadě vojenského hnoje,“ dosvědčil Legionář. „C'est la guerre!“

„Podívejte na támhletoho tlustýho chlápka,“ přerušil je Dědek, ukazující lulkou své dýmky na umírajícího vojína z horské jednotky. „Doma má ženu drhnoucí pod-lahu a plnej koš usmrkanejch dětí. A tyhle děti skončí na hromadě hnoje stejně jako jejich táta. Nechápu, jak je možný, že dokážem tyhle věci pořádně snášet!“

„My si nic lepšího, chlapi, nezasloužíme,“ filozofoval Albert. „Často jsem přemejšlel vo tom, co tady vlastně v tý armádě děláme. Proč se na to nevykašlem a nepře-necháme to těm, co to vymysleli.

Důstojníkům a těm tlustejm civilistům doma. Těm, který nás potřebujou k ochraně jejich bohatství, aby se mohli v pohodě válet v těch svejch měkoučkejch křeslech!“

„Zavři už tu svou černou hubu,“ zařval Heide, třesou-cí se vztekem. „Ty mluviš jako nějakej zasranej komu-nista!“

Z lesa přilétl déšť kulek, který ut'al veškerou další dis-kuzi. Jeden z nákladňáků se zřítíl ze srázu dolů. Ranění létají uvnitř jako hadry na holi. Na dně srázu nákladňák vybuchl a zmizel v bouři žlutých a rudých plamenů.

„Jed'te dál! Jed'te dál!“ ječel setník hystericky, mávaje svým samopalem. „Nezastavujte!“

Další nákladňák se překulil přes okraj srázu a vybuchl v plamenech. Shořel i se svým nákladem nemocných a raněných.

„Kurva tady to smrdí,“ sakroval Barcelona. „To je horší než nějakej čínskej hajzl po orgii jarních rolek.“

„To je z těch pěti blbounů v rohu, co na nás tady serou ty svoje zasraný tyfový bacily,“ zařval Drobeček rudý v obličeji. Zuřivě nakopl jednoho ze sténajících marodů v rohu.

„Vyhod'te je ven,“ radil jeden desátník od dělostřelec-tva. „Ať si ten svůj tyfus serou na ty zkurvený sousedy!“

„Ty ses zbláznil, to nemůžem,“ protestoval Porta. „Obvinili by nás z toho, že jsme začali biologickou vál-ku, a tak špatně na tom přece jenom ještě nejsme.“

„Věříte tady někdo na tu novou zázračnou zbraň?“ ptal se jeden svobodník s vychytralým krysím

výrazem ve tváři.

„Ted', když vidím tebe, tak už docela jo,“ odpověděl Porta a lámal se v pase smíchem.

Burácíme dál celou noc. Děsivou rychlostí jsme pro-svištěli vesnicí, v níž se na telegrafních sloupech houpala spousta oběšenců.

„Partyzáni,“ zamumlal Heide, obličej zkřivený nená-vistí.

„Myslíš?“ zasmál se Porta. „Spíš nějakéj zkurvenej zabiják, kterej konečně dostal příležitost ukázat svou sí-lu. Partyzáni nevylejzaj a nežebraj vo to, aby je oběsili. Jsou jako hadi. Rychlej výpad a pak se jako blesk stáh-nou.“

Náš náklad'ák vjel do nějaké díry a okamžitě v ní uvízl. V temnotě zavyl nějaký tankový motor. Pásy tanku hro-zivě řinčí.

Zachvátila nás panika. Ti, kteří to dokážou, vyskákali z náklad'áků a naskákali za závěje.

Do kopce se s obtížemi hrabal nějaký kübel VW a pak s obrovským rachotem narazil do zdi jednoho z domů. Čtyři vojáci z něho viseli jako ochablé loutky. Auto začalo hořet, vyskočily na něm malé mihotající se plamínky.

Z lesa vyrazily tři šedobílé tanky T-34. Stromy se lá-mou jako sirky. Náhle se ozval ohlušující třesk následo-vaný táhlým burácením, jakoby se nákladní vlak řítíl přes ocelový most. První z T-34 se roztočil na ledu s urvanou věží, jako nějaký nakopnutý kýbl. Ozvala se další strašli-vá exploze. Vypálilo jedno z tankových děl. Objevil se oranžový záblesk a ozvala hromová rána. Terén ozářila žhnoucí ohnivá koule. Druhý T-34 se náhle zarazil a zmizel v plamenech. Je-ho velitel v černé kožené kombinéze se z něho snaží na poslední chvíli uniknout. Levá noha, která se mu utrhla v koleně, zavířila vzduchem těsně nad ohnivými jazyky.

Na vrcholku jednoho z kopců se objevil Panther. Jeho dlouhé dělo se smýklo směrem k poslednímu T-34. Z hlavně vypálil dlouhý záblesk ohně a naše uši roze-zněly dvě obrovské exploze. T-34 vystřelil ve stejném okamžiku jako Panther. Z obou tanků vyrazily plameny a černý kouř.

Z věže Pantera vyskočili dva členové jeho posádky.

Válejí se ve sněhu, kašlou a snaží se popadnout dech.

Tři z posádky T-34 jsou vymrštěni do vzduchu, při le-tu vzduchem planou jako pochodně. Tak vypadá typická smrt tankistů.

„Držte hlavy pěkně dole, chlapci,“ varoval je Dědek.

„Každou chvíli musí vybuchnout.“

Kolem hořících tanků pobíhá několik postav, přízrač-ně ozářených tím ohnivým peklem.

„Ivan,“ řekl Drobeček a ukazoval dopředu. „Musí je tam hnát nějakéj vymaštěnej komisař.“

„Asi už jsou unavený životem,“ zašklebil se Porta hořce. „Až ta munice vybuchne, tak to bude rána a vlna, co by vyhodila jednohýho mnicha tak vysoko do vzduchu, že by se mohl vysrat do ksichtu samotnému d'áblu!“

V příštím okamžiku hořící tanky explodovaly. Obrov-ská tlaková vlna vyrvala stromy i s kořeny a vrhla je ja-ko oštěpy do vzduchu. Ze zvědavých Rusů nezbylo vů-bez nic.

„Zmizeli jako pára nad hmcem,“ vykřikl Gregor a rozhodil ruce, „prostě zmizeli!“

„Vodpálilo je to na druhou stranu Kolymy, ted' asi probíraj s nějakějma losama, jak se tam dostali,“ pozna-menal Porta a natáhl se pohodlně ve sněhu. „Bud'te tak hodní a vzbud'te mě, prosím, před smrtí!“

„Sakra, chlape, copak ty nemáš vůbec žádný nervy?“ vztekal se Barcelona. „Nemůžeš tady přece jen tak usnout a čekat, až přijde soused a ustřelí ti palici!“

„A co mám teda podle tebe dělat jinýho?“ zeptal se Porta dotčeně a nadzvedl si okraj své ocelové přílby. „Si nemyslím, že Ivanovi chlapci jsou ted' zvědaví na nějaký družný řeči. Můžeš se spolehnout, že dostali pořádnou injekci propagandistickéjch sraček Ilji Ehrenburga. Zab-te Germanski, vyrvěte je mámám z děloh a rozdr'te leb-ky kapitalistickéjch západním krysám!“

Vedle nás s řinčením zastavil P-3 s dlouhým 75 mili-metrovým dělem namířeným do nebe.

„Potřebujete pomoc?“ ptal se jeho velitel, vykláněje se z věže.

„Jasně, brácho. Moc by bodlo, kdybys měl s sebou pár tisíc náhradních dílů. Teda, jde nám vo lidský ná-hradní díly!“ ozval z jedné hluboké jámy Drobečkův hlas. „Chybí nám v podstatě všechno, vod prdeli až po lokty!“

Velitel, byl to nadrotmistr, seskočil z tanku spolu se svým nabíječem.

„Pomožte nám s drátama,“ zařval.

„To nezvládnem,“ odpověděl Porta. „Všichni jsme zranění, bez pomoci se ani neuserem!“

„Na to jsem zapomněl,“ řekl velitel tanku a horečně tahal za zmrzlá vlečná lana. „Pospícháme. Ivan je nám v patách.“

Několik z nás se proklínající svoje rány postavilo na nohy, aby pomohlo se stávkujícím tažným zařízením. Nakonec se nám ho podaří upevnit a P-3 začíná táhnout.

„Pěkně pomalu s tím,“ napomínal nás velitel. „Nepotřebujem, aby to prasklo. V těchhle teplotách je ocel křehká jako sklo!“

Nákladák se začal pomalu pohybovat. Na chvíli to vy-padá, že by se mohl svalit na bok. Kabina balancuje na okraji jámy s koly ve vzduchu. S třeskotem a děsivým skřípotem per dopadl na přední kola a nějakým zázrakem zůstal na silnici. Vlečné lano prasklo, švihlo vzduchem a utalo obličej jednomu z pěšáků, který se nestačil sehnout.

Na vrcholku kopce se objevil záblesk a lesem zaburá-cely ozvěny dobře známého zvuku tankového výstřelu.

P-3 začal okamžitě hořet. Nad stromy se vznášel čer-ný dusivý kouř. Posádka s hořícími uniformami skákala z otevřených poklopů. S jekotem se válela ve sněhu a je-jich těla pomalu černala v prudkých plamenech. Nedá se nic nedělat. Není jim pomoci. Všichni jsou nasáklí naf-tou ze dvou obrovitých nádrží, které jsou u P-3 velice špatně chráněné.

Náš nákladák se žene strašlivou rychlostí po zmrzlé silnici. Svezl se na stranu z příkrého kopce a rozdrtil nějaký obojživelník se dvěma střelci SS. V jedné zatáč-ce jsme udělali trojitě hodiny. Cestou jsme roztržili tři telegrafní sloupy. Přes zadní sajtnu vylétli již čtyři mu-ži, ale my jedeme dál. Řidič se bojí zastavit. Zřejmě by se mu nepodařilo auto znovu nastartovat. Musíme po-řád jet.

Pozdě v noci jsme dorazili k ošetřovně, která vypada-la, že se bude stahovat. Vedle ní stála dlouhá řada sani-tek s nastartovanými motory. Sanitky byly plné raně-ných a také krabic a kufrů.

Po nekonečně dlouhém čekání se objevil nervózní asi-stent lékaře. Zběžně prohlédl ty z nás, kteří k němu byli nejbližší. Rychle nám došlo, že existují pouze dva druhy pacientů. Ti, kteří mohou být převezeni, a ti, kteří být převezeni nemohou. Asistent zkoumá jenom obvazy. Příliš mnoho krve a hnisu a nemáš šanci. Zmizel tak rychle, jako se objevil.

Burácení bitvy se neustále blížilo.

Jeden plukovník, ovinutý takovým množstvím obva-zů, že připomínal nějakou egyptskou mumii, se dožadu-je rozhovoru s lékařem.

„To je rozkaz,“ ječí ochraptěle, když si uvědomí, že si ho nikdo nevšímá.

„Jistě, pane,“ odpovídá jeden ze sanitářů lhostejně. „Proč sem nepřijde doktor?“ opakuje plukovník. „To nevím, pane,“ odpovídá sanitář a spěchá k další-mu muži.

Když kolem probíhá nějaký zdravotník s hodností rot-mistra, opakuje plukovník tvrdošíjně svoji žádost.

„Štábní lékař tu bude za chvíli,“ slibuje rotmistr a vykrucuje se z plukovníkova sevření.

Štábní lékař ale nepřichází. Místo toho přicházejí sa-nitáři a mlčky odvádějí plukovníka z prodlužující se řa-dy pacientů.

„Vy prasata líný,“ zařval Drobeček za jedním ze sani-tářů vztekle. „Takhle se k nám kurva chováte, když jsme prolili krev za Führera a Vlast! My jsme Němci! Lidský bytosti!“

Sanitář se zastavil a podíval se na něj s bohorovným úšklebkem.

„Říkal s lidský bytosti? S těma dvěma kusama skotský mlhy, co máš na rukách, máš cenu asi tak jako vřed na losí prdeli. Plukovníkův domácí pes je na žebříčku vejš, než takovej smradlavej kuli, jako seš ty! Kdybysme tady měli plukovníkova psíka, operovali bysme nejdřív jeho, a až potom bysme se dostali k takovejmu sračkám, jako seš ty!“

„My jsme fakt prdelí armády, chlapi!“ vzdychl Al-bert. Apaticky si zvedl límec svého zimníku kolem uší.

„Až budeme po válce účtovat, tak se nejdřív vyrovná-me s váma, vy lékařský kurvy,“ sliboval Porta a hrozil pěstí sanitáři, který odcházel se srdečným smíchem.

Během noci se postupně dostáváme dovnitř. Přes nos nás praštil strašlivý zápach gangrény. Po dlouhých chod-bách hvízdá ledový vítr, ženoucí před sebou velká mrač-na prašného sněhu.

Onen zraněný plukovník, který se stále dovolával doktora, je uvnitř s námi. Neustále si stěžuje na otevřená okna. Tady ale žádná okna nejsou. Ta jsou už dávno vy-bitá. Pokouší se vstát. Vyhrožuje sanitářům. S hekáním klesl zpátky na své krví potřísněné lehátko.

Očima sleduje spousty nosítek, která jsou nošena ko-lem něho a vracejí se prázdná. Avšak až v okamžiku, kdy se na konec dlouhé chodby dostala jeho vlastní no-sítka, tak pochopil, co to znamená. Žádný konec tam to-tiž není. Zeď zmizela, a hluboko dole je vidět zamrzlá řeka. Tam také končí obsah těch nosítek. Snadný způ-sob, jak se zbavit mrtvých. Místo a nosítka – to všechno je potřeba pro ty, co jsou ještě živí. Pro ty, kteří jsou na tom tak dobře, aby mohli být odtud odvezeni. Nějaký chudák občas není ještě úplně mrtvý a začíná ječet, když mu dojde, co se s ním děje. Jeho protesty mu ale nepomůžou. Spolu s ostatními se řítí do zamrzlé řeky. Když se mu podaří přežít pád dolů, poradí si s ním za chvíli mráz.

„Odneste mě odtud,“ zařval plukovník divoce. „Vyža-duji rozhovor s lékařem! Já jsem plukovník a velitel ro-ty!“ Nikdo se nenamáhá s odpovědí.

Sklání se nad ním nějaký vyčerpaný důstojník-medik. „Za chvíli se vám budeme věnovat, pane,“ sliboval mu unaveně. „Pojedete s dalším transportem.“ Otočil se k nějakému poddůstojníkovi-zdravotníkovi.

„Beznaděj-ný případ,“ zašeptal.

Plukovník ho ale zaslechl a začal ječet a hulákat. Za normálních okolností by se sem ihned seběhl veškerý personál doktorů a sester. V těchto obrovských jatkách, kde se každou minutou rozšiřuje panika, však plukovní-ka prostě nechají vyřvat a padnout vyčerpáním. V zuří-vém vzteku popadl bajonet a vrazil si ho do krku. Vy-tryskl gejzír krve.

Po chvíli ho prohlížel jeden ze sanitářů.

„Je po něm,“ utrousil bez zájmu. „A máme další no-sítka!“ Zkušeným pohybem shodil plukovníka do řeky k ostatním.

Nosítka dostal poručík s rozdrcenýma nohama.

Jsme postrkováni vpřed, až jsme se najednou ocitli uprostřed velkého operačního divadelního sálu, ve kte-rém se pářila krev a vnitřnosti.

„Ted' támhleten,“ usoudil rotmistr-zdravotník a ukázal na nosítka s krví potřísněným ženistou.

„Nemyslíš, že umře?“ zeptal se ho jeden ze sanitář v dlouhé gumové zástěře.

„Jak to mám k sakru vědět? Si myslíš, že sem nějaký jasnovidec, nebo co?“ vyletěl na něho rotmistr.

„Mně už ted' připadá jako nějaká dobře zachovalá mrtvola,“ doplnil sanitář.

„No to je skvělá diagnóza,“ zasyčel přepracovaný asi-stující lékař a nadzvedl ženistovo oční víčko. Z nosu si vyklepl tlustou veš a rozdrtil ji podpatkem.

„Moje noha! Kuuurva! Moje noha!“ skučel ženista, když ho pokládali na operační stůl a kurtovali. „Já už to nevydržím. Pálí to. Pálí to jako čert!“

„Dvojítej morfin,“ řekl chirurg a začal odřezávat, co zůstalo z ob vazů. Obnažena je velká hluboká rána přímo pod kolenem, z níž trčí roztržštěná kost. Noha je nateklá a skoro černá. Gangréna se už rozšířila až k chodidlům. Prsty na nohou připomínají malé nafouklé balonky.

„Ta noha musí jít pryč,“ řekl hlavní chirurg hrubě.

„Anestetika!“ poručil.

„Žádná nemáme,“ odpověděl asistent lakonicky.

„Morfin,“ vyštěkl hlavní chirurg. Natáhl se pro nástroj, který držel sanitář operačního sálu připraven v rukou.

Vzduch naplnil odporný nasládlý puch.

Jeden ze zdravotníků rychle vyčistil ránu a chirurg ro-zřízl kůži. Operace probíhá rychle. Všichni pracují mlč-ky. Mluví pouze hlavní chirurg. Neustále. Instrumentář mu podává různé nástroje. Dělá to co nejefektivněji, jak ho to učili. Skalpel se zařezává hlouběji a hlouběji do odumřelé tkáně.

Ženista začal křičet.

„Vraďte mu něco do pusy,“ nařizoval chirurg vztek-le. Dostal se už ke kosti. Svěrka, s níž byla zaškrcena hlavní artérie, odskočila, a do obličeje mu vy tryskla krev. „Pilu,“ vyštěkl a natáhl netrpělivě ruku. Pila se s odporným skřípavým zvukem zakousla do kosti.

Anesteziolog rezignovaně pokrčil rameny. Hlavní chi-rurg spěchal. Pila hvízdala po stehenní kosti.

Amputova-ná noha dopadla s žuchnutím na podlahu.

„Další!“ řekl.

Na stůl je položen plukovník, kterému to rozervalo břicho.

„Transport je připraven,“ vykřikl nějaký rotmistr. Je-ho hlas se ozýval dlouhou, větrnou chodbou.

Když do sanitky nastrkali Alberta, jako posledního z naší party, tak si stáhl límec zimníku z obličeje a zavr-čel na sanitáře. Ten sebou při pohledu na jeho ebenově zbarvený obličej ohromeně škusnul.

„No to snad ne!“ vykřikl užasle. „Německo má pořád ještě koloniální armády?“

„Ne, chlape!“ zakřenil se Albert. „Já být Američan, šéfe! Vnuk být starýho strýčka Toma, já být, chlape! Tak to být, sire!“

Sanitka se řítí strašlivou rychlostí a my uvnitř poska-kujeme, až se nám zdá, že jsme si dolámali všechny kos-ti v těle. Reptáme a vztekáme se, ale řidiči je to úplně jedno. Nezajímá ho nic jiného, než se co nejrychleji do-stat co nejdále od fronty.

„Jestli se vám nelíbí, jak rychle jedu, tak si vyskočte a běžte pěšky,“ zaječel a zabouchl okénko, kterým jsme na něj viděli.

„Já tomu hajzlovi urvu koule, to si pište,“ vykřikoval Drobeček vztekale a snažil se postavit na nohy. Nakonec to ale musel vzdát. Mezi nosítky není téměř žádné místo.

Po několika hodinách riskantní jízdy se sanitka zastavi-la. Zaslechli jsme kanystry narážející jeden o druhý. Pak se s rachotem otevřela zadní dveře sanitky a v nich stanul rotmistr-zdravotník s výrazem připomínajícím přežrané prase. Podíval se na nás svýma chladnýma, modrýma ně-meckýma očima a řekl:

„Kdo je mrtvej, ať se přihlásí! Táhle už jich čeká spousta!“

„Pojď sem a podívej se sám,“ vybízel ho Porta drsně a krákvavě se přitom chechtal. „Hned uvidíš, kolik života v nás ještě zbylo!“

„Na vás se podívám později, svobodníku,“ slíbil mu rotmistr a udeřil hlučně pěstí do dveří.

„Tak pohyb pohyb,“ vykřikl nějaký vojín s obavami v hlase. „Máme Ivanovy tanky hned za prdelí!“

Zatímco se z noční temnoty a chladu probouzí další studený truchlivý den, vjíždíme na rozviklaný most za-věšený na zrezivělých houpajících se kabelech. Vypadá, jako by se měl každým okamžikem zřítit.

Každá jeho součást skřípe, vrže a nařiká. Za normálních okolností by se ho žádný normální člověk nepokoušel přejít, teď se ale přes něj v panice valí spousta lidí.

V patách nám jsou ruské tanky podporované mechanizovanými pěchotními sbory, které pro nás znamenají mnohem větší hrozbu, než nějaký rozviklaný most.

Skupina ženistů pod vedením nějakého poručíka se chystá most vyhodit do povětří. Netrpělivě pobíhají ko-lem řad stovek vojáků, strkají do nich a postrkují je smě-rem k řece jako nějaký neukázněný dav.

Šílenou rychlostí se přihnala kolona tanků, před níž vojáci na poslední chvíli uskakují do škarp.

„Stůjte! Stůjte!“ křičel a mával na ně ten poručík od ženistů. „Chcete se zabít? Tenhle most ty tanky neune-se! Budete muset jet někudy jinudy!“

Z věže vedoucího tanku na něj zíral jakýsi major, kte-rý vypadal velice neústupně.

„Buďte tak hodný, poručíku, a zavřete tu hubu! Já s mými tanky pojedu přes tenhle most, ať už se vám to líbí, nebo ne! A uhněte mi z cesty, nebo z vás bude placka!“

Poručík ustoupil stranou, zakroutil hlavou a rezigno-vaně si sedl na prázdný barel od nafty. Co má jako poru-čík dělat, když stojí proti šílenému majorovi?

„Jeden po druhém,“ zařval major a mávl na své tanky. „Rozjed'te se a vemte to hodně rychle! A Bůh pomáhej kreténovi, kterej ten most rozseká dřív, než bude celá kolona na druhý straně!“

„Pane majore, předávám vám odpovědnost za tento most,“ protestoval poručík zlostně.

„Jestli vám to udělá radost,“ vyštěkl major lhostejně.

Most vydává strašlivé skřípavé a vrzavé zvuky. Houpe se jako hamaka, když se přes něj valí první tank. Kabely zpívají jako přetažené houslové struny. Jakmile se první tank dostal na druhou stranu, vyrazil druhý.

„Zatracený pitomí idioti,“ vztekal se poručík od že-nistů. Zatajil dech, když praskl jeden z prostředních ka-belů a ozvala se rána, jako když praskne bičem. Vzdu-chem zahvívaly ukroucené kusy kabelu. Na most právě najížděl předposlední tank. Došlo k tomu, co poručík předpokládal a čeho se obával. Řidič je nervózní a jeho těžký tank narazil do podpěr uprostřed mostu, které se zlomily jako sirky. Celý most

se zřítíl v dešti ocelových nosníků a lan. Tank se s přemetem zřítíl. Během pádu narazil na skálu vyčnívající z jedné strany rokle, na oka-mžik se na ní zastavil, a pak pokračoval v pádu dolů. Nakonec prorazil led a zmizel v řece. Rychleji, než bych to dokázal napsat, se nad místem dopadu tanku silně le-dové kry zase zavřely.

„Bože, stůj při nás,“ zaúpěl poručík. „Já jsem jim ří-ka-l, co se stane. Já jsem jim to říkal, ale copak mě po-slechnou? Idioti nikdy neposlechnou!“

„Vypadá to jako brány pekelný, co se tam dole oteví-ra-j a zase zavíraj,“ vykřikl Porta vystrašeně, když zíral dolů na tříštící se ledové kry.

Šedivý den je náhle ozářen oslepujícím zábleskem světla. Jedna ze sanitek vylétla do vzduchu a koulela se po pozůstatcích mostu houpajících se a mlátících sebou ve větru. V zápětí vybuchne v záplavě plamenů, dopad-ne do řeky a je pohlcena rozbouřenou řekou plnou ledo-vých ker klouzajících jedna po druhé.

„Tanky! Tanky!“ ozývají se výkřiky. Bílé světelné prsty tápají temnotou a hledají další oběť.

Dutě zaburácejí pancéřové pěsti. Ozývá se řinčení tr-haných ocelových plátů. Z prvního T-34 vyrazil s hro-movým burácením sloup plamene.

„Moje noha! Moje noha!“ sténá Heide, plazící se sně-hem do úkrytu.

Popadl jsem ho za rameno a táhl za sebou. Vlezli jsme pod nákladák ležící na boku na hromadě zmrzlých mrtvol.

Další T-34 s řevem proletěl nějakým domem, který se za ním zřítíl. Na předku tanku se houpají dva těžké ref-lektory. Na jeho dvojité anténě se jako vlajka třepotá modré prostěradlo. V pásech se mu otáčejí trosky rozdr-ceného dětského kočárku. Ze všech stran je slyšet zná-mý kvílivý zvuk Ottových motorů.

Ženou se s řinčením po zasněžených svazích. Přes dvojkolejnou trať Kyjev – Moskva. Nad nízkými domy se zdvi-hají oblaka zvířeného sněhu, které se na ulicích proměňují ve vysoké závěje. Ulice jsou pro tanky příliš úzké. Domy padají k zemi v mračnech cihel a omítky.

Přihnal se hejno kozáků s tasenými šavlemi. Zuřivě sekají do prchajících vojáků.

„Urrááá Stalin! Urrááá Stalin!“ Vítězný pokřik zní v hrdlech krvežíznivých sibiřských pěšáků, kteří se ženou vpřed s rachotícími samopaly. Dohnání k šílenství sekají, bodají a mlátí do všeho, co není ruské.

„Zabte je ještě v dělohách jejich matek! Utopte je v jejich vlastní krvi!“ V uších jim neustále zní nenávistný řev liji Ehrenburga.

Pomalu ustupujeme, přičemž po celý čas zoufale boju-jeme z bezprostřední blízkosti, až ke zpola vyhořelé vesni-ci a opevňujeme se v jejích ruinách. Zapomínáme na bo-lest našich zranění a myslíme jenom na to, abychom zůstali naživu. Bojujeme jako šílení. Naše bajonety se boří do vnitřností nepřátel. Pěchotní lopatky rozsekávají lebky.

Uprostřed této válečné vřavy se na návsi před nějakou jezdeckou sochou shromáždila skupinka civilistů. Něja-ká komisařka s odznaky majora jim dávala hrdelním hlasem rozkazy. Mluví tak rychle, až se její slova slévají v jeden nesrozumitelný řev. Civilisté, kteří se zdají být ochromeni strachem, se choulí jeden ke druhému. Ko-misařka udělala několik kroků vzad. Z jejího kalašniko-va zahřměla smrt. Civilisté popadali na zmítající se ječí-ci hromadu, přímo pod kopyta jezdecké sochy.

„Kurva!“ vykřikl Porta. „Copak těm zkurvenejm sou-sedům nestačí, že tady rozsekaj na maděru nás?“ Komisařka se kdákově zasmála a vztekle nakopla jed-nu z mrtvol.

„Co mohli sakra provést?“ ptal se Gregor.

„Rien!“ odpověděl Leginář. „C'est la guerre! Ta ženská se zlatejma hvězdičkama jenom rozšiřuje svoji sbírku mrtvol, dřív než skončí válka.“

Přes náves běží tři vyděšené německé zdravotní sest-ry. V patách se jim žene skupina křenicích se sibiřských kozáků.

„Támhle se někomu zachtělo pěkný kožešiny kolem svýho ubohýho péra,“ zavrčel Drobeček. Vrazil si paž-bu samopalu do ramene a vyslal na Sibiřany několik krátkých dávek. Odskočili dozadu, jakoby dostali ránu palicí.

„Čuráci,“ zašklebil se a zacvakl do svého samopalu nový zásobník.

S divokým výkřikem popadl nějaký obrovský Rus dvě nejbližší sestřičky, jako nějaká kuřata a srazil jim

s du-tým žuchnutím hlavy. Ovinul kolem nich paži a v brutál-ním medvědí-m objetí si je přitiskl k sobě. Volnou rukou vytáhl ze žlutého koženého pouzdra nagan a přitiskl je-ho hlaveň jedné z dívek ke krku. V rychlém sledu se ozvaly tři výstřely.

„Tak tomu říkám perfektní likvidace,“ vykřikl Porta užasle. „Ty kulky prošly jednou a vletěly do druhé. Ale co se stalo s tou třetí?“

„Zabili ji támhle za tím stromem,“ odpověděl Drobeček a ukazoval tím směrem.

Ten mohutný Rus se rozhlédl a s drsným smíchem na-kopl obě ležící těla.

„Už žil dost dlouho,“ řekl Porta a pozvedl jeho kara-binu s velkou ráží.

„Nacpi mu koule do krku,“ radil mu Drobeček po-mstychtivě.

Porta pečlivě zamířil. Ozvalo se suché prásknutí kara-biny. Rus dostal zásah. Speciální kulka mu rozervala ce-lý hrudník. Je zapouzdřená v tvrzené oceli a dokáže pro-razit pancéřovou desku.

„Pozdravuj v pekle, tovariš,“ řekl Porta a sklonil karabinu.

„Ta kurva komisařka je moje,“ zahlaholil Drobeček.

Vyslal za ní spršku třaskavých střel, ale žádná ji netrefi-la. Podobna čarodějnicí ženoucí se na sabat zmizela v kouřících ruinách.

„Vypadneme odtud,“ řekl Dědek energicky.

Rusové našli nějaké skladiště a na chvilku nemyslí na nic jiného, než na loupení. Okolí připomíná blázinec, ve kterém všichni pacienti dostali náhle záchvat. Kolem lé-tají bedny a láhve. Dva Sibiřané sebrali pytel mouky a vrhli se na něj se svými bajonety. Za chvíli vypadají jako dvě šišky těsta.

Slivovice a vodka teče proudem. Nezdřžují se otevírá-ním lahví. Urazí prostě hrdlo, otevrou pusy a zakloní hlavu. Alkohol jim teče do chřtánu jako Niagara. O nás se nikdo nestará. Plazíme se podél začerněných zdí domů. Několik mil za vesnicí jsme vběhli do náruče skupi-ně ruských minometčků. Vzduchem zasvištěly granáty. Zarachotily automatic-ké zbraně. Rozprášit skupinu minometčků trvalo jenom několik minut.

V polorozpadlém kravíně se choulíme k zuhelnatělým zdechlinám dobytka. Porta našel uzenou šunku schova-nou pod trámem, nikdo na ni ale nemá chuť. Jenom Por-ta. Hltavě se na ni vrhl, jako ostatně vždycky.

Drobeček leží v kaluži krve a nešťastně sténá. Při potyčce se skupinou minometčků mu odražená kulka roz-trhla bok.

„Dobrý bože na nebi,“ vykřikl Dědek ustaraně, když mu rozřízl kalhoty. „Budem potřebovat hromadu obva-zů, abysme to zavázali.“

Drobeček vztekle zavrčel, když Dědek nalil na ránu skoro půl litru alkoholu.

„Drž hubu!“ vyjel na něj Dědek. „Za dva dny bys shnil, kdybysme tu díru nevyčistili.“

„Nákladák,“ vykřikl Gregor poplašeně, vyskočil a běžel na silnici. Velký nákladák büssing škytl a za-stavil. Je plný těžce zraněných omotaných zkrvavený-mi obvazy.

„A je po všem,“ zařval řidič. „Motor je v hajzlu. Mu-síte se dostat zpátky, jak nejlíp umíte!“ Strčil si pod paž-dí samopal a zvedl límec svého zimníku.

„Přece nás tady nemůžete jen tak nechat,“ protestoval pobouřeně nějaký strážmistr; „Jako sanitář jste povinen nám pomoci.“

„Povinnost,“ ušklíbl se sanitář trpce. „Tu si může str-čit Führer do prdele!“ Na levou ruku si, dal ještě jednu pásku se znakem Červeného kříže. Slyšel, že někteří Ru-sové na Červený kříž nestřílejí.

„Lehněte si támhle do sněhu, budete to mít rychlejší,“ poradil jim a proběhl mělkým příkopem. Po chvíli je po-hlcen poletujícím sněhem.

„Jestli ho někdy dopadnu, tak mu urvu čuráka, narvu mu ho do huby a zaškrťm ho s ním!“ zaúpěl Drobeček.

„Takovýho hajzla už nikdy nechytíš,“ odpověděl mu Barcelona ponuře. „Taková tu válku přežijou!“

„Bože, jak mě se chce spát,“ po stěžoval si Gregor a zíval tak, že si málem vykloubil čelist. „Ani trochu mě nezajímá, co se bude dít, jenom kdybych si mohl chvíli dáchnout.“

Porta se natáhl na udusané hliněné podlaze, zavinul se pořádně do zimníku a položil hlavu na zdechlinu krávy. „Sakra, já bych spal tak do poloviny příštího roku!“

„Spánek je legrační, chlapi,“ zamumlal Albert unave-ně. „Vlastně je to jenom taková malá příjemná

smrt.“

„Neexistuje nic, po čem by chlap toužil víc než po spaní,“ řekl Gregor. „Ještě víc, než po jídle a šukání.“ „Když spím,“ řekl Albert zastřeným hlasem, „vždycky se mi zdá o jednom nádherném místě, kde jsou všichni mi-lí a nejdou po negrech, jako jsem já, a vždycky se ukáže, že jsem pořádně bohatý. Jednou se mi zdálo, že jsem stál před soudem a soudce mi dal pokutu sto říšských marek, ale pro takového bohatého chlapa, jako jsem byl já, to by-lo k smíchu. Tady máte, chlape, řekl jsem a podávám mu pětikilo. Drobný si nechte, vašnosto, a kupte si za ně něja-kou pěknou černou kundu, říkám mu! Pak jsem zvedl svůj nablýskaný hedvábný klobouk a odkráčel jsem!“

„Tys šel na nějakou trachtaci, žes měl na hlavě cylindr?“ ptal se ho Porta překvapeně.

„Ve snu vždycky nosím hedvábný cylindr a černou pláštěnku s bílou hedvábnou podšívkou,“ odpověděl Al-bert a blaženě se usmíval.

„Kdybys tohle udělal německému soudci, tak by tě nechal zašít nejmiň na sto let,“ poznamenal Drobeček, který mohl svoje slova podložit bohatými zkušenostmi.

Náš rozhovor přerušil hluboký řev motoru nějakého náklad'áku. Dychtivě jsme přelezli ke dveřím. Venku za-stavila těžká osmikolová puma, ze které vykoul nějaký arogantní poručík.

„Co po mě k čertu chcete?“ vykřikl podrážděně a utí-ral si z tváře sníh.

„Svezení,“ odpověděl Dědek slušně.

„Tak si vlezte dozadu,“ zavřel poručík neochotně, „docela pospícháme.“

„Většina z nás se nedokáže postavit na nohy,“ odpo-věděl Dědek.

„Do prdele práce,“ zaklel poručík vztekle. Poručil své posádce, aby nám pomohla, „Ale hod'te sebou, sakra, pohyb!“ křičel netrpělivě, „My nejsme žádnéj pitomej Červeněj kříž. Děláme cestu tankům.“

Jeho posádka pro nás měla asi tak stejně velké poro-zumění, jako její šéf. Naházeli nás na korbu vozu, na hromadu hned za věž, a nedbali na naše výkřiky bolesti.

„To jste, vy vlažný hovna, nemohli chcípnout vo chvíl-ku dřív?“ zvolal jeden starší svobodník. Jeho drsná tvář na nás civěla, zarámována tlustým kožešinovým límcem. „Jestli to do nás sousedi napálí, tak to bude vaše práce!“

„Jen počkej, až tě najdem někde ve stejným loji, ká-mo,“ hrozil mu Porta zlostně. „Hodíme tě na hromadu hnoje, někam kde jsou pěkný krysy.“

„Radši drž tu hubu zavřenou, hochu,“ varoval ho svo-bodník vztekle. „Mohli bysme tě tady úplnou náhodou zapomenout, až budeme odjíždět!“

„To jsou hovada, co?“ řekl Gregor zemdleně.

„To si vážně myslíš, vid'?“ zasmál se svobodník kyse-le. „Jen počkej, až nakopnu tuhle věc. Já jsem řidič a udělám všechno proto, abych tě z toho vyklepál!“

„Postarám se o to, aby se to dostalo do hlášení,“ vy-křikl Heide nahněvaně. „Slyšíte, svobodníku!“

„Tak takhle vy na nás,“ zakřenil se svobodník věro-lomně. Mrkl na drobného svobodníka s nosem jako sko-bou, ze kterého „velkoněmectví“ přímo vyzařovalo. „Popadni tady desátníka za ty jeho ploché nohy a dej bacha, aby se mu něco nestalo. To by byl vážně pech, kdyby nás nedal do hlášení!“

„Držte kurva huby,“ rozzuřil se poručík, Zdá se, že vyzařuje přímo vražedné množství energie. Je to jeden z těch nebezpečných lidí, kteří si to vždycky udělají po svém. Pořádně ho naštví a on vytáhne pistoli a nasype to do tebe.

„Tady desátník si na nás chce stěžovat,“ zašklebil se starší svobodník jízlivě.

„No tak ho tady nech,“ nařídil mu poručík stroze.

„Může si stěžovat Sibiřanům. Budou tady co nevidět!“

Ti dva muži Heideho upustili. Jeho hlava udeřila do jedné z těžkých pružin. Vykřikl a po tváři mu začala sté-kat krev z hluboké rány na krku.

„Je ten sráč mrtvej?“ zeptal se voják se zahnutým no-sem a oči mu radostně zazářily.

„Ne, ještě bohužel ne,“ odpověděl svobodník. „Dáme ale milýho desátníka tady na kraj, odkud by moh hezky rychle sletět.“

„Hotovo,“ zařval poručík. „Už nemáme čas! Ostatní budou muset jet s dalším vozem.“

„A ten bude ruskej,“ zasmál se svobodník hřmotně. Skočil do průlezu pro řidiče a zavřel za sebou poklop.

„Držte si klobouky a péra si vražte pod ocelový praž-ce,“ vykřikl chlap se zahnutým nosem a s kdákavým smíchem zmizel ve věži.

Poručík na nás vrhl podrážděný pohled a upravil si mikrofon.

„Panzer! Plnou rychlostí vpřed! Rychle!“ rozkázal.

Skočil do věže a zvonivě za sebou přibouchl poklop. Nedošli jsme daleko, než umrzl první z nás. Byl to jeden štíhlý mladý pěšák s amputovanou pravou rukou.

„Tady se jeden odebral do Valhaly,“ utrousil Drobeček. Vystrčil jeho tělo přes okraj, abysme tam my ostatní měli víc místa.

Pancéřovaná puma se žene z příkrého srázu. Jeden rot-mistr vyletěl na zmrzlou silnici. Hlava mu praskla jako vaječná skořápka, když narazila na ostrý kámen. Aniž by si toho kdokoliv z nás všiml, dva z těžce raněných se udusili výfukovými plyny. Měli tu smůlu, že se dostali dospodu hromady, přímo nad ventilační otvory motoru.

„Zastavte, zastavte vy šilenci!“ ječel Drobeček zoufa-le a mlátil samopalem do poklopu.

Ten ale zůstal zavřený. I když nás asi uvnitř slyšeli, vůbec na to nereagovali.

„Je to všivá banda vrahounů,“ zuřil Heide. Vrátilo se mu vědomí. Kolem rány na krku má uvázanou šálu.

„Bud' rád, že tě vzali s sebou,“ odvětil Dědek znave-ně. „Klidně tě tam mohli nechat, kvůli těm tvejm pito-mejm výhrůžkám, že si na ně budeš stěžovat. Celá tahle šestka je chladná a tvrdá jako ruská zima.“ Přerušila ho mohutná exploze. Kolem uší nám létají kusy ocele. Celý jeden roh věže uletěl a je teď vidět dovnitř.

„Zásah protitankovým,“ zasténal Gregor vyděšeně a choulil se ke zbytku věže.

Naše těžké pancéřové vozidlo se prudce otočilo a s burácením se přehnalo přes protitankové dělo umís-těné mezi mrazem spálenými keři. Dělo bylo rozdrceno.

Dva ruští protitankoví vojáci ve špinavém vatovaných zimních uniformách běželi jako o život přes zmrzlé po-le. Puma za nimi vyslala z čelního kulometu několik sví-tících střel.

První voják je sražen k zemi, jeho zkroucené tělo leží nehybně ve sněhu. Ten druhý je rozdrcen pod obrovský-mi koly pumy, která s trhnutím zastaví a plnou rychlostí začne couvat na kaprála, který se vzdává s rukama nad hlavou. Když mu došlo, že ho tohle pancéřové vozidlo chce přejet, tak se úplně pomátl na rozum a začal běhat dokolečka. Smrtící vozidlo si s ním začalo hrát na kočku a myš.

Pokaždé, když pancéřové vozidlo už toho ubohé-ho Rusa skoro má, tak řidič zastaví a protočí motor na neutrál.

„Co to má ksakru bejt?“ zařval Dědek nevěřicně. „Stopli jsme, chlapi, pojízdnej blázinec!“

Prchající Rus padl do sněhu. Zvedl obě ruce směrem k pumě v prosebném gestu. Zastaví se přímo před ním a tváří se, že se chystá ho každou chvíli přejet. Motor burácí na plné obrátky. Těžké osmikolové vozidlo vyrazí vpřed a rozdrtí Rusa, zůstane po něm jenom krvavý flek ve sněhu.

„Já je dám do hlášení, vem mě čert jestli to neudě-lám,“ vykřikl Dědek vztekle. „Zabíjet jeden druhého, to je tady normální, ale tohle... tohle už je kurva trochu moc!“

„Nemyslíš, že by pro tebe bylo nejlepší, kdyby ses dr-žel co nejdál od Torgau?“ zeptal se ho Porta se širokým úsměvem. „Můžeš se vsadit vo co chceš, že Železnej Gustav1) už zjistil, kdo mu vypil jeho koňak a naplnil tu flašku koňskejma chcankama!“

„Železnej Gustav už v Torgau není,“ řekl Dědek k na-šemu velkému překvapení. „On je teď nadstrážmistrem v Germersheimu!“

V jedné z prudkých zatáček ztratil řidič nad strojem kontrolu. Začala se kymáčet, přeletěla přes okraj silnice a řítila se z prudkého srázu. S rachotem prorazila silný led pokrývající řeku. Ihned nás postříkala mrazivě ledo-vá voda. V mžiku jsme uvězněni v ledu. Motor škytl a zastavil se.

„Tak teď už mě ta válka opravdu přestala bavit,“ vzte-kal se Porta, když se nám podařilo dostat se ze sevření ledových ker. „Chci jít domů, srát zase do porceláno-vejch splachovacích záchodů a těšit se ze všelijakejch moderních vymožeností. Ať si ty Rusáci tady serou na hrubejch, zmrzlejch trámech, pouštěj svý hovna do děr v zemi a vytíraj prdele hrstma šterku!“

„Domů,“ řekl Dědek pesimisticky. „My se domů ni-kdy nedostanem!“

S nadlidským úsilím jsme se dostrachali k silnici a přelezli nízkou kamennou ochrannou zídku, kterou prorazilo naše pancéřované vozidlo. Nabraly nás jedny motorové sáně. Jejich řidič, hubený svobodník s

protáh-lým koňským obličejem, jel sám s mrtvým, zmrzlým tě-lem nějakého plukovníka na zadním sedadle.

„Co kdybysme tady šéfička vyhodili ven. Bylo by ta-dy víc místa,“ navrhoval Porta. „Jemu by to myslím ne-vadilo. „

„To nejde“, odpověděla Koňská hlava. „On je moje propustka. Už jsem s ním projel nejmíň pěti sty stano-višti vojenský policie. Vždycky jim řeknu, že to je náš velitel štábu, a že mám rozkaz ho vodvít zpátky, aby se mu dostalo řádného německýho, křesťanskýho pohřbu a hrdinskejš poct! Vlajky, bubny, trumpety a všechny tyhle pitomosti! Však víte, co se dělá, když se dostane do Valhaly pořádněj hlavoun.“

„A kam s ním chceš jet?“ zeptal se Gregor, když se snažil vměstnat vedle zmrzlého těla.

„Do Kolína,“ odpověděla Koňská hlava a zařetala smíchem.

„Tys musel spolknout komisaře,“ řekl Porta. „Natáh-nou tě na špagát dávno před tím, než se dostaneš do Ko-lína. A toho tvýho starýho zmrzlýho velitele štábu pově-sí vedle tebe pro výstrahu ostatním.“

„Tak tomu nevěř,“ odpověděla Koňská hlava jistým hlasem. „Velitel štábu s rudejma vejložkama a lesklejma hvězdičkama otevírá všechny dveře. I když je dávno mrtvej. I hlídací psi před ním jihnou.“

„A byl to vopravdu váš velitel štábu?“ zeptal se Dě-dek a úkosem si prohlížel mrazem zčernalou plukovní-kovu tvář, která měla vyceněné zuby jako smrtka.

„Jasně že byl,“ odpověděla Koňská hlava. „Byli jsme zrovna venku a obhlíželi dělostřelecký pozice, když na nás sousedi hodili pár min, a vyrazili tady z toho starýho čuráka život. Velitel divize mě pověřil, abych se postaral o to, aby se jeho veliteli štábu dostalo křesťanského, ně-meckého pohřbu. No a toho se mu v týhle bezbožný ze-mi nedostane, že jo? Takže tady starouše vezu do Kolí-na, kde vím vo kousku křesťanský půdy, která byla posvěcena dnešním papežem Piem XII.“

„Když ho shodiš dolů,“ řekl Porta obdivně, „tak ti dám svoji čepici a navíc ještě ponožky!“

„To nepůjde,“ řekl Gregor mrzutě. „Prostě to nejde. Dřív nebo pozdějc se dostane na kontrolní stanoviště, kde se tajný začnou vyptávat, a budem mít kolem krku provaz, než bys řek švec. Sbohem, Kolíne!“

„A kurva!“ vykřikl Porta vyděšeně. Na silnici před ni-mi se objevilo kontrolní stanoviště vojenské policie s červenými světly a stopkami. Na kraji cesty je řada če-kajících vozidel, na polích je vidět spousty prchajících vojáků. Ze stromů visí mrtvolky. Policisté jsou po zuby ozbrojení. Jejich velitelem je hrozivě vypadající kapitán. V rukou drží odjištěný samopal a je zřejmé, že by se vů-bec nerozpakoval ho použít.

„Odkud jste a kam jedete?“ ptá se hlasem ostrým jako břitva. „Příkaz k jízdě!“

„Provedu, pane,“ odpověděla Koňská hlava tónem, který prozrazoval jeho velkou zkušenost s podobnými situacemi. „Poslušně hlásím, pane! Postupuji podle roz-kazů našeho divizního velitele, pane! Náš padlý velitel štábu má být převezzen na pohřebiště hrdinů, pane! Má se mu dostat státního pohřbu, pane!“

Kapitán vojenské. policie přemýšlí o tom, co právě slyšel. Nedůvěřivě si prohlíží zmrzlého plukovníka, a přitom si nevšiml Porty, který potichu slezl ze saní a po chvilce se mu objevil za zády.

„Poslušně hlásím, pane!“ zakrákal Porta a vyzářoval přitom ten pravý vojenský elán. „Támhle jsou nějaký problémy, pane! Tady za námi! Nějaký armádní generál! Má strašně naspěch, pane!“

Důstojník vojenské policie se prudce otočil a zuřivě vyvalil oči na Portu, stojícího v pozoru a salutujícího s rukou na obvázané hlavě.

„A co s tím já mám společnýho?“ vyštěkl. „Co je to za generála, vo kterým mluvíte?“

„Ja nevím, pane! Promiňte, pane!“ odpověděl Porta. „Právě teď, pane, támhle přijel nějaký generál s vysokou šarží, sedí ve svém kübelu mercedesu, pane, a straš-ně řve, pane! Hej vy, starší svobodníku, zavolal na mě, pane! Hejbněte prdelí a utíkejte támhle za tím kapitá-nem vojenské policie na křižovatce, a vzkazte mu ode mě, aby sem okamžitě přišel i se svými muži, pane!“

„Do prdele práce!“ zaklel důstojník vztekle. „Tak kde je ten pitomej generál? Můžete sedět na motorce? No vy, starší svobodníku!

„Promiňte, pane, nemůžu, pane, to bohužel nejde, pa-ne! Ustřelili mi prdel, pane! Rusové, pane!“

„Blbej kreténe,“ řekl kapitán prudce a odburácel na silném motocyklu, následován všemi jeho muži.

Porta se na ně ani nepodíval, když lezl zpátky do saní.

„Kurva, ten bude zuřit, až zjistí, že si z něj vystřelil nějaký blbej svobodník!“ řehkala se Koňská hlava na ce-lé kolo. „Jestli tě ještě někdy potká, tak ti nakope prdel nejmíň pět metrů do vzduchu!“

„Ten mě nenajde,“ ujist'oval ho Porta a odplivl si do sněhu.

Po několika mílech narazili na zdánlivě nekonečnou řadu plně naložených náklad'áků beznadějně uvízlých v rozbředlém sněhu.

Uprostřed silnice stál nějaký plukovník a mával auto-matem.

„Ven!“ ječel zuřivě. „Ven! Ve vozech zůstanou jenom řidiči!“

Nikdo se nepohnul. Nikomu se z vozů nechce.

„Co se tady děje?“ ptal se Gregor zvědavě a nataho-val krk.

„Nějaké válkou poblázněnej magor si tady hraje na hrdinu. Chce, abysme postavili obranný stanoviště,“ od-pověděl mu nějaký desátník z kabiny büssingu. „Vykři-kuje tady cosi o přísahách na vlajku a podobnejch kravi-nách. Braňte Vlast do posledního muže a poslední kulky.“

„Copak tyhle nebudou mít nikdy dost?“ rozzuřil se Dědek. „To už do smrti nebudem slyšet nic jiného, než „přisahals na vlajku“ a „bojuj do poslední kulky“?“

„Jasně,“ vzdychl Porta. „Přísaha na vlajku.“ Mávl ru-kou. „Německá posedlost. Jakmile se sejdou aspoň tři Němci, hned začnou přísahat na stát a německýho boha. A nejhorší na tom je to, že se vždycky najde nějaký idiot, kterej je připravenej nás vést rovnou do prdele sa-motnýho pekla!“

„No tak to by stačilo!“ vykřikl Heide dotčeně. „Idiot! Předpokládám, že se nepletu, když řeknu, že jsi měl na mysli Führera?“

„To víš, že se nepleteš!“ zasmál se Porta vesele. „V týhle zemi je ale spousta dalších, který maj v tý pali-ci stejný hovno, a chtěli by furt hrát „Nibelungy“, abys-me si my všichni Němci mohli pořádně připálit prdel v tomhle národním pekáči!“

„Tuhle středověkou sračku mohl vymyslet jenom ně-jakej potrhlej nacionalistickéj Němec,“ řekl Gregor s opovržením.

Julius Heide nevěří svým uším. Nic takového ještě ni-kdy neslyšel. Nazvat klasické národní dílo „Píseň o Ni-belunzích“ sračkou. Do svého zápisníku si poznamenal datum, čas a jména všech přítomných.

Drobeček se podíval zvědavě přes rameno a zapěl vy-sokým falzetem:

Wenn alle untreu werden,
dann bleiben wir doch treu2)

Motorové sáně se ženou plnou rychlostí stepí, pryč od míli dlouhého konvoje uvízlého ve sněhu a sebevražed-ného maniaka v uniformě plukovníka, mávajícího samo-palem.

Přes step, kolem nevysokých kopců, se valí široká řa-da tanků, následovaná obrněnými vozidly pěchoty a ozbrojenými sáněmi.

„Dostali jsme se doprostřed našeho protiútoky,“ vy-křikl Dědek vyděšeně. Sledoval dlouhé řady samohyb-ných děl burácejících kolem nás.

Z nízkých mraků se s nervy drásajícím kvílením vy-nořily štukey. Svrhly bomby doprostřed ruských jedno-tek, které se daly na útek. Jeden prapor za druhým zve-dají ruce nad hlavu a zahazují zbraně.

Vzápětí jsou ale rozdrceni pod pásy tanků, řítících se sněhovou plání v jedné dlouhé, zdánlivě nekonečné smrtící řadě.

Motorové sáně opouštíme u předsunuté ošetrovny na-bité nemocnými a raněnými. Koňská hlava už nás dál nevzala, bylo jí jasné, že pro ni bude lepší, když zůstane jenom ve společnosti zmrzlého velitele štábu..

Díky malému úplatku se nám podařilo zůstat pohro-madě. Kdybychom se rozdělili, nemuseli bychom se už nikdy shledat. Naše divize je rozprášena a možná už ni-kdy nebude zformována.

„Berlíne, Berlíne, já už jedu!“ snil Porta s otevřenýma očima. Čtverácky se zašklebil a řekl: „Až se tam zase objevím, tak se z toho pár lidí posere!“

Na hromadě špinavé slámy leželi dva pěšáci. Hlavy měli omotané obvazy. Nechali jim jenom úzkou štěrbinu pro pusou.

„Střelenej do zátylku,“ řekl jeden z nich chraptivým hlasem a ukazoval mrazem zčernalým prstem.

„Do zátylku?“ odpověděl Barcelona užasle a vzepřel se na lokti. „Copak to se dá přežít?“ „Já jsem důkazem toho, že dá,“ vyšlo ze zabandážívané hlavy. „Zajali nás sotva jsme se hnuli z naší pozice. Nejdřív byli docela v pohodě. Vzali nám jenom ho-dinky. Ivan má spadýno na hodinky, kola a holky. Na vostatní zvysoka sere. Pak se ale vobjevil nějaký kul-havej palkóvník. Jeden z těch nebezpečnejch hajzlů s naganem ve žlutým otevřeném pouzdře. Sám hned vytáhl dva esesáky. Prásk! Prásk! Jednu do pupku a upadla jim celá prdel. Pak na nás ostatní chvíli řval a sliboval, že s náma to dopadne stejně. Všichni ven do řady a už jsme kráčeli na východ. Pár lidem se podařilo v tom zmatku zdrhnout. Rusové byli pěkně nasraný, když zjistili, že jim nesedí počty. Trošku nás zmlátili, a třem chlápům, co se zhroutili z vyčerpání, rozpůlili lebku. Předtím jim ale vrazili bajonet do žaludku. Ten kulhající palkóvník někam zmizel, a my jsme si začali myslet, že nás nechaj naživu. Vojáci obvykle nejsou na vojáky takový psi, i když nosej jinou uniformu. No, pak jsme dorazili na nějaký dobře krytý místo, a všude ko-lem jsme slyšeli nastartovaný motory. Ivani se začali ra-dit a divně na nás civěli. Měli jsme zato, že ty motory zní jako maibachy, a vůbec nám to připadalo jako po-řádněj protiútok. Nakonec to ale vypadalo, že nám do-morodci chystali nějaký nemilý překvapení. Furt žvat-lali nějakým divným asijským dialektem a posílali si velkou sklenici nějaký německý kořalky, co někde uko-řistili. Za chvíli už byli pěkně nalitý a začali zpívat, že to muselo bejt slyšet na míle daleko. Každou chvíli nám hrozili kalašnikovama a slibovali rychlou cestu do ne-beský brány a konec války.“

Ráno nám rozkázali, abysme si stoupli do dlouhýho zástupu a pochodovali hloubějc do lesa. Na jedný mýti-ně s troskama několika děl, nám poručili zastavit. Na zá-tylku jsem ucítil studenou hlaveň pistole.

„Dosvidaňja, Fritz“, zahlaholil nějaký chlápek za mnou, šťastnej jako prase ve sračkách.

No a pak všechno zmizelo ve strašným řevu a světle. Nějak jsem ale musel pohnout hlavou nebo co, v tom okamžiku, kdy pistole vystřelila. Každopádně mě to ale nezabilo a já se za chvíli probudil, když mě někdo začal tahat za nohy. Našla nás jedna z jednotek, který šli za náma. Přežil jsem to ale jenom já a tenhle můj kámoš.

Všem ostatním ustřelili kebuly. Nagan není žádněj re-volver pro slečinky. No, sami vidíte, že jsem to přežil, přišel jsem ale vo voči.“

„Bys na tom možná byl líp, kdyby tě zabili,“ řekl Por-ta a díval se na jeho zabandážovanou hlavu.

„To teda jo,“ přikývl Barcelona a hluboce vzdychl.

Dlouhé chodby jsou přeplněné zraněnými, kteří sté-nají a volají doktora nebo sanitáře. Nikdo si jich ale ne-všímá. Musí počkat, až na ně přijde řada.

Z operačního sálu vynášejí jednoho mrtvého za dru-hým. Netrvá dlouho a je nám jasné, že většina zraně-ných umírá na operačním stole.

„Šéfové Strany budou mít příštích několik týdnů pěk-nou makačku,“ prohodil Porta, když sledoval pět mrtvol odnášených ruskými vězni. „Heil Hitler, paní Müllero-vá, Strana cítí v tomto hrdém zármutku s Vámi. Váš syn padl za Führera a Vlast! Führer Vám vřele děkuje! Heil Hitler, paní Müllerová!“

„Sakra nech toho, do prdele!“ zařval na něj Dědek zu-řivě. „To by snad stačilo, nemyslíš?“

Záhy se nad námi sklánějí mladí doktoři v krvi potřísněných pláštích a rozmlouvají s profesionálním zájmem: úhel průniku, zasažení plicního laloku, zlomená čelist, rozbitý obličej, vypálený zrak, poranění žaludku, rozdr-cený kotník, popáleniny různých stupňů a nespočet dal-ších zmrzačení. Jako bychom pro ně byli jenom předmě-ty studia. Když dosáhnou shody, dávají nám namísto výsledku vyšetření body. Ti, kteří mají více než pět bo-dů, jsou odneseni na stranu a k jednomu z jejich kotníků je přivázána červená páska. To jsou ti, jež nemá cenu operovat.

Tam kde jsem já na první pohled není nic jiného než červené pásy.

Porta mi zamával, když ho odnášeli do odporně páchnoucího operačního sálu. Za ním jde Gregor, který se na mě jenom krátce podíval. Drobeček se pokoušel dostrkat svá nosítka blíže k mým, ale než se mu to podařilo, tak pro něj přišli a odnesli ho do velké místnosti, ve které zaneprázdnění doktoři bez přestání amputovali nohy a ruce, otevírali vnitřnosti a lebky. Vládla tam neustálá horečná činnost.

Sanitáři v dlouhých gumových zástěrách běhali vzru-šeně sem a tam v neustálém zápase s řádící smrtí. V téh-le místnosti není mezi hodnotami činěn prázdňný rozdíl. Důstojníci leží s ostatními hodnotami na jedné zemi na hromádách lidských trosek. Na tvrdých pruských tvářích se již dávno objevily vrásky zoufalců prosících o život. Ti, kteří mají něco, s čím mohou zaplatit – peníze, šper-ky, hodinky, alkohol, tabák,

téměř cokoliv – se pokoušejí nějak získat zelenou pásku. Její cena je však stále vyšší a vyšší. Obchodování probíhá v panice. Zelená páska dává člověku právo na transport daleko předaleko od bombardování a od Iljou Ehrenburgem a vítězstvím zfa-natizovaných Sibiřanů. Cítím se jako lodička na rozbouřeném moři. Všechno se houpe nahoru a dolů. K šílenství mě teď nedovádí už jenom bolest, ale také žízeň. Spalující žízeň, strašlivá touha po ledově studené vodě. Nade mnou se objevila nějaká mlhavá tvář.

„Vem tohohle,“ řekl nějaký hlas.

Cítím, že se moje nosítka zvedla. Chci protestovat, ale nemohu.

Vyklopili mě přes nějakou prkennou zeď. S žuchnu-tím jsem dopadl na hromadu zmrzlých mrtvol. Záhy na mě přistálo další tělo. Do nosu mě udeřil ne-popsatelný puch hnijícího masa. V hrůze jsem si uvědomil, že mě hodili na hromadu mrtvol, přesvědčení, že jsem mrtev.

Vzduchem proletěla amputovaná noha, která s vlhkým žuchnutím narazila do protější zdi. Za ním násle-duje nahé, krví potřísněné tělo. Na zádech má obrov-skou díru, v níž se houpají plíce jako pár propíchnutých balonů.

Pokusil jsem se vykřiknout, ale ze rtů mi nevyšla ani hláska. Musím se odtud co nejrychleji dostat, přemýšlím zoufale, nebo mě pohrbí se všemi těmi mrtvolami. Ruští vězni, kteří tvoří pohřební četů, se jistě nebudou obtěžo-vat zkoumáním, jestli mezi těmi mrtvolami náhodou ne-ní někdo živý. Stejně jako všichni váleční vězni na světě, i oni dělají apaticky jenom to, co jim poroučejí. Sáhl jsem si na hrud' a nahmatal svoji identifikační známku. Polovina jí je pryč. Není tedy pochyb. Už jsem zapsán jako mrtvý. Zoufale se snažím nahmatat něco, co by mi pomohlo vyhrabat se z hromady mrtvol. Narazil jsem na nějakou zledovatělou ruku. Zatáhl jsem za ni a ona mi zůstala v ruce.

Rozechvěle jsem ji zahodil a dál šmátral v temnotě kolem sebe. Moje ruce ale narážejí jenom na ztuhlá těla mrtvých. Prodírám se a vyhrabuji z masy roztrhaných a pokroucených mrtvol. Nakonec se dostávám na vrchol a zahlédnu nad sebou světlo. Moje prsty narazily do ně-čí otevřené pusy. Mám pocit, jako bych se řítil po skluzavce. Daleko předaleko od těchto pekel-ných jatek.

Pak už si nic nepamatuji, dokud mě neuchopil pár sil-ných rukou, nevytáhl mě ven a neodnesl do zářivě jasné-ho světla uvnitř.

Ozvaly se nějaké výkřiky, v hrdelní ruštině. Kdosi mě nesl pryč od té strašlivé hromady. Kdosi se hlasitě za-smál. Německé hlasy se mísí s ruským brebentěním.

„No, tak tohle jsem ještě v životě neviděl! Ten chlap je pořád ještě živý!“ Někáký Rus ve vysoké kožešinové čepici mě zvedl a odnesl zpátky do teplé chodby, kde če-ka-l rotmistr-zdravotník.

„Sakra, chlape!“ zařval. „Musíš dávat větší pozor! Takhle to nemůžeš dělat, házet do vápna lidi dřív, než jsou mrtví. Takovýhle lajdáctví ti tady nebudu trpět!“

„Da, gaspadin,“ odpověděl mu s naprostým nezá-jmem Rus.

„Dej ho do řady k ostatním,“ poručil mu rotmistr netr-pělivě. „Na sále se to už začíná uvolňovat. Určitě budou mít čas se mrknout na tohohle tvrdohlavce, co nadobro odmítá umřít!“

Hodili mě na slaměnou matraci a šli si po svých. Poz-vracel jsem se a málem se těmi žlučovitými zvratky za-dávil. Cítím, že se mi z té bolesti rozskočí hlava.

Ošetřovna se chvěje a otřásá. Ozval se táhlý řev dělo-střelecké palby. Otočil jsem hlavu k oknu a spatřil zá-blesk výbuchu. Nevím ale, jestli to byli Rusové nebo Němci.

Ze špinavého prostěradlo se vynořila nějaká zažloutlá ruka. Natáhl jsem se k ní, ale nemohl jsem dosáhnout.

Morgenrot, morgenrot,
leuchtest mir zum frühen Tod3)

zašeptal muž na nosítkách vedle mě a roztáhl promodra-lé rty do zvířecího úšklebku. Vzepřel se do polosedu a zadíval se na mě podivnýma, mrtvýma očima. S po-vzdechem klesl zpět. Hlava mu visí přes okraj nosítek klinkající se bezmocně na předlouhém vyzáblém krku.

Podíval se na mě nějaký tlustý lékař s unavenýma, vy-hořelýma očima a bílým obličejem připomínajícím smrt-ku. Podle všeho počítal body a přemýšlel, co se mnou má udělat.

„Ty seš ten chlápek, co odmítnul umřít, co?“ řekl a vzal si od sanitáře stojícího vedle něj nějakou lesklou věc.

Do prsou se mi zabodla jehla. Ruce mi dávají na stra-nu. Mám pocit, jakoby mě trhali tělo na kusy, drtili kosti a snažili se mi protlačit vnitřnosti zády.

„Zavři hubu,“ vyjel na mě chirurg. Vzápětí mi při-máčkl cosi na obličej.

Když jsem se po dlouhé době probudil, zjistil jsem, že ležím v místnosti s velkou spoustou dalších raněných. Dole po bíle natřených zdech pochodují zástupy vši. Za-točily doleva a naskákaly na tři pacienty ležící vedle mě. Asi jsem se jim nějak nelíbil. To je špatné znamení. Je mi strašlivá zima. Žaludek mám v jednom ohni. Celá místnost mi nějak plave před očima.

Kousek ode mě na zemi sedí tlustá, olysalá krysa, a cosi tam ohryzává. Vzduchem zasvištěla helma a tu mrchožravou krysu trefila. Zapištěla a utekla směrem k márnici.

Nějaký sanitář se mě rutinně zeptal, jak mi je. „Hrozně,“ odpovídám slabě.

„Dám ti injekci,“ řekl a vytáhl z kapsy zelenou pásku.

„Máš velký štěstí, chlape. Štábní lékař byl dnes v dobrý náladě. Když jsme tě vytáhli z té hromady mrtvol, taks měl červenou pásku. Kde máš věci? Něco mi dlužíš. Kdyby ale bylo po mém, ležel bys teď v té vápenný jámě. Na to vem jed, kámo!“

„Nemám vůbec nic,“ řekl jsem zemdleným hlasem.

„Mizeměj zmetku,“ vyštěkl zuřivě. „Jenom problémy, nic jinýho vy hovada nejste.“ Prohmatal mi kapsy a našel moje hodinky. Byly to staré hodinky, které mi dal dědeček.

„Tohle si vezmu,“ řekl neosobně. „Ten tvůj všivej ži-vot snad stojí za starý hodinky, nebo snad ne?“

Otevřel je a přiložil k uchu. „Jsou legrační,“ pokračo-val. „Dobře se ti o ně postarám. Ne ale, abys dělal něja-ký problémy. Ještě nejseš ve vlaku. Klidně bysme tě ta-dy mohli zapomenout a Ivanovy T-34 už jsou na cestě plný specialistů na rány do zátylku.“

Nechal jsem ho, aby si ty hodinky vzal. Jakmile se tu objevil rotmistr-sanitář, tak se vypařil stejně rychle, jako ta mrchožravá krysa před chvílí.

„Ty vás ale pořádně dorichtovali,“ řekl mi ten rotmis-tr. Byl to postarší šedivý pán s mnoha lety aktivní služby na krku. „Dohlédnu na to, abyste dostal injekci, než vás budou nakládat do vlaku,“ sliboval mi.

Poděkoval jsem mu a uvažoval, co za to asi bude chtít.

„Neděkujte mi“, usmál se přátelsky. „Není to víc, než předepisují armádní lékařské předpisy. Dám vám ale jednu radu. Nesténejte. Zatněte zuby a nevydejte ani hlásku. Snažte se vypadat, že je vám fajn. Jestli ne, tak vás nevezmou, ani kdybyste měl na sobě třeba deset ze-lených pásek. Ti, kteří sténají, znamenaj práci!“

Na chvíli jsem si zdřímł a přemýšlel, kam se poděli ostatní. Zdálo se mi o Portovi, jak stál v kuchyni plné páry a připravoval „Polévku všech Rusů“.

„Prodáš mi svou zelenou pásku?“ zeptal se mě nějaký tlustý zásobovací důstojník ležící na vedlejší posteli. Uká-zal mi hrst trpytivých kamenů. „Diamanty“, řekl mi svůdným hlasem.

Zíral jsem na něj. Musel se asi zbláznit. Nikdo by pře-ce neprodal svou jedinou šanci se odtud dostat, když Rusové už téměř klepají na dveře.

„Doufám, že se udusíš vlastníma hovnama,“ zasyčel vztekla a otočil se, aby to zkusil na někoho jiného. Netrvá dlouho a nabízí jim svůj činžák v Hamburku. „Je to obrovská budova,“ a rozpřáhl ruce, aby viděli, jak je vel-ká. „Osmačtyřicet partají, se samými dobrými, solidní-mi nájemníky, kteří platí včas. Dole devět obchodů s tě-mi nejvyššími nájmami!“

„Strč si ten svůj barák i s těma nájemníkama do prde-le,“ smějí se mu vesele. „Zkus se domluvit s Ivanem, až sem dorazí. Určitě najdeš nějakýho Rusa, co by rád čin-žák v Hamburku!“

„Myslím, že si neuvědomujete, co vám nabízím,“ vedl tvrdohlavě svou. „Takový dům ve středu Hamburku bu-de po válce k nezaplacení. Lidé, kteří vlastní půdu a do-my, se vždycky nějak obejdu. S prachama si můžete po válce tak akorát vytrít zadek.“

„No tak to máš teda kliku,“ zasmál se nějaký ženista naproti u zdi, „z pekla štěstí, chlape! Já mám jenom kolo bez plášťů, jestli mi ho ještě někdo neukradl. Ale zase mám zelenou pásku!“

Majitel domu s diamanty začal řňukat. Najednou mu došla celá ta jeho mizérie.

„Chci odtud pryč,“ křičel hystericky.

„Však taky půjdeš,“ sliboval mu nějaký svobodník, který mi silně připomínal krysu. „Ale úplně jiným směrem. Na Sibiř!“

Všichni majitelé zelených pásek se mu zlomyslně smáli. Dělali takový hluk, jakoby seděli někde v hospodě u piva.

Po chodbách rozčileně pobíhala skupinka sanitářů s narvanými kapsami.

„Tak honem, zrychlete to,“ hýkal postarší štábní lékař hystericky. „Rusové tady mohou být každou chvíli.“

Sanitář, který mi ukradl hodinky, ke mně přistoupil a píchl mi injekci.

„Tak pojď, kamarádíčku,“ zakřenil se a popohodil si popruh napěchovaného batohu na zádech. Dal mi ruku kolem ramen a pomohl mi vstát.

„Dokážeš se postavit na nohy?“ zeptal se.

„Doufám, že jo,“ odpověděl jsem a kousl se do rtu.

„Tak tomu radši věř,“ zavrčel. „To je tvoje jediná šance. Když se na ty své špejle nepostavíš, tak tě tady nechají, i kdybys měl kolem péra ovázaných třeba padesát zelených pásek!“

Pověsil jsem se mu kolem ramen a snažil jsem se být co nejlehčí. Kdybych se mu zdál moc těžký, tak by mě za-hodil stejně lhostejně, jako prázdnou krabičku od cigaret.

Ulice venku je plná rozbředlého sněhu. Všude kolem se povalují zapomenutá nosítka a součásti výstroje. Po zemi lezou jako polomrtvé ještěrky sténající ranění v za-krvácených obvazech. V dálce je slyšet řev motorů a dunivý zvuk „kafemlejnků“.

Uprostřed silnice hoří P-4. Z průřezů visí zuhelnatělá těla jeho posádky. Zírají na nás prázdnými očními důlky.

„Nejvyšší čas odtud vypadnout,“ zašklebil se, můj“ sanitář podle a odkopl z cesty plazícího se pacienta, kterému amputovali obě nohy. „Proč ty zasaný pitomci ne-můžou zůstat v posteli?“ vyštěkl podrážděně. „Do vlaku ho stejně nevezmou. Jenom ho tady dřív nebo později přežvejkne nějaká tank nebo něco!“

Nad železniční stanicí visí obrovská oblaka mastného kouře. Střetli jsme se s vlnou horkého vzduchu. Všude kolem padá hlína, asfalt, beton, vlnitý plech a kusy železa. Vzduchem kolem proletěla celá tesařská dílna a roz-bila se na kusy v troskách okolních domů. Za mohutné-ho skřípotu trhajícího se kovu dopadl doprostřed skupiny zraněných obrovský kotel. Na pouličních lam-pách uvízly pokroucené mrtvoly. Bezhlavá těla. Těla s přeraženou páteří. Jedna tlaková vlna je odtamtud oderve a umístí tam jiná těla.

„Dokázali jsme to,“ řekl sanitář. Vy strkal mě do na-rvaného nákladního vozu.

„Běž mezi kamarády, kámo,“ zašklebil se a poklepal mě vesele po zádech. Vzápětí zmizel se svým nabitým batohem v davu.

Jsou tady všichni. Albert mě objímá. Ze vzdáleného rohu mává Drobeček. A Porta, samozřejmě, sedí vedle rozžhavených kamen a opéká brambory.

„Nebylo lehký tě najít,“ řekl Gregor, „ale ten sanitář, co tě přivedl, nám pomohl. Nebyl ale zrovna levnej.“

„Ten mládek je horší než všichni žraloci v Německu dohromady,“ řekl Porta. „Opravdovej lovec lidí!“

„Modlím se k bohu všech černochoů, aby se to hovado odtud nedostalo dřív, než mu Ivan popláca železnou rukou po rameni,“ řekl Albert pomsty chtivě. Sepjal ruce a pozvedl zbožně oči ke špinavému stropu našeho do-bytčáku. Jakoby očekával, že tam spatří svého afrického boha sedícího na trůnu.

Náš dlouhý vlak sebou prudce trhl. Obě těžké lokomo-tivy, které ho mají táhnout, vydaly táhlý pronikavý hvizd.

Na konci vagonu začal kdosi zpívat:

Zu mir zu kommen ist nicht leicht für dich,
und bis zum Tod sind es bloss vier Schritt.4)

Porta vytáhl z batohu tlustý černý notes, olízl špaček tužky a chvíli v tichosti psal.

„Co si to tam do toho notesu pořád zapisuješ?“ zeptal se ho Dědek zvědavě.

„Počítám si, kdo nezaplatil svých 80%, zatímco jsem byl pryč a bojoval v týhle válce. Vypadá to, že až se vrátím do Berlína, tak budu mít plný ruce práce! Mám tady jednoho nebo dva chlapce, kterejm asi budu muset ustřelit koule!“

„Jseš si jistej, že jedem do Berlína?“ zeptal se ho Gre-gor nevěřicně.

„Jasně, že jsem si jistej. Koupil jsem nám všem lístek do Berlína. Štábní svobodník, který je tady hlavním ve-doucím RTO, je mým dobrým kamarádem. Zprostil jsem ho povinnosti splatit mě svou osmdesátiprocentní půjčku. To by mělo bejt dostatečnou zárukou toho, že fakt jedeme do Berlína!“

„Zakrouť ti krkem,“ pronesl Dědek tiše a opřel se unaveně o zmrzlou stěnu vagónu.

„Kdepak ten!“ řekl Porta. „Je to sice pořádná kurva, ale není to zasraná kurva!“

Devatenáct dní náš sanitní vlak křižoval Ukrajinu a Polsko. Pak jsme byli v Československu. Zastávka v Egeru a Hofu a pak už na sever se zbytkem raněných.

Jednoho podvečera zaskřípaly brzdy vlaku a my stáli na nádraží Berlín-Anhalter.

„Já nevěřím svým očím!“ vykřikl Dědek. Mlčky po-třásl uznale hlavou. „Ty seš, Porto, vopravdu kabrňák! Osmej div světa, nic míň!“

„Copak jsem neřikal, že jedeme do Berlína?“ odpo-věděl Porta. Když se dveře otevřely a do vagonu vlezla skupina sanitářů, aby nás vyložila, tak se snažil vy-padat mnohem vyčerpanější a utrápenější, než ve sku-tečnosti.

„Odkud jste přijeli?“ zeptal se podpraporčík přísným kasárenským hlasem.

„Z prdele vesmíru,“ odpověděl Porta se širokým úsměvem.

„Nebud'te drzej, svobodníku,“ vyštěkl ten podprapor-čík prudce a vytahoval si svou neuvěřitelně čistou na míru šitou uniformu.

Berlin, Berlin so sehen wir uns doch wieder,5) broukal si Porta, když ho po nástupišti nesly dvě ztěž-ka oddychující sestřičky do přistavené sanitky.

Jakmile začnou docela normální mladí vojáci vraždit, tak není vůbec snadné je zastavit.

Vraždění se pro nás stalo naprosto běžnou věcí. Neexistovala zbraň, se kterou bychom nedokázali místně zacházet. Od škrticího drátu, až k těžkým kulometům a dělům. Většina z nás také dokázala zabít holýma rukama. Prudkým úderem hranou ruky. Dvěma vztyčenými prsty.

Ve dvaceti letech jsme již byli svým způsobem starší, než naši sedmdesátiletí dědečkové. O životě a smrti jsme to-ho věděli mnohem víc, než se oni naučili za celý svůj dlouhý život. Nikdy jsme neprošli kolem těla, aniž bychom mu nevpálili kulku do hlavy. Než jsme vstoupili do nějakého domu, vždycky nejdříve letěl dovnitř granát. Navěky jsme byli oloupeni o veškeré iluze. Nic už nás nemohlo překvapit. Prožili jsme již příliš psychických šoků. Náš citový život byl vypálen stovkami útoků ze zálohy a náhlých dělostřeleckých útoků. Z násilnění pro nás byla zábava. Obzvlášť pokud se na jedné ženě vystřídal celá rota. Brali jsme, co nám přišlo pod ruku. Neměli jsme moc času, smrt nám byla pořád v patách.

6. OSMDESÁT PROCENT

„Sally je v Berlíně,“ vykřikl Porta šťastně, „a navíc v hlavním štábu!“

„Na ministerstvu války,“ opravil ho rotmistr-zdra-votník.

„To je ještě lepší!“ zašklebil se Porta jako opice. „Já jsem vždycky říkal, když tě Bůh miluje, tak na cestu ti slunce stále svítí! Sally je v Berlíně! Sally je na váleč-ným úřadě! Tak tohle je jedna z věcí, který mě posilují v mý víře!“ Zasmál se, dlouze a hlasitě. Právě v tom okamžiku vstoupil na oddělení vedoucí lékař, plukov-ník, v čele svého sboru.

„Vy se zotavujete přímo neskutečnou rychlostí,“ po-znamenal vedoucí lékař, když poklepával stetoskopem na Portův hrudník. „Ještě včera jste byl úplně paralyzo-ván spalující horečkou! Byl bych rád, kdybyste mi o tom vašem bleskovém vyléčení, u kterého u vás zdán-livě došlo během jediné noci, pověděl víc. Mohl bych ho s úspěchem užívat v budoucnu u podobných beznaděj-ných případů!“

„Hlásím, pane plukovníku!“ usmál se Porta šťastně. „Myslím, že se mi to přihodilo tak, jak to stojí v bibli, pane! Přesně jako tomu chlápku v Palestině, pane. A Ježíš řekl, pane: „Vem lůžko tvé a vypadni“. A ten mr-zák odkráčel se svým žebradlem přes rameno!“

„Skutečně se zdá, že zde muselo dojít k něčemu po-dobnému,“ odtušil vedoucí lékař suše. „Měli bychom vás co nejdříve propustit do praporu rekonvalescentů. Aspoň byste si tam trochu protáhl tělo!“

„Poslušně hlásím, pane! Táhle starší svobodník Creutzfeldt, pane! Ten byl také vyléčen v průběhu jedi-né noci. Všechna bolest v zádech ho náhle přešla.“

Drobeček zuřivě kroutí hlavou vedoucímu lékaři za zády ve zmatku rozhazuje rukama. Naprosto nechápe, o co tu jde. Plán byl přece zakotvit tady v Berlínské ne-mocnici až do konce války.

„Rád slyším, že i Creutzfeldta postihl tenhle záchvat akutního zdraví!“ usmál se vedoucí lékař sarkasticky.

„Takže bychom ho asi taky měli nechat běžet! Oba bu-dete propuštěni do praporu rekonvalescentů!“

„Poslušně hlásím, pane,“ zakrákal Porta. „Zanedlou-ho dostaneme speciální pověření od ministerstva války, pane!“

„Tak tomu uvěřím, až ho uvidím na vlastní oči,“ od-pověděl vedoucí lékař se smíchem. „Vy dva ale každo-pádně jdete do zotavovny.“ Ukázal na berly opřené o po-stel. „A tohle vraťte do skladu.

Každému je přece jasné, že už je nebudete potřebovat.“

„Pitomče,“ zašeptal Portovi jeden ze sanitářů, když je vyprovází ven.

„Myslíš?“ zasmál se Porta vychytrale. „Za pár dní bys dal prdel za to, aby sis to s náma mohl vyměnit! Bude-me se válet na ministerstvu války a budem posílat gene-rály a jiný kulie od čerta k ďáblu, jak se nám zlíbí!“

Když se Portovi a Drobečkovi podařilo překonat ne-sčetná kontrolní stanoviště, tak došlo k hlučnému shle-dání s nadrotmistrem Sallym v jeho kanceláři v oddělení A. W. A.1) ministerstva války.

„No to je paráda,“ křičel Drobeček ohromeně, když poskakoval na pružné pohovce.

Porta se válel v hlubokém křesle s velkým doutníkem v koutku úst. Rozepnul si uniformu na krku a posunul čepici na stranu. Takhle seděl nejradši. Byl přesvědčen, že pak člověk vypadal, jako někdo.

„Co takhle kapku něčeho, čím byste mohli spláchnout ty nemocniční bakterie, co máte v krku?“ navrhl Sally a vytáhl láhev z kredence označené jako GEHEIME KOMMANDOSACHEN2)

„S největší radostí,“ odpověděl Porta a vyfoukl velký oblak kouře. „Můžeš tu sklenici naplnit až po okraj, když už seš v tom. Nechci, aby ses musel moc namáhat, a pořád nám dolévat!“

Připili jeden druhému, arogantně se ukláněli v pase, jako to mají ve zvyku důstojníci. Vždyť jsou, konec kon-ců, na ministerstvu války.

Porta do sebe hodil celou skleničku najednou a pak ji vylízal do sucha.

„Slyšel jsem, že sis užil spoustu legrace s tou divokou kočkou, co jsem ti poslal?“3) zasmál se Sally srdečně. „Nechceš ještě jednu? Mám na skladě další dvě vztekly bestie, můžeš si pro ně kdykoliv přijít, kdybys chtěl ná-hodou ještě nějakýmu, kamarádovi „dát lekci!“

„Ne, už žádný divoký kočky,“ ohradil se Drobeček vyděšeně a ukazoval mu jizvy ze svého setkání s tou první.

„Musíš nás pověřit speciálním úkolem,“ řekl mu Porta vážně a postrčil k němu prázdnou skleničku, aby mu ji mohl znovu naplnit. „Už jsme jednou nohou v Rusku.“

„To by šlo,“ prohlásil Sally sebevědomě. „Do kterého oddělení byste chtěli?“

„Někde sedět, něco plánovat, cokoliv, co budeme dě-lat s tebou a pít u toho slivovici,“ navrhol Drobeček a řičel u toho smíchy.

„Co takhle HDv?“ ptal se Sally. „Je to tam pěkný a pohodlný. Nejsou tam žádný nebezpečný aspiranti Val-haly toužící po válečný bouři.“

„Co to je HDv?“ zeptal se Porta, nedůvěřivý jako vždycky.

„Heeresdruckvorschriftenverwaltung,“4) vysvětloval Sally s náznakem povýšenosti.

„To je jedno z těch míst, kde žerou předpisy syrový; a zase je posílají dál tak rychle jako serou hovna po Vá-nocích,“ přikývl Porta chápavě. „To by nám snad mohlo vyhovovat. Přidej nás co nejrychlejc na výplatní listinu, abysme mohli co nejdřív začít kurvit ty jejich plány. Dě-lá mi velký starosti,“ pokračoval a opřel se přitom o stůl velikosti přistávací plochy pro helikoptéru, „že tady v Berlíně je spousta lidí, který si myslí, že mi můžou srát na hlavu. A všechno jenom kvůli tomu, že jsem byl nějakou dobu v Rusku a staral se o vývoj týhle pitomý války. Čmuchal jsem trochu kolem a ke svému velkému zármutku jsem zjistil, že po mně tady už neštěkne ani pes. Vysmívaj se mi a uplívajou si přede mnou. Dokon-ce i v bordelu „Lakomý Minny“ se tváří, jakoby mě v ži-votě neviděli. Minna se mohla uchechtat, když jsem ji připomněl, že chci zpátky svejch osmdesát procent. Mě-la dokonce tu drzost chtít po mě prachy předem, kdy-bych si chtěl začít něco s těma jejíma vyzáblejma děvka-ma. Takže teď jsem se dostal do stádia, ve kterým muže chlap jenom chlastat a souložit a mezitím mít depresi. Pak jsem ale zaslechl, že seš zpátky v Berlíně, a zase se mi postavilo péro. Předtím jsem už stál na židli s hlavou v oprátce.“

„Největší chybu svýho života si udělal, kdyžs odmítl moji nabídku na pozici správce archivu na velitelství v Paderbomu,“ řekl Sally. „Ty bys radši řídil tank. Ři-kals, že to bude určitě větší legrace.“

„Tenkrát jsem ještě nevěděl, že bude Grofaz chtít, abych se zapletl do nějaký války,“ ospravedlňoval se Porta.

„No, ale on chtěl,“ usmál se Sally, „a tys odjel se spoustou dalších ňoumů přímo pod ohnivej děšť min. Těch několik z nás, který si zachovali chladnou hlavu, zůstalo v zámezí vystaveno mnohem méně nebezpečný-mu dešti dokumentů a psacích strojů. Držíme tuhle loď nad vodou jako vždycky, až jednoho dne vypukne mír a vysvitne nové slunce.“

„Byl jsem blázen,“ připustil Porta smutně a kriticky se změřil v zrcadle za stolem. „Dej se dohromady, Por-to!“ vyštěkl na svůj zrcadlový obraz. Otočil hlavu, aby se mohl s trochou námahy pohlédnout z profilu. „Vypa-dáš jako docela chytrej chlap,“ kývl na svůj zrcadlový obraz spokojeným tónem. „Ty ochablý čuráci brzy zjistí, že dělat si prdel z osmdesátiprocentního chlapa jim jen tak neprojde.“

Nadrotmistr Sally se s úsměvem. natáhl ve svém otoč-ném křesle.

„Věděls, mimochodem, že tě „Egon Buzík“ strašně pomlouvá? Chodí kolem a každému vykládá, že seš vo-byčejnej vymaštěnej králík plněnej zelím, a když budeš mít to štěstí a vrátíš se z fronty, tak se postará vo to, že tě převelí do nějaký kravincema páchnoucí díry v jižním Bavorsku, kde nebydlí nikdo jinej, než vesnický idioti.“

„Ježíši,“ vykřikl Drobeček v předstírané hrůze. Lomil rukama nad hlavou, což nebylo vůbec jednoduchý, vzhle-dem k tomu, že ležel na břiše na koberci. „Bylo už načase nechat Adolfa, aby se vo tu svou válku postaral sám, abysme se mohli vrhnout na nějakou domácí frontu!“

„No kurva,“ zvolal Porta rozhořčeně. „To je vod toho buzíka fakt dost drsnej vtíp, hodně drsnej. Jestli to ale není pokus o sebevraždu, nebo něco podobnýho hodně osobního.“

„Co takhle se sebrat a jít mu trochu upravit fasádu,“ navrhl Drobeček.

„Snažte se to neuspěchat, abyste neudělali něco, čeho byste potom litovali,“ varoval je Sally a naplnil jim zno-vu sklenice. „Vemte si příklad ze mě a uvidíte, že se vám to bohatě vyplatí. Vždycky postupuju podle dobře promyšlenýho plánu.“

Porta hleděl zamyšleně z okna. Jeho oči sledovaly přetížený člun proplouvající zvolna kanálem Landwehr s tlustou ženskou za kormidlem a hubenou naklánějící se přes příď.

„Egon je zkurvenej hajzl,“ prohlásil zlostně a udeřil pěstí na okenní římsu. „Střelím toho čuráka přímo do srdce a rozstřelím ho na cucky. Chcípne dřív, než si to uvědomí.“

„Znám pár lidí, který se tu a tam rádi převlíkaj za du-chovní,“ řekl Sally tajemně. Zapálil si dlouhý brazilský doutník a vyfoukl kouř nad stůl.

„Jako do jejich hábitů?“ ptal se Porta nechápavě. Za-bořil se do křesla. „Do nějakýho z těch ohozů, co

na sobě tahaj, když si chtěj důvěrně popovídat s Ježíšem a Bohem?“

„Do vycházkovýho oděvu duchovních,“ řekl Sally potěšeně a mocně tahal ze svého doutníku. „Tihle chláp-ci moc dobře vědí, co chtějí. V levý ruce mají knihu Mojžíšovu a když vyjdou na světlo, vypadaj jak světci. Ježíš o tobě ví úplně všechno, říkají, když se s nimi set-káš, a pak ze své svaté uniformy vytáhnou „odstraňovač duše“ a za minutku je po všem. Jejich odměna je 33,5% ze všeho, co vyberou!“ „Jak se s takovýma chláp-kama člověk setká?“ zeptal se Porta se zájmem. „Určitě to není nikdo z těch talíánů, co se furt cpou špagetama, že ne? Nikdy jsem neviděl, že by něco vybrali!“

„Rozhodně ne,“ zasmál se Sally srdečně. „Tihle jsou horší. Tvrdí chláp-ci z Berlína Moabittu. Mý velice do-brý kamarádi!“

„Jak dobrý?“ zeptal se Porta naplněn zdravou nedů-věrou.

„Dost dobrý na to, aby se s vámi setkali, když je o to požádám,“ usmál se Sally vychytrale a odhalil řádku nádherně bílých zubů se zlatými hranami.

„Máš dobrýho zubaře,“ vzdychl Porta závistivě a pře-jel jazykem přes svůj jediný zbývající zub, který je navíc úplně černý.

„To mám,“ odpověděl Sally. „Bydlí tady hned za ro-hem na Prinz Albrecht Strasse.“

„Předpokládám, že dělá zuby i esesákovi Heinimu?“ s pokřiveným úsměvem.

„Přesně tak,“ zasmál se Sally vesele. „Podařilo se mi najít několik skvrn na jeho rodinném štítě, když jsem procházel nějaké dokumenty z Výmarský doby. Od té doby si nikdy nemusím domlouvat schůzku a ještě nikdy jsem také nedostal účet!“

„Dej pozor, aby tě jednoho dne neoběsili,“ varoval ho Porta pochmurně. „Já bych nikdy nenechal esesáka spravovat mi zuby! Až celá tahle světová válka vyšumí, tak třeba zjistí, že to zlato na tvý zuby měl v hubě něja-kej Žid, kterému ho vybili a pak proletěl komínem!“

Sally se hlučně a srdečně zasmál a přejel rukou po své elegantní na míru šité uniformě. „Vám dvěma osvobodi-telé vyrazí duši z těla a vrány vás rozklovou na kousky dřív, než si kdokoliv vzpomene na mě. A v té době už budu dávno nenahraditelnej. Budou potřebovat pár „či-stejch“ Němců, aby nakopali do prdele hrdiny posled-ních let!“

„A ty myslíš, že k tomu budou potřebovat zrovna te-be?“ ušklíbl se Porta se stopou drzosti v hlase.

„Přece nejsou tak hloupí!“

„Nejenom, že si to myslím, ale já to přímo vím,“ chvástal se Sally sebevědomě a zmáčkl nějaké tlačítko pod stolem. „Přejděme ale k tomu, proč jste přišli, tedy jak utrhat hlavy těm darebákům, co se vám proháněj po revíru.“

Ozvalo se opatrné zaklepání na dveře. Do velké kan-celáře nervózně vstoupil nějaký suše vypadající svobod-ník s nešťastným výrazem ve tváři orámovanou učitel-skými brejličkami se zlatou obroučkou. Udělal jakýsi zoufalý pokus srazit po vojensku podpatky. Znělo to spíš jako schvácená slepice stepující v misce vlažné vody, než německý voják stoupající si do pozoru.

Sally se uvelebil v křesle a pohlédl na svobodníka přísně. Ten stál prkenně před jeho stolem s psíma odda-nýma očima a očekával jeho rozkazy.

„Dobře mě poslouchajte, Lange. Činím vás zodpo-vědným za to, že bude desátník Hartnacke přítomen v 18.00 hodin „U třínohé husy“ a že s sebou bude mít svoji speciální výstroj. Budou ho tam kontaktovat dva starší svobodníci z tankové jednotky.“

„Provedu, pane!“ vypískl svobodník Lange a znovu se pokusil srazit podpatky.

„Sakra, chlape,“ zaúpěl Sally odevzdaně. „Vy se to nikdy nenaučíte! Podívejte se na ty ruce, jak s nima plá-cáte kolem! Dejte ty šmátravý prsty na švy kalhot! Lok-ty dopředu a zatáhněte pořádně zadnici! Vaše ruce visí dolů, jako byste se chtěl poškrábat na prdeli! Já mám za-to, že to budu muset nakonec přece jenom udělat. Pošlu vás k bratrovi Ivanovi. Možná že on vás naučí, jak se stavět do pozoru. Vy jste budižkničemu, mizerná bábov-ka. No tak co jste Lange?“

„Poslušně hlásím, pane, svobodník Lange je budižk-ničemu a mizerná bábovka, pane!“

„Vypadněte odsud,“ poručil mu Sally a mávl nad ním rukou, jakoby odháněl mouchu z krajíce s džemem. Svobodník Lange couval z místnosti a přitom, pochopitelně, zakopl o práh. Úplně zpocený se zase postavil na nohy, uklonil se civilním, naprosto nevojenským způ-sobem, a opatrně za sebou zavřel dveře.

„Ježíšikriste, takovej cirkusovej klaun,“ povzdechl si Drobeček ležící na podlaze. Podával nám nahoru

svoji skleničku, abychom ji znovu naplnili. „Co všechno my tvrdě zkoušený Prusové musíme v době války vytrpět.“

„Než přišel sem, byl profesorem na nějaké univerzi-tě na jihu,“ vysvětloval Sally vyrovnaným hlasem.

„Když pak na střešnici postřílel téměř celou jednu rotu, tak ho poslali mně. Jako voják je naprosto nepoužitel-ný, ale s tužkou a gumou a podobnými věcmi je oprav-du schopný.“

„Někdy je dobrý mít takový lidi kolem sebe,“ připus-til Porta. „Pár slov vymazanejších z těch správnějších míst z nějakýho nepříjemnýho dokumentu, z něj nakonec může udělat i docela příznivou zprávu.“

Chvilku po šesté hodině večer vklouzl Porta s Dro-bečkem do „Třínohé husy“, kde už desátník Hartnacke trůnil na baru s velkou mísou míchaného salátu s česne-kovou omáčkou před sebou.

Drobeček si jako obvykle zabral dvě barové stoličky.

„Jednu pro každou půlku,“ řekl barman s kyselým výrazem ve tváři, a Hlučně se zasmál. Na první pohled to vypadá, že je to kyprá ženská, a že je to jenom tím, že má na sobě příliš malé šaty.

Do piva si chrstlí panáka slivovice.

„Tohle pomáhá k dobrému rozpoložení,“ zakřenil se Porta a vyprázdnil svou sklenici na jeden dlouhý zá-tah.

„Ještě jedno?“ zeptala se barmanka podrážděným hla-sem. Škrábe se přitom ve vlasech vidličkou, kterou pak společně s nožem zabalila do ubrousku a položila vedle talíře jednoho z hostů.

„Když se mě budete pokaždý ptát, tak z toho za chvíli ochraptím,“ odpověděl jí Drobeček přívětivým hlasem.

Porta se otočil a mrkl na toho mohutného muže. „Sly-šel jsem, že zvládnete rychlou práci a neděláte kolem to-ho moc cirátů,“ řekl mu.

„Říkej mi „Radostné vysvobození“,“ odpověděl Hart-nacke lakonicky a dál si házel do pusy česnekový salát, jako by přehazoval slámu.

„A nikdy se nic nepodělá?“ zajíma l se Porta se zdra-vou nedůvěrou.

„Maj to rychle za sebou, ty lidi, vo který se postaráš? Teda, chci říct, hodně rychle, že ani nemaj čas říct hud-ly-hů?“

„Narodil jsem se v Chicagu,“ odpověděl Hartnacke pyšně. „Moje matka je z Palerma. Mýho otce poslali zpátky do Řecka. Zbytek si asi umíte domyslet.“

„Ježíšikriste!“ zvolal Drobeček nadšeně. „To zní fakt slibně.“

„Kdo je tvůj doktor?“ zeptal se Porta profesionálně.

„Slyšel jsem něco o převlečení za faráře. Aleluja! Bůh s tebou! A takový ty věci?“

„Platíš ty?“ chtěl vědět Hartnacke a strčil před něj svou prázdnou sklenici.

Porta dal barmance mezinárodně srozumitelné zna-mení „ještě-si-dá-jedno“.

„Vidíte tohle,“ zašeptal Hartnacke spikleneckým hla-sem a poplácal velký balík, který ležel před ním na baru.

„Když vejde do místnosti jeden z božích vyvolenců, lidi jsou vobvykle milí, jenom mírně nervózní. Ani ty nej-větší darebáci nevyjedou hned na faráře. Další velkou výhodou je, že když je po všem, tak kolem pobíhá spousta blbců z Alexu a všichni hledaj Svatýho Jouzu a nikdo vobyčejnýho německýho desátníka.“

„A tihle čmuchálci z kriminálky, zajímaj se hodně vo takovýhle kšeftičky, který živěj lidi, jako jsme my?“ ze-ptal se Porta a zapátral očima k ušmudlané podobizně Hitlera visící nad barem.

„Ani moc ne,“ přiznal Hartnacke a kouskem chleba vytřel zbytek česnekového salátu. „Chvilku kolem toho honí vodu, aby to trochu vypadalo, ale v zásadě maj moc práce se sabotérama a politickejma, který jsou proti to-mu, aby nám Rakousko zabíralo starý dobrý Německo, takže se s náma moc nesorou. No a když se najde nějaký snaživý moul, kterej strká nos kam nemá, tak Sally z Ministerstva války zmáčkne jeden ze svých mnoha čudlíků, a než si chlápek uvědomí, co se s ním děje, tak si vybíjí energii pronásledováním nebezpečnejch party-zánů v polskejch lesích. Když se držíme dál vod politiky, tak jsme celkem v pohodě. Kdybyste třeba chtěli, abych poslal do nebe s kusem gelignitu v prdeli nějakýho žup-ního, tak za mnou nechod'te! Z toho jsou jenom problé-my. Hoši z Alexu se pak vyrojej ze všech děr toho svýho baráku a nepřestanou čenichat, dokud nenajdou někoho, z koho jsou schopný vynutit přiznání.“

„Začínám tomu rozumět,“ řekl Porta zamyšleně a otáčel přitom hlavou, aby viděl lépe na ženu v hnědé pláš-těnce z teletiny, „nakráčíš tam ve falešným farářským vohozu s širokým úsměvem na ksichtě a zeptáš se vobě-ti, kdy byla naposledy v kostele. No a než má čas si to pořádně promyslet, tak do něj napereš olovo! Sbohem a pozdravuj vode mě Starouše!“

„Tak nějak,“ připustil Hartnacke. „Co byste řekli ta-kovému ostrému bifteku? Koninu ti daj bez lístků!“ Jeho návrh vyvolal prudkou hádku s barmankou, kte-rá odmítla servírovat teplá jídla na baru. Nakonec ale ka-pitulovala, když Drobeček vytáhl z holínky bajonet, ne-nápadně jí ho strčil mezi nohy a zeptal se, jestli tam někdy měla něco takhle ostrého.

„To ti tenhle farářskej trik ještě nikdo neprokouk?“ chtěl vědět Drobeček s plnou pusou krvavého koňského masa.

„Jo, to je fakt divný,“ souhlasil Porta. „Kdybych se doslech, že jednoho z mejch hochů posadil velebnej do nebeského autobusu, tak bych si už černou sutanu nikdy nepustil k tělu. Teda, rozhodně ne předtím, než bych z ní vypreparoval vnitřnosti.“

„Spousta dospělejch je hloupějších, než když přišli na svět,“ vysvětloval Hartnacke, „a nesmíte zapomínat, že jedinej, kdo vlastně věděl, že to byl černoprdelník, na-koupil a už toho moc nenavyládá. Je přece mrtvej!“

„Jak je obyčejně vlastně morduješ?“ zeptal se Porta se zájmem a objednal si další biftek.

Hartnacke je zticha, dokud jim barmanka nedá jejich piva a slivovici.

„Používám pouze vyzkoušený a spolehlivý metody. Škrticí drát nebo revolver s tlumičem. Nesmí po tom bejt bordel. Z bordelu se mi zvedá kufr. Tohle jsem se naučil ve Fort Zittau, kam jsem šel jako dobrovolník. Věděl sem, že tam uče-j věci, který by ses v míru nikde jinde nenaučil.“

„Jaký věci?“ vyzvídal Porta a podrážděně odháněl prostitutku, která si k nich chtěla přisednout.

Otevřela pus, jakoby chtěla něco říct, ale hned ji za-se rychle zavřela, když jí padly oči na bajonet a pár ost-natých boxerů.

„Naučili jsme se takový finty, se kterejma by džentl-men ze starý školy rozhodně nechtěl mít nic společný-ho,“ pokračoval Hartnacke a házel si do pusy poslední kousky svého bifteku způsobem, jakým by jiný čistil prasečí chlívěk.

Když konečně po několika hodinách vypadli od „tří-nohé husy“, šťouchl Porta Hartnackeho důvěrně do že-ber a řekl mu tichým hlasem: „Já chci proměnit Egona Buzíka z živý... živého člověka ve zmrzlý skopový. Chci ale, aby ten malej prolhanej kokot věděl, že sem to byl já, kdo ho ubezdušil! A dyž mu vystřelíš tu jeho špina-vou duši do pekla, chci abys na mrtvolu položil kartu s 80%. To aby celej Berlín věděl, co se stane lidem, kerý si myslí, že neplatit dluhy 80% chlapovi je straš... straš-ná legrace!“

„Hele, není to trochu nevopatrný?“ řekl Hartnacke obezřetně. „Všichni přece ví, že vosumdesátiprocentní chlap seš ty, a i dyžty moulové z Alexu nejsou zrovna smetánkou berlínskejch kriminalistů, tak si nebudou muset moc lámat hlavu s tím, aby na to kápli. Buzík má taky spoustu šlapek. Když pár těch holek promluví, tak ti bude Alex co nevidět párat kalhoty na zadku.“

„To by nebyla žádná sranda, kdyby se Egon nedově-děl, že sem to byl já, kdo mu sfouknul svíčku,“ zasmál se Porta halasně. „Už pro tuhle radost to stojí za trochu rizika.“

„OK, je to tvůj krk,“ odpověděl Hartnacke bezstarost-ně. „Já se stejně postarám vo to, aby mě z ničeho ne-mohli podezírat!“

„Přesně tak,“ usmál se Porta, „a až najdou na jeho tě-le tu 80% kartu, tak se tady v Berlíně najde spousta lidí, co se z toho poserou a jako šilenci se budou snažit co nejrychlejc řádně zaplatit své dluhy.“

„Naše trpělivost není nekonečná,“ zařval Drobeček a jeho hlas burácel ozvěnou mezi domy. „Aspoň tak bu-dou vědět, že jsme se vrátili z války. Až to bude mít Bu-zík za sebou, tak si došlápnem na toho malýho skrčka.“

Porta zatelefonoval Egonovi z telefonní budky, aby mu sdělil tu skvělou novinu – totiž že se vrátil do Berlína.

„Milostivý bože na nebesích! Seš to opravdu ty, Por-to? Jak příjemný překvapení,“ vykřikl Egon. „Tak tobě se nic ošklivýho nestalo, kdyžs byl tam v tý krutý, krutý válce? Takovejch strašlivejch zpráv vodtamtud přichází!“

Jakmile si pomyslíš, že tvůj drahý, dobrý přítel je pořád ještě v zemi živých, hned ti někdo oznámí, že už

je po smrti! „

„No tak nebreč,“ utěšoval ho Porta. „V tomhle sta-rým psovi je víc života, než se tobě a pár dalším zdá-lo. A můžeš se o tom sám přesvědčit, jestli mi dnes do osmi do večera nezaplatíš to, co mi dlužíš za poslední dva roky!“

„Drahý, drahý Porto, od té doby, co ses vydal kamsi dobývat trošku toho skvělýho lebensraum pro naše mi-lované staré Německo, se toho spoustu změnilo. Je mi opravdu, opravdu líto, že jsem tím prvním, kdo ti to říká, ale všechny tvoje obchodní záležitosti převzal někdo ji-nej. Jsou to odporný, snědý chlapi. Ještě jsem nikdy ne-viděl, že by se usmáli!“

„Di do prdele!“ zařval Porta a začal ztrácet sebekon-trolu. Vyfoukl kouř do sluchátka, jakoby to byl Egonův obličej. „Přijdeš v čase, kterej jsem určil a doneseš ty měďáky. A ty snědý chlápky si nacpi do zadku, jestli tam na ně máš ještě místo!“

„Ale Porto, ty můj drahý,“ odvětil Egon sytým, samo-libým hlasem, „snad si nemyslíš, že se chci nechat dát zabít, nemám pravdu? Zrovna teď, když budoucnost vy-padá přece jenom trošku růžověji.“

„Poslouchej mě a poslouchej mě dobře, ty malá smra-dlavá opičí prdeli, ty mizeměj zasnanej bastarde zuluský děvky, ty podlej, falešnej šakale,“ ječel Porta do telefo-nu. „Jestli se tady neobjevíš s velkým cinkajícím pyt-lem, tak se ti stane něco ošklivýho. Něco fakt moc, moc ošklivýho. Něco, co tě velice účinně a navždy vzdálí všem lidskejmu starostem!“

„Ale to bys nemohl,“ zakňoural Egon nervózně a v hrůze praštil telefonem do zdi.

„Dobře si to promysli, ty malej červe, a srovnej si v hlavě, kdo je tady pro tebe šéf!“ nechal Porta houpat sluchátko v telefonní budce na šňůře. Ušli už hodnej kus cesty po ulici, ještě stále však slyšeli Egonovo vzrušené vřeštění.

„Ten byl fakt vyděšeněj, ten Egon,“ šklebil se Drobe-ček spokojeně.

„Bude tam.“ Ale Drobeček se mýlil. Egon se ne-ukázal.

Na druhý den kráčí Porta a Drobeček po Sperling Strasse spolu s desátníkem Hartnackem, aby si osobně popovídali s Egonem Buzíkem. Když procházeli brá-nou, kde Egon bydlel, vyletěla z ní „Viola Drtikoule“ a srazila Drobečka na zem.

„Co to má kurva bejt,“ zařval zuřivě, když si zvedal čepici z bláta. „Copak nevidíš, kam letíš, ty špekátá sůvo?“

„Komu říkáš špekátá sůvo?“ zaječela Viola uraženě a nakopla ho do kotníku..

„Ses posrala nebo co, ty sedmiřadá dvoumarková kur-vo?“ vybuchl Drobeček vztekle, poskakuje na jedné no-ze a masíruje si bolavý kotník. „Já ti dám, já ti rozervu tu tvou zavšivenou, rozmrdanou gorilí píču vod prdele až k pupku!“

„Vykuř se, ty blbej vesnickěj burane,“ zasyčela Viola a začala se zdvíhat ze země. „Já ti utrhnu koule. Teda, jestli máš takový, který by se daly popadnout!“

„Tys musela šukat s chobotnicí,“ hulákal Drobeček a ohnal se po Viole pěstí. Kdyby ji býval trefil, tak by ji snad zabil.

Ona se však rychle uskočila dozadu a vyhnula se mu.

Vykopla nohou a trefila ho do kolena. Drobeček zavyl a popadl se za koleno a Viola mu vrazila prst do oka. Ten se otočil a popadl jedno z přetékajících věder s ry-bím odpadem před vedlejší rybárnou.

Jedním pohybem ho zvedl nad hlavu a s celou tou spoustou smradlavých rybích vnitřností jí ho vysypal na hlavu. Do vzduchu vy-létla spousta rybích drobů.

„Přestaňte se tady kočkovat,“ vykřikl Porta podráždě-ně a snažil se je od sebe odervat. Ale bezvysledně. „Ne-máme čas na legrácky. Máme tady nějakou práci!“

Viola už je ale úplně bez sebe. Popadla obrovského sumce a zatočila s ním několikrát nad hlavou, aby měla větší švih. Pustila ho, ale netrefila se. Místo Drobečka zasáhla přímo do obličeje obchodníka s rybami, který vyběhl s řevem před svůj krám. S pronikavým výkřikem padl naznak. Jeho dřevěná noha z první světové války se vymrštila a praštila Violu do hlavy. Ta si ale myslěla, že ji nakopl Drobeček. Její prsty připomínají orlí pařáty. Je-jích deset barevných nehtů začalo drásat Drobečkův ob-ličeje. Vytryskla krev. Popadl obchodníkovu dřevěnou nohu a praštil s ní Vio-lu do hlavy. Z nohy byly rázem dvě půlky. Ale Viola ještě nemá dost! Je na podobné rány zvy-klá, o hlavu už jí rozbili spoustu lahví. S chropotem zaú-točila na Drobečkovu přirození. Její školené prsty si na-šly cestu zimmíkem a třemi páry kradených

armádních zateplených spodků.

Jeho zkrvavená brada mu spadla. Ulicí zaburácel táh-lý zmučený divoký řev. Vykopl oběma nohama do vzduchu a nějakou chvíli ztratil kontakt se zemí. V cirkusu Kranz by se mu dostalo pořádného aplausu. Skutálel se na silnici, kde ho přejela nákladní tříkolka naložená pytlí s kukuřicí. On je však v takové agonii, že si toho vůbec nevšiml. Když zase přišel trochu k sobě, tak nemyslí na nic jiného než na Violu. Ta však zmizela, jako by se propadla do země.

„Moje noha!“ ječel obchodník uprostřed rozmlácených beden s rybami.

„Tady máš, pajdo,“ zařval Drobeček a hodil roztržštěnou nohu doprostřed toho rybího bince. Oko mu padlo na Violin modrý klobouk vyčuhující zpoza velkého sudu rybích vnitřností.

„Tak támhle teda seš, ty zkurvená po-lykačko!“ zaječel. Popadl ji za prsa a prohodil ji dveřmi „Zelené slepice“.

Proletěla vzduchem jako střela, vzala s sebou Portu, a narazila do těžkého věšáku vyrobeného z pláště střel z první světové války, vážícího snad půl tuny. S ohlušujícím rachotem se zřítíl na stůl řeznických specialit a rozmlátil ho na třísky. Do vzduchu vylétly kusy hovězího, vepřového, koniny, omáček a párků.

„To jsou Rusové,“ zavyl nějaký invalida z první světové války. Zamotal se do své dřevěné nohy a nemohl se ani hnout. „Rudá fronta!“ záúpěl ještě, než omdlel. Zapomněl si sundat stranický odznak, který mu otevřeně září na jeho levé klopě. Od toho dne si ho již nikdy ne-vzal.

Desátník Hartnacke, který si zrovna rozbaloval svůj kněžský hábit, byl vymrštěn přes bar a vzal s sebou tři talíře zelí a Eisbeinu. Vydal ze sebe drsné, jakoby sovi zahoukání a popadl ho amok. Veškeré dosavadní plány padly. Tohle rozhodně není příhodný čas pro nějaké opa-trné a skryté akce. Přímo do útoku! S ďábelským úsměvem vytrhl z pouzdra v podpaží nagan.

„Jak chceš, Egon, teď je s tebou amen!“

Dobře ví, že Egon teď sedí ve své kanceláři a žhaví počítadlo. Rozhodný zabiják mu teď může snadno ustřelit palici. Svižně přeskočil bar a měl co dělat, aby se vyhnul Violě a Portovi, kteří leželi na zemi a kousali jeden druhému ucho. Setřel si z obličeje zelí a přehnal se nálevnou. Tak tohle, pomyslel si, se zapíše do historie Berlína. K tomu ještě nikdy nedošlo. Až budou starý Fritz a všichni ti jeho zasraní generálové dávno po smrti a zapomenuti, pořád se ještě bude vyprávět o „Radostném vysvobození“ a co pro-vedl Egonovi za druhé světové války.

Egon seděl v hlubokém, polstrovaném křesle spokojený s čísly, ke kterým dospěl na svém počítadle, když tu náhle kdosi rozrazí dveře tak prudce, že zůstaly viset jenom na jednom pantu. Napřed ho napadlo, že se těmi dveřmi valí celá jedna rota. Díval se do černého ústí těžkého revolveru. V uších mu zazněl výkřik, po kterém se mu hrůzou naježilo těch několik chlupů, co měl ještě na hlavě, a roztrásl se strachem. Je to Leo, jeho kuchař, který ho chce varovat před hrozícím nebezpečím a okamžitou smrtí. Trpaslík Olfert, který nemá na výšku ani metr a půl, ale zhruba tolik má v ramenech, se jako blesk vrhl na Egonovo křeslo a mával přitom rukama jako krůta s useknutou hlavou.

Egon otevřel své modré usazené oči a začal vydávat zvuky jako nějaká zmáčená kočka na houpající se ledové kře.

„A je s tebou amen! Ty zasranej pasáku!“ zařval Hartnacke. „Teď ty vystřelím z hlavy i ten poslední zbyteček tvýho prohnílého mozku!“

„Nemohli bychom si vo tom promluvit,“ prosil ho Egon, který byl na vykecávání se ze složitých situací expert.

„Ty užs toho za svýho života nakecal dost,“ přerušil ho Hartnacke s ledovým smíchem. „Teď to do tebe na-pálím!“ Pritiskl hlaveň k Egonovu nosu a zmáčkl spoušť.

Zdmi „Zelené slepice“ zaburácela obrovská exploze, až obchodník s rybami na ulici raději zalezl za sud se slanečky.

Egon se točí kolem dokola, přitom ale pořád sedí ve svém křesle. Trpaslík Olfert sedí uprostřed místnosti a dovolává se policie a SS. Je jedním ze zakladatelů stra-ny a když je jeho život v nebezpečí, tak si na to vždycky vzpomene.

Hartnacke stojí a s úžasem zírá na to, co mu zbylo z ruky. Krev mu z ní kape na dokumenty ležící na stole. Ve spěchu udělal osudovou chybu. Neodpustitelnou i pro nováčka, který si právě vyzvedl ze

skladu uni-formu. Jeho zlovykem bylo všude nosit dva druhy re-volverů, ruský Nagan a německou P-38. A v kapsách náboje do obou. Když Viola převrhla ten věšák, tak v nastalém chaosu nabil nagan náboji do P-38. Žádná zbraň na světě nevydrží, když ji někdo nabije špatnými náboji. Nagan se rozletěl na kusy a poskvnil stěny ko-lem kusy sebe samotného a Hartnackových prstů. Šoko-ván vyběhl ze „Zelené slepice“ a zpětně si už nikdy ne-vzpomněl, jak se mu podařilo dostat až do ministerstva války. Tam mu desátník zdravotník Steinhart ruku ne-obratně sešil, jak to žádný chirurg na světě ještě neviděl. „Nejmíň měsíc nevystřčíš z ministerstva nos,“ zařval na něj Sally vztekale.

„Doufám, že tohle tě konečně vyléčilo z nošení dvou různých zbraní, ty jeden blázne! Uvědomuješ si, jaký seš blázen? Blázen, šílený idiot? Celej Berlín teď ví, žeš to byl ty, ty magore, kdo střílel u „Zelené slepice“! Ani Žid umírající hladem by neudělal takovou kravinu! Ted' už je mi naprosto jasný, že tvoje matka musela bejt chro-má na hlavu, když tě házela do kanálu!“

Hartnacke se odevzdaně mračil a zahanbeně skuhral. V duchu si přísahal, že až toho Egona příště uvidí, tak ho zarazí nejmíň metr do první zdi.

Egon stále ještě seděl ve své soukromé pracovně v „Zelené slepici“ a opatrně si osahával tvář. Pomalu, pomaličku mu docházelo, že na ní nemá žádnou krev a že tam pořád má svůj obličej. Projela jím obrovská vl-na radosti a úlevy.

„Vrátil jsem se mezi živý!“ vykřikl a zmateně přitom vzlykal a smál se zároveň. Začal děkovat Bohu, ale v příští vteřině už ho proklínal. „Pomsta!“ ječel zuřivě.

„Pomsta! Chci, abyste mi toho bastarda „Radostný vy-svobození“ přinesli roztrhanýho na dvacet kusů. Já ho nacpu do mlejnků na maso a prodám ho jako žrádlo pro psy a bez lístků!“

S trpaslíkem Olfertem v čele procházel Egonův gang Berlínem a hledal Hartnacka. Egon je tak rozzuřený, že nemůže tři dny jíst, i když je to velký žrout.

Jejich hon ale postupně vychládal. Jednou pozdě od-poledne, když si Egon užíval se dvěma ze svých favori-tů, vstoupil Porta s Drobečkem bez klepání do dveří. Egon právě vklouzl do krajkového hedvábného ženského-ho spodního prádla. Miloval totiž jejich dotek.

Drobeček mu prudce vrazil k uchu upilovanou bro-kovnicí.

„Ty sis myslel, že je po všem, co?“ zasyčel hrozivě. „Ale to je omyl! To je jenom začátek! Ty kulturní chyt-ráci, co choděj na operu říkaj, že nejlepší je vždycky ko-nec!“

„My jsme tě žádali, aby ses za náma zastavil, není-liž pravda?“ zeptal se Porta vlídně a sklonil se k Egonovi. Usmál se a jemně ho štlpl do tváře. „Zdá se, že nechceš poslouchat, co ti říkáme, takže jsme se rozhodli, že ty uši vůbec nepotřebuješ. Ani trochu! A tak jsme ti je při-šli ustřelit! Budeš mít to potěšení, že to uslyšíš, pochopi-telně. To bychom ti nemohli upřít! Bude to ta největší rána, jakou jsi kdy slyšel! Budeš mít pocit, jako bysme ti ustřelili celou hlavu. A možná, že tomu tak bude! A ty uši, co tak nerad používáš, ty pudou pryč taky!“

„To přece nemůžete udělat,“ zaskřehotal Egon zoufa-lým hlasem a zvedal ruce v obraně před sebe.

„Ne?“ zasmál se Drobeček hřmotně. „Tak tomu bys měl ve svém zájmu věřit, ty vyšeptanej teplouši!“

„Ale to je vražda!“ zašeptal Egon ochraptěle a přitom se snažil odplazit pryč.

„Folie des grandeurs!“ zasmál se Porta milým hla-sem. „Říkejme tomu spíš hubení škůdců, co ty na to, ty jedna malá kryso? Až ti uřízneme čuráka a dáme ho ho-chům z Alexu, tak nám za to daj medaili! A vy dva do skříně!“ poručil Buzíkovým dvěma polonahým společ-níkům, třesoucím se vyděšeně na pohovce. Jestli uděláte větší hluk než roztoužená kocour po špičkách honící kočičku, tak vám vošoustáme prdele, že je budete mít nacpaný místo mozku! Víte, jaký to je pocit?“

„Znáš nějakou modlitbu, že jo?“ zeptal se ho Drobe-ček po chlapsku kamarádsky a poplácal ho hřbetem ru-ky. „V jádru jsme docela dobrý chlapi, víš. Neradi bys-me někoho posílali na jeho poslední let, bez toho, abysme ho napřed nechali vybrečet modlitbu.“

„Pojďme si o tom promluvit,“ žadonil Egon ochraptě-le. „Já ty peníze mám. Když jsem s nimi nepřišel, to by-lo jenom nedorozumění!“

„Ano, jistě, samozřejmě. Omyly a nedorozumění! Ty jsou příčinou všech problémů, co jich na světě je,“ vzdychl Drobeček soucitně. „Pojďme ale k té tvé mod-litbě, aby bylo jistý, že tě svatej Petr rád uvidí.“

„Já žádnou modlitbu neznám! Nejsem věřící!“ vykři-kl Egon nešťastně.

„Ne? Tak to já ti docela rád věřím. Jenom hodný lidi jsou věřící a ty přece vůbec nejsi hodnej!“ odvětil

Dro-beček a poklepal ho po zátylku studenou hlavní své upilované brokovnice.

„Tak se za něj teda pomodli ty!“ vykřikl Porta a zamkl za Egonovými milenci dveře.

„Otče náš, jenž jsi na nebesích,“ zanotoval Drobeček s očima obrácenýma ke stropu, „zůstaň kde jsi a nech nás v klidu vyřídít tenhle malej kšeftík za tebe, aby to nepoškodilo tvou reputaci!“

„Tak pojď, Egone, uděláme si malou procházku,“ řekl Porta a hodil na něj pláštěnku. „Voblíkni si to! Nemůžeme ti dovolit, abys běhal po ulicích Berlína v dámském spodním prádle. To bysme měli hned na krku mravnostní!“

„Pamatuj, žádný řvaní!“ varoval ho Drobeček přísně, když sestupovali po schodech. „Teda jestli nechceš, abys-me ti usekli péro i s koulema a nacpali ti ho do krku!“

S Egonem mezi sebou kráčeli po Friedrichs Strasse k obojživelnému vozidlu ministerstva války, o které se postaral nadrotmistr Sally.

Nějaký policajt se zájmem přihlížel, když strkali Ego-na do vozidla.

„Dezertér?“ ptal se jich a prohlížel si Egona se zvídavým opovržením.

„Přesně tak,“ odpověděl Porta. „Ten blbec má jít před četu. Tak to má bejt. Ty bastardi, co se bojí, že je zastře-lí nepřítel, zastřelíme my!“

„A tak to má být,“ přikývl policajt důležitě. Zastrčil si palce za svůj vyleštěný opasek.

„Voni mě chtějí zavraždit,“ vykřikl Egon zoufale v naději, že by ještě mohl mít nějakou šanci.

„Říká se popravít,“ opravil ho policajt ostře. S výmluvným gestem si poklepal na svoje pouzdro.

„Dou-fám, že tě taky pořádně zmlátí, než tě zastřelí! Ty zrád-covskej parchante!“

„Ne,“ usmál se Porta věrolomně, „to ne! Tohle v ar-mádě netrpíme. My jsme humánní. Zamíříme na čelo a prask!“ Pozvedl ruku k okraji své čepice neformálním způsobem. Policajt opětoval pozdrav po vojensku. Vyříteli se po Friedrichs Strasse plnou rychlostí.

„Můžu ti slíbit opravdu unikátní zážitek,“ řekl Porta, když zahýbali na Charlottenburg Chaussée. „Budeš prvním člověkem v historii, který spadne ze Siegestäule!“

„Pojďme si o tom promluvit,“ zašeptal Egon zemdle-ně. „Vy nevíte, jaký já jsem tady měl starosti. Vy jste se museli starat jenom o válku, a ta je přitom to nejhorší, co může bejt!“

„Tohle my dobře víme,“ řekl Porta a jednou rukou poklepal na volant. „Kvůli těmhle starostem se hou-pe celej tenhle prohnilej, prašivej svět a stahuje všech-ny ty, co si dělaj starosti, do černý díry. Ale optimistic-ký chlapi, jako jsem já, se jen tak projížděj po okraji všech těch sraček. Od prvního dne, kdy jsem spatřil světlo toho německýho světa, jsem byl váženým ob-chodníkem obchodujícím počestně se všelijakým zbo-žím, který lidi chtěli.“

„Tak například,“ vložil se do toho Drobeček znalecky, „s kundama! A přitom si nikdy v životě neřekl víc než velice rozumných 80% navrch!“

„Ty musíš bejt na palici, Egone,“ pokračoval Porta. „Máš sice civilní sestřih, ale nemysli si, že mě jen tak snadno podtrhneš koberec pod nohama!“

„Takže von je natvrdej,“ vykřikl Drobeček pobouře-ně. „Si myslel, že může převrátit celej ten pitomej kýbl s hovnama a tahat nás za nos!“

„Byl to pro tebe takovej malej šok, co říkáš? Když jsme se vrátili do Berlína!“ řekl Porta a smutně potřásl hlavou.

„Já jsem byl svým kamarádům vždycky věrný,“ za-kňoural Egon nešťastně. „Mějte rozum, chlapci, pojed-me zpátky ke „Slepici“. Veškerých vašich 80% tam na vás čeká v balíčkách. Všechno je to v účetních knihách. Možná je v nich tu a tam chyba v součtu, ale to je v týh-le děsivý válečný době pochopitelný. Nevěřte všemu, co o mně říkají. Hluboko uvnitř jsem dobrým člověkem. Zasloužím si poděkování za všechno, co jsem pro lidi udělal, i když jsem se nikdy žádnýho vděku nedočkal!“

„Ty si zasloužíš, aby tě někdo praštil obrovským svě-tovým glóblem do hlavy, a ne jen jednou,“ prohlásil Por-ta, poplácáváje volant. „Já například vím, žes to byl ty, kdo dal zmlátit „Koločajznu“, a tys byl na vině toho, že „kurvě Charlottě“ rozmlátili hlavu.“

„To je hrozná, hrozná lež!“ bránil se Egon a schoval si tvář do dlaní. „Moje ruce nikdy, nikdy nebyly potřísně-ny krví.“ Strčil svoje ruce před Portovu tvář, aby doká-zal svoje tvrzení, což mělo za následek pouze to, že má-lem srazili kamelotku v modrých šatech. Ta za nimi vypálila salvu Goethových vulgarismů.

„Ne, na to seš velkej zbabělec a navíc moc chytřej, abys to dělal sám,“ zasmál se Porta. „Tuhle práci pro te-be obstarává trpaslík. Byl tam tenkrát s Charlotte a byl tam taky Stork. Řekli jí, že vyhodí její dvě děti po hlavě z okna, jestli jim nevysolí 60% ze všech jejích výdělků a nedonese je k „Sově“. Když nezaplatila, tak se vrátili a trochu jí po spravili fasádu. Ani to ale nepomohlo, pro-tože ona si myslela, že Koločajzna ti dokáže nakopat pr-del, ty sráči jeden. Takže letěla z okna jak ona, tak oba její kluci.“

„Snad byste opravdu nevěřili tomu, že bych byl scho-pen udělat něco tak hroznýho?“ ptal se Egon roztřese-ným hlasem. „Najděte Koločajznu a on vám potvrdí, že je to všechno lež!“

„No tak to sis teda připravil komickej výstup,“ vysmí-val se mu Porta. „Jestli ještě někdo uvidí Koločajznu venku z Moabittu, s tím co tomu chlapci napařili, bude mít dlouhý bílý fousy a bude mu přes sedmadvadesát. Podle toho, co jsem slyšel, už teď vypadá jako něco me-zi Frankensteinem a mumii.“

„Tak poslouvejte mě přece,“ vykřikl Egon vyděšeně. „Co máte s tím Koločajznou? On byl přece hroznej a mučil holky!“

„To sou mi řeči,“ přerušil ho Drobeček podrážděně. „Bud’ sakra jednou německej chlap. Pohlédni smrti vod-vážně do očí. Seš přece jeden ze starejch Führerovejch part’áků z SA a tehdá ve třiatřicátým jste spolu chodili a mávali holema.“

„Nemotejte se po chodbách, jak řekl popravčí, když si odváděl chlapa z desítky,“ zmínil se Porta hlasitě, smýkl vozidlem na stranu a do parku.

„Přece byste se kvůli takovému chudákovi jako jsem já nestali sprostějma vrahama,“ žvatlal Egon.

„Když jsem vám říkal, že ste přišli vo kšeft, tak jsem si jenom dělal legraci. Copak nemáte vůbec žádněj smysl pro hu-mor, chlapi? V týhle hrozný době se člověk musí tu a tam zasmát!“

„No tak se zasměj,“ vybízel ho Porta a sám se srdečně zasmál. „Právě kvůli tomu jedeme k Siegessiäule, abys-me se mohli i přes tu mizérii pěkně zasmát. My s Dro-bečkem už jsme viděli spoustu různějch způsobů rychlý smrti, ale ještě nikdy jsme neviděli nikoho letět ze Sie-gessiäule. Myslím, že si vzpomínám, jak jsi mi jednou vyprávěl, že by ses chtěl naučit s kluzákem. No a my ti to přání teď splníme. Nezapomeň pořádně rozpřáhnout ruce. Dělej to jako racek. No a my se postaráme vo tvůj start. Já ti slibuju, že to bude ten nejlepší start, jakýho se ti v životě dostane.“

„To ale bude nádhernej pohled,“ vykřikl Drobeček nadšeně. „Ze sedmašedesáti metrů přistaneš rovnou do-prostřed záhonu růží!“

„Sedmašedesát a půl metru,“ opravil ho Porta, „ne-zapomeň ale kormidlovat nohama, Egone, nebo pole-tíš střemhlav a to by ten tvůj měkej mozek nemusel vydržet.“

„Jo, to by ses rozplác, jak říkaj plachtaři,“ radil mu Drobeček. „Musíš využívat stoupajících vzdušnejch proudů.“

Jeho hlas zanikl v rachotu nárazu. Porta okamžitě vy-letěl z obojživelníku vysokým obloukem do vzduchu a dopadlo kus dál do jezera. Kačeny a labutě se s divokým máváním křídel vznesly do vzduchu.

Drobeček se jako koule valil po asfaltu, za chvílku už byl ale zase na nohou. Řítil se po trávníku a snažil se utéct před obojži-velníkem, který si to rachotil přímo za ním.

Vozidlo však náhle vybuchlo v plamenech, které vy-létly až nad koruny stromů.

Porta, křičící a nadávající zuřivěji, než před chvílí rozčileně kvákaly kačeny a labutě, se doplácál ke břehu.

„Ten mizernej bídnej červ,“ zuřil. „Ten nás doběh. Kam zmizel?“

„Vlez do taxíku, kterej to do nás napálil,“ vysvětloval Drobeček a gestikuloval přitom divoce rukama. „Já jsem ho viděl. Byl támhle a čekal na nás jako nějakej hnusnej zloděj mrtvol. Myslel jsem, že ten taxík tam jen tak stojí a čeká na rito. Pak jsem si ale všiml, že za volantem sedí ten trpajzlík, ale už bylo pozdě něco dělat.“

„No, von tam svým způsobem fakt čekal na rito,“ za-klel Porta, když si ždímal vodu z čepice. „Ale ne na ně-jaký jen tak vobyčejný!“

„Jestli chceš vědět, co si myslím já,“ vykřikl Drobe-ček rozhořčeně, „tak ten chlap má ale kurva nervy, napá-lit to schválně do mírumilovnýho vozidla Adolfovy ar-mády přímo uprostřed parku! Na všech cedulích stojí maximum dvacet a tenhle malej skrček jel nejmníh stov-kou! Kde je ta blbá dopravní policie, když ji člověk po-třebuje? Nikdy nejsou po ruce.“

„No tak to už opravdu přestává všechno,“ zuřil Sally, když se vrátili na ministerstvo války a hlásili mu ten

in-cident s taxíkem. „Vy jste nikdy neslyšeli o dynamitu? Proč jste tomu vychrtlému šaškovi nenacpali pár tyčinek do prdele? Jedním si ale můžete být jistý! Teď budete tu malou krysu muset zabít, abyste zachránili krk sami so-bě! Ty jeho kriminálníci teď prolézají každou díru a tou-ží po tom, aby vám ustřelili kebuli! A vy si tady sedíte jako dvě zmoklé toulavé kočky a sušíte se na státních radiátorech! Měl... měl... měl bych vás teď poplavit!“

„Tenhle případ skončí ortelem smrti,“ zavrčel Porta s divokým pohledem. Vyždímal si další vodu ze zimní-ku. „Za tohle bude Buzík trpět! Když jsem se rozhod, že poletí ze Siegesäule, tak se z toho nevykroutí tím, že si mávne na taxíka!“

„Já nechápu, jak mohli vědět, že pojedeme do parku,“ uvažoval Drobeček se zamyšleným pohledem ve tváři.

„Ty dva, co jste zavřeli do skříně,“ odpověděl mu Sal-ly a rozhodil znechuceně rukama. „Slyšeli všechno, co jste říkali a věděli, kam ho vezete. Na to, aby tenhle váš prostinkej plán prohlédli, Einsteina nepotřebovali. Tr-paslíkovi se začaly v tý jeho velký hlavě honit buňky v šedý kůře mozkový a zbytek už víte. No a teď se se-berte, vypadněte odtud a jednou pro vždy to s ním vy-říd'te. Egon určitě sedí u „Sovy“ a pouští si hubu na špa-cír. Jděte přes dvůr a vlezte dovnitř okýnkem ve sklepě, abyste ho mohli dostat zezadu. Zezadu je to vždycky jednodušší. Proto taky Stalinovi komisaři střílí lidi do zátylku, když je mají zlikvidovat!“

Porta si zasunul do podpažního pouzdra svůj oblíbený nagan. Do kapsy si dal pár zásobníků s náboji.

„Myslíš, že by bylo lepší, kdybysme si s sebou vzali „piáno“?“ zeptal se, když si dával do druhé kapsy svou P-38, kde na ní snadno dosáhne, kdyby nastaly nějaké neočekávané problémy.

„Ne,“ odtušil Sally suše. „Teď jste v civilizovaném Berlíně, kde nemají v lásce lidi, co se potloukají kolem a střílejí kulometama do oken!“

„Tak jdeme,“ řekl Porta s odhodlaným pohledem. „Tentokrát to nebudem komplikovat. Oběsíme ho, jako to dělají zlodějům koní v Texasu!“

„Dejte si pozor,“ varoval je Sally, když vycházeli z místnosti. „Nenechte se překvapit. Nezapomínejte, že Egon není žádnéj dacan ze Schleswigu! Je to pravej Ber-liňan a dobře ví, jak to zařídit, aby to tu přežil!“ Když prolézali sklepním okénkem, aby se dostali Egonovi do zad, tak se Drobeček zachytil o rám. Porta ho musel vyprostit páčidlem. Po špičkách vyšli opatrně do prvního patra, odkud by-ly slyšet hlučné hlasy. První dvě místnosti, do kterých vešli, byly prázdné, ale třetí je plná lidí.

Egon sedí za velkým stolem, za kterým vypadá ještě menší, než normálně. Je celý v černém, jenom jeho koši-le je zářivě bílá. Věří totiž tomu, že to vypadá dobře na jeho falešném bronzovém opálení. Je také přesvědčen o tom, že díky takové barvě vypadá člověk mocnější a úspěšnější. Po obou stranách jeho křesla stojí tělesná stráž se širokými rameny a ostrážitě se rozhlíží po míst-nosti. V tlumeném osvětlení je vidět ještě dva další zabi-jáky, hlídající schody vedoucí do restaurace. V dálce je slyšet zvuk bicích a saxofonů.

„Baf!“ zařval Drobeček a sklonil se k Egonovi. „Ty vypadáš, jako by sis to rozdál s celou flotilou vos, ale možná ses jen tak projížděl taxíkem po zoo?“

„Vy jste mě, chlapi chtěli zabít,“ cedil Egon pomalu mezi zuby. Foukl Drobečkovi do tváře kouř, tak jak to viděl v amerických filmových gangsterkách.

Drobeček se dlouze a hlasitě zasmál.

„Tak on si myslí, že se mu takhle podaří zachovat tvář.“

Najednou se začala dít spousta věcí najednou. Porta později prohlásil, že to mělo nejbliže tomu, čemu by se dalo říkat silné zemětřesení. Celý gang se na ně vrhl. Zabiják nejbliže Drobečkovi ho přetáhl přes obli-čej nějakým prknem tak tvrdě, že se podélně rozlo-milo.

„Zabte je!“ zavyl Egon šťastně a nakopl zuřivě Dro-bečka.

Ti dva strážci u dveří popadli Portu a zkoušeli mu utrhnout hlavu. Zableskl se boxer a dopadl mu na tvář. Vykroutil se, vykopl do vzduchu a přitom narazil do ně-čeho měkkého. Jeden ze strážců odsákal s křikem z do-hledu, obě ruce si přitom tiskl mezi stehna.

Drobeček se překulil přes záda a v mžiku byl zase na nohou. Popadl židli a praštil s ní nejbližšího útočníka do krku. Rozpadla se na kusy a chlap se s utrápeným za-chrochtáním složil na zem.

Poslední zabiják se vrhl na Drobečka a mával přitom nad hlavou obuškem. Drobeček vyrazil hlavou proti

ně-mu s plnou vahou svých dvou set šedesáti liber. Přitom mu dal stoličku a oba se zřítili k zemi s rachotem, jako když střechou domu proletí lodní kotel. Drobeček praštil zabijáka do krku a přitom mu rozdrtil hrtan jako vaječ-nou skořápku. Ten vydal strašlivý nelidský chropot, do-padl na zem a obušek mu vypadl z ruky.

Porta ho rychle popadl a začal zuřivě mlátit do „svých“ dvou útočníků.

Egon viděl, že se situace začíná obracet, a protože je z těch lidí, kteří se necítí moc dobře uprostřed podob-ných scén krutého násilí, popadl svůj pěkně střížený svrchník a vyrazil ke dveřím.

„Za ním,“ vykřikl Porta a praštil obuškem jednoho ze zabijáků po hlavě s téměř přátelským gestem.

„Máte štěstí, že mám zrovna dobrou náladu,“ hulákal Drobeček a rozmachoval se svým revolverem.

„Tento-krát vás necháme jít, ale jednoho dne si vám podám! Obvykle lidi nezabíjíme, když se na tom nedohodnem. A teď ke zdi! Roztáhnout nohy a opřete se o ni rukama! Dejte ty pracky vejš! Je hned vidět, že vy, bulíci, jste nikdy nebyli v Hamburku!“ Prohledal je zkušenými prsty, a vybral jim z kapes všechno, co tam našel – klíče, min-ce, cigarety, peněženky, revolyvery. Peněženky si nacpal do vlastní kapsy. Zbytek vyletěl oknem. Pozpátku prošel dveřmi, zamkl je za sebou a kliku zajistil židlí.

Porta proletěl restaurací, cestou srazil číšníka a vybě-hl na ulici. Rozběhl se po ní, ale pak se zastavil, protože si uvědomil, že Egon se zřejmě dal na druhou stranu a hnál se zase zpátky.

Drobeček vyběhl ze vrat a zmateně se rozhlížel. Re-volver měl stále ještě v ruce. Za ním se ozval strašlivý rachot.

„Až já tě dostanu, běsnil jeden z tělesných strážců, August, který se dostal ven a jal se ho pronásledovat.

„Já tě rozsekám na kusy!“ hulákal a aby dodal svým slovům na vážnosti, mával nad hlavou obuškem, který zahodil Porta.

Z temnoty znenadání zasviští kulka. Smýkne s ním na stranu a vrhne na dveře, které se provalí dovnitř v dešti rozbitého skla a dřevěných třísek. Na okamžik má ve tváři výraz člověka, který hodlá ukročit stranou, pak se ale pomalu skácí jako pytel zrní s dírou uprostřed.

„Bacha,“ zaječel Porta a spíš vycítil než uviděl tem-nou postavu, která vystoupila zpoza nějakých popelnic. Zamířila na něj čímsi velkým a černým. Následoval zá-blesk světla, ve kterém si povšiml, že ruka držící ten hrozivý předmět, je strašně ušpiněná. Vrhle se rychle za hromady pytlů od brambor hned vedle Drobečka. Za-zněla smrtící salva výstřelů. Kulky jim kvílely nad hlavou. Vlastní revolyvery měli připravené v rukou. Temná postava zmizela. Všude je ticho. Zrádné ticho. Opatrně se postavili na nohy.

„Sakra, sakra, sakra!“ zaklel Porta. „Všechno, co uděláme, je špatně! Kdo sakra byl ten plíživěj nacistic-kej prasák, kdo tady střílel na poctivě pracující armádní zaměstnance?“

„To nemoh bejt Egon,“ usoudil Drobeček. „Ten by se rozpad na kusy, kdyby mu v ruce vystřelilo takový dělo. Takový sou jenom pro vopravdický vojáky a tvr-dý chlapy!“

Postupují obezřetně podél zdi jako už tolikrát. Drobe-ček se zrovna chystal nakouknout za roh, když noční klid prořízla děsivá exploze. Její ozvěna se valí po za-temnělých ulicích z jedné zdi na druhou, ale ani jeden ze závěsu se pro zvědavé juknutí nepohne. Každý Berličan dobře ví, že zbytečná zvědavost může člověku podstatně zkrátit život. Jestli to není gestapo v honbě za svými skalpy, tak je to ještě něco horšího, a nic z toho rozhod-ně není zdravý prospěšné pro žádného svědka.

Tiše jako kočky a s nachystanými revolyvery Porta s Drobečkem našlapují ulicí. Dívají se do každého za-parkovaného auta, podívají se i pod něj a kolem něho, stejně tak jako do každé z popelnic.

Je to Drobeček, který jako první zaslechne zvuk kro-ků rychle běžících temnotou noci. Brzy poté zahlédnou kontury uhánějícího člověka.

„Kurva!“ zvolal Porta vesele, přidřepł si a držel nagan před sebou oběma rukama, jak to dělá newyorská poli-cie. Vystřelil pětkrát za sebou, tak rychle, že to znělo té-měř jako jeden výstřel. Žádná z kulek ale nenašla svůj cíl, což ho značně překvapilo, neboť výstřely, které vypá-lí newyorská policie si svůj cíl najdou vždycky! „Se sa-mopalem by to už měl za sebou,“ rozčiloval se. „To ho-vado vyvázlo bez jedinýho škrábance. Jen počkej, ty...“

„Ten kluk je vyděšeněj k smrti,“ řekl Drobeček s úsměvem. „Pobíhá tady jako králík s uřezanejma kou-lem. Poskakuje sem a tam a nikam se přitom nedosta-ne. Teď ho máme. Než se naděje, má v sobě díru! Dyž je vemem jednoho po druhým, tak můžem bez jedinýho škrábnutí voddělat celou armádu.“

„Skoč bleskem na chodník na druhý straně ulice,“ po-ručil mu Porta, „a já budu tančit tady na tý. Jakmile uvi-díme tu drzou opici, tak prásk prásk, a navždy zmizel z mapy Berlína!“

„Tak tenhle chlapec, ani nikdo jinej mě v životě nedo-káže dostat. Ani kdyby měl dynamit a štípačky,“ proho-dil Drobeček a skřípal přitom zuby. „Při umouněnejch pohanskejch d'áblech a svatým tělu Kristově zároveň, já tomu zasranýmu ateistickému sráčovi dám co proto!“

Porta zabočil kolem polorozpadlé sochy naproti Fran-ken Strasse a jako buldozer vletěl přímo do náruče toho střelce s automatem v ruce. Je těžké určit, kdo z nich za-kvílel hlasitěji. Ty výkřiky ale varovaly Drobečka. Bez váhání vypálil přes ulici. Výlohy a výstavní vitríny před uzavřeným kinem zmizely v záplavě skla a třísek sypají-cích se na silnici.

„Děkuj bohu, že pořád ještě máme tu ruskou fyzic-ku,“ povzdechl si Drobeček, když se kryl v kanálu. Střelec se hnál úzkou uličkou. Porta je mu hned v pa-tách s naganem před sebou. Cestou jsou roztříštěny vý-lohy a zrcadlová skla obchodů. Tu a tam se rozletí i čel-ní sklo nějakého automobilu.

Na konečné tramvaje se Porta zastaví, prudce odde-chuje a čeká až ho Drobeček dožene. Ten běží hlučně ulicí a cvočky jeho na jeho podrážkách křešou jiskry z dlažebních kamenů.

„Ježíši,“ vyhrkne rozčileně, když se zastaví vedle Porty. „Tomu zasranýmu civilovi fakt hoří koudel za pr-delí! Myslíš, že jsme mu nakonec přece jen kus prdele ustřelili? Krev z něj chcala jako z vokapu, když běžel na tu červenou přes Bellevue Strasse.“

„Myslím, že jsem ho určitě musel trochu škrábnout,“ řekl Porta, s očima lesknoucíma se vzrušením z té ho-ničky. Ze dveří začínají vykukovat zvědavé tváře.

Z Link Strasse se ozval zvuk policejní sirény. K místu, kde střelba vypukla, se kvapem blíží spousta reflektorů.

„Tyhle zkurvený policajti nikdy nejsou tam, kde jsou potřeba,“ zaskuhral Porta a znovu nabil svůj nagan.

„Kéž by jim sám svatej německej Bůh určil obě půlky prdele dřevěným nožem!“

„Viš ty, kdo to tady po nás pálí?“ ptal se Drobeček. „Byls k němu tak blízko, žes mu moh šlápnout na hemo-roidy. Poznala by ho i moucha se svýma malýma očič-kama!“

„Tomu chlapovi se říká „Jahody se šlehačkou“,“ řekl Porta zamyšleně. Foukl do ústí svého naganu a všiml si, že jedna ze střel dum-dum je v komoře nakřivo. „Až to s ním skoncujem, tak mu změní jméno na „Jahodovej džem“.“

„Proč mu sakra říkaj „Jahody se šlehačkou“?“ chtěl vědět Drobeček.

„Narudlý vlasy, bílej ksicht. Vypadá, jako by ho vy-váleli v mouce. Jo a taky má měkkej mozek!“ odpověděl Porta. „Vypadá přesně tak, jak ho pojmenovali!“

„To musí bejt nějakej blázen,“ usoudil Drobeček a na-tácel krk, aby viděl na ulici. „Běhat tady takhle po veřej-ným prostranství a pálit jako nějakej šílenec, když ho můžou lidi vidět. Nemusíš bejt ani žádněj blázen, abys viděl, že tam, kde maj normální lidi mozek má tenhle nasráno, a mozek má narvanej do prdele!“

Porta si zamyšleně posunul čepici na hlavě a poškrá-bal se na ní hledím revolveru.

„Hele, vezmem to po Koester Strasse. Jestli se neple-tu, tak má namířeno do doků, aby si tam někde zalez mezi všechy ty bedny.“

Když zahruli na Hafenplatz, vylétl proti nim z druhé strany ulice děšť kulek. Zabušily do zdí za nimi a snesly jim na hlavu spršku vápna a cementu.

Drobečkova P-38 zaburácí, utrhne půlku cihly z rohu jednoho z domů a rozbije jedno z oken. Jednomu z ná-jemníku se vysype hromada skla na hlavu.

„No tak vylez, ty plesnivej fláku jahodovýho dortu,“ zaječel Porta zdivočelý vzrušením. Vypálil ze svého na-ganu tak rychle, že to znělo jako kulomet.

„Vystrč hlavu, abysme si na ni mohli vystřelit,“ zahu-lákal Drobeček celý žhavý do akce, když nabíjel P-38.

Pistolník naneštěstí pro něj ztratil hlavu. Rozběhl se přes náměstí, vyhoupl se na vysoký plot, seskočil z něj a dopadl mezi nějaké popelnice na druhé straně s řinče-ním, jako když T-34 projede železářstvím.

„Ten zkyslej jahod'ák to ted' už určitě schytl.“ Drobe-ček jása radostí. Přeskočil plot stylem olympionika ve skoku vysokém a dopadl přímo do smradlavého obsahu jedné z velkých popelnic. Zuřivě si odfrkl a opatrně vy-strčil hlavu z popelnice. Šest stop od něj seděl „Jahod'ák“ na pytlí cibule a mlátil do

samopalu. Zasekl se mu zá-sobník a nemůže ho zacvaknout.

„Ježíšikriste,“ zavyl a mrštil zbrani vztekla na zem.

A najednou to jde. Celý zásobník se vyprázdnil jednou dlouhou dávkou. Kulky pokropily střechy okolních domů.

Porta ostražitě strčil hlavu přes plot. Jedním pohledem přehlédl situaci. Smýkl s sebou přes plot a vypálil ještě ve vzduchu. Kulky kvílí a odrážejí se všude kolem Jahod'áka, který sebou s výkřikem plácl na zem. Myslel si, že už je po něm.

Je po všem. Stojí nad ním Porta a Drobeček a oba mu míří revolverem na hlavu.

Jahod'ák zavřel oči a čekal na výstřely. K jeho velké-mu překvapení se ale nic nestalo. Kdyby byl na jejich místě, už by dávno střílel. Zkušenost ho naučila, že je dobré na nic nečekat.

„To je všechno, co nám můžeš ukázat?“ zeptal se ho Porta roztrpčeným hlasem a pořádně ho nakopl.

„Vstá-vej, ty zelená jahodo, a koukej vyklopit, kde se schovává Egon a trpajzlík! A nesnaž se nás tahat za nos. My se vod takový plesnivý jahody, jako seš ty, nedáme jen tak napálit! Otevři tu svou smradlavou hubu, abys je va-roval, a rozstřelíme ti ten tvůj slepičí mozek po celým Moabittu! A až tě pustíme, tak koukej mazat tam, kde zapadá slunce, panimaješ?“

„Proč ho nekopat do prdele až k Egonově a trpajzlíko-vě schovce?“ zeptal se Drobeček s nadějí v hlase.

„Ty seš jeden z těch kundou posedlejších hajzlů, co maj rádi holky s jezdeckejma botama, nemám pravdu?“ a šťouchl Jahod'áka hlavní do žeber, aby trochu stimulo-val jeho duševní činnost.

Jahod'ák zaraženě přikývl a setřel si z obličeje odpad-ky. Když po Drobečkově dopadu vylétl obsah té velké popelnice do vzduchu, dopadla ho většina přímo na něj.

„Jestli neuděláš přesně co budeme chtít, a neřekneš nám pravdu,“ zvolal Porta vesele a hrozil Jahod'ákovu prstem před nosem, „tak už nikdy v životě pár jezdec-kejch bot na dívčích nohách neuvidíš. Tvoje příští obuv bude z betonu, kterou ti navlíknem chvíli předtím, než tě shodíme z jednoho z mostů přes Sprévu. Takže, kde na-jdem Egona, velkoobchodníka s kurvama?“

Jahod'ák se zoufale rozhlížel jak tonoucí hledající pevninu. Žádnou ale neviděl, a tak usoudil, že bude ne-jmoudřejší, když Portovi pravdivě odpoví, a bude dou-fat, že Porta Egona zastřelí dřív, než ten se dozví, kdo je-ho úkryt prozradil. Několikrát se zhluboka nadechl a snažil se vypadat co nejupřímněji.

„Egon s trpaslíkem jsou u šilenýho chovatele ze zoo a čekají na zprávu, že jste vy dva byli zastřelený!“ za-šeptal tajnůstkářsky a rozhlížel se přitom na všechny strany.

„To je ten blbej magor, co vykupuje mrtvolky různějch zvířat a pak je vycpává?“ tlačil na něj Porta. Přitom mu dal pár menších facek, aby se mu v hlavě trochu vyjasnilo.

„Jo, jo!“ odušil Jahod'ák. „Když tam přijdeš poprvé, tak ti z toho šlehne. Nacpal do nich nějaký hodinový strojky a voni řvou a hýbou se, jako kdyby byly živý!“

„Až se tam ukážem my, tak spíš šlehne Egonovi a to-mu trpajzlíkovi,“ zašklebil se Drobeček radostně.

„Nehneš se odtud nejmíň půl hodiny potom, co ode-jdem,“ varoval ho Porta, když přelézali plot. „Zkus to a budeš mrtvej zkurvysyn – a věř tomu, že si s tebou po-hrajem!“

Proplížili se zahradou a vydali se vzhůru k chovatelů-vu domu.

„Teď,“ poručil Porta, když se ocitli přede dveřmi. Ka-pe z nich voda, protože spadli do bazénu, ve kterém cho-vatel omývá mrtvolky zvířat předtím, než je začne pitvat.

Narazili ale na překážku v osobě obrovské hospodyně s řetězem na dveřích.

„Brej den, matko,“ kývl Porta, usmál se na ní a zasa-lutoval.

Zamračila se a podezíravě se zadívala na pistole v je-jich rukou.

„Co tady, pánové, chcete?“ zeptala se po prusku. „Hlavní chovatel je na konferenci a nepřeje si být rušen.“

„Já jsem jeho bratr a přijel jsem na návštěvu,“ zakře-nil se Porta drze.

„Nikdy jsem neslyšela o tom, že by hlavní chovatel měl nějakého bratra. Vy se také jmenujete Taut?“

„Bratři se obvykle jmenují stejně,“ usmál se Porta při-větivě.

„Uhni mi z cesty,“ zařval náhle Drobeček, který ztra-til trpělivost, a namířil jí svou P-38 doprostřed krku.

„Co takhle olověnou pilulku, aby se ti uklidnil podrážděnej žaludek?“

„Ach bože! Ne,“ zajíkala se a chránila si rukama obli-čej.

„Dejte pryč ten řetěz a zavřete zobák. Nic se vám ne-stane,“ řekl Porta. „Takové milé, sladké paní, jako jste vy, nechceme nijak ublížit. To by bolelo a museli bysme si pak spoustu měsíců psát s pojišťovákama!“

S třesoucíma se rukama vyhákla řetěz a ustoupila ode dveří.

„Tak je to lepší,“ zazubil se Drobeček. Strčil ji na toa-letu a zamkl za ní dveře.

Potichu jako kočičí šelmy pronásledující svou kořist se plížili domem hlavního chovatele. Drobečkem cloumá sle-pá zuřivost a přímo překypuje nekontrolovatelnou energií. Dokázal by prorazit betonovou zeď, aby dopadl Egon a trpaslíka. Dívají se pod pohovky. Otevírají skříně. Dro-beček dokonce otevřel okno a zadíval se do zahrady.

Našli je v prvním patře spolu se šiléným chovatelem a dvěma šlapkami. Dívky leží na dvou oddělených po-hovkách a dělají věci, při kterých by každý filmový cen-zor okamžitě omdlel.

Trpaslík má v ruce pistoli, která je skoro tak velká, ja-ko on sám.

„Stůjte nebo střelím,“ zakrákal a mával pistolí, jako by vyháněl kačeny z květinového záhonu.

„Ty se tak akorát pochýješ,“ zařhtal se Drobeček. Jednou obrovskou pěstí ho popadl za flígr. „Jako faktic-kou poznámku bych uvedl, že sis chytil koule do pasti na krysy.“

„Vyhod’ ho po hlavě oknem,“ rozkázal mu Porta roz-hodně.

„Kam až poletí?“ chtěl vědět Drobeček a rozbil oken-ní tabulku trpaslíkovou hlavou. Sklo zařinčelo na betonu dole.

„Jak daleko chceš,“ vyštěkl Porta, „a dej si záležet, aby narazil na nějakej velkej, ostrej šutr.“

Drobeček zvedl trpaslíka a držel ho vysoko nad hla-vou. Udělal krok dozadu, aby mohl dát do toho hodu ví-ce síly.

Děvky si schovávaly tváře do polštářů a začaly soucit-ně fňukat.

„No tak sbohem, ty zakrslej čuráku,“ zařval Drobeček a prohodil trpaslíka oknem. Rám a všechno okolo vyle-tělo spolu s ním do zahrady. Trpaslík dopadl na zem s děsivě znějícím žuchnutím, zdaleka ale není po něm. Právě naopak. Jako šíp proletěl mezi ovocnými keři a zmizel v promáčených lukách, přičemž cestou nechtěně proběhl chovatelovým bazé-nem pro mrtvolu zvířat.

„Takže, teď sis mávnul na svýho posledního taxíka,“ zvolal Porta. Zkušeným pohybem hodil Egonovi kolem krku tenký kabel.

Jedna z holek se odhodlala k činu. Je to ta v černých šatech. Vyskočila Portovi na záda a zakousla se mu do ucha. S výkřikem pustil Egon. Buzík je napůl cesty ke dveřím, když na něj dopadl Drobeček. Skulili se po úz-kém schodišti dolů s rukama pevně zaklesnutýma a dě-lali přitom strašlivý kravál. Narazili do obrovského vy-cpaného orangutana, plného hodinových strojků, a ten se začal hýbat. Otevřel rudou tlamu a kýval pažemi ze strany na stranu. Drobeček nemohl uvěřit svým očím. Zašmátral po svém revolveru, vykřikl hrůzou a vyletěl do vzduchu jako na rozžhavené pružině. Vyskočil z ok-na a klopýtal několika hlubokými kalužemi. Všude ko-lem něj lítá voda a bláto. Znovu proletěl chovatelovým bazénem, tentokrát si toho ale vůbec nevšiml.

Egon, ležící na obličejí, se s námahou odvalil, aby se podíval, kam Drobeček zmizel. Místo Drobečka ale spatřil obrovskou chlupatou obludu, která se k němu blí-žila, kolébala se ze strany na stranu a z vyceněné rudé tlamy jí čouhaly žluté tesáky. Z nitra té bestie se ozval strašlivý dvojité výkřik. Egon, který již stál skoro na no-hou, aby utekl, spadl znovu na zem a upadl do lehkého kómatu. Rychle se ale vzpamatoval, když se na něj ta obluda s oranžovými chlupy, planoucíma očima a skří-pajícími tesáky zřítla. Pokoušel z pod ní odvalit, ale strachem doslova zdřevěněl od hlavy k patě, když ucítil, že se mu jeho tesáky zadírají do tváře. Vykřikl dvakrát za sebou. Podruhé to bylo, když si uvědomil, že jeho hlava je uvnitř orangutanovy vyceněné tlamy. A to je ta poslední věc, která mu za jeho krátkého bouřlivého živo-ta proběhla hlavou. Nemá ani čas na to, aby se opravdu vyděsil. Jeho srdce naprosto zkolabovalo. Škubne s ním jedna křeč za druhou. Vykřikl, prudce zatajil dech a na místě vypustil duši na infarkt.

„Sakra,“ zařval Porta, když ze sebe setřásl tu holku v černých šatech. „Měli bysme odtud všichni co nej-rychlejc vypadnout. Venkovský balící, co přišli do města za trochou povyražení, se už houfujou dole na ulici. Sly-šeli, že prej se v tomhle domě pořádá nějakej pořádněj „Berlínskej happening“. A poldové tu budou co by dup a ty budou mít s sebou bouchačky!“

„Zastřelí nás?“ zeptaly se obě dívky unisono.

„No to si pište, že jo,“ odpověděl Porta. Vytáhl je s sebou na ulici, kde se vmísili mezi postávající zevlou-ny. Vypadají, jako by zrovna vylezli z vlaku odněkud ze Slezska nebo Vestfálska.

„Ježíšku na křížku,“ zvolal Porta a zhluboka se nadechl, když se za nějakou dobu znovu posadil v Sallyho kance-láře. „Teď si musím chvilku vydechnout, abych mohl přemejšlet zase jasně jako každé normální člověk.“

„A já tomu zasranému trpajzlíkovi utrhnu ty jeho uši,“ sliboval Drobeček. Ležel jako obvykle na břiše na zemi. „Není přece možný, aby mu prošly takový věci, ja-ko se právě stalo. Vždyť má mentální výbavu nějaký prdelatý gorily, co se po narození pořádně praštila do stromu!“

„Nejdřív ze všeho potřebujem nějaký nový železa, který se nedaj vystopovat,“ řekl Porta zamyšleně a po-škrábal se na své ptačí hrudi. „Nejsou to snad zase vši, nebo jo?“ zamumlal a nakukoval pod svou uniformu.

„Na co potřebuješ nový železa,“ ptal se Drobeček ne-chápavě. „Mám přece své vlastní železo, se kterým tre-fim mouchu mezi voči za noci černý jako sám pekelný rarach. Když budeš mít nový železa, tak si na ně budeš muset nejdřív zvyknout!“

„Ty seš dneska ještě pitomější, než když ses narodil,“ vykřikl Porta podrážděně. „Copak nechápeš, chlape, že když chodíš po venku a střlíš lidi – a to samozřejmě ne-mluvím ve válce – tak potřebuješ kanón, podle kterýho tě nemůžou poznat! To vede k nepříjemnej problémům a spoustě pitomejch dotazů. Když tě chytí a žalobce tam stojí s foukačkou, o který můžou dokázat, že byla tvoje a někdo s ní odpráskl nějakýho troubu, tak by byl každé strašně překvapenej, kdyby tě porota neshledala vin-ným. Teď už chápeš, že si musíme schrstit nějaký nový ruční děla, který patří někomu jinýmu a nemáme je po-depsaný?“

„Já půjdu nějaký sehnat,“ zakřenil se Drobeček bla-ženě. „To je snadný jako pusa na prdel. Můžu je sebrat strážnejm v týhle budově. Všechny jejich bouchačky visí dole na skobách. Stačí jenom natáhnout ruku a vzít si je!“

„Tak to ne, proti tomu protestuju,“ vykřikl Sally vy-děšeně a vyskočil ze svého důstojnického křesla za sto-lem. „Žádný střelný zbraně z ministerstva války! Už tak-hle není náš štít bez poskvrny!“

„No tak dobře, tak já půjdu na Prinz Albrecht Stras-se,“ prohlásil Drobeček bezstarostně. „Znám tam jedno-ho žoldáka, co tak lítá po kolejích jako nějakéj pitomej vlak! Až ty pitomci z Alexu zjistí, že ten mizernej tr-pajzlík byl vystřelenej z ponožek kanónama vod SD, tak to voznačí za legální popravu a odhodí to jako horkej brambor!“

„Není tak blbej,“ připustil Porta s náznakem obdivu.

Když se Drobeček vrátil se třemi 7.65 Walther, které vzal na velitelství gestapa na Prinz Albrecht Strasse, tak Sally málem dostal infarkt.

„Jaks je tam odtud dostal?“ vyptával se ho s otevře-nou pusou. „Copak tě neprohledávali, kdyžs šel ven?“

„Jak jsem říkal, znám tam jednoho chlápka, co jezdí na železnici,“ odpověděl Drobeček pyšně.

„Není to samotnej Himmler?“ zeptal se Porta s roz-pustilým úsměvem.

„Toho znám taky,“ zašklebil se Drobeček ve stavu na-prosté blaženosti, „ale von mě naštěstí nezná. Vzal jsem i pár „zelenek“, když už jsem tam byl. Mám jich dost na to, aby se pořádně postavil i eunuchovi,“ dodal a vytáhl z kapsy krabici zelených pilulek.

Porta a Sally si okamžitě vzali po dvou a Drobeček si vzal hned tři. Říkal, že se cítí trochu unaveně. Zapili je Sallyho whiskou.

„Tyhle zelenky jsou fantastický,“ řekl Porta. „Začnou působit dřív než je vůbec spolkneš. Nevím, jak působí na vás, ale já se teď cejtím jako obrněná divize s pomoc-nejma jednotkama valícíma se na nějakou malou vesni-ci. Trpaslík bude mít z pekla štěstí, jestli přežije dnešek a rád bych viděl, kdo by se na nás zlobil za to, že opustil tohle slzavý údolí.“

Když procházeli Berlínem, tak se zastavili u „Zlatýho prasete“, ale nikdo tam trpaslíka nějakou dobu neviděl.

„V týhle hospodě je obvykle hodně rušno,“ prohodil Porta, když procházeli po Gendarmenmarkt.

„Jednou se tam na nějakým vánočním večírku velbloudář nebo kdo, co u Siemense zalepoval krabice, do smrti zmrzačil, a pár jeho snědejch kamarádů bylo zabitejch na fleku. To byla fakt skvělá vánoční párty.“

Aspoň se to říká. Ta hospoda byla mimochodem tři měsíce zavřená. Šel ko-lem zrovna nějaké tlustej komisař, co prodává prasata a řekl: „Hoši, zavíráme!“

„A voni ho poslechli?“ zeptal se Drobeček užasle.

„Museli... usmál se Porta, „tenhle tlustej komisař měl s sebou všechny policajty co jich na světě je a všichni měli vytažený bouchačky!“

Podívali se do spousty hospod. U „Dřevěný nohy“ pot-kali jednoho Portova známého. Seděl na vysoké barové stoličce v klobouku, kožešinovém kabátě a slunečních brýlích, i když bylo uvnitř šero a vedro.

„Neviděls trpaslíka?“ zašeptal Porta spiklenecky.

„Já už tě neznám,“ odpověděly sluneční brýle. „Tys v Berlíně skončil.“ S pohybem, který si nelze špatně vy-ložit, zasunul ruku do kapsy pláště.

V tom se ozvala pořádná rána. Sluneční brýle a klo-bouk narazily do stropu a jejich majitel se točil v lí-táčkách. Drobeček ho totiž nakopl strašlivou silou do zadku.

„A přitom je to taky člen „Kartelu“,“ odplivl si Porta s despektem.

„Kartelu?“ zeptal se Drobeček nejistě.

„Jo, „Kartelu“. Všichni jeho členové byli nejmíň tři roky za katrem.“

„Hledáte trpaslíka?“ zeptala se jedna děvka v červe-ných šatech.

„Ty musíš bejt jasnovidka,“ zasmál se Porta vesele.

„Koukněte se k „Transvestitovi“,“ usmála se vychytra-le a mrkla na něho okouzujícími umělými řasami.

„To je divný, že je u „Transvestita“,“ říkal Porta za-myšleně, když šli zpátky přes Gendarmenmarkt.

„Větši-nou tam chodí jenom přiblblý šašci s pralinkama místo koulí, s vysokejma podpatkama a nasmraděný naftálí-nem jako kurvy!“

Ale trpaslík tam opravdu je. Sedí v místnosti až úplně vzadu. Právě tápá cigaretu na odhalené řadro jedné z prostitutek, aby si pamatovala, že má příště platit za ochranu včas.

„Děsně jsem se těšil, až se znovu setkáme,“ zašeptal Porta, který se tiše vynořil za ním a zapíchl mu do zátyl-ku špičku bajonetu.

Trpaslík zaječel a spadl ze stoličky. Praštil se přitom hlavou o zeď, hned se ale zvedl a uháněl ke dveřím. Zá-hy ale zjistil, že proti němu stojí Drobeček. Znovu zaje-čel a proskočil po hlavě zavřeným oknem, aniž by si uvědomil, že je vysoko v prvním poschodí.

„Plesk! Plesk!“ ozval se Drobečkův Walther s tlumi-čem.

„Můžeš se mnou spát tejden zadarmo, jestli tomu zas-ranýmu sadistickému skřetovi ustřelíte koule!“ slibuje holka, kterou trpaslík právě použil jako popelník.

„Spát?“ zašklebil se Drobeček a zahýbal ušima. „Tak to seš na špatný adrese. Já byl teďka v nemocnici a spát se mi nebude chtít nejmíň tejden!“

„Ty seš ale pěkná holka,“ řekl Porta lichotivým tónem záletníka a strčil jí ruku mezi stehna. „Tak pěkná, že by kvůli tobě starej Odysseus se svou lodí zabloudil.“ Vy-strčil hlavu z okna. „Kam se sakra ten trpajzlík poděl?“

„Najdeš ho v zoologický,“ prozradila mu dívka se stříbrnými punčochami a červenými podvazky na steh-nech. „Vždycky, když to začne smrdět, tak se schová u jednoho z chovatelů. Nemůžete to minout. Je to kula-tej bílej barák kousek od parku, kde začínaj jezdecký cesty a smrdí to tam koblihama!“

„Jdeme tam,“ vykřikl Porta dychtivě. Dvěma skoky byl dole ze schodů s Drobečkem valícím se mu v patách jako lavina.

Pasák, stojící mezi dveřmi a hlídající své dívky, byl sražen k zemi a téměř udupán k smrti.

„To jsou Rusové?“ zařval zmateně a v hrůze se díval za Drobečkem a Portou ženoucími se s křikem po ulici.

Jakmile dorazili do zoologické, zahlédli v dálce trpas-líka. On je spatřil v tom samém okamžiku a s táhlým ostrým smrtelným výkřikem vyrazil po cestě, zůstal po něm jenom oblak prachu ve vzduchu. Pak ale udělal tak-tickou chybu, když zahnul k opuštěné vodárenské věži.

„A máme ho,“ zachechtal se Porta. „Tady někdo spadne pěkně z vejšky. tohle je vo moc lepší než Siegestäule!“

Drobeček se zaklonil.

„Je to kurva vysoko,“ řekl s obdivem. „Až z toho sle-tí, tak se odtud neodbelhá ani po jedný. Ale co

když ne-skočí? Musel by přece nejdřív vylízt na zábradlí, ale ten sráč je tak malej, že tam nedosáhne, ani když si stoupne na špičky!“

„Nechceme, aby se musel moc namáhat,“ odpověděl Porta. „Vyzvednem ho nahoru!“ Šťastně se zašklebil, ne-boť už v duchu viděl trpaslíka řítícího se z vodárenské věže.

Vrazili do železných dveří, ozvěna nárazu dutě zaburá-cela prázdnou věží. Trpaslík zaklínal kliku dveří lopatou. Zaslechli jeho kroky bubnující po kovových schodech.

„Chce se co nejrychlejc dostat nahoru,“ zasmál se Porta.

„A ještě rychlejc poletí dolů,“ odvětil Drobeček se ši-rokým úsměvem. „No nebyla by to nádhera vidět toho malýho sráče dopadnout na zem jako angloamerická bomba na Führerovo velitelství?“

Vyběhli na nejvyšší plošinu v patách trpaslíkovi, kte-rý kvílí a ječí strachem. Čtyřikrát plošinu oběhli, než Portu napadlo otočit se a nadběhnout mu z druhé strany, načež se s trpaslíkem srazil hlavou.

„A máme tě, chlapečku,“ zařval Porta triumfálně a hmátl skrčkovi po krku.

„Ne, ne!“ zavyl trpaslík, uskočil dozadu a vykopl oc-vočkovanou botou velikosti dvanáct.

Porta uhnul pozdě a bota ho tak zasáhla do holeně. Zkroutil se bolestí a napjatá trpaslíkova postava ho ude-řila do tváře. Ten pak vyskočil, proletěl Drobečkovi me-zi nohama, zatočil se jako káča a uštědřil tomu velkému chlapovi strašlivý kopanec mezi nohy.

Drobeček zaječel jako deset nebožáků natahovaných na středověký skřípec najednou a oběma rukama se chy-til za rozkrok.

„A máš po legraci,“ zařval Porta a zamířil na trpaslíka revolverem. Třikrát rychle za sebou vystřelil, ale ani jed-nou ho nezasáhl.

Trpaslík vyskočil na zábradlí na okraji plošiny a tam zůstal stát, i když se chvíli hrozivě kýval.

Porta sklonil revolver a s otevřenou pusou zíral na to-ho prťavého chlapíka, který stál na zábradlí a zuřivě má-val rukama, aby udržel rovnováhu.

„Ježíšmarjá,“ vykřikl Drobeček a zapomněl na všech-nu bolest ve varlatech. „Ten zakrslej idiot si asi neuvě-domuje, jak jsme teď vysoko!“

„Svatá matko boží,“ vřiskal trpaslík zoufale. Na-hnul se dozadu, ale máváním rukou zase získal rovno-váhu.

„Jestli tohle přežije, tak by mohl vydělat moře prachů za představení,“ řekl Porta zamyšleně. „Myslíš, že bysme ho mohli prodat někam do cirkusu?“

Drobeček se natáhl, aby trpaslíka strčil, ale předběhl ho prudký závan větru. Trpaslík se vyklonil z plošiny v neuvěřitelném úhlu. Natáhl ruce před sebe, ale tam ne-ní nic, čeho by se mohl zachytit.

Zakymácel se a spadl dolů mlhavým povětřím.

Porta a Drobeček se naklonili přes zábradlí a pozoro-vali jeho pád.

„Roztáhni ruce,“ vykřikl Drobeček, „roztáhni ruce ja-ko to dělaj racci. Pak přistaneš hladce a nerozmlátíš si kebuli!“

Policajt, který stál u vstupní brány a bavil se se správ-cem parku o vlezradě, zvedl hlavu a zahlédl trpaslíka řítícího se dolů. Zachroptěl a podlomily se pod ním no-hy. Říkaj mu „Nebojácny Peter“ a má dobré jméno díky statečnosti prokázané v pořádkových jednotkách na konci dvacátých let, kdy platil za jednoho z nejlepších mužů s pendrekem či pažbou pušky.

Správce parku se rozplácl jak široký tak dlouhý za kontejner s odpadem. Myslel si, že trpaslík je nějakým novým druhem spojenecké bomby řítícím se k zemi.

Trpaslíkovy dvanáctky trčící z rozbité střechy pískově zbarveného VW organizace Todt jsou tím jediným, co je vidět. Zbytek jeho těla je rozmašlován na volantu a řadi-cí páce, popřípadě na přístrojové desce.

„Nezapomeň, udělal si to sám,“ křičel Porta divo-ce, když se s Drobečkem hnál po železném schodišti a jejich kroky burácely věží. „My jsme v tom úplně nevinní!“

„Naše ruce jsou čisté jako ruce toho taliána, co přibil Ježíše na to prkno,“ zakrákal Drobeček. Běžel tak rych-le, že se mu skoro zamotaly nohy.

Pár minut nato se na stanici na Alexu rozezněla celá řada telefonů. Komisař „Mord“ Schultze, který dostal své jméno díky tomu, že byl zástupcem velitele oddělení vražd, nemohl uvěřit svým uším.

„Co že jste říkal? Skočil z vodárenské věže a rozmlá-til jedno z vozidel naší Vlasti? To musí bejt nějaký

cizi-nec, Žid, nebo tak něco. Žádný opravdový Němec by ne-byl tak blběj. Uklid'te ten sajrajt. Já se na to podívám. Budu tam hned!“

Jakmile „Mord“ Schultze dorazil na místo, okamžitě zatkl „Nebojácnýho“ Petera a správce parku za to, že ne-zabránili tomu šilencovi ve skoku z věže a zničení stát-ního majetku.

Když se zjistilo, že to byl trpaslík, kdo z té věže sletěl, tak si „Mord“ zapálil cigaretu a hluboce se zamyslel. To-ho malýho sráče někdo strčil, řekl si v duchu a vyfoukl oblak modrého kouře. Kdybych věděl, kdo to byl, tak bych mu potřásl rukou a nabídl mu jeden z mých skvě-lých brazilských doutníků. Vzduch se v Berlíně hned hodně pročistil, když tenhle malej sráč natáhl bačkory.

Ten úspěch je důvodem malé oslavy v Sallyho kance-láři.

„Takovejhle pád – bylo to ze sedmdesáti a půl metru,“ řehtal se Drobeček, „to s člověkem sfoukne jako nic. Ted' budou stát v řadě, aby mohli zaplatit své dluhy! Budeme mít takovejch prachů, že do tolika ani neumím počítat!“

„Tak sebou hod'te a dejte se do vybírání,“ radil jim Sally a díval se přitom na Portu. „V neděli musíte zpátky do tý krutý války. Nemůžu vás tady schovávat. Už se jim podařilo vystopovat jeden z těch revolverů a položit spoustu otázek. Musíte být pryč dřív, než GEFEPPO pře-vezme tenhle případ od KRIPO. Náš šéf, jeden vymatla-nej plukovník, začal dělat šílenej kravál – poprvé za de-set let. Před chvílíčkou mi volal a ptal se, jestli někdo z lidí v mém oddělení nechodí po městě a nestřelí lidi.“

„Posvěceny budiž plody země,“ zanotoval Drobeček slavnostně. Vrazil si do pusy tlusté husí stehno a spláchl ho pořádným hltm vína.

„A všichni, kdož jich užívají,“ dodal Porta a nabral si z misky celou hrst švestek.

„Amen,“ vzdychl Sally a napil se z přímo z láhve.

Váš smích je písni přerušenu,
smrt vás překvapila milé a veselé.
Siegfried Sassoon

Když se Porta probudil, bolela ho hlava, jakoby mu v ní vybuchl granát. Zmateně se rozhlédl. Byl v nějaké divné ložnici. Celý pokoj je v červených odstínech, což je Por-tova oblíbená barva. Ke svému překvapení zjistil, že vedle něho leží ještě někdo jiný. Nějaká černovlasá dívka s mandlovýma očima. „Co se sakra děje?“ vykřikl. „Jsem snad mrtvej a le-tím první třídou do nebe?“ Pomalu se začal probírat a přemýšlet jako voják. Natáhl ruku z postele, popadl lá-hev s vodkou a dal si několik pořádných hltů. „Seš naži-vu,“ řekl si v duchu. „V nebi nejseš ani náhodou. Ležíš v maringotce tlustý Nataši a za tuhle postels zaplatil pět set říšskejch marek, servis v ceně.“ Hmátl po peněženke. Nebyla tam. V nebi je ale sakra draho, napadlo ho. Zno-vu se natáhl pro láhev s vodkou.

Dívka s mandlovýma očima se probudila a podívala se, jakoby přemýšlela, co tenhle divnej nahej chlap s če-picí na hlavě dělá v její posteli. Protáhla se a zívla.

„Germanski, ty šukat chceš, šukej hned! Ty platit je-nom osmá hodina. Čtvrthodina ještě ty vypálíš do pekla sebou. Panimaješ, pane Germanski vojak?“

„Bolí mě hlava,“ odpověděl Porta., „Ale stejně ti dě-kuji za nabídku!“

„Ty nechťtí,“ odpověděl dívka a převalila se na bok, „no tak já spát. Dát na dveře zámek když vymáznout, pan Germanski!“

7. BOXERSKÉ UTKÁNÍ

„Tak teď už není pochyb o tom, kde jsme,“ řekl Drobeček a nešťastně se usmál. „Tohle je Rusko! Zrovna sem našel první veš. Chudák malá, byla mrtvá. Smůla!“

„Tos měl spíš štěstí,“ křenil se Porta. „Ta rodina, co si činí nárok na mě, ty fakt řadí jako divý!“

„Taky jsem si myslel, že mám štěstí,“ vzdychl Drobeček posmutněle, „ale na pohřeb přišlo osm set hostů a obávám se, že se rozhodli tady usadit!“

„Já padám,“ řekl Porta. „Mám na práci důležitější věci, než probírat pohřeb nějaký vši.“

Chvilku nato se zastavil, aby si se zájmem prohlédl velkou zářivě žlutou ceduli. Velkými černými písmeny na ní stojí:

GEHEIME SONDERKOMMANDO IV/3 z. b. v.
NEPOVOLANÝM OSOBÁM VSTUP
PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN

Je zcela přesvědčen o tom, jako ostatně vždy, že je povoláný. Pyšně vkráčet dovnitř a cestou zasalutoval oblíbené kočce hlavního mechanika Wolfa, která byla po-výšena do hodnosti desátníka a teď se olizuje na radiátoru jednoho z armádních vozidel. Procházel dlouhou úzkou chodbou, než zastavil před velkými těžkými dveřmi s bílou cedulí:

KANCELÁŘ VELITELE
VSTUP PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN

Slovo přísně bylo podtrženo. Na chvíli se zaposlouchal, pak dveře prudce rozkopl a vešel dovnitř. Ocítl se ve velké zařízené místnosti, nad kterou by si olízl rty i pruský generál aristokratického původu.

„Co tady kurva chceš?“ zeptal se hlavní mechanik Wolf, nekorunovaný král armádních dodávek a výstroje. Stojí právě před vysokým zrcadlem a obdivuje se svému vlastnímu obrazu.

„Copak nevidíš, že se chystám ven?“ řekl hlasem po-strádajícím jediné stopy přátelství, zatímco si na své lesklé černé vlasy lil nejmíň půl sklenky kolínské. Ohrnul rty a láskyplně si prohlédl své zlaté zuby. „Jak ses sem vůbec dostal?“ ptal se se zřejmou nelibostí. „Co-paks neviděl ty cedule, „Vstup přísně zakázán“?“

„Dostal?“ usmál se Porta opovržlivě. „No přece dveřmi, jak jinak? Proč si tam dáváš tolik toho

„Kurvího snu?“ Chceš sbalit nějakou ruskou děvku, co?“

„To abych necejtil tebe, ty hovado,“ odpověděl Wolf mrzutě.

„No ty seš ale vopravdu pěkný chlap,“ lichotil mu Porta. Chtěl lusknout prsty, ale nepodařilo se mu to.

„No a cos myslel?“ odpověděl Wolf bohorovně. „Snad sis nemyslel, že hlavní mechanik, jako jsem já, bude vypadat jako vy kuliové, spodina společnosti, nebo ano?“

„Je to čistě můj názor,“ usmál se Porta neupřímně a to ostatní si nechal pro sebe. Ve skutečnosti si myslel, že Wolf je přede všemi jen hýkající osel. „Ty seš skutečně mimořádně elegantní muž. Tu tvou růžovou vodu je cejtit na pět mil daleko proti větru. Každý, kdo tě uvidí, si musí být hned jist tím, že si dobře uvědomuješ svoji vlastní hodnotu.“

„V tom máš pravdu, odvětil Wolf. Ani se nesnažil skrývat, jak ho Portův zřejmý obdiv těší. „Když chceš dosáhnout výšin, kde se skví velké finance, tak kolem sebe musíš šířit auru vážnosti. Chodit mezi lidmi a vypadat jako ty, to člověku nepomůže ani trochu. Vypadáš jako chlap, co celej den nedělá nic jiného, než tahá barely s naftou. Takhle se nikam nedostaneš. Úroveň, to je třeba pochopit, úroveň je klíčem k úspěchu. Když ji máš, tak ti budou pitomci líbat prdel!“

„To ti nemůžu upřít,“ připustil Porta úlisně. „Všichni říkají, že hlavní mechanik Wolf je opravdovej fešák!“

„A to já dobře vím,“ odpověděl Wolf, když si uhlazoval oděv a natáčel hlavu, aby se viděl z jiného úhlu.

„Máme problémy,“ řekl Porta nešťastně. Natíral si při-tom marmeládu na chléb se sýrem.

„Cože?“ zvolal Wolf. „To si ty zkurvenci nechťej kou-pit lístky?“

„Ale to ne,“ vysvětloval Porta. „Lístky si koupili všichni, ale teď je začali načerno prodávat vedlejší divi-zi. Už nemáme místa!“

„No tak tam dáš víc židlí,“ řekl Wolf bez zájmu. Po-zvedl jednu ruku. „Copak mě s tím musíš otravovat?“

„No, za všechny ty problémy může „Starej Kožo-noh“,“ vzdychl Porta. „Dovolil nám jít jenom do tý ma-lý haly, ve který má ty svoje zasraný traktory. Ruský komunistický traktory. Tam je místo jenom pro naše chlapy.“

„Takže co s tím,“ řekl Wolf, vytáhl doutník a přivoněl k němu jako řecký loďař, který začínal někde na ulici.

„Vem si jeden,“ nabídl Portovi.

Zapálili jeden druhému, vypustili velké oblaky kouře a zamysleli se. Oba to byli muži činu, kteří pokládali válku za jakýsi krajně nebezpečný podnik. Pro ně neexistovaly žádné frontové linie a nepřátelé.

Nanejvýše tak „obtížní“ obchodní partneři. Jestli si někdo myslí, že tihle dva si nechají proklouznout nějakou příležitost mezi prsty, pak se velmi mylí. Pro tyhle dva má všechno určitou cenu, ať už je jaká-koliv.

„Co takhle trochu enzianu,“ navrhl Porta a ukázal na velkou karafu postavenou bombasticky na francouzský stůl hned vedle Wolfovy osobní přilby se stříbrným orlem. „Po skleničce tý horský kořalky se člověku hned líp myslí.“ Vyskočil na nohy a loknul si přímo z karafy.

„Ty se nikdy nenaučíš chovat,“ zavrčel Wolf. „Ani když zbohatneš.“ S kyselým obličejem vytáhl ze zásuvky dvě malé skleničky.

„Menší nemáš?“ zeptal se Porta ironicky.

„Bohužel ne,“ odpověděl Wolf a tvářil se, že ten vtip nepochopil.

První tři skleničky vypili jedním rázem.

„Jak už jsem říkal,“ začal Porta, „bude to opravdu velkej zápas. Lidi z propagace s tím šli moc dobře mezi li-di. Lístek si koupil každičkej ňouma v celým armádním sboru a až přijdou, tak budou narvaný.

Pořádně narvaný! Skutečnějma prachama! Ne těma dřevěnejma vojenskéj-ma žetonama. Ale tenhle blbej kretén „Kožonoh“ je fakt na bednu. Skopčáckej trouba, co si nechce zadat se zákonem. Pořád mi opakuje, že to je on, kdo je zodpovědný za plnění armádních obrannejch předpisů.“

„Ten je tak vopatrněj, že nikdy nepoužije podezřelou kadibudku, aniž by předtím nezavolal na velitelství a nezeptal se, jestli je to povolený! Není to tak dávno, co celá jednotka neměla čtyři dny co pít, nemohla se mejt a čistit si zuby, protože nedostal písemný povolení k tomu, aby pustil vodu! Nejhorší na něm ale je, že poslouchá, co říkaj ostatní a věří tomu. Úplně šílím, když ho vidím jak krčí rameny k uším a tváří se přitom jako chovný prase, který rychle nedokáže ani zachrochtat.“ Porta se naklonil dopředu a jeho vlastní oči už začínaly mít prasečí výraz. „Proč nenechat ty tvoje čínský huby, aby si s ním trochu pohrály. Třeba by pak pochopil, že v nouzi poznáš přítele, a vzpomněl si, ko-mu dluží malou pozornost. Já prostě nesnáším tyhle li-di, co pořád dělaj vlny a nejsou schopný brát život takovej, jaký je!“

„Půjdu a rozumně si s ním promluvim,“ sliboval Wolf s lesknoucíma očima. „Chlapce si vezmu s sebou. Můžou mu vyprávět, co černoši a Číňani dělaj lidem, co se jim nezdař. Napřed necháme Alberta, aby na něj trochu dechnul!“

Wolf a Porta spolu s Drobeckem, Albertem a Gregorem procházejí sebevědomě obrovským vojenským skladištěm až do stropu nacpaným rozmanitými druhy artilerie. Podél stěn stojí děla, jedno vedle druhého, s hlavními namířenými do nebe. Prostředek skladu zabírají zavalité houfnice s masivními hlavními.

Velitel polního vojenského skladiště Kunze, „Starej Kožonoh“, tlustý a mohutný chlap, sedí za stolem a moc a autorita z něj doslova vyzařuje. Na tváři má strnulý vlastenecký výraz.

„Co chcete?“ zeptal se a snažil se vypadat tvrdě. To se mu však vůbec nezdařilo.

„Věřím, že to jsou jenom nějaké klepy, co jsem slyšel o tom, že odmítáte odvézt všechny ty svoje sračky?“ zahájil Wolf konverzaci. Vyfoukl kouř nad skladníkovo ucho. „Nebo jsem se jenom přeslechl?“

Kunze si pohladil tlustou rukou svoji úplně holou hlavu a civěl na Wolfa svýma psíma očima.

„Já jenom říkám,“ zakvílel rozčilenou fistulí, „že ani vy, ani Porta si sem nemůžete jen tak přijít a říkat mi, co mám dělat. Tady nemáte vůbec co dělat. Všechno, co tady vidíte, je moje. To si pamatujte!“

Porta spráskl ruce a začal se svíjet v záchvatech smíchu.

„Sklapni, ty nafoukaněj šašku! Tobě nepatří ani kou-sek tady z toho železářství. Nepatří ti ani cvočky ve vlastních botách. To všechno ti propůjčila armáda.

Všechno to patří armádě. A ty taky patříš armádě, a kdo je armáda? Jestli to chceš vědět, tak armáda jsme my!“

„Podám na vás hlášení velitelství sboru,“ vyhrožoval Kunze zuřivě. S námahou a značnými obtížemi vstal ze židle. „A pak uvidíme, co na to řekne QMG. Ten je tvr-dej! Tvrdej jako Kruppova ocel!“

„Na toho tvýho QMG ti zvysoka serem,“ zašklebil se Wolf a tvářil se povýšeně. Prudce zapíchl prst do Kunze-ho hrudi. „Ty uděláš, co ti řeknem. Nebo se ti stane něco strašného!“

„Pustíme na něj ty zkurvený psy,“ doporučoval Dro-beček zlomyslně.

Gregor rozložil po stole několik velkých nákresů.

„Tak tohle navrhuje“, prohlásil stylem promotéra a ukázal na plány.

„Takhle to nechci,“ řekl Kunze kvílivým hlasem.

Ztěžka dosedl zpátky na židli, trochu sklesle.

„Ty nic chtít nepotřebuješ,“ reagoval Porta. „Ty pro-stě jenom uděláš, co ti řeknem. Všechny tyhle pitomý děla tady odtud budou muset zmizet!“ Podíval se zkou-mavě na jedno z okének a uviděl v něm „Vlkodlaka“, Kunzova šéfa pracovní čety. Vlkodlak si odsloužil čtyři roky v chládku, v Torgau, za nedbalost při zacházení se zbraní. Spolu s jedním kamarádem z poddůstojnické školy si přišli do Dresdner Bank v Bielefeldu pro rych-lou půjčku. Přitom měli v rukou revolvery. Místo půjčky je ale na čtyři roky uvěznili, degradovali na pomocné dělníky a označili za, neschopné kdykoliv v budoucnu nosit zbraň.

„Pojď sem, mukle,“ poručil Porta a důleži-tě přitom na Vlkodlaka mával.

„Si vo sobě moc myslíš, křupane,“ vybuchl Vlkodlak prudce. Zůstal stát na místě, provokativně poklepával nohou a Porta musel jít za ním.

„Poslouchej, ty hlemejždi,“ začal Porta. „Potřebujem kolem těchhle zdí židle a všechno, opakuju, všechno ja-ko ze škatulky do sobotního poledne.“ Umělecky se od-mlčel a pak takřka slavnostním hlasem pokračoval hlu-bokým výhrůžným hlasem. „Pak přijdou diváci a to nebude zrovna trpělívá banda!“

„Co to tady máš?“ zeptal se Vlkodlak a znechuceně si odplivl na čistou betonovou podlahu. „Dneska je stře-da,“ počítal na prstech. „Do soboty zbejvaj jenom tři dny!“

„Připočítej noci. To máš šest,“ řekl Porta. „Tak nebo tak, vo pohodlí diváků musí bejt postaráno do sobotního poledne, kdy tady vypukne ten největší boxerskej zápas v historii. A jestli ne, tak poletíš ven zametat miny, než bys řekl švec! To je vo trochu víc nebezpečný, než po-skakovat tady s roztrepeným ruským koštětem, což je teď tvoje práce!“

„Co říká Kunze?“ zeptal se Vlkodlak opatrně a zadí-val se na malou kancelář, odkud sem doléhaly hlasy. Ostré kvílení velitele polního vojenského skladiště Kun-ze je přehlušováno drsným kasárenským řevem hlavního mechanika Wolfa.

„Koho zajímá, co říká?“ rozzuřil se Porta. Otevřel pu-su dokořán, hodně dokořán, a chystal se Vlkodlakovi udělit celou várku armádních přívlastků: „Ty zasranej dřevorubče, ty uděláš, co ti řeknu! Sežeň někde tu svou bandu, co lopatuje hnůj a žere hovna! Sežeňte si nějaký nářadí a hejbněte prdeli! A teď sebou hod', nebo ztratím trpělivost a bude mazec!“

„Myslím, že pana Kunze ještě moc neznáte,“ varoval ho Vlkodlak. „Měli byste vědět, že má dobrý kontakty. Hodně vysoko. Výš, než si dokážete představit! Skříp-nout staršího svobodníka, jako seš ty, není pro Kunze žádněj problém. Zlomil vaz jednomu plukovníkovi, kte-rej sem přišel a chtěl nám srát na hlavu!“

„Zkrat' to,“ zařval Porta vztekle, „zaříd' se podle mejch rozkazů. Jinak brzy zjistíš, jaký kontakty mám já!“

Hlavní mechanik Wolf si pyšně vykračoval velkou chodbou ve skladech a měl radost z cinkání svých ne-předpisových ostruh! Vyskočil jako bojovný kohout a prudce dupl, až je-jich zvuk zařinčel ozvěnou mezi ocelovými nosníky obrovské budovy. Všude kolem jsou děla maskovaná hnědozeleným nátěrem, dělostřelecké traktory, zbrusu nové náklad'áky, muniční vozy, pásová a polopásová vozidla. Všechna byla seřazena v dokonale rovných řadách.

Wolf si s opovržením odplivl na nejbližší z 88 milimet-rových děl a zapálil si jeden ze svých tlustých brazilských doutníků, přičemž škrtl zápalkou o ceduli hlásající:

KOURENÍ PŘÍSNĚ ZAKÁZÁNO

„Co tam támhleten trouba stojí a drbe se mezi nohama?“ zeptal se a ukázal svojí britskou důstojnickou holí na VI-kodlaka. „Asi nemá co dělat, co?“

„Je blbej, to je celý! Je blbej, jak kravská prdel!“ od-pověděl Porta.

Kunze vylítl ze své malé kanceláře, nohy mu přitom vrzaly jako fabrika na kšíry a nervózně se potil.

„Vypadněte z mý dělový haly!“ zakvílel vztekle, až mu přitom málem vypadla protéza.

„Já si myslím, že uděláš nejlíp, když se budeš řídit na-šimi rozkazy,“ provrtával ho Porta pohledem.

„Tahle hala bude prázdná jak vypláchlá kurví piča za vánočního rána,“ dodal výhrůžně.

„Ale, ale poslouchajte,“ zaskuhral Kunze nešťastně, protéza mu přitom mlaskala v puse. „Já tyhle děla nemů-žu dát jen tak někam! Víte vy vůbec, kolik jedno z nich stojí německý lid? Jsou velice cenná! A také budou tře-ba, až začne velká ofenzíva, kterou právě plánují na Führerově velitelství. A navíc, tohle nejsou moje děla. Tyhle kusy patří 4. obrněné armádě!“

„No, tak to je v pohodě,“ zahřimal hlavní mechanik Wolf spokojeně. „My jsme 4. obrněná armáda! Čtvrtá obrněná armáda jsme my!“

„Jak to myslíte?“ zamumlal Kunze užasle a zíral při-tom s otevřenou pusou na Portu a Wolfa, z jednoho na druhého. Ti stojí jako praví Prusové a pohupují se při-tom v kolenou jako dva polní maršálové.

„Já říkám,“ řekl Wolf s bohorovným úsměvem, „že my jsme 4. obrněná armáda!“ A cvrnkl přitom Kunzeho svojí vojenskou knížkou. „Tady stojí černý na bílým, že patříme ke 4. obrněný. Takže, jaks sám řekl, tyhle želez-ný krámy patří všechny nám, a my chceme, aby tady od-tud zmizely, ty zaprášenej skladníku!“

„A jestli sebou pěkně nehodiš,“ pokračoval Porta ví-tězoslavně, „tak se můžeš jít projít a seznámit se s Číná-ky tady hlavního mechanika Wolfa. Rádi by si s tebou pohráli. Tobě by se ale ty jejich hry vůbec nelíbily!“

„Vy mi vyhrožujete?“ zeptal se Kunze v zoufalé sna-ze předstírat, že tady pořád ještě rozhoduje on.

„Seš nějakej zbrklej,“ usmál se Porta. „Lidi, kterejm odšroubujou nohy jako tobě, přitom většinou přijdou ta-ky vo kus mozku. Vyteče jim dírama ve stehnech!“

„Ta děla zůstanou, kde jsou,“ řekl Kunze drsně. Při-tom se plácl pravítkem přes jednu ze svých dřevěných nohou. „A já ti říkám, starší svobodníku Porto, nelez se do mýho skladu naparovat. Já jsem vojenskej úředník, to si zapamatuj! Já nejsem obyčejná veš, jako seš ty, který může každěj zatoulanej pes srát na hlavu.“ Pyšně si po-klepal na úzké zelené nárameníky. „Já jsem vlastně dů-stojník, aby bylo jasno!“

„Svatá Anežko,“ zašklebil se Porta arogantně. „Zmáčknot chlápky, jako seš ty, je snadnější než vytrh-nout chlup z prdele chromý ruský krávě.“

„Tohle si nenechám líbit,“ zavyl Kunze uraženě. „Bu-deš se mnou mluvit slušně!“

„Musíš pochopit, že musíme dostat ty děla ven,“ po-kusil se na to jít Wolf diplomaticky. Falešné kamarádství z něj přímo vyzařovalo. „Bud’ rozumnej, Berndte. Pře-staň se tvářit tak komisně a chovej se chvíli normálně! My propagujeme boxerskej zápas, jakej eště svět nevi-děl. Lidi si zaplatili za místa. Nemůžeme po nich přece chtít, aby si tady posedali na hlavně děl, nebo jo? Kdyby si tam posedali, tak by vypadali jako banda zasranejch hrdlíček štěbetajících a sledujících papouška šukajícího zatoulanou lamu!“

„Tady nejde o to, že bych nechtěl spolupracovat,“ sípal Kunze chabě, „ale prostě to nejde! Jakmile vytáhnem první dělo, budou o tom vědět ruský tajný služby. No a kdo pak bude tím blbým kreténem? Já, velitel polního vojenskýho skladiště Kunze! Já bych šel před vojenskej soud a zřejmě bych byl zastřelen! Přece nechcete, aby se něco takovýho stalo, nebo ano?“

„Tím my se vůbec neznepokojujeme,“ odpověděl Porta vesele. „Chceme jenom, aby ty krámy odtud vy-padly, abysme se mohli vrhnout na ten náš zápas!“

„Mě už to přestává bavit, pořád jenom řeči, řeči, řeči,“ zařval náhle Wolf zuřivě. „Tenhle hnojník musí

bejt vy-prázdněn, abysme to stihli připravit.“ Vyfoukl mocný oblak doutníkového kouře na Kunzeho, který nesouhlas-ně zakašlal. „Jestli nechceš mít ty svý kožený podpěry narvaný v krku a uši uřezaný, tak ty děla vodtud vyvalíš, a pěkně rychle!“

„Musíte mít rozum,“ řekl Kunze teď už skoro plačtivým hlasem a mačkal rukama pravítko. „Co byste na to řekli, kdybych šel za váma a chtěl po vás, abyste přestě-hovali všechny ty svý nákladáky!“

„Vůbec nic,“ ušklíbl se Wolf. „Nechal bych svý Číná-ky, aby si s tebou pohráli, tak dlouho jak budou chtít. A ti se obvykle jen tak neunaví!“

„No tak vidíte,“ řekl Kunze vítězoslavně. „A já to vi-dím úplně stejně, i když žádný Číňany nemám. Ta děla zůstanou, kde jsou. Uvnitř v hale, kde je pěkně sucho.“

„No tak se podívej ven, chlape,“ vykřikl Wolf netrpěli-vě a podrážděně zamával svojí britskou vycházkovou holí ve vzduchu. „Venku je sucho jako na poušti Gobi, kde vo-da je věc, vo který jenom slyšeli. To blbý komoušský slunce pálí, jakoby myslelo, že je někde vysoko nad něja-kou vysoce rozvinutou kapitalistickou zemí. Těm tvejm dělům by jenom prospělo, kdyby se trochu provětraly!“ Kdesi hluboko v Kunzeho bolavé hlavě se vytvořil jakýsi hustý obláček. Měl pocit, že se začal koncentrovat přímo za jeho čelem. Otevřel pus a vykřikl, ale vůbec to nepomohlo. Začal tedy mlátit hlavou do pláště miny, visící volně na drátu. Trošku se mu ulevilo. Začal vykři-kovat zmatenou salvu příkazů.

„Pozvání hosté budou sedět tady,“ prohlašoval Porta zvučným hlasem, a ukazoval přitom na místo, kde stálo pětatřicet těžkých houfnic. „No tak dělejte, vy tam, hod'-te sebou,“ pokřikoval na skupinu pomocných vojáků.

Seděli na jedné z dělových lafet a popíjeli pivo, jakoby se jich nikdy nic netýkalo.

„Vyvezte to vojenský harampádí! Navštíví vás civili-zace! Udělejte místo západní kultuře, jak prohlásil jeden ruskej sedlák, když mu osvoboditelé spálili barák!“

„Ty tady nerozkazuješ,“ řekl na to jeden z dělníků, připomínající přerostlou gorilu s hlavou příliš velkou vzhledem k tělu. „Tady se s ničím hejbat nebude. Tohle je dělová hala a co je tady, tady taky zůstane, dokud ne-dostanem rozkazy – písemně, orazítkovaný a ve čtyřech kopiích!“

„Ježíšimaría, to tady budem jen tak stát a poslouchat tyhle kraviny?“ zařval Drobeček a začal mávat rukama.

„Ten chlap je kurva natvrdej. Dostal akutní záchvat komplexu nadřazenosti! Nechte mě zase mu nakopat kus rozumu do tý jeho německý prdele!“

„Počkej chvíli,“ řekl Porta a popadl Drobečka, který už vyrazil směrem k tomu muži. „Tyhle kuliové ještě ne-pochopili, že nemám rád komplikace. Dávám přednost přímočarýmu jednání!“

„Tohle je dělová hala,“ řekl gorilí chlap tvrdohlavě, „žádný hřiště pro nějaký přiblblý sportovce! Jestli do se-be chcete bušit, běžte ven a dejte si pár kol tam na hro-madě hnoje!“

„Žádnýmu zasranýmu nádeníkovi neprojdou takový-hle řeči,“ zaburácel Drobeček divoce. Nakopl toho chlapa do břicha, ten se s heknutím zkroutil a Drobe-ček ho popadl za vlasy a narazil mu hlavu na železný vozík.

Parta dělníků se začala hýbat. Obzvlášť poté, co Dro-beček vyhodil dalšího z nich po hlavě oknem na hroma-du hnoje plnou bzučících much.

První z houfnic se valila ven na otevřené prostranství.

Kunze pobíhá pořád dokola jako zmatená slepice. „Dejte na ně pozor! Dejte na ně pozor!“ mumlá ner-vózně. „Srovnejte je pěkně do řad a dávejte stejný ráže k sobě, nebo už to pak nikdy nedáme dohromady.“

Když jedno ze 105 milimetrových děl sklouzlo do ře-ky, zhroutil se Kunze zoufale na hromadu min.

„No tak si to tak neber,“ uklidňoval ho Porta a podá-val mu chleba s klobásou. „Co je to jedno dělo? Stejně tu válku prohrajem!“

Během příštích tří dnů není z vojenských skladů sly-šet jiný zvuk, než bušení kladiva řezání pil. Zápasový výbor mezitím pořádá schůze u hlavního mechanika Wolfa, při nichž jsou podávána „božská jablka“ a židov-ské pečivo, zapíjené „ubožákovým šampaňským“ – sli-vovicí smíchanou s pivem.

„Tak kdo to vyhraje?“ ptá se Drobeček, když si dává obrovský kus „božských jablek“ do své ještě větší pusy.

„Přece vítěz, to je jasný,“ odpověděl Porta s pusou plnou židovského cukru.

„A proč?“ zašklebil se Drobeček mazaně. „Když jsme zařizovali kdysi s Davidem zápasy pro přibližný sportovce, ještě na Ein Oyer Strasse, tak jsme vždycky věděli, kdo vyhraje dávno předtím, než to začalo!“

„Jo takhle to myslíš,“ zasmál se Porta vychytrale. „Vo to už je postaráno. Naši si pohrajou s tím druhým chlapíkem, abysme z toho vyšli vítězně. Budem z toho mít velkou spoustu pěkných kulatouček měďáků.“

„A co když na to přijdou?“ zeptal se Albert a nadzvedl přitom obočí.

„No to by nám zbyla jediná možnost. Na druhou stranu k Rusákům, jak nejrychleji můžeme!“

„My tady nejsme žádný africký požírači banánů,“ posmíval se mu Wolf. „Budeme mít šest kol před tím hlavním, synu, a během nich se budou známky přidělovat spravedlivě. Ve finále ale bude zápas šampionů těžký váhy mezi sovětským a německým šampionem, a to bude něco úplně jiného!“

„A Velký Německo pochopitelně vyhraje,“ prohlásil Heide s vlasteneckou sebejistotou a usmál se úsměvem vítězů.

„Ne, chlapče, tohle se Velkému Německu nepovede,“ zakřenil se Porta a spiklenecky přitom šťouchal hlavního mechanika Wolfa do žeber. „Všichni ti kořeni, usazení německou kočkou ozdobenou hákovým křížem a majonézou, budou fandit starému Německu a všechny prachy, co dokážou sehnat, si vsadí na toho německého moulu!“

„A vo všechny ty prachy přijdou,“ vykřikl Wolf s radostí, „protože ten sovětskej podlidskej druh vymlátí ze šlechtitelského zástupce německého herrenvolku duši!“

„Nebojíte se, že z toho budou problémy?“ zeptal se Dědek ustaraně.

„Ani trochu,“ odpověděl Porta se zářícíma očima.

„Jediné problémy budou mít ty pitomci, co budou fandit Němcovi. Až skončí prvních šest kol, budou skandovat německej vítězný pokřik a budou tak posedlý kompletem nadřazenosti, že v době, kdy začne hlavní zápas, vsadí na jeho výhru své krky. Budou přesvědčení o tom, že Němci jsou neporazitelní!“

Wolf vesele praštil do stolu, až „božská jablka“ na míse nadskočila a na doutník mu spadl kus marmelády.

„Budou rozdivočelý,“ řekl Dědek ve zlém předtuše, „a budou z toho problémy – s velkým „P“!“

„To už budem dávno pryč,“ ušklíbl se Albert s ústy dokořán ve sněhobílém úsměvu.

„Jak si můžu být jistí tím, že se boxeři nedomluví, a nedaj nám na budku?“ zeptal se Barcelona, kterež se nedůvěřivý už narodil. „Někdo by je mohl snadno upozornit na to, že by to mohl být užitečně strávený čas.“

„Na tom něco je,“ připustil Porta. „Měli bysme se proti tomu nějak pojistit, abysme měli jistotu. Ale jak?“

„Klece!“ řekl Drobeček s pusou plnou marmelády.

„Klece?“ zeptal se Porta nevěřicně.

„Vopíči klece,“ hulákal Drobeček a šklebil se na celou hubu, „vytažený až ke stropu. Jeden chlápek na Palimě ve městě má obchod s domácím zvířectvem a ten jich má pytel. Má jednu fakt pěknou, co v ní zrovna má černýho pantera, takovýho divoce vyhlížejícího hajzla s našloutlejma očima. Dyby ho vypustil, tak i ušmádaná jeptiška by překonala světovej rekord Jesuse Owense!“

„Žádný pantery,“ protestoval Dědek vehementně, „to je rozkaz! Žádný pantery!“

„A proč ne?“ vyzvídal Porta nechápavě. „S takovou kočičkou může být spousta legrace!“

„Ty seš úplnej magor,“ vykřikl Barcelona, přidávaje se k Dědkovi. „Víš vůbec, co žerou?“

„Lidi,“ připustil Drobeček vesele. „Já znám spoustu lidí, který by klidně měli dát panterům k žrádлу.“

„Quel bruit pour une omelette,“ poznamenal malý Legionář suše. „Tak koupíme klec bez pantera.“

„Taky má pár popravčích klecí, v jaký vytáhli nahoru žida Süsse,“ vysvětloval Drobeček. „Chlapovi daj kolem krku voprátku. Vytáhnou ho nahoru v kleci, tý pak upadne dno a von padá dolů až na konec toho lana. No a tam se zhoupe se zlomeným vazem!“

„Nechápu, na co bysme je tady měli,“ řekl Porta za-myšleně. „Přece nechcem ty boxery popravovat.“

„Někdy máš fakt dlouhý vedení,“ vykřikl Drobeček netrpělivě. „Nebudem jim dávat na krk žádnýj

provaz.

Prostě je jenom vytáhnem ke stropu v těch klecích. No a pak se k nim nikdo nedostane a nebude jim moct vy-právět, jak by nás mohli napálit do voka. Jakmile se ozve gong, vtevřem dna klecí a ty dvě sračky dopadnou do ringu a začnou do sebe okamžitě bušit!“

„To by mohlo bejt docela dobrý,“ připustil Porta. „To by byla v boxu fakt novinka, kdybysme shodili dvě těž-ký váhy z oblohy!“

Hlavní mechanik Wolf vytáhl doutník a s luxusně znějícím cvaknutím zapálil svůj zlatý zapalovač. Podr-žel doutník mezi palcem a ukazováčkem levé ruky a ně- kolikrát za sebou z něho mocně zabafal. Vyfoukl nad stůl velký oblak kouře.

„Koupíme klec s černým panterem,“ řekl rozvážně, „ale jenom když bude k mání ještě jedna přesně taková. Němce dáme do jedný klece a toho untermensch do druhý.“

„A co uděláme s panterem?“ zeptal se Dědek a roze-chvěle vzpomínal na další zvířata, která si jeho druhá už pořídila dříve.

„Možná bysme pro něj mohli najít nějaký použití,“ zasmál se Porta a vzal si bez ptaní jeden z Wolfových doutníků.

„Do tanku si ho nevemu,“ řekl Dědek rozhodně, a až příliš pozdě si uvědomil, že je takhle už na půl cesty to vzdát.

„To by nešlo. Nejdřív bys musel oddělat celou věž,“ zachechtal se Drobeček hlučně. „Já jsem ho viděl. I když je to v podstatě pořád ještě mládě, co se ještě ani pořádně nenaučilo kousat. Ale až na to přijde, tak se tahle válka pohne hodně dopředu.“

Už je pozdě, když konečně vyrážíme do krámu s do-mácími zvířaty.

Drobečkovi se strašně zalíbil jeden starý gorilí sa-mec, který uměl napodobovat různé způsoby smíchu a pil pivo jako člověk. Prodavač domácích zvířat by ho ale neprodal. Považoval ho za člena rodiny. Byl mu té-měř bratrem.

„Na co budete ty klece potřebovat?“ zajímal se prodavač překvapeně, když byl obchod uzavřen a vynášeli jsme klece ven.

„Začali jsme prodávat otroky,“ zašeptal Porta tajem-ně, „ale nesmíte to nikomu říct.“

„Cože, teď?“ vykřikl obchodník se zvířaty a vyvalil na něj oči. „A jsou v tom peníze?“

„To zvíře vypadá divně,“ pomyslel si Porta prohlížejí-cí si pantera přes mříže klece. „Má moc dlouhý nohy a příliš velký tlapy.“

„Je to ještě mládě,“ odpověděl obchodník se zvířaty, „není mu víc než osm měsíců!“

„Vypadá drsně, určitě by nic nenamítal, kdyby mi mohl užvejkat ruku,“ řekl Porta. Uskočil, když do mříží udeřila velká chlupatá tlapa s drápy jako zahnuté nože.

„Nebojte se ho,“ řekl obchodník uklidňujícím hlasem.

„Nejsou s ním žádné problémy. Hod'te mu kus masa a zapomene na všechno ostatní. Lidí se pořád ještě tro-chu bojí, ale počkejte jenom pár měsíců. Černí panteri jsou notoricky známí tím, že se vrhají na všechno a všechny, kteří se k němu přiblíží. Jsou nebezpečnější než chlápci od gestapa s kulomety.“

Kolem půlnoci burácí po Umanské strašlivý řev. Ze dveří vykukují zvědavé tváře, ale ne nadlouho.

Rychle se zabouchávají, když kolem prochází Drobeček táhnou-cí klec s protestujícím panterem uvnitř.

S hlasitým klením a výkřiky dostřkal a doškubal klec do Wolfovy kanceláře. Trochu tím utrpěl nábytek a různ-é bedny a pytle. Nakonec se mu ji ale podařilo dostat do prázdné místnosti vzadu za kanceláří.

Sundal z řez-nického háku celou šunku a prostrčil ji mřížemi pantero-vi. Pak přitáhl dveře a zavřel je na zástrčku.

„Takováhle kočička se dokáže pořádně rozparádít,“ vykřikl Porta uznale, když obvazoval Drobečkovy četné hluboké šrámy. „A to si zatím jenom tak hraje. Až vy-roste a uvědomí si, na co má ty zuby a drápy, tak to fakt bude něco.“

„No, já myslím, že už teď mu to docela de,“ odpově-děl Drobeček, když se pokoušel otevřít oko, které měl zavřené od posledního panterova výpadu.

„Budou s ním jenom problémy,“ řekl Dědek po-chemurně. „Plukovník Hinka bude skákat metr vysoko, až se o něm doslechne. Od té doby, co jsme měli toho medvěda, tak zakázal chování všech zvířat!“

Než jsme odešli, hodil Drobeček panterovi celý pytel nasekaného masa. Ten se na něj podíval zářivýma

zlatý-ma očima. Popadl pytel svými přerostlými tlapami ještě ve vzduchu a ten se s plesknutím vysypal na zem.

„Ježíši,“ zvolal Drobeček radostně. „Viděli jste to? Počkejte, až mu tam začnem házet lidi.“

Ještě nebylo přibito poslední prkno, když se začali hnout dovnitř fanoušci. Atmosféra je velice vzrušená. Sportovní nadšenci se začali dohadovat mezi sebou a ta-ké s ostatními, kterým to bylo úplně jedno.

Němečtí vla-stenci pokřikují „heil!“. Lidi z Porýní hvízdají na prsty po francouzsku.

Jednotka vojenské policie, bez svých provokativních ocelových přileb, má co dělat, aby udržela dav v klidu. Jsou slyšet rány obušků, když jeden desátník z Tyrol vrazil klobásu s kečupem a ostrou hořčicí do obličeje svobodníkovi od vojenské policie a nazval ho „urvanou pruskou sviní“.

Celý ten čarodějnický kotel se trochu uklidnil, když se ozval gong ohlašující první kolo prvního zápasu.

Na-stupují proti sobě malý hubený Bulhar a šlachovitý Vest-fálec s kyselým obličejem. Zápas je skočen po druhém kole. Vestfálec vyhrává po knokautu, o kterém předem rozhodl Porta s Wolfem.

Když i druhý a třetí zápas skončí vítězstvím národních barev, tak to vypadá, že vlastenecký řev nebude mít konce. Když Německo vyhrává i čtvrtý zápas, tak dostávají amok a začínají zpívat „Deutschland, Deutschland über alles“ a „Wacht am Rhein“. Objímají jeden druhého, stoupají si do pozoru, salutují a řvou: „Německo navěky!“.

„Takhle to muselo vypadat, když se v roce 1871 vrátili z Francie,“ řekl Dědek. „Bože stůj při nás, jsou vožra-lý a vypadají jak šílenci!“

Pátý zápas byl mezi Řekem Konstantinem, šampió-nem své vesnice ve střední váze, a Rakušanem ze Salz-burgu, který se jmenoval Rudolph a vypadal, jako by si to zasloužil.

„Chceš se pomodlit, než tě zabiju?“ pokřikoval na něj Řek se zlomyslným úšklebkem.

„Nenech si to líbit,“ zaječel hlavní účetní Saul z ar-mádního velitelství.

„Převálcuj ho!“ hulákali italští Alpinos ze zadních řad, kteří zapomínali, že Řekové jsou jejich tradičními nepřáteli.

S divokým výkřikem se Rakušan vrhl na Řeka a praš-til ho pěstí hodně po pás. Je to nebezpečný úder, který dokáže vyřadit muže okamžitě ze hry. Řek ale vypadá, že si toho snad ani nevšiml. Udeřil Rudolfa do obličeje. Taky faul. Současně mu podrazil nohy. Po tomto faulu se rozhodčí probudil, vyskočil a zuřivě mával rukama. Než se ale Rudolph zase postavil na nohy, podařil se Ře-kovi levý, pravý a nakonec ještě jeden levý hák. Dav se dožaduje opakování zápasu, což se také stalo. Rakušan zvítězil knokautem v 18. kole.

„Díky tomuhle dostala celá tahle mizerná světová vál-ka smysl, chlape,“ vykřikl Albert. Přidal se k triumfální-mu řevu nadšeného davu, i když by neměl Rakušanům nikdy stranit, už ze zásady.

„Počkej, až přijde hlavní zápas,“ prohlásil Wolf a za-pálil si se svou typickou sebejistotou brazilský doutník.

Do skladů se nacpalo třikrát víc lidí, než kolik se jich tam mělo vejít. Ať už to člověk počítal jakkoliv.

Dorazili ze širokého okolí a spálili přitom spoustu naf-ty, za války tak drahocenné. Lidé seděli na trámech pod střechou, balancující jako slepice hřadující na bi-délku. A stále přicházeli další. Sáзкаři se tlačili, strkali a s hekáním prodírali k malé betonové buňce, ve které seděli Porta a Wolf a přijímali sázky.

Malými otvory viděli pouze ruce. Ruce, které jim strkaly peníze. Ru-ce, natahující se po potvrzených sázenkách. Ruce všech tvarů a velikostí. Tlusté, vyzáblé, bledé, opálené, čisté a špinavé.

Všechny oči se upírají na dvě klece, které se pohupují nahoře pod stropem.

Ozval se strašlivý, zdánlivě nekonečný řev, když se propadla padací dna klecí a oba boxeři letěli téměř dva-náct stop vzduchem a s zuchnutím dopadli do ringu. první je na nohou Rus z Kavkazu a sebevědomě zdvíhá nad hlavu ruce připomínající kyje. Němec, chlupatý ja-ko opice, přechází po ringu s rukama sahajícíma až pod kolena. Vypadá jako opice kolébající se na nohou s kot-níky vláčenými po zemi. Začal vyzývavě pokřikovat: do konce prvního kola bude ten kavkazský untermensch rozmáznut po stěnách haly.

Ústa Kavkazana se roztáhla do zvířecího úšklebku. Výmluvně si přejel prstem po krku, aby každý viděl, co s tím Němcem provede. Z davu se ozvalo nadšené skan-dování. Za obrovského dupotu bylo zničeno několik řad sedadel.

Zazněl gong a obě nestvůry se na sebe vrhly s pěnou u huby. Železné pěsti buší do napjatých pupků a

mlátí do stejně tvrdých hlav. Čistě dopadl první zvedák. Nor-málnímu člověku by utrl hlavu, ale na tohoto adresáta neměl zdánlivě žádný účinek.

„Hrome,“ zamumlal Barcelona nervózně. „Tyhle dva tupohlavci vědí, kdo má vyhrát, že mám pravdu? Dali se do toho, jakoby plánovali dvojnásobnou sebevraždu!“

„Bud' v klidu,“ ušklíbl se Wolf sebejistě. „Nejsou tak blbí, aby nevěděli, co pro ně bude nejlepší. V poslední minutě půjde ten moula z Leipzigu na prdel. Musíme přece těm lidem za všechny ty jejich šlupky něco dát, nebo by se mohli začít divit a pak by se mohlo přihodit cokoliv!“

V prvních dvou kolech to vypadá, že Kavkazan není zasažen tak často. Boxuje spíš defenzivně, chytá se do klinče a vyhýbá se vražedným útokům Němce. Ve třetím kole však náhle přejde do protiútku, poskočí dopředu a zasadí dvě bleskově rychlé rány do Němcovy bránice.

Dav na vteřinu či dvě zatajil dech. Tyhle rány by posla-ly k zemi koně. Boxer z Leipzigu se však jenom otřepal jako mokrý pes a zlostně vycenil zuby. Jeho levačka vy-střelila a hledala protivníka. Se strašlivým zapraskáním dopadla přímo na Rusův nos. Tancují kolem sebe a ztěžka funí. Němcův obličej zasahuje rána, která mu rozráží obočí. Po tváři mu stéká krev. Rty má napuchlé. Jeho obličej vypadá, jako by byl zčásti ochrnutý.

„Prokristapána,“ zašeptal Gregor s vyvalenýma očima. „To je jako bys holýma rukama mlátil bejka!“

„Tohle by bejci nevydrželi,“ prohlásil Porta, přezvy-kuje zamyšleně klobásu, kterou vzal z ruky jednomu Bavořanovi, zirájícímu skelným pohledem na divoký zá-pas v ringu.

Kavkazan se podle všeho začal zaměřovat na obličej, ale to Němce ani v nejmenším netrápí. Chytře se sehnul, rány mu proletěly těsně nad hlavou a odpověděl strašlivým levým hákem. Zdá se, že se levačkou pokouší roz-razit Rusovu obranu a zasadí mu několik těžkých háků.

K velkému překvapení davu Kavkazan jenom vyheknul a dál poskakoval v ringu.

„Zab ho! Vyříd' toho podlidskýho parchanta!“ huláka-jí pravověrní Němci, třískající svými ešusy o helmy.

„Zašlápní ho zpátky do země, ze který vylez!“

6. Vestfálská kavalerie se s řevem vrhla na 5. Pruskou obrněnou. „Čuráci! Buřtožrouti! Svině!“ ječí na ně. Bitka mezi oběma rotami se v obrovské dělostřelecké hale přelévá z jedné strany na druhou. Rámus je slyšet na míle daleko.

Bavořané z 8. obrněné a 116. pěchotní si rychle vy-brali strany a radostně se vrhli do boje. Policajti s vyta-ženými pendrekami se přihnali od vchodů a začali hlava nehlava mlátit všechny v davu.

„Smrt Německu!“ zařval Drobeček fanaticky z obrá-ceného prázdného sudu od piva.

„Hej! Ty tam! Kanibale!“ zařval nějaký Bavořan a ho-dil na Alberta bednu prázdných lahví, která ho srazila ze stolu, na němž seděl.

„Chcípni!“ zaburácel Drobeček a zvedl jednoho z po-licistů nad hlavu.

„Jste zatčen,“ ječel policajt zoufale a kopal nohama do vzduchu. Jedna z nich zasáhla do hlavy proviant'áka, který vypadal, jako by se právě vyválel v kečupu a hoř-čici. „Ve jménu Führera vám nařizují, abyste mě pustil na zem!“

„Rozkaz přijat a proveden,“ zařval Drobeček a hodil policistu na dva Bavořany. Zřítíli se dozadu a vletěli pod stánky. Jsou z nich vidět pouze jejich zuřivě kopají-cí nohy.

Nakonec se policistům podařilo uklidnit dav do té mí-ry, že mohl zápas pokračovat. Pak se stáhli a zůstali v pohotovosti za kostelem, kde se modlili k Bohu, aby už podruhé nemuseli v tom skladišti zasahovat.

„Takovýhle sportovní zápasy by měli zakázat,“ říkal jejich velitel, postarší major. Všichni jeho muži zuřivě kývali hlavami na souhlas.

Zápas pokračoval a vypadalo to, že obě těžké váhy dostaly amok. Teď už naprosto pohrdají pravidly hry. Němec se vyřítí proti Kavkazanovi a nakopl ho do ža-ludku. Kavkazan se mu na oplátku zakousl do tváře. Po tvářích obou boxerů stéká krev.

„Ježišmatjá,“ vykřikuje Drobeček vzrušeně a převr-huje jeden z pivních sudů. „Začali žrát jeden druhýho!“

Rozhodčí, drobný Jugoslávec s krysím výrazem ve tváři, se pokusil boxery od sebe odtrhnout. Náhle se oci-tl vklíněn mezi obě vražedné hory svalů. Vypadá to, že bude každou chvíli rozdrčen. Nakonec se mu

ale podaři-lo vykroutit. Dopotácel se k provazům a zůstal na nich viset s kymácejícíma se rukama, dokud ho dva sanitáři neodvedli k doktorovi.

Jeho místo zaujal nový rozhodčí. Vážně promlouvá k boxerům a hrozí jim prstem před obličejem. Ti se tváří, jakoby ho nejraději vyhodili z ringu do davu diváků.

Ve třetím kole zasadil Kavkazan ránu pod Němcovo ucho. Ten se po ní zapotácel a chytil se do klinče.

Rozhodčí vykročil vpřed, ale než stačil vykřiknout „od se-be!“, tak se Němec vykroutil z klinče a zaútočil na Kavkazana způsobem, jaký nebyl v ringu spatřen od zápasu Carnera-Sharkey v roce 1933.

V davu zavládne na několik vteřin hrobové ticho. V zápětí se rozpoutá pekelný řev. Všichni začnou mlátit chlapa vedle sebe po zádech a chtějí od něho slyšet chválu. Pokud vedle stojící chlap nesouhlasí, tak se na něj všichni okolo vrhnou připraveni mu urazit hlavu!

„Hurááá!“ vykřikli přiblíblí sportovci v první řadě.

Kavkazan sklonil hlavu jako indický buvol před útokem a vrazil svoji ocelovou pěst strašlivou silou Němcovi do ledvin. Milovníci sportu pochopitelně začali hlasitě protestovat. Opět ale zapracovala Němcova vražedná levačka. Když dopadla, tak krátce vykřikl.

Ruka povolila. V okolí ringu bylo slyšet, jak se zlomi-la. Mezi zasvěcenými proběhlo strašlivé perverzní vzrušení.

Nyní již není pochyb o tom, že boxeři zapomněli na všechna předchozí ujednání, kterých snad bylo dosaže-no. Vrhli se jeden na druhého jako divoká zvířata. Vražedný záměr je patrný z každického centimetru jejich těla. Hlavní mechanik Wolf začal být nervózní. Drobeček a Porta ho museli fyzicky zadržet, nebo by skočil do ringu a se samopalem v ruce by jim jejich dohodu připomněl.

Řev davu hrozí proražením střechy vojenských skla-dů. Určitě musí být slyšet na druhé straně fronty padesát mil odtud.

Boxeři přestali být civilizovanými bytostmi. Stali se z nich opravdové opice! Kdyby Tarzan uslyšel jejich vý-křiky, zezelenal by závistí.

„Měli jsme tomu kavkazskému šulínovi dát do ruka-vic pár podkov,“ zamumlal Drobeček ustaraně. „Pak by bylo jistý, že tomu německému parchantovi rozmlátí ksicht na maděru!“

„Kurva! Kurva!“ klel Porta zlostně. „Jestli ten zatra-cenej Němec vymlátí tomu blbýmu Kavkazanovi mozek z hlavy, tak jsme na mizině!“

„Přece slíbil,“ zasténal Gregor nešťastně. „Slíbil pře-ce, že prohraje. Mizerný německý lži, jako vždycky. Propaganda!“

„Ježíši,“ vykřikl Dědek vyděšeně, když Němec umís-til ránu, která Kavkazana zvedla z podlahy a odhodila ho do provazů.

„Uřežu tvý zasraný mámě cecky! Pochčiju ti hrob! Ty zmrđanej německej sráči!“ ječel Drobeček a zuřivě hro-zil Němci pěstí.

„Utrhni mu tu jeho kreténskou hlavu,“ radil mu Al-bert, bledý ve tváři, „a pošli ji jeho ženě jako balík!“

Když Němec vrazil pěst do Kavkazanova solaru, se-pjal Gregor ruce a poslal k nebi tichou prosbu.

Tuhle rá-nu následoval strašlivý zvedák, který vypadal, že serve boxerovi hlavu z ramen.

„Muž z ženy zrozený a učiněný k obrazu božímu,“ breptal Albert a zakrýval si tvář rukama. „Já se na to ne-můžu dívat, chlapi!“

„Do prdele, jsme na mizině! Stejný chudáci, jako když to začalo!“ mumlal Barcelona.

„Tohle nemůžem připustit,“ zařval Wolf vzrušeně a rozkousal svůj doutník na padrt'. „Chudý, sakra! Chu-dý! Když seš chudej, každej ti sere na hlavu! A taky seš blbej! Blbej jako sopol v nose!“

Židle se lámou pod skákajícíma nohama. Dav řve vzru-šením. Muži objímají jeden druhého, zapomínají na všechny rozdíly mezi sebe, když Němec zasadil levý hák a jako blesk přidal ještě pravý hák, do kterého vložil celou váhu svého těla. Tahle rána dopadla na Rusovo rameno.

„A je po všem,“ prohlásil Gregor zoufale. „Teď bude-me muset vyžít z Adolfova nepatrného žoldu!“

Štěstí v zápase se ale začalo přiklánět na druhou stra-nu. Na stranu Kavkazana. Němcova levá ruka je vyříze-na. Už teď je nateklá do dvojnásobné velikosti a dlouho nevydrží. Snaží se co nejvíc používat pravou ruku a šet-řit zraněnou levou. Kavkazan změnil taktiku. Začal úto-čit na Němcův krk.

„Cojonudo,“ vykřikl Barcelona šťastně. „On toho ně-meckýho hajzla dostane!“

Porta otevřel ústa, aby něco řekl, ale zase je zavřel, fascinován děním v ringu. Kavkazan zaútočil na

Němce, který má co dělat, aby se vyhybal smřti rán snášejících se na něj ze všech stran. Je zatlačen k provazům. Další rána ho zasáhla do spánku a on poklesl na koleno. Z nosu mu teče krev, kterou je již potřísněn po celém těle. Když se pokoušel vstát, srazil ho na brutální kopanec na zem.

„Rozdrť ho! Vymáčkni z něj střevo!“ říčel Drobeček mohutným pivním basem.

Nový rozhodčí vyrazil vpřed a zuřivě přitom mával rukama. Ihned však dostal strašlivý kopanec, po kterém odletěl přes provazy ringu. Lékařští pomocníci ho odne-sli ke stanovišti první pomoci za popelníci, kde stále ještě ležel jeho kolega a snažil se popadnout dech. Ted' už to není boxerský zápas. Proměnil se v boj na život a na smrt, při kterém je použit každý špinavý trik, který byl kdy předveden v drsných amerických filmech. Zá-pasníci se s vrčením zaklesli do klinče a padli na podla-hu. Válejí se po ringu v klubku zkroucených a proplete-ných svalů.

Kavkazan zařval v agónii, když se mu Němcovy zuby zakously do varlat.

„Ten hoch si nějakej čas nezašuká,“ vybuchl Porta. Nakopl vztekle prázdný pivní sud, který se odvalil mezi stojící diváky a srážel je jako kuželky.

Kavkazanovi se mohutným výkopem a ránou, která dopadla Němci na zátylek, podařilo uvolnit a vyskočit znovu na nohy. Ale ani Němec není žádný slimák. Vyra-zil jako Jesse Owens a hnal se takovou rychlostí, na kte-rou by tento světový rekordman ve sprintu jen závistivě zíral. Vrazil pravačku hluboko do Kavkazanovy břišní krajiny. Rus odpověděl prudkou pravou, po které Němec zdánlivě poklesl, následovanou děsivou levou, která by ho poslala přímo do věčných lovišť, kdyby ho bývala trefila. Dav – s výjimkou boxerských fanatiků, kterým se to nelíbí – bouří nadšením. Židle jsou rozmláceny na kusy.

Boty duní na podlaze.

„Urvi mu uši!“ ozvalo se z laciných sedadel. „Krindapána, tohle je ten nejlepší zápas, jaký jsem kdy v životě viděl,“ ječel Drobeček nadšeně. Bota veli-kostí 15 dopadla na Němcovo koleno. Ten vykřikl a zří-til se k zemi. Oběma rukama přitom svíral svoji česku.

„Já tě rozsápu,“ zasyčel, když se znovu postavil na nohy s obličejem zkrouceným bolestí. „Odříkej svý modlitby, ty ruskej všiváku. Pomůžu ti na krchov!“ Při svém vzteku zřejmě úplně zapomněl, že má v posledním kole prohrát.

„Zab ho,“ zařval Porta vzrušeně, když se boxeři – za-klesnutí do sebe rukama – pohupovali po ringu a apliko-vali „všechny myslitelný špinavý triky“, jak se říká v ur-čitých kruzích.

Boxerští nadšenci zuřivě protestují. Říkají, že nechtě-jí, aby se dobrý boxerský zápas zvrhl v pouliční rvačku. Ale všichni ostatní, včetně Drobečka a Porty, kteří jsou přesvědčeni, že ještě nikdy neviděli takové skvělé bo-xerské představení, je mlátí po hlavách vším, co je po ruce.

Zápas pokračuje. Hluk v hale připomíná letecký nálet na nějaké obrovské průmyslové město. Znenadání však ustane. Jako bychom se najednou dostali do tichého oka orkánu. Zavládlo hrobové ticho. Němec zvedl Kavkaza-na, chvíli ho držel nad hlavou a pak ho hodil na zem. Zůstal ležet a nehýbal se.

Celá 8. obrněná rota vyskočila na nohy jako jeden muž a začala slavnostně zpívat „Wacht am Rhein“.

„Tihle pitomí vlastenci,“ odplivl si Porta. „Si vůbec neuvědomují, kde vlastně jsou. Neměli by zpívat „Wacht am Rhein“, ale spíš „Wacht an der Volga“!“

Rus se znovu postavil na nohy a zápas se dostává do závěrečné fáze. Extáze německých vlastenců dostoupila vrcholu v okamžiku, kdy Němec napřáhl svoji levačku k rozhodujícímu úderu. Kavkazan se na něj však vrhl ja-ko lasička na spící slepici.

Nakopl ho do zápěstí a pak ho oběma rukama najednou udeřil seshora do hlavy. Celá jeho kostra přitom strašlivě zaskřípala. Němcova ústa se otevřela, vyšel z nich výkřik strašlivé bolesti a zlomil se v pase. Následující rána Kav-kazanovy pravačky ho vyhodila do vzduchu. Udělal té-měř salto a nějakým nevysvětlitelným způsobem dopadl znovu na nohy. Vzápětí vrazil pravačku do Kavkazanova obličeje. Ve své zuřivosti zapomněl na svoji zlomenou le-vačku a vši silou ji vrazil do soupeřova solaru.

„Ach, ne!“ zasténal Wolf, když viděl, že se všechny ty výhry od něj začínají vzdalovat.

Porta začal provádět panické přípravy na útěk k Ru-sům. Jestli ten Kavkazan prohraje, což se ted' zdálo být pravděpodobné, tak nebude existovat jediný myslitelný způsob, jak by mohli vyplatit všechny výherce.

Rus ale ještě nebyl hotov. Doslova skočil na Němce, který se jako blesk otočil o devadesát stupňů a

adresoval prudký kopanec do Kavkazanova rozkroku, který však minul. Kavkazan se kopanci vyhnul a pokusil se o ris-kantní manévr, při kterém chtěl svému soupeři zlomit vaz. Němec ho ale prohlédl a vyskočil vysoko do vzduchu a doprava. Odtud se rozeběhl a udeřil Rusa svou pravačkou do ramene. Rus zařval, když spatřil nechráněný Němcův krk. Němcova hlava se dvakrát prudce za-kloní dozadu. Vypadá to, jakoby se utrhla od páteře. S výkřikem dopadl na kolena, odplivl si, zachraptěl a zřítověl v obličeji. Pomalu se svalil na bok a vyhodil všechno co měl v žaludku. S velkou námahou si kleknul na kolena a vyplivl velkou spoustu krve. S pomocí pro-vazů se znovu postavil na nohy.

„Tak a teď to ten německej hovňous bude mít za se-bou,“ ječel Drobeček vesele. „Stačí, když mu ten kluk vod sousedů dá ještě jednu ránu a je po něm!“

Drobeček se ale mýlil. Němec nebyl vyřizen. Když na něj jeho sekundanti nalili několik kbelíků vody, začal znovu dotírat na Kavkazana jako šilený los, kterého za-hnali od jeho samic. Kavkazan mu zasadil ránu do krku, přímo do hrtanu. Pozadu přeletěl provazy, rozdrtil svoji stoličku a rozplácl kbelík. Kavkazan začal ječet a pobíhat po ringu s rukama nad hlavou. Tu a tam přiskočil k Němcovi, který ležel v rin-gu jako ukřižovaný, a pořádně ho nakopl.

Dav začal šilet. K prvním řadám se přihnal jeden ba-vorský desátník a mával přitom nad hlavou nějakým pytlím. Když zahlédl hlavního mechanika Wolfa v jeho na míru šité uniformě, hodil mu pytel do obličeje. Ten se otevřel a do vzduchu vylétly rozmačkané brambory, pali-ce kukuřice, kusy pečené kachny a spousta dalších věcí.

Od levných míst se hnál nějaký tlustý rotmistr od le-teckého zásobování a táhl za sebou za tkaničky jednu botu. Dožaduje se vrácení peněz. Ten zápas byl podvod, tvrdil.

Porta udělal ukazovákem a prostředníkem pravé ruky věčko na znamení vítězství.

„Faites vos jeux!“ zaječel a vrazil prsty přibíhajícímu rotmistrovi do očí.

„Ať žije Velké Německo,“ vykřikl nějaký starší svo-bodník z 8. obrněné roty fanaticky. Narazil nějakému in-spektoru polní policie na hlavu černý kbelík. Jeho pách-noucí obsah se mu rozstříkl po tváři.

„Dobrý bože všemohoucí,“ zařval Porta a uskočil na stranu. „Co v tom je? To by člověka zabilo rychleji než celá drogerie!“

Netrvalo dlouho a Bavoři začali používat těstoviny a černý pudink, které si donesli k obědu, k ostřelování ostatních. Po pouhých několika minutách začal sklad vypadat jako po výbuchu v polní kuchyni.

Vzduchem přiletěl obrovský měkký sendvič se sýrem a cibulí, a ja-ko granát se rozpleskl na zdi kousek od Dědka.

Obloukem k nám letěla pořádná hrst dršťek. Porta se sehnul, a tak s hlasitým mlasknutím zasáhl Drobečka do obličeje. Porta se otočil, aby se podíval, kam ty dršť-ky dopadly a dostal velkým meefischli do zátylku. Z ry-by však uletěla hlava, skočila do Gregorovy otevřené pusy, a ten se s ní málem zadusil.

Porta se vrhl na malého dělostřelce a snažil se ho na-kopnout. Netrefil se ale a spadl na záda. Dělostřelec se-bral ze země kus měkkého salámu a rozmazal ho Porto-vi po obličeji. Porta vyskočil znovu na nohy, nakopl ho úderem osotagari, a on se odklopýtal pryč.

Drobeček v poslední chvíli zachránil Alberta před uškrcením dvěma Porýňany.

„Pantera,“ zaječel Porta, „pusťte někdo toho černýho bastarda. Ten jim ukáže, kam chodil Mojžíš na pivo!“

S velkým povykem a řevem jako v džungli vytáhl Drobeček pantera na schody a vypustil ho do vojen-ských skladů. Panther cítí jídlo na sto honů. Začal švihat ocasem ze strany na stranu a cenit své tesáky.

„Ježišmarjá,“ zařval Drobeček netrpělivě. „Ten ulič-ník už se začíná rozpalovat! No tak běž, Ulrichu, můžeš je mít všechny!“

„Starý chlapi jsou na tom často líp mrtvý,“ vykřikl Porta a ohnal se prknem po starším štábním rotmistrovi z divizních dílen.

Panther vydal táhlý řev a dal se do běhu.

„Ne-e-e-e!“ zaječel jeden strážmistr od dělostřelectva, mávající nad hlavou rozbitou lahví. Zadíval se do vy-ceněné panterovy tlamy a podlomily se mu nohy. Panther se nahrbil a odhadoval vzdálenost k dlouhému pultu pře-tékajícímu hromadami salámových klobás, ryb, dršťek a zelí.

Dva ostražitě vypadající policisté s půlměsícovitými medailemi houpajícími se na jim na prsou zůstali v hrůze stát, když panter proletěl vzduchem jako černý šíp, s těžkým zuchnutím dopadl na pult a sklouzl se po kluzké zmeti jídla. Začal žrát, jakoby se připravoval na deset hubených let.

Jeden z policistů si strhl helmu a odhodil ji stranou. Klesl k zemi na hromadu dršťek.

Druhý policista, kterého přezdívali „Kulodrtič“, pro jeho oblíbenou výslechovou metodu, s koulejšíma očima zíral na panterovu otevřenou tlamu a cítil jeho horký dech. Roztřesený hrůzou se skulil za pult a nacpal se pod jednu z polic, kam by se normálně nevešel nikdo větší než desetileté dítě, natož dvěstělibrový policista.

Ulrich se na něj zvědavě zadíval. Zřejmě přemýšlel, jestli by se dostal pod tak nízkou polici.

„Mein Führer, zachraň mě!“ křičel „Kulodrtič“ zoufale.

Žluté oči pantera se lesknou v přítmí. Radostně zavrčel a hravě „Kulodrtiče“ poplácal svojí obrovskou tlapou.

To už na něj ale bylo moc.

„Von mě chce sežrat,“ zaječel. Táhle zakvílel a vy-smekl se zpod police. Rychle se plazil pryč a klouzal přitom po tlusté vrstvě odpadků na podlaze.

Ulrich měl zato, že si chce hrát.

Šťastně vyskočil do vzduchu a s temným řevem dopadl na záda vydešeného policisty. Pak do něj přátelsky šťouchl tlapou. Policista mocně zavyl hrůzou a s třesoucíma se rukama a nohama se překulil na záda.

Ulrich se skvěle bavil.

Laškovně kousl policistu do nohy a pak ho plácl po rameni. Přitom mu roztrhl bundu. Zadíval se do Ulrichovy otevřené tlamy s obrovskými tesáky. Je to poslední věc, kterou na tomto světě spatříl.

„Šok,“ poznamenal doktor, který ohledával tělo.

„Dvě velké vodky a láhev červeného vína na spláchnutí,“ poroučel Porta provokativně, když naše hlučná společnost dorazila k „Nataše“.

„Na dluh nedáváme,“ vykřikla „Anna Návnada“ a bránila své lahve tělem.

„Na dluh?“ usklíbl se Porta a vytáhl z kapsy tlustý svazek bankovek. „Kdybych chtěl, tak bych si tuhle hos-podu mohl koupit!“

Anna vyvalila oči a náhle byla nadmíru ochotná.

„Chtěl bys vidět moji čičinku?“ zeptala se Drobečka, když mu velkoryse nalávala do sklenice.

„Nemám zájem,“ ohrnoval nad ní nos Drobeček. „Beztak je už celá svrasklá a vypadá vo pár tejdnu mladší než smrt!“

„Nedělejte problémy,“ varoval je „Bubeník“, který je ve skutečnosti rotmistrem z bezpečnostního převlečený do tohoto bordelu, aby udržoval pořádek. Říkají mu „Bubeník“, protože před válkou skutečně bubeníkem byl. V nočním klubu „U žlutého vlka“ v Lipsku.

„Ty můžeš tak akorát držet hubu,“ odpověděl mu Dědek a škytal do své skleničky vodky.

Bubeník zčervenál v obličeji a začal něco drmolit na protest.

„Já sem řek, že ty můžeš tak akorát držet hubu,“ škytal Dědek umíněně. „Já jsem nadrotmistr a mám vo jednu hvězdičku víc než ty!“

„To má hovno co společného s hvězdičkama,“ zaječel Bubeník zženštilým hlasem. „Budete se všichni chovat, jak vám řeknu.“

„Myslíte, že někdy šukal se svou vlastní matkou?“ řehtal se Porta na celé kolo.

„Poslali ho do války, protože z něho měla jeho vlastní ségra strach,“ zařval Drobeček. Smíchy se mohl z toho svého vtipu potřhat.

„Buďte jeden na druhého milí,“ napomínala je Anna. „Moc by nás mrzelo, kdybysme vás museli vyhodit!“

„Tak proč to nezkusíte? Tak třeba teď!“ zařehtal Barcelona. Vyzývavě praštil židlí do podlahy přímo před Bubeníkem.

„Jak se ti podařilo takhle zčernat?“ vyzvíдалa „Dunajská Dolly“, dívka která byla vyhoštěna z Rumunska. Laškovně přitom Alberta pošťuchovala.

„Je černejší, protože to je pruskej negr,“ vysvětloval Drobeček se sevřenými rty, ve stylu Humphrey

Bogarta.

Je totiž fanatickým obdivovatelem Humphreye, a kde může, tam ho napodobuje.

Jednou dávali na frontě film, ve kterém Bogart strčí dvě staré dámy na vozíčkách z prudkého schodiště a pak jim podřízne krky. Drobeček byl z toho filmu tak nadšený, že zůstal v hledišti a viděl ho třikrát. Na druhý den stál tři hodiny ve frontě, aby byl zaručeně tím prvním, který při otevření dostane lístek.

„Ty jsi ale nádherný kus, o tom není sporu,“ vtíral se Drobeček a idiotsky gestikuloval před vytáhlou štíhlou dívkou, sedící na barové stoličce a odhalující každíčkou část své nožky, která za odhalení stála. Naklonil se k ní a středně hlasitým lvím řevem, který mylně považoval za šepot, jí sděloval, „Moc rád bych zakusil tvé vnady. By sis se mnou taky mohla trochu pohrát!“

„Myslíš, že seš vtipnej?“ zeptala se ho hlubokým na-křáplým hlasem a dala si do svých karmínových rtů půl yardu dlouhou cigaretovou špičku.

Drobeček blaženě zakňoural a přejel nikterak čistým prstem po jejím odhaleném stehně.

„Dál už ale ne, velkéj hochu,“ zachraptěla smyslně a plácla ho přes ruku. „Nejsem fanynka Frankensteina, ani jeho potomků. A to si, vojáčku, zapamatuj!“

„Starší svobodník, prosím,“ opravil ji Drobeček, „pá-teř armády. Na to si dejte pozor, slečinko!“

„Její dolní konec?“ usmála se, sladká jako cukrkandl.

„Jak to mám vědět?“ zařval Drobeček, který to nepo-chopil. Šťastně se zařehotal, štipnul jí do prsou a zvučně ji pleskl po zadnici. Dívka vykřikla bolestí. Porta ho naučil, že když se dámy brání, tak mají na mysli přesný opak. „My si teď spolu, slečno, zahrajeme na vycházku do zoo!“ Své prohlášení doprovodil mezinárodně srozu-mitelným gestem označujícím sexuální styk.

„Já do pavilónu opic nikdy nechodím,“ odmítla ho a strčila oběma rukama do jeho širokého hrudníku.

„Co myslíš těma vopicema?“ zašklebil se Drobeček. „Jakmile propleteš nohy s mejma, už nebudeš žádný vo-pice potřebovat!“ Popadl ji a odtáhl na taneční parket, kde zrovna trio začalo hrát svižný smyslný kousek.

„Moje špičky!“ zaúpěla.

„Tak si mě stoupni na nohy,“ radil jí. „To je nejjed-nodušší způsob, jak se naučit tancovat. Ti můžu říct, že já sem se to naučil v „Lausenu“ na Reeperbahn v Ham-burku.“

„Se vsadím, že venku stály sanitky ve dvou řadách,“ odpověděla mu uštěpačně.

„Kdepak, v „Lausenu“ nejsou žádný rvačky do-vole-ný,“ vykládal Drobeček agresivně. „To není jako „Čer-vená lucerna“ na Davidstrasse, odkud každéj den vyme-taj protézy zubů.“

Náhle pronikavě vykřikla, když Drobeček udělal krok, který podle něho patřil do tanga, a nakopl ji svojí čtrnáctkou botou s okovanou špičkou nad koleno.

„Kde je ten kůň, co mě zrovna nakopl?“ ptala se a tře-la si bolavou nohu.

„Neměli bysme jít nahoru?“ zeptal se Drobeček s vl-čím úšklebkem.

„Jako proč?“ otázala se a vytrhla se z jeho sevření.

„Začínáš to už trochu přehánět,“ varoval ji důrazně, zatočil s ní dokola a do vývrtky, jakou vidět dělat profe-sionály na fotografiích.

Hlasitě zasténala, když přitom hlavou prudce narazila do židle.

„Půjdem nahoru na jedno rychlý ve volném stylu a bez spod'árů?“ zeptal se Albert, který tančil kolem s dívkou, která mu nesahala ani do pupku.

„Už to nebude dlouho trvat,“ zařval Drobeček a znovu zatočil svojí partnerkou. Tentokrát se praštila do hlavy o zem.

Zapomněla úplně, že chtěla volat o pomoc. Kolem proletěl Porta, který tancoval v takovém tempu, až je vzdušný vír strhl s sebou.

„Co to proboha bylo?“ zeptala se a zírala za Portou. Jako blesk se valí po tanečním parketu s matrónovitou dámou známou jako „Prasátko Petunie“, protože je straš-ně tlustá a její ústa připomínají rypák.

„Už se mi nechce tancovat,“ řekla vytáhlá dívka a od-cházela k baru. Posadila se úmyslně úplně na druhou stranu, pryč od Drobečka, a požádala o tři aspiriny.

„Odkud seš?“ hulákal Drobeček přes celý bar.

„Z Moskvy,“ odpověděla mrzutě.

„Je tam hodně kurev?“ chtěl vědět Drobeček.

„Ty svině!“ vyštěkla na něj.

„Nechcete vy dva jít se pošťuchovat nahoru a dát to s náma dohromady?“ zeptal se Porta otevřeně, když se svojí zpocenou matronou dorazil k baru.

„Vy dva jste zřejmě zvěstovateli německý kultury, ne?“ zeptala se jich vytáhlá dívka s úšklebkem.

„Tak teď's trefila hřebíček na hlavičku,“ odpověděl Drobeček pyšně a nadmul hrud' natolik, že mu začaly prskat stehy na uniformě. „Až tady nějaký čas pobu-dem, tak si brzy přestanete vytírat prdel šterkem. Začne-te používat papír, jako my na západě. A teď už přestaň s těma slintama a vyběhni po těch schodech, abysme ti mohli ukázat, jako taková kulturní lidi šoustaj!“

„Koupíš svý malý holčičce nějaký pitíčko?“ obrátila se Petunie na Portu a falešně se na něj usmála.

„Krymskej rum a oranžádu,“ poručil a pánovitě zakle-pal na bar.

Za chvíli se rozneslo, že máme peníze. Spoustu pe-něz. Než jsme se nadáli, byli jsme povolnými dámami obklíčeni. Dívky, které předtím tančily spolu na parketě, začaly dělat vyzývavé, penězi rozzářené obličejy na Wolfa. Ten napůl sedí a napůl leží na speciální barové stoličce s posunovatelným opěradlem.

„Ty vypadáš, jako bys chtěl dělat něco víc, než jen pít,“ lichotila mu jedna z dívek, a jako kočka se otírala o jeho levý bok. „Myslím, že se nespoleju, když řeknu, že by sis chtěl zašoustat?“

„Tak tomuhle se teda v Sovětském svazu říká naráž-ka?“ zakřenil se Wolf a strčil ji palec mezi stehna.

„Safra, tys vypelichala?“ zeptal se překvapeně a zvedl jí šaty.

„Je vyholená, zlatičko,“ zahihňala se, „zvláštní efekt. Normálně to stojí o deset procent víc, ale ty seš tak pěk-nej, že tobě nebudu navíc účtovat nic. Pět stovek za noc. Co říkáš? Francouzsky, německy, švédsky, jak chceš! Dvě stě navíc za japonskou polohu.“

„To je prodejní cena?“ ptal se Wolf a důkladně ji osa-hával po celém těle.

Domluvili se na čtyřech stovkách a zmizeli za dveřmi nadepsanými PRIVÁT.

Po několika minutách vystrčil Wolf hlavu ze dveří a zahvízdal na své vlčáky. S radostným štěkotem za ním přiběhli.

„Ti jí budou taky klátit?“ ptal se Drobeček s pusou dokořán.

„To je vysoce pravděpodobný,“ odpověděl Porta. „Wolf je na zvířata hrozně hodnej.“

Nějaká štíhlá ruka se zeleně lakovanými nehty začala jemně třít vnitřní stranu Gregorova stehna. Pomalu se dostávala do jeho kalhot, a působila přitom dojmem, že to rozhodně nedělá poprvé.

„Mohla bych ti tu šavli nabrousit. Budeš se cítit, jako by ses vznášel k nebesům,“ šeptala mu svůdně. „Já prcám dobře!“

Gregor se potěšeně zasmál.

„No tak pojď. Půjdem nahoru a šoupnem ho tam!“

„Nejdřív si zatancujem a pořádně se rozpálíme,“ za-švitořila a odtáhla ho na taneční parket.

Zanedlouho poté i oni zmizeli za dveřmi označenými PRIVÁT.

Albert, který byl vždycky malinko nesmělý, zakdáká jako opilý papoušek, když ho jedna dívka s černýma šik-mýma obchodnickýma očima vzala za ruku a jemně si ji strčila mezi nohy.

„Ty seš nádhernej, ty můj černej kocourku,“ špitla, kroutila bokama a vzdychala. Otírala se o jeho ruku.

„Pojď, vojáčku,“ vybízela ho. „Pojď-me dovnitř a zašu-kejme si, abys pak nemusel odejít a být zastřelenej těma zlýma chlapama z Rudý armády, aniž by sis předtím pěkně nezašoustal. Budeš mým prvním kanibalem,“ svěřila se mu, když kráčeli přes parket ke dveřím ozna-čeným PRIVÁT. „Takže ti to dám za polovic. Ale nesmíš mě kousnout! Nejsem k jídlu!“

Sotva jsme se vrátili do baru, muziku a švehol hlasů náraz umlčel táhlý zvířecí řev.

„Ulrich,“ vykřikl Porta vyděšeně a pustil Petunii, kte-rá s duněním dopadla na zem.

„A sakra!“ zaúpěl Barcelona a jedním hltém vypráz-dnil sklenici Krazhisomu. To je nápoj, který dokáže pít je-nom člověk, kterému se nikdy nevyvinul cit pro jemněj-ší nápoje a jeho čich byl redukován na minimum.

Albert, jenž se právě láduje svým oblíbeným jídlem, sladkokyselou rybou, skoro zapomněl jíst, když jeho zrak padl na dlouhou černou hromadu svalů a šlach hrbí-cí se u dveří a chystající se ke skoku.

Mongolský čistíč bot, pilně čistící Wolfovy ručně šité jezdecké holínky firmy Rosseli ze Říma, se dvakrát zhluboka nadechl a omdlel poté, co se panterovi zadíval zpřímá do očí a ten děsivě zaskřípal zubama.

Pronikavé výkřiky hrůzy se ozvaly za dveřmi s visač-kou PRIVÁT. Všichni zvedli hlavu a na chvíli zapomněli dokonce i na pantera.

„Vražda! Vražda!“ kvílí vytáhla štíhlá slečna. Žene se po schodech s hulákajícím Drobečkem v patách. Je úpl-ně nahý a mává nad hlavou židli.

„Stůj, ty zasranej prdelní výstružníku. Já ti toho ples-nivýho čuráka urvu,“ ječel nepřičetný vztekem.

„Smolař jeden nešťastná!“ smál se malý Legionář srdečně. „On si koupil transvestitu!“

„Tu máš,“ zařval Drobeček a mrštil po k smrti vydě-šeném transvestitovi židli. „Chtěl pětikouli a jenom za to, abych ho mohl chytit za tu jeho vymletou smradla-vou prdel!“

Transvestita je tak vylekaný, že si ani nevšiml pante-ra, jenž vrčel příkrčený u dveří. Proletěl kolem něj a za- bouchl za sebou dveře. Tam ale byl panterův ocas. Ten nekonečně a strašlivě zavyl bolestí, což během několika vteřin vyklidilo taneční parket. Otočil se a vztekle zasy-čel na dveře. S chlupy naježenými po celých zádech si protáhl svaly a připravil se k akci. Jedním elegantním skokem vyskočil na bar. Jeho horký dech polechtal „Du-najskou Dony“ na krku. Podivně zachrochtala a zřítíla se svým řádně zmalovaným obličejem přímo do mísy s horkou sladkokyselou rybou. Lidé stojící u baru upus-tili všechno, co měli právě v rukou. Pečené sele skončilo v panterovi po jediném táhlém mlasknutí. Ulrich pocho-doval po baru a strčil velkou černou pracku do misky s makaróny a ledvinkami. Cestou plácl do ramene „Šrapnela Carla“ z muničního skladu, až mu vyletěla z huby jeho armádní protéza. Složil se na zem jako do-meček z karet v prudkém větru.

SS-Oberscharführer Gerner z divize T, známý svojí brutalitou, od sebe odstrčil svůj talíř s pečeným seletem, když se k němu začal panter blížit s roztaženými tlapa-mi. Než na něj panter dopadl, stihl pouze krátce vykřik-nout. Ztratil nadobro vědomí. Panter jeho strnulé tělo se zájmem očichal, ale pak se obrátil ke zbytkům pečeného selete a začal je požírat. Vydával přitom praskavé zvuky, o nichž si každý myslel že patří právě požíranému Oberscharführerovi.

„Z toho budou problémy,“ prohlásil Dědek s předtu-chou v hlase.

„Měli bysme ho odtud co nejrychleje dostat,“ radil Barcelona. Ulrichovi, který už vyčistil celý bordel a válel se na širokém divanu, hodil čerstvě zabitého králíka.

„Nikam nepůjde,“ prohlásil Porta zlostně, „tady zů-stane!“

„Kurva, chlape, vždyť způsobí nevyčísitelný škody,“ vykřikl Dědek divoce.

„Tyhle škody platíte vy,“ ozval se hlavní mechanik Wolf. „Já osobně jsem pantera v životě neviděl. Dokon-ce jsem myslím o žádném nikdy ani neslyšel. To vám můžu dát písemně!“

„Ty zkurvenej hajzle,“ vyštěkl Porta opovržlivě. „Ni-koho takhle praradnýho a falešnýho jsem ještě nepotkal. Ani číňani by vod tebe nekoupili vohňostroj, kdybys nějakej měl.“

„Z mý skupiny nebude nikdo dělat nějaký zavšivený zoo,“ zařval Dědek a praštil pěstí do stolu.

„Panter Ulrich zůstane ve druhý rotě,“ prohlásil Porta kategoricky. Zamířil špinavým prstem na Dědka.

„A jestli ne, tak stejně jako já dostane zápis do papírů, a toho byste pak určitě litovali!“

„Napíšu o něm zprávu,“ hulákal Dědek vztekle.

„Nechtěj, abych se tady uřečhtal k smrti,“ šklebil se Porta. „A právě to neuděláš. Dobře totiž víš, co se stane, až zjistí, kdo je za celou tuhle panterovinu zodpovědný. Použijou na něj všechny předpisy od nelegálního sdílení informací, přes vraždu až po velezradu, nebo jak tomu říkaj. Dostane patnáctkrát doživotí plus pár trestů smrti navrch. Bude pověšen bok po boku vedle svého pantera a vítr si bude pohrávat s jejich chlupy!“

Příštího dne začal divoce vyzvánět telefon na štábním velitelství.

„Cože? Panter říkáš?“ ptal se nechápavě hlavní konci-pient štábní rotmistr Weingut.

„Černej panter, hrome,“ vykřikl divizní tajemník vzrušeně.

„Ty ses snad zbláznil,“ odpověděl Weingut se smí-chem. „Všichni naši panterí jsou žlutí nebo šedí a na zadku mají Maibachovy motory!“

„Jen počkej. On tě ten smích přejde,“ vyhrožoval mu divizní tajemník zlověstně. „Generál von Hühners-dorf je vzteky bez sebe! Když se to dozvěděl, vyletěl přitom z bot! Naše telefonní centrála je blokována ho-vory stěžujícími si na pantery. Než se nadějem, bude tady sám armádní generál, aby se osobně přesvědčil, co se děje!“

„Naprosto nechápu, co mají ty stížnosti společného s námi,“ odpověděl Weingut milým hlasem. „Naši

pan-teři jsou tam, kde mají být. Jediní, kdo si na ně může stěžovat, jsou na druhé straně u sousedů, a já si nemys-lím, že stížnosti podepsané nějakým Ivanem, mají něja-kou váhu!“

„Vy tam máte černýho pantera, kterej pobíhá vokolo a lidi dostávaj infarkty a mrtvice. Generál si žádá vyšet-řování. Důkladné vyšetřování. Zapiš si to za uši, můj drahej tupej sviňáku převlečený za kamaráda!“

„Proč si nezajdeš za doktorem a neřekneš si o prášek?“ radil mu Weingut otcovským hlasem. „Tady u 27. obrně-né roty není nikdo tak blbej, aby se tady motal s něčím tak uhozeným, jako je černej panter. Ti totiž žerou lidi, viš!“

Půl hodiny nato volá divizní pobočník.

„Co je pravdy na všech těch řečech, že tam máte čer-nýho pantera?“ ptal se rotního pobočníka, nezkušeného mladého poručíka, který teprve nedávno dorazil z výcví-kového střediska. „Tady na divizi koluje spousta divo-kých historek.“

„Jakou že má ten panter barvu?“ zeptal se rotní pobočník nechápavě. „My tady žádné černé Pantery ne-máme!“

„Sakra, chlape, já nemluvím o žádných tancích,“ vyš-těkl divizní pobočník, sípaje jako přetopený parní kotel. „Je to velká kočka, opravdická kočka z džungle, která žere celé rotý policajtů. Jste si vědom toho, že velitel praporu vojenské policie leží po setkání s tím vaším zkurveným černým panterem ve svěrací kazajce v blá-zinci?“

„Ale, pane, mohu vás ujistit o tom, že tady opravdu žádné pantery nemáme,“ zakňučel rotní pobočník servil-ním hlasem. „Jedinými zvířaty, která tu máme, jsou dva vlčáci patřící hlavnímu mechaniku Wolfovi, a ti jsou ná-ležitě zapsáni do stavu na základě povolení velitele.“

„Frajeři s bestiema,“ povzdechl si divizní pobočník re-zignovaně. „Můžete se těšit na pořádný kravál, kterej ko-lem toho ještě bude. Z velení už dostáváme kartáč a stíž-nosti civilních obyvatel oblasti se sem přímo hrnou!“

„Pane, já vám nerozumím ani slovo,“ odpověděl mu rotní pobočník bezradně. „Mně není naprosto nic zná-mo o černém panteru u 27. obrněné. Celé to musí být nějaký politováníhodný omyl. Proč se nezeptáte u zvě-rolékařů?“

„Brzy pochopíte,“ zašklebil se divizní pobočník a vztekle praštil sluchátkem.

Plukovník Hinka se právě holil, když se jeho telefon na přímé lince podrážděně a netrpělivě rozezněl.

„Hinka,“ řekl energicky.

„Hühnersdorf! Co se to k čertu děje v té vaší rotě?“ začal divizní generál bez jakéhokoliv zdvořilého úvodu.

„Co se děje?“ zeptal se Hinka s jistou nervozitou v hlase.

„Vy jste velitel, nebo ne? Jestli vy nevíte, co se tam děje, tak kdo by tedy měl vědět?! Já vás ale mohu infor-movat o tom, že vaši lidé blbnou s nějakým masožravým zvířetem a dohánějí všechny lidi v okolí k záchvatům! Polovina mých policistů už je kvůli němu na blázinci. Když mi říkáte, plukovníku Hinko, že o tom nic nevíte, tam já vám na to odpovím, že jste jediným člověkem v celé 4. obrněné armádě, který nic neví! Sám armádní generál si vyžádal jasnou zprávu o této záležitosti, a to do hodiny!“

„Celé to zní jako nějaký hloupý vtip, pane generále,“ odpověděl Hinka upřímně. „O jaké masožravé zvíře se jedná?“

„Copak jsem vám to neřekl?“ zařval generál vztek-le. „Je to panter, u všech d'áblů! Černý panter jménem Ulrich!“

Hinka zavřel oči a potichu zaklel. Nemá už nejmen-ších pochyb o tom, kde má toho černého pantera Ulricha a jeho lidské komplice hledat.

Několikrát se zhluboka nadechl a vztekle si setřel mýdlovou pěnu z tváře.

„Hlášení bude hotovo do hodiny, pane,“ slíbil.

„To doufám, už ve vašem zájmu,“ zasyčel generál. „Tenhle případ je vážnější, než si myslíte. Armádní ge-nerál požaduje, aby byl ten panter zastřelen a viník po-staven před vojenský soud. K čertu, plukovníku, tohle není žádná legrace. Očekávám vaše hlášení do šedesáti minut!“

„Podplukovník Soost,“ zařval Hinka hlasem ořásají-cím celým velitelstvím roty. „Podplukovník Soost,“ opakoval netrpělivě a prudce mrštil do rohu ručníkem.

„Pane plukovníku!“ vykřikl jeho pobočník v hrůze a srazil podpatky.

„Sežeňte toho darebáka Portu a přivlečte ho sem,“ zařval vztekly.

„Portu?“ zeptal se pobočník, který nikdy o člověku ta-kového jména neslyšel.

„Sakra, chlape,“ zařval plukovník Hinka, „copak vy vůbec ničemu nerozumíte? Staršího svobodníka Portu, proboha! Pátá rota, druhá skupina. Ten darebák se bude hlásit okamžitě u mě a přivede s sebou černého pantera jménem Ulrich!“

Pobočník doklopýtal ke kůbelu, nezlomně přesvědčen o tom, že byl převelen k rotě složené ze samých ší-lenců.

„Tak kam, pane podplukovníku?“ zeptal se ho řidič se širokým úsměvem a túroval přitom laškovně motor.

„Zatknout staršího svobodníka Ulricha a pantera jmé-nem Porta,“ vykřikl pobočník zmateně, zapaluje si roztřesenou rukou cigaretu.

„Takže to bude pátá rota, pane,“ zašklebil se starší svobodník Helmer a vyrazil jako raketa.

„Jed'te opatrně,“ vynadal mu podplukovník a nervózně si rovnal unifonnu.

„Ale vždyť jedu opatrně,“ křenil se starší svobodník Helmer, jenž si začal zcela nevojensky vytahovat ple-chovku s velkým sendvičem, jakmile dorazili ke kance-lářím páté rot.

Štábní podpraporčík Hoffmann, široký v ramenou, se-děl sebejistě za velkým stolem, který podědil po býva-lém politickém komisaři. Takhle po ránu má stále ještě na sobě své ruské bačkory. Rázně zasalutoval a postavil se přitom tak, aby pobočník nezahlédl jeho červenou vy-šívanou obuv.

„Z rozkazu velícího důstojníka jsem přijel zatknout pantera,“ zaječel pobočník a snažil se vypadat tvrdě.

„Jmenuje se Ulrich,“ dodal po dlouhé mučivé odmlce.

„Rozumím, pane,“ zamumlal Hoffmann a ihned vytu-šil spoustu problémů neuvěřitelného dosahu.

„Svobodník Müller,“ zařval na rotního kurýra. Tento voják však stojí vedle registratury, hned vedle něho, takže ten křik je zho-la zbytečný. Slyšel by, i kdyby to zašeptal. „Hod' sebou, ty budižkníčem. Ke dvojce. Vyříd' staršímu svobodní-kovi Portovi a panterovi Ulrichovi, aby se u mě poklu-sem hlásili. Pochopils to? Jestli se vrátíš bez nich, tak si to s tebou vyřídím! Poběžíš k sousedům, kde na takový usmrkance jako seš ty, čeká jenom hrdinská smrt!“

Skoro celá hodina uběhla, než se Porta objevil. Vletěl do kanceláře rot a třikrát srazil podpatky, dvakrát po-bočníkovi a jednou Hoffmannovi. Vzdal nacistický po-zdrav a zvučné „heil“ před velkým obrazem Hitlera, kte-rý pověsili na místo, kde před tím byl Stalin.

„Tak to by stačilo,“ vyjel na něj Hoffmann a věnoval mu pohled tak tvrdý, že by mu dokázal vrazit zuby až někam do krku.

„Copak nemůžu zasalutovat Führerovi?“ zeptal se Porta s předstíraným úžasem.

„Idiote,“ zařval Hoffmann, „ne když visí na stěně!“ „No a kde by tedy měl viset?“ usmál se Porta.

„Jste zatčen,“ zaječel pobočník nakřáplým hlasem.

„Jste zatčen,“ opakoval a ukázal na Portu vyčítavě.

„Zatčen?“ zeptal se Porta nechápavě. „Já? A proč, pane?“

„Za to, že tady pobíháte s panterem a děsíte lidi k smrti!“ vykřikl pobočník, jenž začínal ztrácet nervy.

„To už si v německé armádě nemůžeme chovat domá-cí zvířata?“ zeptal se Porta naivně a znovu srazil podpat-ky, třikrát za sebou. Chystal se právě vzdát další pozdrav Hitlerovu obrazu, zachytil ale vzteklý pohled štábního podpraporčíka Hoffmanna a včas se zarazil.

„Panter není domácí zvíře,“ prohlásil pobočník úsečně. „Rád bych řekl, pane podporučíku,“ koktal Porta svou typickou imitací vesnického idiota, „že lidi maj spoustu různých domácích zvířat, pane. Habešskej císař si jako domácí mazlíčky drží lvy, pane, a v Indii chovají slony. Tak proč já bych nemohl mít jednoho malýho roztomilý-ho panterka?“

„Jste zatčen,“ prohlásil pobočník rudý v obličeji. „To vaše domácí zvíře si můžete vysvětlovat vojenskému soudu. Vy a váš panter půjdete před popravčí čet. Zka-zil jste morálku polovině Wehrmachtu!“

„Rozumím, pane,“ odpověděl Porta a rezignovaně ob-rátil oči ke stropu. „Rád bych řekl, pane, že jako německý voják mám právo, v souladu s armádními předpisy, paragraf 209, odstavec 5, předmět: zatčení a uvěznění příslušníků armády, bránit se zatčení, které není v soula-du s Velkoněmeckým trestním

zákoníkem Wehrmachtu.

Proto prosím pana pobočníka, aby ohlásil, že starší svo-bodník Porta Joseph se vzepřel zatčení z toho důvodu, že obvinění nemá reálný základ.“

„Vy jste se snad dočista zbláznil, chlape!“ rozčílil se pobočník a definitivně se přestal ovládat. „Co si to do-volujete říkat mně, důstojníkovi! Chápete vůbec, co to tady prohlašujete, starší svobodníku?“

„Poslušně hlásím, pane! Starší svobodník chápe per-fektně, pane!“

„Zavřete hubu!“ zakdálal pobočník hystericky. Jeho prsty si nervózně pohrávaly s uzávěrem pouzdra revolveru, jakoby zvažoval, jestli nemá Portu na místě zastřelit.

„Zpátky k rotě,“ poručil staršímu svobodníkovi Hel-merovi, když přišli ke kübelu. Helmer, pojídající krutí stehno a chleba s marmeládou, se tvářil, jakoby jeho rozkaz neslyšel. Mlčky se zadíval na své krutí stehno a pak se do něj zakousl.

„Jste snad hluchej, chlape? Copak jste neslyšel můj rozkaz?“ zaječel pobočník rozčilený na nejvyšší míru.

„Jakej rozkaz?“ zeptal se Helmer s plnou pusou krutí-ho masa.

Pobočník už naprosto ztratil sebekontrolu. K neskrý-vané Portově i Helmerově radosti vychrlil směsici ne-smyslných rozkazů a hrozeb. Za ušmudlaným oknem rotní kanceláře bylo možno zahlédnout Hoffmannův tlustý prasečí obličej.

„Poslušně hlásím, pane,“ zatroubil Porta, „jsem pro vás svobodným německým starším svobodníkem, pane, nebo zatčeným německým starším svobodníkem?“

„Jste zatčen,“ zavyl pobočník jako šílenec, aniž by se zamyslel nad tím, proč mu tu otázku pokládal.

Helmer zasalutoval, vystoupil z kübelu a vytáhl klíčky.

„Kam to k čertu jdete, chlape?“ hulákal pobočník.

Helmer znovu zasalutoval a srazil podpatky tak prud-ce, že rozstříkl bláto všude kolem.

„Poslušně hlásím, pane, že podle armádních předpisů mohou být zatčené osoby doprovázeny pouze k tomu zplnomocněnými osobami. Pouze osobám, které složily zvláštní přísahu, může být uložen úkol takové povahy, pane!“

„Tak odpochoď zpátky na velitelství,“ rozhodl se pobočník okamžitě. „Předej mi klíčky a dokumenty od vozu.“

„Poslušně hlásím, pane. Nemohu toto vozidlo svěřit do ničí péče bez písemného rozkazu velitelství rot, pa-ne,“ zařval Helmer a znovu zasalutoval. „Ale pane po-bočníku, jestli z auta vyhodíte staršího svobodníka Por-tu, nebo jestli ho prohlásíte za propuštěného, pane, tak vás budu moci zavést zpátky na velitelství.“

Když o té věci pobočník chvíli přemýšlel, tak Portu prohlásil za dočasně propuštěného. Právě se chystal znovu usednout do kübelu, když kolem něj proletělo co- si dlouhého a černého a s žuchnutím dopadlo na zadní sedadlo. Byl to Ulrych, kterému se opět podařilo najít Portu a pyšně se vedle něj posadit na zadní sedadlo.

Pobočník se zapotácel a pak se s nezřetelným mumlá-ním svezl do bahna vedle kübelu.

„Je mrtvej?“ zeptal se Helmer lhostejně a natahoval krk. „Můj bože, chlape, za chvíli budeš mít co dělat už jenom s počítáním všech infarktů, který ta tvoje číča způsobila!“

„Radši ho zvednem,“ řekl Porta, „a odvezem zpátky na velitelství. Šéf chce mluvit se mnou a Ulrychem.“ V kanceláři velitelství zavládl velký poplach a zma-tek, když jí procházel Porta s Ulrychem. Tři koncipienti dostali nervový záchvat, když na ně panter vycenil své dlouhé tesáky.

„Co tě pro boha živýho nutí dělat pořád takový kravi-ny, Porto?“ zeptal se ho plukovník Hiuka tichým hrozi-vým hlasem, když Porta srazil podpatky před stolem s rozloženými mapami. „Víš, co říká atlas zvířat o té be-stii, co sis pořídil? Je to zabiják. Zabíjí všechny živé tvo-ry, které se dostanou do její blízkosti! A zabíjí je, proto- že má ze zabíjení radost!“

„Poslušně hlásím, pane, že v celém tom atlasu je spousta nesmyslů. Ulrych je hodnej jako beránek, pane. Jenom si rád hraje!“

„Nechci už slyšet o žádných dalších problémech, Por-to. Ten panter musí pryč! A jestli rychle nezmizí, tak pů-jdeš ty – před vojenský soud. Jak se mi podaří ti zachrá-nit kůži tentokrát, to v tomhle okamžiku ještě vůbec netuším, ale dobře si zapamatuj, že tohle je opravdu na-posledy, kdy ti ještě pomohu. Moje trpělivost je u konce.“

Vypadni odtud a buď tak hodný a vezmi s sebou tu čer-nou obludu!“
Porta srazil podpatky, zsalutoval a vycouval spolu s Ulrychem ze dveří.
„A mimochodem, kam přišel ten Ulrych?“ ptal se Hel-mer, když jsme na něj jednoho dne narazili na charkov-ském překladovém nádraží, kam jsme si přijeli pro nové tygry.
„Emigroval do Švédska,“ odpověděl Porta smutně.
„Už měl ty německý tyranie plný zuby.“
„Do Švédska?“ zeptal se Helmer s otevřenou pusou.
„Panter se přece do Švédska nedostane jen tak snadno!“
„Když znáš potřebný figle, tak jo,“ odpověděl Porta. „Odjel sanitním vlakem odtud do Libau. Tam se dostal na palubu jednoho švédskýho člunu. Teď už se podle všeho prochází po Stockholmu a obdivuje se rozzáře-ným výkladním skříním. Možná si taky obstaral nověj kožich se skvrnama, místo toho černýho, co měl. Jestli po něm ještě pořád jde gestapo, tak mu takovej malej převlek přijde určitě vhod.“

Pokud je třeba získat čas, což platí téměř vždycky, tak shodíme tisíc nebo třeba tři tisíce bomb na město, kte-ré nás zdržuje a necháme za sebou jenom hromadu trosek. Slitování s civilními obyvateli si nemůžeme do-volit. Naším úkolem je hnát se vpřed a co nejrychleji rozdrtit nepřítele. Válka je válka, a ta je nemilosrdná.

Generál Bradley

Hejno štěbetajících husí se kolébá přes prašnou náves. Natahují krky a mávají křídly. Celé místo je prochnuto klidem a mírem.

„Tahle díra je opuštěná,“ řekl vedoucí skupiny.

„Počkej chvílku,“ odpověděl tankista. „U Ivana nikdy nevíš.“

Čtyři tanky této skupiny téměř hodinu čekaly připra-vené k útoku. Na téhle vesnici se jim něco nezdá, ale po celou tu hodinu byly jedinou známkou života ty kejhající husy.

„Musíme dál,“ řekl velitel skupiny. Vydal signál ostat-ním třem tankům. „Pojedeme ale řekou. Most by mohl bejt zaminovanej, a kdo by stálo to, dostat se do nebe na špičce tlakový vlny?“

Tanky se přehnalý se přes řeku, přehouply se přes její protější břeh, rozdrtily několik lepenic a zastavily upro-střed návsi.

Husy kejhaly. Jeden agresivní houser vyrazil proti tankům, syčel a mával křídly. Všude je ticho. Neozývá se žádný záludný zvuk.

„Řidič a střelec zůstanou uvnitř,“ poroučí velitel skupi-ny. „Ostatní ven! Pár téhle hus by se nám mohlo hodit!“

Poklopy na věžích vylétly vzhůru. S výbuchem smíchu seskákaly posádky tanku na zem a plnou rychlostí vyrazi-ly za kejhajícími husami. Jeden z nich právě chytil první z nich, když se ozvala střelba kulometu kropící náves kul-kami. Za několik vteřin už připomínala jateční dvůr. Tan-kisté leží poházeni mezi vyděšenými husami. Dva těžce zranění muži se snažili doplazít ke svým tankům.

Z chatrčí se vyhrnuli ruští vojáci. Vybuchly granáty, zaklaply se poklopy na věžích. Zaburácela děla a vyštek-ly kulometry.

Pod pásy tanků jsou vrhány výbušné nálože, které je znehybněly jednoho po druhém. Nahoru pod věže jsou házeny miny. Během několika minut stály všechny čtyři tanky uprostřed explodujícího, pekelného moře plamenů.

Zakrátko poté jsou trosky oněch tanků nalezeny blížící se obrněnou rotou. Jsou jenom krátkým intermezzem jednoho letního válečného dne.

8. TYGŘI

„Ani se nenaděješ a skončíš tam, kam padaj hovna,“ křičel hlavní mechanik Wolf, který tentokrát riskoval svoji dra-hocennou kůži a ocitl se nedaleko fronty. „Až za pár dní uslyším, že tě ugrilovali, můj drahej Porto, tak se vožeru jako prase tím nejlepším francouzským šampaňským.“

„Máš v hlavě nasráno, ty zkurvenej sráči,“ odplivl si Porta ležící dole pod tankovým motorem Tygra. „Dej bacha, aby tě ten svůj šicí stroj nepraštil do pali-ce,“ varoval ho Wolf a zlomyslně se zašklebil, když se těžký motor Tygra zhoupnul nahoru nad tank.

Ještě než to dořekl, tak lano prasklo, motor spadl a přišpendlil k zemi paži dílenského mistra Brandta. Ně-jaký čas trvalo, než se jim podařilo motor zase zvednout, a tomu muži, který byl úplně bílý v tváři, paži vyprostit. Měl rozdrčenou celou ruku.

Neobratně jsme ji zavázali a položili ho do stínu jedlí nedaleko. Prosil nás, abychom mu zavolali doktora, ale ta-dy žádný doktor není, dokonce ani zdravotník. Bude mu-set počkat na zásobovací vůz, který ho odveze do zázemí.

Jeden z mechaniků žádal Wolfa, aby zraněného muže vzal s sebou.

„Ty musíš mít v tý hlavě pěkněj bordel,“ smál se Wolf na celé kolo, „když si myslíš, že si vezmu do auta zkrva-venýho mechanika!“

Když náklad'ák konečně dorazil, byl už dílenský mistr kvůli ztrátě krve mrtvý.

Na naší pravé straně vyrazil vpřed Barcelonův Tygr. Na levici odrachotil malý Legionář s dlouhou hlavní dě-la ráže osmaosmdesát milimetrů namířenou do nebe.

„Druhá skupina, bojové pozice,“ rozkazoval Dědek rádiem. „Děla nabita a zajištěna!“

Drobeček otevřel zásobník s municí a chystal se rych-le nabíjet, až Dědek začne udílet palebné rozkazy. Po pravici měl tříštivé se žlutou špičkou a po levici proti-pancéřové miny s černou špičkou. Za ním vysely S-mi-ny s modrou špičkou. Je velice důležité zvolit a použít tu správnou municí. Pro tank a jeho posádku se může nabí-ječova chyba stát katastrofou.

„Panzery, marsch, marsch!“ poroučel velitel roty, podplukovník Löwe.

Tygři se ženou vpřed v obrovské šíp ovité formaci a drtí všechno, co jim stojí v cestě.

Z trosek jednoho z domů vylétl ohnivý záblesk. Věž zasáhla mina, ale odrazila se a odletěla kolmo vzhůru.

„Trosky před námi. Nepřátelská protitanková pozice. Věž jedna hodina,“ chrлил Dědek rozkazy. „Panzer, stop. Nabít tříštivou!“

„Poklop otevřen,“ ozval se Drobeček a vrazil do pa-lebné komory střelu se žlutou špičkou.

Probouzející se ráno prořízal ohlušující výbuch. Proti-tankové dělo, spolu s krvavými pozůstatky jeho obsluhy, vyletělo do povětří.

„Zavřít poklopy, panzer, marsch,“ poručil Dědek.

Tygrových sedm set koní zaburácelo a s řinčícími pásy se valilo vesnicí. Slepice vyděšeně vyletěly do vzduchu.

Skupina ruských vojáků se jako o život běžela ukrýt do nedalekého podrostu. Vylétl za nimi proud stopovek z kulometu věže, které je dostihly a srazily do prachu cesty. Vojáci ječeli a zírali na valící se tanky. Široké pásy je rozdrtily v pouhé skvrny na silnici.

Ženeme se přes doširoka otevřené prostranství, kde je na šňůrách rozvěšené prádlo. Věže a děla našich tanků zakrátko zdobí spodní prádlo, prostěradla a ručníky, vla-jící za námi jako fáborky na Prvního máje.

„Zeitra vo tom budou psát v Pravdě. Německé obrně-né jednotky ukořistily ruské prádlo,“ zašklebil se Porta a přišlápl pedál plynu. „Do prdele práce,“ vykřikl. „Já nic nevidím. Přímou před mým průzorem se zachytily ně-jaký modrý spodky.“ Ozval se děsivý třesk a tank vletěl do protitankového zákopu.

„Co to kurva děláš?“ zařval na něj Dědek.

„Sem říkal, že nic nevidím,“ bránil se Porta. „Nějaký komunistický spodky mi bránily ve výhledu! Jakej arze-nál zbraní tyhle Rusové používaj! Proč nemáme žádnéj obrannej plán pro případ, že nás sousedi začnou bom-bardovat dámskejma spod'ničkami? Potřebovali bysme cirkulárku, jakou maj v Sallyho papírně!“

Rádio odporně zabzučelo. Dědek potvrdil příjem.

„Co to tam k čertu děláte, Beiere,“ zařval velitel roty netrpělivě. „Vylezte kurva z té díry, nebo si vykoledujete vojenskou soud! Nesmíte zastavovat!“

„Ty maj v těch palicích nasráno, všichni do jednoho,“ zařval Porta vztekle. Zhoupł a otočil tank na pásech do kola a pokusil se s Tygrem z té pasti na tanky vyjet. Do-stat osmašedesát tun železa z té díry se však nakonec podařilo až s pomocí druhého tanku.

Během těch dvaceti minut, po které jsme zůstali vězet v jámě, se situace na bojišti změnila. Ruské tanky se vy-hrnuły vpřed, ve stejné šípovité formaci.

Zastavujeme, pálíme, vrháme miny na nespočetné protitankové pozice, valíme se přes jednotky pěchoty, drtíme zákopy a vojáky, kteří se v nich ukrývají.

Nepřátelské tanky jsou stále ještě téměř dva tisíce yar-dů daleko. Nejsou nám nebezpečné, dokud se jejich vzdálenost nezmenší na 800 yardů. My je přitom doká-žeme zasáhnout na osmnáct set yardů.

Naše osmaosm-desátky s dlouhými hlavními, úžasnou palebnou silou a nízkým střeleckým úhlem, dokážou zlikvidovat všechny nepřátelské tanky.

Obě roty Tygrů vytvořily jednu velkou šípovitou fonna-ci a doslova zasypaly blížící se ruské obrněnce minami.

Step se v mžiku proměnila v jeden velký tankový hřbi-tov. Jasný, příjemný letní den ztěžknul černými olejovitý-mi mračny kouře stoupajícími z nespočetných hořících tanků. Zároveň se ale zdá, že se Rusové přece jenom pou-čili. Řítí se teď nejvyšší rychlostí neohroženě vpřed a sna-ží se dostat do vzdálenosti alespoň 800 yardů, aby nás měli v dostřelu svých šestasedmdesátimilimetrových děl.

„Snažte se udržovat odstup,“ rozkazoval velitel roty rádiem. „Rozvinout do boků!“

Horko uvnitř tanku začalo být nesnesitelné. Pot z nás leje v proudech a ve tvářích jsme stejně černí jako Al-bert. Jenom naše bulvy a zuby září bíle.

Přes jednu z vyvýšenin přeletěl T-34 a s ohlušujícím rachotem se zřítíl do kamenolomu. Vypadá to, jakoby se snažil se proniknout do nitra země. V příští vteřině se do šedesátimilimetrového čelního pancíře tanku zabořila protipancéřová střela. Věž se převrátila a hlaveň děla do-padla mezi dva velké balvany. Přiblížila se skupina 57 tun těžkých tanků KW-2 a v řadě zastavila na kraji lesa. Z hlavní jejich 150 mili-metrových děl šlehají záblesky plamenů.

Barcelonův Tygr, stojící kousek za námi, jakoby se trošku zvětšil jako nějaký přefouknutý balonek, a vy-buchl v obrovské ohnivé kouli. Tři z jeho čtyřčlenné po-sádky se zoufale koulejí po zemi kolem a snaží se uhasit plameny, které vesele poskakují po jejich unifonnách.

Legionářův Tygr se prudce otočil a vyrazil jim na po-moc.

Než ho Dědek stihl zarazit, vyskočil Drobeček z věže a hnál se k hořícímu tanku. Hodil si Barcelonu na rame-no jako prázdný pytel a sprintoval s ním zpátky. Za ním se kulhá Albert, tvář popelavě bledou leknutím.

Rychle jsme jim pomohli skrz poklopy dovnitř. Dro-beček zamával a odběhl zpátky pro střelce, který má utr-ženou levou ruku.

Z okolních kopců se přihnalo několik ruských pěšáků.

Kulky hvízdají a bzučí kolem Drobečka, jenž se žene tryskem s raněným tankistou na rameni.

Vysunul jsem se z věže, otočil prudce kulomet mířící do nebe a zahájil na Rusy palbu.

Zpocený a klející Drobeček vylezl na tank a protáhl se bočním poklopem. Střepina mu na jedné tváři vyryla pořádnou rýhu. Krev stříká na hlaveň a dolů na Heideho.

„Zasraný komoušský zkurvysyni,“ zařval Drobeček a zabouchl prudce poklop.

Já mám oči přilepené k hledí periskopu. Tři sta yardů od nás stojí KW-2 a míří na nás. Zírám, a to doslova, přímo do hlavně jeho obrovského děla.

„Tankový útok,“ zařval jsem vyděšeně. V tom samém okamžiku Drobeček vykřikl: „dělo nabito.“ Rychle jsem sešlápl palebný pedál. S ostrým prásknutím opustila střela hlaveň a prorazila čelní pancíř KW-2.

Jeho vysoká věž se utrhla z kruhového věnce a spadla vedle tanku, který již byl celý v plamenech.

Vyrazil z něho vysoký sloup plame-nů, na jehož vrcholu jakoby balancovali dva hořící vojáci.

Jeden z našich Tygrů vybuchl ve vulkán plamenů. Nikomu z posádky se nepodařilo uniknout. Pro člově-ka, který to nikdy neviděl, je velice těžké si představit sto dvě tříštivé a protipancéřové miny, šest tisíc nábojů do kulometu a osm set litrů nafty explodující v jediném okamžiku.

Když je po všem, má člověk pocit, že jakási ohňová bouře spálila okolní terén na mnoho yardů od ohniska požáru. Vegetace, domy, všechno nad povrchem země, zmi-zelo beze zbytku. Kusy tanku jsou rozmetány do širokého okolí a z jeho pětičlenné posádky nezbyl ani cár masa.

Neustále zastavujeme a pálíme. Mina za minou proráží nepřátelské tanky a trhá je na kusy. Během šesti hodin téhle fanatické bitvy měla naše rota 116 zásahů. Ta naše z nich měla devětadvacet. Toho večera je 27. obrněná rota uvedena v armádním rozkazu. Všichni důstojníci a Julius Heide vykračují kolem a nadšeně se kochají tou chválou. My ostatní bychom radši dostali mísu brambo-rové kaše se sekanou. Julius Heide se však dočká neko-nečného zklamání, když zjistí, že nedostane žádný Že-lezný kříž ani vyznamenání První třídy. Rota dostala jenom dva a ty dostali dva poručíci, kteří jich mají ještě málo. Porta je tak velkorysý, že mu nabízí svůj vlastní Že-lezný kříž.

„A k čemu by mi byl bez dokumentů, který k němu patří?“ naříkal Heide nešťastně.

„Jestli ti jde o ten kus papíru,“ zasmál se Drobeček, „tak ten ti můžu klidně sehnat! Sally sedí na ministerstvu války, jako by byl nějaký ministr, a má tam spoustu různých papírů. Kus papíru a gumový razítko pro něj není žádný problém!“

„Ty zkurvenej psychopate,“ odplivl si Heide znechučeně. „Si myslíš, že by nosil medaili, kterou jsem si nezasloužil?“

„No tak si utři ty svoje velký modrý oči, Juliusi,“ utěšoval ho Porta. „Tahle válka ještě není u konce a jedno-ho krásného dne bude řada na tobě. Snaž se být pořád dobrým statečným německým vojákem a strejda Adolf nakonec i tobě dá tu vábničku pro kurvy, kterou by sis mohl zavěsit na své nejlepší šaty.“

„Panzer, ma-a-a-rsch!“ zaskřípělo v rádiu. „Druhá skupino, na místa,“ poručil Dědek a vklouzl do poklopu na věži.

Zkontrolovali jsme zbraně, uvolnili pérování a strčili si revolvery do náprsních kapes uniformem. Tam se k nim můžeme snadněji dostat, když máme naspěch. Revolver obvykle neopustí předpisové pouzdro dřív, než je člověk mrtev.

Dědek zakroužil rukou, což byl signál k nastartování motorů. S hromovým zaburácením se probudily dvanáctiválcové maibachy o výkonu sedmi set koní.

Z kukuřičných polí se blížila celá skupina T-34. Valí se vpřed velkou rychlostí a střílejí za jízdy.

„Hloupý mrhání střelivem,“ zavrčel Heide vyčítavě. Takovéhle neukázněné plýtvání prostě nesnáší.

„Museli se přece proboha učit, že před výstřelem mají zastavit! Za tohle by ty mizerně trénovaný idioty měli postavit před vojenské soud!“

„Já bych nezastavil ani na vteřinu, kdybych seděl v některý z těch „čajoven“,“ prohlásil Porta.

„Potřebujou ještě nejmíň dvě stě yardů, než nám budou schopný aspoň poškrábat lak, zatímco smést je z povrchu zemského je pro nás stejně snadný, jako se podrbat na prde-li! Střílej jako šílený, protože se nás snaží vyděsit a u ně-koho se jim to možná i podaří!“

„Tomuhle se říká psychologická válka,“ řekl Drobeček důležitě. „Hodně se o tom mluvilo, když jsem byl v tom muničním v Bambergu. Často jsme tam blbli s ta-kovejma malejm žlutějma plechovkama, který dávaly rány, po který by chlap přestal srát i zívát. Říkali tomu psychologie. Zahodíš plechovku, ta udělá „prásk!“, ne-příteli spadne brada a ty máš spoustu času vytáhnout bouchačku a ustřelit mu palici!“

„Druhá skupina, obrat doleva, široký šíp,“ zaječel podplukovník Löwe do komunikátoru.

Čtyři tygři druhé skupiny se jako na provázku otočily a utvořily formaci. Ozvala se ohlušující exploze a něko-lik yardů dlouhý záblesk ohně vyrazil z hustého porostu stromů na kraji lesa.

„Protitanková stopadesátka přímo před námi, tři sta yardů,“ vykřikl Dědek vyděšeně a bezděčně se přikrčil pod velitelskou věž.

Okamžitě jsem to dělo našel v hledí periskopu a otočil jsem kolečkem jemného zaměřovače. To dělo je nízký, široký kolos s hlavní namířenou přímo na nás.

„Doleva,“ zařval Dědek rozčileně. „Porto! Doleva, sakra! Vždyť to do nás napálí!“

„Hovno napálí,“ zašklebil se Porta bezstarostně. „Drž si hemoroidy, starouši!“

Místo obratu vlevo sešlápl Porta pedál plynu k podla-ze a strašlivou rychlostí vyrazil přímo proti těžkému sa-mohybnému dělu.

„Ses zbláznil?“ vykřikl Dědek vyděšeně. „Zastav chlape, proboha! Všechny nás zabiješ!“

Sehnul jsem se pod hledí a očekával to nejhorší. Do uší se mi zabodl ostrý výstřel dělové hlavně.

Nepřátelská střela proletěla těsně nad věží, sotva nám však došlo, že jsme pořád ještě naživu, stala se z nás změtí rukou, nohou a trupů.

Já jsem narazil hlavou do ovladače výšky a zády do kolečka jemného zaměřování. Tvář mi zalil proud teplé krve a oslepil mě.

Pancéřovaná kostra zaskřípala, prohnula se a praska-la, když se Porta snažil vycouvat od nepřátelského sa-mohybu, do kterého jsme plnou rychlostí narazili.

Z poklopu na jedné straně děla vyskákali tři muži a rozběhli se k nám s výbušninami v rukou.

Dlouhá řinčivá dávka Heideova předního kulometu je srazila k zemi. Z převrženého děla tryská hořící nafta, která zapaluje oblečení třech postav ležících na zemi. Nějaký zajíc vyskočil vysoko do vzduchu a vrhl se do proudu nedaleké říčky. Podle všeho je přesvědčen o tom, že v ní bude uchráněn toho šílenství, které v oko-lí rozpoutaly ty lidské bytosti.

„No, kurva, copak zající uměj plavat?“ vykřikl Dro-beček užasle.

„Vypadá to, že tomu přinejmenším věří,“ zašklebil se Porta.

„Věž 3 hodiny, T-34, 1200 yardů. Panzer, stop! Pal!“ řekl Dědek do rádia.

Když Porta zastavil tank, dupl jsem na palebný pedál. Poměrně dobře jsem viděl, jak mina vletěla do věže T-34. Věž se proměnila ve žhnoucí ohňovou kouli a pak se za strašlivého rachotu roztříštila na miliony ocelových střepů.

„Zásah!“ zařval Heide vítězoslavně a připsal si ho na seznam.

„Všiml sis jeho čísla?“ zeptal se Porty.

„Ty musíš bejt na palici,“ zasyčel Porta podrážděně. „Já jsem řidič tanku, ne nějaký blbej účetní. Mám za úkol tě vodvítz tam, odkud můžeš toho sráče vymazat z povrchu zemského a nic víc.“

Z rádia se ozve mdlé volání o pomoc. Legionářův Tygr byl zasažen. Z motoru a věže šlehají temně rudé plameny.

Vylezl jsem s Drobečkem na věž a vytáhl Legionáře ven. Má ošklivě poraněnou tvář. Podali jsme ho nahoru Dědkovi. Střelci není pomoci. Břicho má roztržené, v rudých a modrých smyčkách mu z něj visí vnitřnosti. Řidič, starší svobodník Hans, visí polovinou těla z věže, jeho tělo hoří a je samý puchýř. Hořící puchýře ostře praskají.

„Vypadnem odtud,“ vykřikl Dědek. „Jestli to teď vy-bouchne, tak jdeme s tím!“

Dostali jsme se sotva 200 yardů daleko, když v tygru vybuchla munice a roztříštila tank na kusy. Velký kus pá-sů vyletěl do vzduchu a narazil do boku našeho tanku. Na vteřinu jsme se lekli, že nás zasáhla nepřátelská mina.

„Přijď smrti, přijď,“ mumlal sotva slyšitelně Legionář a mrkal přitom očima v zakrváceném obličejí.

„Nech si ty kydy,“ zařval na něj Dědek. „Vo smrt ne-musíš prosit. Bude tady než se naděješ!“

Přes vrcholek nedalekého kopečku dlouhým skokem přeletěl T-34/85 a s třeskotem dopadl několik set yardů před našeho tygra.

„Kurva,“ zařval Dědek překvapeně, „kde se tady k čertu vzal?“

„Bůh všech Rusů ho shodil z nebes,“ zašklebil se Porta a zahrnul, aby se vyhnul vraku P-4. Z poklopů visí zu-helnatělá těla jeho posádky.

„Střílej, ty idiote,“ zařval Dědek a nakopl mě do zad. Pětaosmdesátimilimetrové dělo T-34 se začalo otáčet směrem k nám.

„Bud' v klidu,“ zachechtal se Porta bezstarostně. „Ty chlapi po tomhle vejletu nemůžou bud' slyšet nebo mys-let. Po takovýmhle přistání se jim musely zarvat koule i s prdelem až do krku!“

Otočil jsem věž tanku hydraulikou, ale než se mi po-dařilo dělo zaměřit, vyšlehl z dlouhé dělové hlavně T-34 plamen a Tygr odskočil dozadu. Vnitřek tanku ozářilo oslepující žluté světlo.

„Ježíšmarjá,“ zařval Drobeček vyděšeně a upustil na podlahu protipancéřovou minu. „Ten čurák nás trefil!“

Nějakým zázrakem se ta střela s ocelovou špičkou od-razila a s drsným kvílením odletěla stranou.

Jako bych bloudil v mlze, zamířil jsem na T-34 a se-šlápl palebný pedál. Zvuk výstřelu a zásahu se ozval té-měř současně. Střela pronikla do motoru, z něhož vyšle-hl rudožlutý jazyk plamene.

„Vylezají ven,“ křičel Heide radostně. Pokropil po-sádku kulkami a oni popadali z hořícího vraku.

Drobeček se potí jako galejník, když tahá těžkou mu-nici. Práce nabíječe v těžkém tanku se dá přirovnat

snad jen k práci topiče na starodávných parnicích.

Z listnatého lesa se krkolomnou rychlostí přihnál ně-jaký T-34/76. Jeho široké pásy drtí keře a stromy a háze-jí je daleko za sebe.

Přestože na každý náš tank je tady 25 ruských tanků, ani taková přesila nedokáže kompenzovat jejich primitiv-ní zaměřování a mizerné rádiové spojení. Právě to po-slední jim velice ztěžuje komunikaci, která je v tankové bitvě, při které se situace mění každou vteřinou, velice důležitým faktorem. Jejich největším handicapem však jsou jejich mizerně vycvičené posádky. To často vede ke katastroficky velkým ztrátám, které nemohou vyvážit ani svou fanatickou odvahou. Další věcí, která nás překvapu-je, je pomalost ruských reakcí v bojových situacích.

Věž tygra vrčí dokola a dělo je pečlivě zaměřováno. Několik yardů dlouhý ohnivý jazyk vylétne z hlavně a mina zakvílí rychlostí tři tisíce stop za vteřinu vstříc svému cíli. Je zasažena věž T-34. Odletěla dozadu, kou-lela se jako dětský míč a rozsekala pásy T-34 jedoucího za ním. Z velitelského místa visí dolní polovina lidského těla. Jeho tmavomodré kalhoty a nové žluté boty jsou potřísněny krví.

„Takovýhle boty bych si přál,“ ozval se Porta a nata-hoval krk. „V takovejch botách můžeš přejít celou Rus, aniž bys měl jedinej puchejř.“

„Boty,“ zakašlal Drobeček, až z jeho sazemi zane-se-ných plic vyletěl černý chrchel, „tak pojďme ven, lokně-me si čerstvýho vzduchu a přinesme si je sem!“

„Okrádání mrtvol znamená trest smrti,“ varoval je Heide.

„Znárodnit mrtvole boty není žádný okrádání,“ ohra-dil se Porta. „Lidi nepochodují do nebe s botama na nohách. Já jsem teda o žádným andělovi v botách nesly-šel, ty snad jo?“

„Věž, čtyři hodiny,“ přerušil naši diskuzi o botách Dě-dek. „T-34, tisíc sedm set yardů.“

Otočil jsem věž rychle do žádané polohy a snažil se dostat do zaměřovače T-34 prorážející kamennou zeď. Není možné, abych ho netrefil. S jistotou jsem šlápl na palebný pedál, ale od děla se ozvalo pouhé cvaknutí.

Žádný výstřel!

Všichni se otočili a podívali na Drobečka, který seděl nevzrušeně na zemi a házel kostky.

„Co to tam u všech rohatejch kurva děláš?“ zařval Dědek, vztekem celý bez sebe. „Proč sakra nenabil to blbý dělo, ty přerostlej blboune?“

„Už nemáme munici,“ odpověděl Drobeček ležérně a ke své velké radosti zrovna hodil šestku.

„Tak to by stačilo,“ zařval Dědek vztekle. „Pročs to sakra nenahlásil, jakjsme na to zvyklý?“

„Řekls nám, abysme drželi hubu,“ odpověděl Dro-beček. „Povídals, že už jsme řekli všechno, cos chtěl slyšet!“

„Bože na nebesích,“ zaúpěl Dědek. „Co jsem komu udělal, že musím bejt pohřbenej s takovouhle partou? Musíme vypadnout! Plnou rychlostí, zpět!“

Porta vyždímal z maibachu všechno, co v něm bylo. Tygr vletěl do kamenolomu, kde se můžeme lépe krýt před vražedným ruským tankem. Půl hodiny nato jsme dorazili do Tortschina, na jehož periferii na nás čekala jednotka s rezervním palivem a střelivem.

K našemu překvapení jsme se tam setkali s hlavním mechanikem Wolfem. Seděl uvolněně ve svém důstoj-nickém kúbelu v uniformě šité na míru a naleštěných jez-deckých holínkách vyrobených firmou Roselli v Římě.

„Ty vypadáš, jako bys už byl po smrti,“ zasmál se když zahlédl Portu. „Doufám, že ti sousedi pořádně na-kopali tu tvou prdel!“

„Di se vysrat, kreténe,“ radil mu Porta nevrle. „Mlu-víš jako blbec, kterému termity ohlodávají koule! Kecaš větší kraviny, než celá kněžská kolej!“

„No tak, uklidni se hochu,“ řekl Wolf podlézavě. „Mám plán. Zjistil jsem, kam si pár chlápku z Krem-lu ulilo hromadu komoušskýho zlata. Není to ani tři tisíce kilometrů odsud. Já to zorganizuju. Ty nemusíš dělat nic jinýho, než že tam pro to dojedeš!“

„A jsou v tom prachy?“ projevila Porta okamžitě zájem.

„Víc, než se ti kdy jen zdálo,“ křenil se Wolf. „Rychle to skoncu-j s touhle tankovou bitvou a vrať se bez něja-kejch velkejch škrábanců, abysme to mohli rychle sfouknout a štípnout jim to přímo pod prdelí!“

Barcelona dostal úplně nový tank. Albert už sedí v se-dadle řidiče se spoustou obvazů omotaných kolem

jeho černé hlavy.

„Tahle armáda si nedá pokoj, dokud nebudeme všich-ni do jednoho rozstřílený na cimpr campř,“ stěžoval si, když až zbytečně drsně protácel motor tanku.

Chlapi od nafty nám přispěchali natankovat těch 700 litrů, co se do nás vešlo. Dva pětisetlitrové barely slouží-cí jako rezerva jsou pevně uchyceny nad motorem.

„Kdyby to tak chtělo blafnout,“ řekl Porta nahlas, „to bysme se pak mohli konečně natáhnout a dát si něco do-brýho na zub!“

„Co jste to říkal, vy tam, starší svobodníku?“ zařval dílenský mistr Müller rudý v obličeji. Celá divize ho zná jako „nácka Müllera“.

„Já co jsem říkal?“ ptal se Porta a ukazoval přihloup-le na sebe. „Co jsem já říkal?“

„Nácek Müller“ zřítověl v obličeji a začal vykřikovat věci, které poddůstojníci vykřikují vždycky, když nemů-žou najít nic lepšího na práci.

„Víte, kdo já jsem?“

„Poslušně hlásím, pane! Vy, pane, jste dílenský mistr Müller, pane! Dílenský mistr zodpovědný za zásobování naftou,“ zakdáká Porta a srazil podpatky. „Poslušně hlásím, pane dílenský mistře Müllere, že jsem jednou znal jednoho správce železničního přejezdu, kterej se jmenoval Heinz Schröder. Měl na starosti jeden želez-niční přejezd německých státních železnic na trati mezi Paderbornem a Bielefeldem. Jednoho dne tomu ale kru-tý osud chtěl, že spadl ze železničního vagonu. Nane-štěstí to bylo krátce předtím, než ho měli povýšit nahlavního správce železničních přejezdů s právem nosit červenou šňůrku na rameni. K tomuto povýšení však ne-došlo, protože když se po tom pádu probudil, tak si ne-pamatoval, kým vlastně je. Od té doby pořád chodil ko-lem a každého se ptal: „Znáte mě? Víte, kdo já jsem?“ Porta přerušil svůj příval slova prohlížel si brunátný obličej dílenského mistra Müller a, který se nadýmal, ja-koby měl každou chvíli vybuchnout.

„Nezlobte se, že se tak ptám, pane dílenský mistře, ale nespádl vy jste taky někdy z železničního vagonu?“

„Tak to by stačilo,“ explodoval „nácek Müller“ a vztek-le dupnul na plošinu panzeru. „Já vás varuju! Přestaňte si ze mě dělat legraci!“

„Poslušně hlásím, pane, že nemám naprosto v úmyslu dělat si z pana dílenského mistra nějakou legraci, pane, ale to mi připomnělo pana Weinhubera, který byl zaměstnán německým národním sborem záchranářů jako záchranář, pane. Pan Weinhuber také věřil, že každý koho potkal, si z něj chce dělat legraci. No a když ho povýšili na hlavního záchranáře v Zell-am-See, tak to s ním začalo jít opravdu z kopce. Opravdu poslední kapkou ale bylo, když takhle jednou v neděli ráno, bylo to v červenci, byl na cestě do Zell-am-See, jak ostatně vždycky, na svém služebním bi-cyklu, který mu propůjčil sbor záchranářů, pane. Tu neděli strašně hustě přšelo, Nikoho ani nenapadlo, aby se šel toho dne koupat, takže národní hlavní záchranář Weinhuber, pane, mohl klidně zůstat doma. I ten nejpitomější člověk by přece měl pochopit, že jak záchranář nebude mít na pláži co dělat, když se tam nikdo nekoupe.“

„Nacista Mtiller“ zvedl ruce k nebi jako člověk, který se právě chystá modlit. Otevřel pus, jakoby chtěl hlasi-tě protestovat, ale zase ji zavřel. Ozvalo se jenom něko-lik klokotavých zvuků, jako když z vany přetéká voda.

„Problém ale ve skutečnosti byl ve služebních předpi-sech pro záchranáře,“ pokračoval Porta a usmíval se na „nácka Müllera“, který stál na tanku a monotónně se kýval. „Podle těchto předpisů měla být služba započata přesně v osm nula nula, ale nebyla tam žádná zmínka o povětrnostních podmínkách, jako je například déšť ne-bo sníh, které by služební dobu měnily tak, že by třeba záchranář mohl zůstat doma. V každé jiné zemi by náš záchranář toho dne nikam nejezdil. Ale v Německu to-mu tak není, pane, Poslušně hlásím, pane, teď jsem si vzpomněl na jednu zajímavou příhodu, ve které několik německých služebních předpisů vedlo k doslova neuvě-řitelné události. Dole ve sklepe, pane, na ministerstvu války, tisknou předpisy na tiskařském stroji dodaném jednou firmou. Ta firma se jmenuje Graphik A. G., a je z Heidelbergu. Byl tam jeden sazeč, pane, jménem Lud-wig Kaltblut. Tenhle pan Kaltblut jednoho dne dostal naprosto šílený nápad.“

„Já už tohle odmítám poslouchat,“ zaječel „nácek Müller“ zoufale, načež spadl po zádech z tanku a s žuch-nutím dopadl na zem.

„Takhle to dopadne vždycky“, vzdychl si Porta a za-kroutil nešťastně hlavou. „Vždycky když jim začnu něco podrobně vysvětlovat, aby to správně pochopili, tak se jim vždycky jakoby něco poplete v hlavě.“ Portu vyrušila muniční jednotka, která nám jako ob-vykle přišla na pomoc. Zastrkali jsme dlouhé miny do zásobníků munice.

Na mě připadla ta nejhorší práce. Otevírat zásobníky, odstraňovat ochranné gumové podložky a protirezové čepičky. Je to těžká práce. V každé krabici jsou tři ná-bojnice, které jsou pořádně těžké. Zbytek posádky na mě neustále pokřikuje, ať sebou hodím. Chceme to mít ho-tové, než se na nás začnou z nebes snášet ruské jaby a házet nám na hlavu fosforová vejce.

Nakonec jsme vyčistili dělo. Špinavé dělo může způ-sobit nehody a předčasný výbuch není žádná sranda.

Porta se vracel a se supěním táhl bednu se salámem a kolem sýra, kterou ukradl ze skladu.

„Pátá rota,“ ozval se z rádia hlas velitele. „Vpravo za-točit, Šípová formace. Přes most. Střílejte na všechno, co se hýbe. Rota musí překročit ten most, než ho vyhodí do povětří!“

Plnou rychlostí se pátá rota, sestávající ze šestnácti tanků tygr, s rachotem žene směrem k řece. Pekelné řin-čení pásů přehlušuje dusot pěchoty.

Ruští vojáci vyskakují ze zákopů a přecháží v troskách před valíci se obry. Mnohým z nich se však uprchnout nepodaří a jsou rozdrceni pod pásy tanků.

Tři tygři páté roty byly zasaženy a ihned se vznály. V neuvěřitelně krátké době je několikakilometrové bo-jiště poseto hořícími troskami obměnců. Jsou mezi nimi Kruppovy sporty, tanky panzer-3 a legendární panzer-4, stejně tak jako tanky panter a tygr. Velká většina trosek je však ruských. BT-7, KW-2, T-34 spolu s nesčetnými americkými tanky Christie a britskými Matildami.

Porta se vyhnul KW-2 a proletěl jedním z domů, při-čemž se na věž sesypala spousta domácího vybavení a ná-bytku. Prudce jsme se zastavili uprostřed domu a opatrně vykukovali z pozorovacích průzorů.

V rohu velké místnosti stojí bílé piano. Na klaviatuře leží mrtvý ruský důstojník. Další dva leží roztažení na židlích, jejich obličej je plný krve.

„Pojďme odtud vypadnout,“ zabručel Dědek potichu, jakoby se bál, že ho někdo může slyšet.

„Tenhle pitomej motor to vzdal,“ zaklel Porta. „Ten pitomej ruskej prach, co poletuje všude kolem, určitě za-cpal filtr. Pár z vás by radši mělo vytáhnout kliku. Star-tér to neutáhne.“

„Vyskoč sám, chlape,“ zařval Drobeček. „Já nikam nelezu točit nějakou blbou klikou!“

„Ty a Sven,“ poručil Dědek, „a dost blbejch keců. To je rozkaz!“

Zuřivě protestujeme, ale nakonec vylézáme z poklo-pů. Za chvíli máme ruce celé rozedrané a krvavé, kdyžse pokoušíme uvolnit příchytky držící startovací kliku. Nejdřív se nám s ní vůbec nedaří otočit.

Drobečka pak popadl záchvat šílené zuřivosti. Vyskočil do vzduchu a dopadl na kliku celou vahou svého těla. Jen tak tak jsem stihl skočit do úkrytu za tankové pásy, když přímo nad našimi hlavami zaštěkal samopal. Překulil jsem se a zahlédl Rusa, měnícího zásobník kalašnikova. Jako blesk jsem vytáhl z kapsy granát a hodil ho po něm. Ozval se ostrý výbuch, který mu roztrhl celé břicho.

„Co to tady kurva vyvádíš?“ zařval Drobeček bledý vztekem a nakopl mě. „Takhle se motat lidem po baráku a házet kolem výbušniny! Tos mě kurva moh klidně za-bít, ty válkou zblblej magore!“

Ozvala se rána jako z děla. Z výfuků vystřelily yard dlouhé plameny a motor s hromovým řevem naskočil. Ze stropu se na nás sesypala omítka.

Startovací klika se roztočila a vyhodila Drobečka ob-loukem do vzduchu. S rachotem dopadl na piano a roz-mlátil ho na kusy, což doprovázel řinčivý zvuk, jakoby najednou zaburácel celý orchestr.

„Už toho mám dost!“ zařval a postavil se na troskách pianu ověšený strunami. „Ty mě chceš zabít,“ zaječel. Jed-ním mohutným skokem byl na tygru s P-38 v ruce a chy-stal se zastřelit Portu na oplátku za svůj výlet na piano.

„Zahod’ to,“ vyštěkl Dědek a přitiskl tomu velkému chlapovi samopal k čelu.

Drobeček pomalu obrátil zrak k hlavní samopalu. Je přitisknuta ke kořeni jeho nosu. Zašilhal po ní očima a vypadal přitom jako idiot.

S nešťastným úšklebkem vrátil revolver do pouzdra a s hlasitým klením zalezl dovnitř. Náhle ho do zad praš-til granát a skutálel se do vozu.

„Zasraný čuráci!“ zařval vyděšeně a zvedl granát.

Zmateně si ho prohlížel a zjistil, že pojistka je pořád ješ-tě na místě. „Ježíši,“ vyjekl, utrl pojistku a mrštil gra-nátem ve směru, odkud přiletěl.

Dům se otrásl strašlivou explozí a vzápětí ke stopu vyletěla dvě těla.

„Zasraná práce,“ mumlal Drobeček bledý hrůzou. „Tentokrát nás ten d'ábel fakt málem dostal.

Představte si, že by ten komunistickéj kripl tu pojistku fakt urval!“

„No, tak to by vnitřek tohoto tanku vypadal jako středověkej obraz pekla. Všude krev a mrtvoly!“ oddy-chl si Porta hluboce.

Sedmisetkoňský motor zavyl, když se Porta otáčel s Tygrem dokola. Přitom proměnil dlouhý jídelní stůl a polstrované židle v palivové dříví. Do stropu narazi-la pohovka a hned poté knihovna. Na věž se sesypaly knihy.

Oba kulomety zuřivě štěkaly. Tygr proletěl zdí a roz-metal na kusy kuchyni velkou jako taneční sál.

Příčky mezi místnostmi padají k zemi v oblaku prachu z malty a omítky. Po řinčivém nárazu jsme vpadli do zahrady, při čemž jsme rozmlátili zasklenou terasu. Tank vyrval i s kořeny několik šeríkových keřů a byl obsypán hustou vrstvou modrých a bílých šeríkových květů, jakoby to svatební kočár vezoucí nevěstu do kostela.

Proletěli jsme venkovním záchodem, který byl roz-metán na kusy. Dvacet yardů před námi jsme spatřili pě-tapadesátitunový Stalinův tank. Jeho posádka právě mě-nila jeden z pásů. Zírali na nás ochromení strachem. Po dvou vteřinách po těžkém tanku a jeho posádce nezůsta-lo víc než ožehlé stopy na zemi. Spolu s nimi zmizel i dům v pozadí. Ocelová tříštivá střela musela přímo za-sáhnout zásobní munici a těch pět-osmdesát min vy-buchlo v jedné strašlivé explozi. Výbuch odhodil tygra několik yardů dozadu, zpět do květinové zahrady, ze které jsme se vynořili.

Nějaký ruský kapitán visel ve větvích rozštěpenýho stromu, napíchnutý jako kus masa na rožni.

Nespočetné baterie Stalinových varhan vytvořily pa-lebnou přehradu plamenů a oceli s cílem zlikvidovat podpůrné pěší jednotky. Postupují bezprostředně za tan-ky, zakrátko jsou však celé prapory proměněny ve zmeř' masa, krve a kostí.

Náhle za námi jako chrti vyrazily dva T-34/85. Zcela zbytečně pálí v pohybu a jejich střely přeletěly nad ná-mi, aniž by nám jakkoliv uškodily.

„Věž deset hodin,“ poručil Dědek chladně, „Panzer, stop! Vzdálenost osm set. Protipancéřová. Pa!“

První střela T-34 minula a nepoškodila ho, ale druhá rozerval čelní pancíř jako otvírák zakusující se do ple-chovky s broskvemi. Z roztrhaným plátů visí bezhlavé tě-lo řidiče. Telegrafista přišel o celou spodní polovinu těla.

Do našeho čelního pancíře narazily dvě střely, aniž by ony čtyři palce obrněných plátů prorazily. S kvílením se odrazily vysoko do vzduchu.

„Bůh by měl hodit prdelí, než mu tam nahoře vletí do bejváku,“ rozesmál se Porta na celé kolo.

Moje příští střela utrhla pás nejbližšího T-34. Ten se prudce stočil a narazil do vedle stojícího tanku,

„Tref ho do ksichtu,“ zařval Dědek. „S-minu! Rychle!“

„Vychladni, brácho,“ protestoval Drobeček. „Už mám v kanónu protipancéřovou a nebudu ji kurva zas vytahovat. Tahle makačka má taky svý meze, což se je-den nemůže chlapovi divit, za ty prachy co armáda pla-tí!“ Utřel si černý obličej ještě černějším hadrem a zhlu-boka se napil vody. „Zasraná votročina a nic jinýho,“ ulevil si mrzutě. „Německá armáda s náma zachází hůř než kterejkoliv votrokář, kterej do Ameriky vozil Alber-tovy předky, který honil po Africe.“

„Drž hubu,“ vykřikl Dědek vztekle. „Pal!“

„Řekls esko,“ protestoval jsem a zkřížil jsem ruce na prsou. „V komoře je protipancéřová. Co mám dělat?“

„Pal, byl můj rozkaz!“ zaječel Dědek zuřivě a dupl do ocelové paluby. „Jednoho dne tě kurva vlastníma ruka- ma uškrtím!“

Zvonivý výbuch nám téměř protrhl ušní bubínky. Něko-lik minut vůbec nic neslyšíme. Rádio spadlo z police Hei-demu do klína a kolem hlav nám létaly uvolněné kabely.

Z olejového potrubí vystříkl na Portu olej, který ho promě-nil v jakousi příšeru z amerického hororového filmu.

„Zásah,“ zavyl Heide a už byl polovinou těla v průlezu, když ho Porta stáhl zase dovnitř.

„Momentíček, desátníku Heide. Ještě jsme neskončili. Náš skvělý, drahocenný, abstinentský, sexu se štítící Führer by nebyl moc rád, kdyby viděl svého modelového vojáka utíkat před untermensch nepřítelem! Ten by to nesnesl. Možná by ho to zklamalo natolik, že by se sebral a vrátil se domů do Rakouska a nechal Německo jít svou cestou.“

Příští střela je zásah. Přímo do zásobníků střeliva. Ruský tank vybuchl jako zralý meloun vyhozený z mrakodrapu. Druhý tank se koulel kolem dokola jako na-kopnutá plechovka a skončil v řece. Vybuchl pod vodou jako podmořský vulkán.

Čtyři tygři druhé skupiny se s praskotem prodírali lesem a přerážely tlusté kmeny stromy jako sirky. Lesníko-va hájovna se v několika vteřinách proměnila v hromadu trosek. Nějaký malý chlapec zakopl a je rozmačkáno pod širokými pásy.

Plným tahem motorů jsem vyrazili vpřed skrz živý plot. Jeho ostny obsypané větve, tlusté jako paže, se chytaly za svištěcí pásy, jakoby se je snažily zadržet. Přímě před námi se objevila zdánlivě nekonečná řada zelených nákladňáků, koňmi tažených spřežení, tanků a autobusů plných žen v uniformách. Kolona stojí na místě, beznadějně uvízla v míli dlouhé dopravní zácpě, která každou minutou narůstá.

Kolem pobíhají vojáci OGPU jako nabuzení ovčáčí psi a snaží se dostat kolonu do pohybu. Těžce naložené nákladňáky, které silnici zablokovaly, jsou nemilosrdně dostrkány na kraj silnice a s rachotem shozeny do rokle táhnoucí se podél ní. Křik a ječení se rozléhá na míle daleko.

Čas od času zazní dávka ze samopalu mužů od OGPU. Žádné reptání zde není strpěno. Všechno potřebné mluvením obstarají vojáci OGPU s modrými čepicemi.

„Můj ty bože,“ zamumlal Dědek. „Tyhleš nám snesl na stříbrném podnosu. Sedí tam a čekají až je všechny odpálíme do pekla. Druhá skupino! Poslouchejte! Mířte na cisterny s palivem a jenom na cisterny s palivem. Použijte zápalné miny. To ostatní už se postará samo o sebe!“

„Co takhle uklidit někam ten autobus plný karbolovým mejdlem navoněných krasavic, než celý ten krám vyhodíme do povětří?“ navrhoval Porta a ukazoval na bílý autobus plný sestřiček.

„Zavřete poklopy,“ rozkázal Dědek. „Palte podle libosti!“

Ruští vojáci nás zahlédli. Na celou tu dlouhou ucpanou kolonu padlo neklidné ticho. Vzápětí se ale ozval mohutný jekot stovek vyděšených hrdel.

Posádky a cestující začali vyskakovat ze svých vozidel a utíkal přes pláň. Každému je jasné, co bude následovat.

Ženské v uniformách se zoufale perou o to, komu se podaří dostat se z dlouhých šedivých autobusů. Tanková děla zahájila palbu. Zápalné miny zasáhly cisterny s palivem. K nebesům vylétly obrovské plamenné jazyky. Hořící nafta se rozlila mezi nákladňáky napěchované municí. Mrknutím oka se celá kolona proměnila v jedinou obrovskou hučící hranici. V tom žhnoucím pekle v mžiku zahynulo několik stovek lidí.

Malá skupinka ruských vojáků vyrazila směrem k nám, když jsme uvízli v hluboké jámě.

Strhl jsem kulomet z podstavce a rozrazil poklop. Po-kud jim máme zabránit v tom, aby nás zlikvidovali svými kontaktními minami, kterých se v skrytu duše obává každý tankista, tak musíme jednat rychle. Sotva jsem vystrčil hlavu z poklopu a zvedl oči, zadíval jsem se přímo do nějakého zkriveného obličej s křivými dlouhými rezavými vlasy a vousy.

„Čort“, zařval a rozmáchl se s rukou držící granát.

Zmáčkl jsem spoušť a vystřelil celý zásobník. Krupobití kulek ho srazilo dozadu a roztříštilo obličej. Vychrstla z něj krev a on sklouzl z tanku a zůstal ležet zaklíněn mezi koly. Granát vybuchl s ostrým prasknutím vedle jeho těla.

„Do prdele práce,“ zaklel Dědek. „Vyrvalo to kola?“

Zabouchl jsem poklop. Už jsem měl čerstvého vzduchu dost. Dědek zavolal rádiem Barcelonu a poručil mu, aby se vrátil a vytáhl nás z jámy. Vlečení je ve skutečnosti zakázáno, neboť příliš namáhá maibachovy motory. Avšak dělali jsme to jenom za výjimečných situací, protože pro tahající tank to téměř vždy znamenalo vážné poškození.

Tento rozkaz platil pro všechny modely tanků, ale nikdy to nebylo lehké rozhodování. Opustit použitelný tank stálo posádku krk. Zničit motor při pomáhání jinému tanku v nouzi je stálo kriminál.

„Na koho je řada s procházkou?“ zeptal se Dědek se škodolibým úšklebkem.
„Na Führerově supervojákovi a Svenovi,“ zašklebil se Porta zlomyslně.
„Tak alou ven. Připravte lano!“ rozkázal Dědek rázně.
„My jsme šli minule,“ protestoval Heide uraženě.
„A proč brečíš?“ zeptal se ho Drobeček se spokoje-ným úsměvem. „Aspoň tak, chlape, dostaneš příležitost zemřít vysoce ceněnou hrdinskou smrtí! Mazej ven a potřes si s Ivanem pořádně tlapou!“
„Jsme tady,“ ozval se v rádiu Barcelonův hlas. „Hod'-te prdelí a rychle připravte lano. Konkurence je na cestě sem s kulobouchačkama!“
„Vyříd' prdelatýmu Ivanovi naše vřelý pozdravy,“ šklebil se Porta, když Heide otvíral poklop a lezl ven. Skočil jsem do úkrytu za kola tanku, když kulometná dávka zvířila prach podél celého tygra.
„Hod' sebou, chlape,“ vykřikl Barcelona z věže netr-pělivě. „Než se nadějem, tak nám nacpou granáty do chřtánu!“
„Zavři hubu, ty pitomče,“ vyštěkl Heide zuřivě. „Udě-lal bys líp, kdybys slezl dolů a pomohl nám. To lano je ztuhlý jako prkno!“
Ochraptělí neustálým klením, zbrocení potem a ruce zalité krví, nakonec se nám daří zaháknout lano za oba tažné háky.
„Táhni,“ vykřikl Heide zlostně.
Vyděšeně jsem vykřikl, když vedle mě dopadl ruční granát. Čistě reflexivně jsem ho nakopl, takže odletěl zase zpátky. Dopadl vedle nějakého desátníka, vybuchl a vyhodil ho do vzduchu.
„Co se s tím tam do prdele tak serete?“ povykoval Bar-celona, jehož hlava byla vidět kousek nad okrajem věže.
„Copak nevidíš, že na náš střílej?“ zařval jsem vztekle.
„No a cos čekal?“ zasmál se. „Ty sis ještě nevším, že se účastníš světový války?“
Motor zaburácel. Z výfuků vyletěly plameny a pásy na nás naházely spousty velkých hrud hlíny.
„Vypadněte tam odtud, prokristapána,“ zařval Barce-lona varovně, nakláníje se z věže. „Chcete, abysme vám převálcovali koule, vy chromý slimáci?“
Převalil jsem se na bok a přitom mi upadl samopal pod pásy.
„Tak tohle budeš muset zaplatit,“ zaječel Heide tím svým uraženým desátnickým hlasem. „I ten poslední fe-nik za ni ti strhnou z platu!“
„Skopčáku!“ zařval jsem na něj a odvalil se do úkrytu před kulometnou palbou.
„Odendejte už to lano,“ poroučel Barcelona arogant-ně, když byl náš tygr venku z jámy.
„Jaký tam bylo počasí?“ zeptal se Porta, když jsme zalezli zpátky dovnitř. „Měli hoši od sousedů nějaký no-vinky?“
Nenamáháme se s odpovědí.
Později odpoledne zalehla rota na okraj lesa připrave-ná na útok ze zálohy. Dlouhé dělové hlavně jsou namíře-ny na silnici Charkov – Kyjev, která vede přes Orel při-mo do Moskvy. Mnozí z nás pochybují o tom, že bychom se dostali tak daleko. V naší skupině tomu věří jenom Heide, ale jeho víra je tak silná, že víru nás ostat-ních hravě převáží.
Zdola od řeky se valí mlha, ženoucí se přes kukuřičná a slunečnicová pole. Baterie těžkých Stalinových varhan metá rakety na německé pozice. Je fascinující sledovat raketu, jak prolétne mlhou a vybuchne nad povrchem země. Připomíná to takové ty starodávné plynové lampy, které vždycky vypadaly, že už už zhasnou, ale pak se ná-hle zase rozzářily a zaplály mihotavým bílým světlem.
Vysoko na kopci poskakují plameny nějakého hořící-ho domu. Musí to být rezidence nějakého vysoce posta-veného funkcionáře. Celý kopec je pokryt umělecky vy-sázeným kobercem květin. V mihotavém světle plamenů je na ně fantastický pohled.
V dálce hoří celá vesnice. Vypadá to, jako by její pla-meny olizovaly oblohu.
Z ruského T-34 a německého P-4, hořících na břehu řeky, stoupají oblaka fialově žíhaného černého kouře.
Byl dán rozkaz k vypnutí rádií. Ve vzduchu je cítit ja-kási zvláštní, hroživá atmosféra. Všude kolem nás se na-klánějí holé stromy, připomínající obrovské nahé stráž-né. Dole vedle nádraží, nebo spíš trosek toho, co kdysi by-lo nádraží, stojí rozstřílené lokomotivy a vyhořelé želez-niční vagony. Někáký osobní

vlak se musel náhle dostat do těžké palby. Všude kolem leží rozházené mrtvolky vojáků.

Mezi troskami toho, co kdysi byla vesnice, cupitá něja-ká stará žena. Opatrně čenichá kolem sebe, jako kočka pohybující se temným lesem. Ozval se osamocený výstřel z pušky. Znělo to zlomyslně. Svezla se k zemi, ještě kou-sek lezla, pak se začala kutálet stále rychleji a rychleji ze svahu mezi troskami jako pytel hadrů.

„Proč ji nemohli nechat na pokoji?“ vzdychl Porta smutně. „Užívejte života, dokud to jde, chlapi. Brzy o něj můžete přijít!“

„Zajímalo by mě, co se člověku honí hlavou, když to koupí,“ řekl Drobeček se zájmem. „Myslíš, že má čas pocejit litost nad vším tím promarněným časem?“

„Všechno je to tak rychlý, že si to neuvědomíš dřív, než je po všem!“ odpověděl Dědek.

„Některý přece ječí docela dlouho,“ namítl Drobeček zamyšleně.

„Jo, to máš myslím pravdu,“ připustil Dědek a unave-ně zavřel oči.

Rozžhavené střely vylétávají k obloze z protějšího břehu řeky. Dopadají mezi trosky, rovnají se zemi zdi pod o-bané prázdnými zívajícími dírami po oknech. Německé raketové baterie ukryté za lesem opětují palbu. Na obloze se šíří koberec ohně. Vzduch je plný kvílení, svištění a dunění výbuchů, jakoby se k zemi hnalo tisíc šilených démonů. Uprostřed mohutné hradby plamenů se zřítila obrovská budova OGPU ve Styrtě. Střechou tam vlétla celá salva raket. Tašky přelétly řeku a dopadly na její dru-hý břeh. Yard tlusté zdi se zřítily k zemi a zvednuly moc-ná mračna prachu ženoucí se na Náměstí proletariátu.

Za zborcenou zdí se objevila řada malinkých věžeň-ských cel.

„Ježišmarjá,“ vykřikl Drobeček s pusou dokořán.

„Tamhle se bortí nějaká zkurvená basa!“

„O tom se nějakýmu dlouholetému vězni zdálo celej život,“ řekl Porta, když si bral od Legionáře jednu z jeho cigaret. „Sakra, to musí bejt protivný, když je to místo prázdný, zrovna když se konečně nějaké šílené magor v uniformě uráčí to do něj napálit.“

„Všimli jste si toho nebe?“ zeptal se Dědek tiše. Slo-žil si ruce za hlavou. „Je tam tolik hvězd, že se tomu ani nechce věřit.“

Leželi jsme natažení na vlhké trávě a užívali si toho letního večera. Řeka se třpytila a odrážela záblesky svět-la jako nějaký náhrdelník vykládaný diamanty.

Někde hodně daleko, na druhém břehu řeky, duní rus-ké těžké dělostřelectvo. Jejich střely sviští vysoko nad našimi hlavami a vydávají zvuk jako dlouhý nákladní vlak burácející přes ocelový most. Znenadání jsou hvěz-dy vymazány z oblohy oslnivým bílým gejzírem hoř-číkových parašutistických světlic. Bílé zářivé světlo od-haluje všechno dole. Trosky, mrtvolky, rozbité vlaky, roztržštěné tanky, pokroucená děla, pustou vydrancova-nou krajinu strnulou v krutém drásavém světle hořícího magnézia. Tohle mrtvolné světlo osvětluje každou díru a puklinu, hrozcích náhlou krutou smrtí. Světlice visí ve vzduchu po zdánlivě nekonečnou dobu, světlo z nich ka-ne jako bílá krev, a trosky a břehy řeky se v jeho ne-stvůrné bílé záři třpytí jako křišť-ál. Dlouho poté, co uhasla poslední světlice, a světla nad námi se znovu roz-blikala, jsme se opatrně postavili na nohy a nervózně a napjatě zírali do noci, v níž za každým stromem a kaž-dým kamenem číhala smrt.

Děla znovu zaburácela, vyslala dlouhou ozvěnu nati-síckrát se opakující po celé délce řeky. Zablikaly plame-ny a záblesky všech myslitelných barev. Páchnoucí kouř hořících tanků dostal narudlý až fialový nádech. Zakaš-lala automatická puška a nad řekou se zavInila dlouhá svítící střela. Do noci se zaříl rachotivý zvuk. Vyletěly další světlice! Vojáci se tiskli do země a schovávali tváře do vlhké trávy. Kukuřičná pole začala hořet. Praská a vybuchuje, ja-koby se pod příkrovem noci točily tisíce řehtaček. Tráva je vlhká noční rosou, ale my si toho nevšímáme. Unave-ně jsme se natáhli pod tanky s jedinou myšlenkou v hla-vě. Spát aspoň sto let.

Třicet šest tygrů číhajících na okraji lesa je pozůstat-kem tří těžkých rot, které unikly z pekla ohně a oceli. Každý z nich je černý od sazí a jejich žlutozelený nátěr zpuchřel a oprýskal. Z většiny tanků zmizely chrániče pásů a často jsou vidět důlky a díry v pancíři, způsobené střelami, kterým se nepodařilo proniknout dovnitř. Jejich yard široké pásy vypovídají příběh o močálu masa a kr-ve, který musely přebrodit. Z každého článku visely kusy lidských a zvířecích těl. Posádky si na to už zvykly. Nej-horší je ten zápach. Ulpívá na našich uniformách a na kůži. Dědek říká, že nám tam zůstane po celý náš život.

Před námi vzlétlo s hlasitým voláním několik koropt-ví. Porta a Albert vyrazili jako honící psi a vrhli se za pr-chajícími ptáky. První to vzdal Albert, ale Porta má dost optimismu na to pronásledovat je až dolů k řece. Až tam přiznal svoji porážku. Hleděl za nimi zklamaně a zasně-ně naprázdno přežvykoval.

„Představte si, že ty potvory tady před náma celou do-bu dřepěly, a jenom čekaly až je naházíme na pánev. A já jsem je přehlídnul,“ řekl a zklamáním přitom téměř brečel.

„Mimochodem, znáte peruánský jídlo, který se jme-nuje „Koroptev v doupěti“?“ zeptal se a olízl si rty.

„Nej-dřív je třeba jít ven a chytit čtyři koroptve. Pak se jim musí zakroutit krkem, pořádně je očistit, oškubat a ro-zříznout podélně na půlky pěkně ostrým nožem. Pět ci-bulí se musí nakrájet na tenký plátky. Dvě z těch ko-moušsky zbarvených paprik nakrájených na pěkně stejný proužky. Bílej celer, dva, nasekané nadrobno. Tři stroužky česneku jsou naprosto nezbytný, a taky jeden bobkovéj list přetržený napůl. Pak nesmíte, pro boha ži-výho, zapomenout na sůl a petržel. Polovina toho musí být hozena na malej pekáč a na to se položí koroptev s tučnejma koncema nahoru. Tu je třeba pěkně zakrýt zbytkem zeleniny a pak se udělá směs, který fajnovější kuchaři říkají marináda. Potom se vezmou tři lžice oli-vovýh oleje. Nesmíte, opakuji nesmíte použít máslo ne-bo konzervační olej. To by ty koroptve tak vyděsilo, že by se zase daly dohromady a odletěly pryč.“

Sledoval očima trasu jedné kvilející střely a pak po-kračoval: „Ted' si vezmeme kapku estragonovýh octa, hlt bílý-ho vína, na špičku nože bílýh pepře, čajovou lžičku čili papriky a na počest samotnýh d'ábla vymačkáme jeden citron až do poslední kapky. Celá tahle směs je nalita na koroptve ležící na pekáči. Na oheň s nimi a tam zůsta-nou až pěkně změknou. Potom je dejte na stranu, aby vychladly. Vtip je totiž v tom, víte, že si na nich musí člověk pochutnat za studena.“

„Už proboha zavři tu hubu,“ zaúpěl Dědek a vylovil z kapsy kousek suchého chleba. „Když tě člověk po-slouchá, tak má takovej hlad, jako nikdy!“

„Ted' mi přišlo na mysl, když tě tam tak vidím žvekat tu tvou letitou kůrku,“ usmál se Porta zeširoka, „že exis-tuje jedno marocký jídlo, kterému říkaj kokosovej chleba.“

Nejdřív musíš ukradnout dva krajíce chleba pekaři, kterej zrovna hučí do nějaký holky nebo něco, namočíš je do smetany, obalíš v misce s kokosovou moukou, kterou můžeš ukradnout tomu samýmu pekaři, co je tak strašně na ženský, a lehce je opečeš na malým vohni. Musí být podá-ván hodně horký, třeba s vychlazenějma třešněma nebo dušenejma meruňkama. Já mám radši třešně. Vzdělanej Marokánec sní tři či čtyři plátky, a pak si sundá ty svý pytlovitý kalhoty a oddá se rozkoším svýho harému.“

„Ještě slovo a bude tvý poslední!“ zařval Barcelona a vytáhl revolver. „Vystřelím ti mozek z hlavy, jestli mě budeš ještě dráždit!“

„Ty, Alberte, protože tvý předkové pocházejí z divo-čejších končin, možná budeš znát indiánský jídlo, který- mu se říká „Sladký nudle“?“ pokračoval Porta, který vý-hružkám Barcelony nevěnoval sebemenší pozornost. „Tehle recept mám od zkrocenýh divocha, kterej si v Berlíně udržoval kanibalskou kuchyni.“

„Viděli jste ty houby, kolem kterých jsme jeli dneska ráno?“ poznamenal Drobeček odněkud z temnoty.

„Ne!“ vykřikl Dědek a přitiskl si dlaně na uši, „A ani o nich slyšet nechceme!“

„Houby,“ vzdychl Porta a mlaskl rty. „Jestli dokážete to místo znovu najít, tak bysme si mohli udělat to čín-ský jídlo „Zpívající houby“. Recept na ně mám od jed-noho čínskýh majora, kterej navštívil armádní sklad munice v Bambergu. Musel jsem mu vysvětloval, jak fungujou ty nový plechovky s výbušninou, ale muselo tam dojít k nějakýmu nedorozumění, asi jazyk nebo tak něco, protože von se odpálil přímo do toho svýh čín-skýh pekla, nebo do dvou, co já vím. To je ale jedno, měl jsem to štěstí, že se mi od něj podařilo získat recept na „Zpívající houby“ ještě předtím, než vyletěl do povět-ří. Je to piece de résistance, spolu s dalším chodem s porcí masa či ryby. Je takovým zdrojem potěšení pro žaludek s vařenou rýží nebo...“

„Svaž mu tou jeho zasranou parukou kotníky,“ zařval Gregor. „Tehle šílenec nás všechny přivede do blázince!“

Krátce před rozbřeskem se rota znovu vydala na cestu. Dvě stě šedesát tanků s těžkotonážními tygry vpředu. Ši-roká nezpevněná silnice se táhne před námi rovně jako špagát. Proburáceli jsme kolem ruských jednotek, které za námi užasle zíraly, neschopny pohybu. S lomozem a řinče-ním pásů jsme se

přehnali vesnici a za námi se valil obrovský oblak prachu. Vyslali jsme několik divokých kulometných dávek za bezhlavě prchajícími ruskými vojáky.

„Co je kurva tohle?“ vykřikl Porta, když zarazil těžkého tygra nedaleko mostu přes řeku. Cesta před námi je zaplněna zvířaty. Jsou to ovce, tisíce a tisíce ovcí. Tlačí se kolem nás, vráždí do sebe a tlačí se dopředu. Konstrukce mostu pod nimi skřípe.

Rádio netrpělivě zakvákalo.

„Velitel roty druhé skupině. Proč proboha zastavujete, Beiere? Vpřed! Pohyb! Pohyb! Hod'te sebou pro Boha živýho! Za žádných okolností nesmíte zastavit! Kolikrát vám to mám říkat?“

„Ale pane..!“ pokoušel se Dědek protestovat.

„Nechci nic slyšet,“ zařval Löwe hystericky. „Vpřed! Převálcujte cokoli, co by vám stálo v cestě. Mám vám to snad vystříhat písmenko po písmenku z kartónu? Ještě jed-nou zastavíte a jdete před vojenský soud! Konec hlášení!“

„Druhá skupina! Tempo! Tempo!“ poručil Dědek řízně.

„Ach ne,“ záúpěl Porta zoufale. „Taková spousta roz-košného jídla! A já mám takovej skvělej recept na jah-něčí kotlety s koňakem a fenyklovejma semenama. Vel-mi posilňující pro lidi se silným žaludkem. Bylo mi řečeno, že to neuvěřitelně posiluje sexuální potenci člo-věka. Toho se nacpat a vyrazit do bordelu!“

„Drž hubu a jed,“ vyštěkl Dědek podrážděně, když zalézal do věže.

„Taková škoda,“ protestoval Porta, „ale ať je tedy po tvým!“

Do té doby jsme nevěděli, že kozy a ovce dokážou ječet. Ted' jsme se o tom ale mohli přesvědčit. Jejich vý-křiky připomínají ječení vyděšených dětí.

Most a silnice se proměnila v jatka kouřící krve, masa a kostí. Mračna zedrané vlny vylétávají do vzduchu, za-tímco se dereme přes nahloučená stáda zvířat. Sotva jsme se jich zbavili, předjeli jsme po několika dalších milích kolonu civilních uprchlíků. Hnali se vpřed, pokři-kovali, hulákali a ucpali celou šířku silnice.

„Přijď smrti, přijď,“ broukal Legionář tiše do rádia. „Já toho malýho smrada jednou zaškrtnu,“ vyštěkl Dědek vztekle.

„Co ted'?“ zeptal se Porta. „Objet je nemůžu. Nemáme šanci. Je tam poctivej močál. Když tam vjedem, tak se nepřestanem potápět dřív, než se zarazíme o čuráka sta-rýho Rusáka!“

Jako v odpověď na jeho otázku zavřeštělo rádio. „Vpřed! Přejeďte je! Posádka, která zastaví, půjde před vojenský soud!“

„Panzer, marsch! Druhá skupina za mnou!“ poručil Dědek. V bezmocné beznaději praštil oběma rukama do hrany věže.

Civilisté se rozprchli do močálu. Nějaký chlapec ho-dil před tanky své kolo. Byl to bláznivý, zoufalý pokus nás zastavit. Kočárky, vozíky s malými dětmi, invalidé. To všechno zůstalo ponecháno na cestě bez pomoci.

Ti, kteří unikli rachotícím ocelovým pásům tanků, se utopili v hlubinách močálu. Poslední, co jsme z nich za-hlédli, jsou jejich ruce, zoufale se snažící něčeho zachy-tit, dovolávající se marně nebes, než s bubláním a mlas-káním zmizí v zelené bažině.

„To je sprostá vražda,“ sténal Dědek hrůzou.

Z vedlejší silnice se blížila ruská motocyklová eskorta s houkajícími klaxony, doprovázející kolonu traktorů táhnoucích nově vyrobené houfnice.

Vojáci OGPU se samopaly na prsou nám signalizují červeným terčem, abychom zastavili. Až příliš pozdě jim však dochází, že tihle jsou tygři od konkurence a žádné červené plácačky na cestě je nezajímají.

Nějaký komisař v první sajdkáře vyskočil na nohy, začal mávat horečně rukama a rozstřílen stopovkami se zřítíl k zemi.

„Nepřátelský cíl přímo před námi,“ rozkázal Dědek úsečně. „Vzdálenost 350 yardů. Tříštvrtá střela! Pal!“ Těžké dělostřelecké traktory jsou rozmetány na kusy. Houfnice leží překoceně ve škarpě. Motocyklový dopro-vod byl odmrštěn do lesa, jejich stroje omotány kolem silných kmenů stromů.

Jeden poddůstojník OGPU přeletěl věž, na vteřinu zů-stal viset na krytu motoru, a pak se sykotem sklouzl na výfukové roury rozžhavené do ruda. Tuk na jeho těle se vzňal a hořel malými mihotavými

plaménky. Do tanku se dostal odporný puch, ze kterého se nám zvedá žaludek.

Vyšlo slunce. Leží před námi krajina koupající se v nádherném zlatavém světle. Otevřeli jsme poklopy, zhluboka jsme se nadechli osvěžujícího vzduchu a na vteřinu či dvě zapomněli na válku. Nízko nad silnicí hlučně přeletělo hejno bažantů.

„Můj bože,“ vykřikl Porta a sledoval je očima vyhledovělé lišky. „Kdyby se nám jich podařilo pár dostat, tak bych vám udělal, Bažanta a la Hanibal. Všechno co bys-me potřebovali, teda kromě těch ptáků, je pár kousků skořice, hrst sušených meruněk, švestek a třešní, trošku šafránu, hřebíček a pár nasekaných hub. Ještě skleničku bílého vína nakonec a lžičku cukru. Taková morková telecí kost by nic nepokazila, protože tyhle rozkošné ptáci jsou v tomhle ročním období pěkně macatý.“

„Tak tys ještě neskončil, ty zákeřná svině?“ zařval Dědek a hodil po něm prázdnou nábojnici.

Z polní cesty najednou v plné rychlosti vyletěl obrovský transportér pěchoty, zatočil se jako káča a převrátil se na bok. Vojáci, kteří seděli uvnitř, vyletěli po hlavě na silnici.

Barcelonův tygr se řítí z kopce. Pokouší se ho ubrzdit, ale osmašedesátitunový tank se zablokovanými pásy se sune dál. Vletěl mezi vojáky ležící na silnici a proměnil převržený nákladák v hromadu šrotu. Podařilo se mu zastavit až u vraku transportéru.

„Co to kurva je?!“ zařval Porta vyděšeně, když vykoul z pozorovacího průzoru. „Silnice je v jednom ohni!“

„Vzali si na nás plamenomety,“ zaúpěl Dědek. „A je s náma amen!“

Barcelonův tygr už je uprostřed pekla plamenů s Le-gionářovým tankem jenom pár yardů za sebou. Stovky plamenometů chrlí oheň na silnici a proměňují ji v hořoucí výheň plamenů. Nátěr bublá v obrovských puchýřích. Vzduch je tak horký, že nám dech spaluje hrdlo a plíce.

„Já vidím úplný hovno!“ zakašlal Porta a lhl si na hla-vu vodu.

„Jeďte dál!“ ječel velitel roty do rádia. „Jestli zastaví-te, tak jsme ztraceni!“

Někde v polovině toho moře plamenů začal motor škytat. Plamenomety spotřebovaly veškerý vzduch.

„Přehraď dolů,“ zařval Dědek. „Nižší stupeň potřebuje méně vzduchu!“

„Neuč starýho eskymáka pádlovat,“ vyprskl Porta na-štvaně. „Starej se vo to svý střílení a řízení mašiny nech na mě! Já jsem tady na palubě hlavní inženýr!“

Znenadání jsme byli z hradby plamenů venku. Aniž bychom pomysleli na to, co na nás může venku číhat, rozrazili jsme všechny poklopy s jedinou myšlenkou v hlavě – vzduch!

„No, aspoň teď víme, jaký to je bejt upečený,“ sté-nal Porta ochraptěle, když si balil hlavu do mokrých hadrů.

„Vpřed! Maximální rychlostí vpřed!“ ječel velitel ro-ty do rádia netrpělivě. „Nezastavujte!“

Pátá rota se přehnala další vesnicí, ignorovala přitom střelbu pěchoty ukryté v okolních domech a valila se dál nekonečnými lány slunečnic. S plameny ve výfucích jsme se přihnali do velkého města, kde se právě konal trh. Ruští vojáci v letních uniformách se tam procházeli, jako by byli někde v kasárnách v době míru.

Před domem připomínajícím zámek cvičilo několik skupin vojáků. Právě nacvičovali salutování za pochodu.

Pochodovým krokem procházeli kolem nějakého pod-důstojníka, zvedali ruce ke štítkům čepic a typicky ne-motorným stylem nováčků se kroutili v bocích.

Celá rota s rachotem zastavila, věže se začaly otáčet na všechny strany, aby nás ochránily před útokem z kte-rékoliv strany.

Rusové na nás zírali, jako bychom spadli z nebe. Je-den voják stále ještě pochodoval a salutoval, protože poddůstojník nevydal rozkaz, aby zastavili. Kdyby ne-narazil do zdi, tak mohl klidně pochodovat napříč Rus-kem, Čínou a do Tichého oceánu, kde by se utopil. Ně- jaký důstojník s širokými nárameniky rozrazil okno a vykřikl cosi nesrozumitelného.

J sme překvapení skoro stejně, jako Rusové. Nepadl jediný výstřel. Nikdo neutíkal. Dokonce i vyzábě slepi-ce se zastavily a zíraly s nataženými krky.

Ze zámku vyšla skupina důstojníků. Doprostřed ná-městí je na obrovskou hromadu u paty památníku z Prv-ní světové války, tyčícího se k nebi jako kamenný prst, naházena spousta různých ručních zbraní.

Ruský generálporučík, velitel záložního tankového sboru, je bez jediného výstřelu zajat druhou skupinou

spolu s celým jeho štábem.

„Co s nima k sakru budeme dělat?“ zajímal se Porta starostlivě. „Jestli začnou vymejšlet nějaký ptákoviny, budeme mít prdele černý jako Albert, než bys řekl švec!“

„Párkrát na ně vystřelíme,“ navrhoval Dědeček, „a oni snad utečou a budeme mít pokoj. Takovejhle ge-nerál s celým jeho štábem nám může způsobit spoustu problémů!“

Než se Dědek stihl rozhodnout, dorazil na náměstí podporučík Löwe v čele páté roty.

„Proč tady proboha zastavujete, Beiere?“ ječel bledý vzteky z otevřené věže. „Nerozkazoval jsem vám, že ne-smíte zastavovat? Chcete snad strávit zbytek života v Germersheimu?“

„Poslušně hlásím, pane, že druhá skupina zajala jed-noho generála, velitele sboru a celý jeho štáb!“

„Cože jste udělali?“ spadla Löwemu brada a teprve teď se rozhlédl kolem sebe.

Zařinčely poklopy, Löwe seskočil z věže, vytáhl si svoji olejem potřísněnou uniformu a pečlivě urovnal še-dou polní čepici. Formálně zasalutoval ruskému generá-lovi, který jeho pozdrav zdrženlivě opětoval. Potřásli si rukou a vyměnili několik společenských frází.

„No tak je vidíte,“ vyštěkl Porta a hodil rukou smě-rem k důstojníkům houfujícím se na široké terase „je to jenom jedna velká mizerná banda! Nic jinýho tyhle par-chanti s vyleštěnejma knoflíkama nejsou. Na nás kulie úplně zapomněli. Löwe dostane něco pěknýho kolem krku a nám nakopají do zadku za to, že jsme zastavili!“

Chvilí nato na náměstí dorachotila velitelská rota. Plukovník Hinka zasalutoval generálovi a jeho štábu, a krátce poté se pátá rota znovu vydala nejvyšší rychlos-tí vpřed.

„Kam proboha všichni ti sousedi zmizeli?“ ptal se Porta překvapeně, když jsme po několik hodin jízdy ne-spatřili jediného Rusa.

„Ivan se vrátil domů! Podle mě, už má týhle světový války plný zuby,“ prohlásil Drobeček optimisticky. Les se táhne všude kolem nás jako nekonečný zelený oceán, když na okamžik zastavujeme na jednom kopci, abychom zkontrolovali hladinu oleje. To je jedna ze sla-bin tygrů. Když dojde k poklesu oleje, tak se motor pře-hřívá a může chytit.

Bezstarostného hovoru po rádiu ubývá, když se dostá-váme hlouběji do toho nekonečného lesa.

Dokonce i Porta je zticha. Dotankovali jsme u opuštěného ruské-ho skladiště palivo a pokračovali v cestě.

Tisknu oči k pogumovaným okulárům periskopu a s napjetím sleduji každý osamělý hlouček stromů, kde by mohlo čekat v záloze protitankové dělo. Toužím po tom zaslechnout prásknutí výstřelu. Zmínilo by nervo-zitu v tomto hrozivém tichu.

Porta udržuje maibachův motor v maximálních otáč-kách a prospekává se mezi krátery a ohořelými vraky vozidel. Na cestě jsou rozházené mrtvolky vojáků a civi-listů. Napuchlé mrtvolky pokryté miliony vypasených modrých much. Zvedají se v bzučících mračnecích, vyru-šené burácením projíždějících těžkých tygrů.

Na čele je právě Legionář, který si naštěstí pro nás všiml silně opevněného tankového zátarasu krytého no-vými ruskými děly AA, které mohou být snadno upra-veny ve velice efektivní protitankové zbraně. Na tři sta yardů jsou pro tygry zhoubou. Na takovou vzdálenost procházejí jejich střely čtyřmi palci našeho čelního pan-dře jako nůž máslem.

Dědek rozkázal zastavit a zkoumal tu nebezpečnou překážku pečlivě dalekohledem.

„Další postup je naprosto vyloučen,“ hlásil do rádia.

„Objed'te to, dolů k říčnímu rameni a přes něj,“ přišel zpátky rozkaz.

Řítíme se lesem a na okamžik nás zastavilo lesní jeze-ro, které je dost velké na to, aby se mu mohlo říkat moře.

„Utěsňte poklopy,“ poručil Dědek. „Nasad'te šnorkl!“

V řadě vedle sebe se vydáváme přes jezero. Tygři mo-hou jet až asi dvanáct stop pod hladinou, ale my jsme vždycky strašně nervózní, když máme jet do míst, která neznáme. Jsou známy případy tanků uvízlých v bahně na dně, které v něm byly za chvíli úplně pohřbeny. Když se pak některý z těch tanků podaří vytáhnout, tak je po-sádka dávno udušená.

„Sakra, tohle jezero ale vypadá mokře,“ zaklel Porta, pokrčil rameny a otrásl se.

„Mrkněte na to. Tady. Všude kolem plave spousta sle-dů,“ vykřikl Drobeček užasle a nadšeně tiskl oči

k oku-lárům periskopu.

„Kdybysme na minutku zastavili,“ radil Porta, „tak bysme možná mohli vyskočit ven a nabrat aspoň nějaký slávky. Pak bych vám mohl udělat, Slávky a la Norman-de“. Určitě bysme sehnali pár šalotek, který bysme nase-kali na kousky s petrželí a kerblík. . .“

Dědek vytáhl revolver a přitiskl jeho hlaveň do Porto-va zátylku.

„Ještě slovo vo žrádle a ten tvůj zkurvenej berlínskej mozek vyšpláchne až ke stropu!“

„Z tebe gurmán asi nikdy nebude,“ vzdychl Porta opovržlivě. „Silně mi připomínáš pana Kamphaltera, který bydlíval v růžových zahradách na kraji Pader-borou. . .“

„Drž hubu,“ zařval Dědek zuřivě. Přerušil ho ale ná-raz, po kterém se nám rozeznělo v uších. Hodil nás dopředu na naše přístroje a zase dozadu proti ocelovým plátům.

„Co to kurva bylo?“ zeptal se Dědek šokovaně a utíral si krev z čela, které narazilo do hrany věže.

„Do cesty se nám postavil velké ateistické komunis-tické kámen,“ odpověděl Porta a z hluboka se napil z láhve.

„Tos ho nemoh objet?“ zeptal se Dědek nervózně. „Copak nevidíš, že dno je tady měkký jako čerstvej kra-vinec!“

„Přestaň Adolfovi připosírat kalhoty, buď tak hod-nej,“ sdělil mu Porta důvěrně, otočil tank dokola a zvrátil tolik bahna, že vůbec nic nevidíme. Jedeme těsně kolem útesu, do něhož Porta narazil, snad celou věčnost, než se nám podaří najít mezeru, do které by se Tygr vešel. Na-konec jsme zase ucítili pod našimi pásy pevnou zemi a vyjeli na břeh s nebezpečnou protitankovou pozicí za zády.

Kousek za místem, kde čtyři cesty křižují hlavní silni-ci na Charkov, stojí v řadě srovnaná rota tanků T-34. Za-hájili jsme na ně palbu z 15 yardů. Vybuchly v plame-nech a my se prohnali mezi jejich troskami.

S kvílením se na nás vrhlo několik eskader ruských letadel, ale jejich bomby vybuchují s vlhkým, blátivým pleskáním daleko ve stepi a v lese, aniž by nám způsobily sebemenší škody. Aniž bychom narazili na nějaký vážnější odpor, pokračujeme v cestě, dokud v dálce před námi nespátříme stříbrný lesk nějaké řeky. Na její hladině se točí převržené čluny. Mezi zelenými břehy, kolem hejn brodivých ptáků nevěřících svým očím, proplouvají nafouklé mrtvoly.

Za námi dopadlo několik střel, které vyhodily do vzduchu spoustu hlíny a rozlámaných kmenů.

„Druhá skupina u řeky,“ hlásil Dědek do rádia. „Překročte ji,“ přichází strohý příkaz.

„Druhá skupino, za mnou,“ rozkazuje Dědek a signa-lizuje rukou směrem k mostu.

Těsně nad vrcholky stromů se objevuje pár ruských jabů. Zasypávají silnici střelami z automatických děl. Z dač na druhé straně řeky a z ohořelých trosek kolcho-zu se vyrojily velké spousty sovětských jednotek. Před nimi se s kvíčením žene stádo vyděšených prasat. Náhle prudce zatočilo a vběhlo zpátky do moře plamenů. Vojá-ci i civilisté zvedali ruce na důkaz, že nemají žádné zbraně. Apaticky kráčí po kolena v bahně, proudí dolů z kopce a pochodují přímo proti nám jako pevná lidská hráz. Ti vepředu ve strachu zpomalili, ale dav za nimi je postrkuje vpřed.

Sedají na naše tanky, dívají se do průzorů a s napětím čekají, co se s nimi stane.

„Co s nima pro boha živýho máme dělat?“ ptá se Dědek a sleduje dav, který nás rezignovaně obklopuje.

„Jsou neozbrojení,“ prohlásil Heide a pohrával si ner-vózně s kulometem.

„Jak si tím ale můžeme být jisti?“ zamumlal Porta po-chybovačně.

„Co mám sakra s těma lidma dělat?“ zeptal se Barce-lona nervózně po rádiu. „Je jich tady tolik, že by ty naše pitomý tanky mohli zvednout a utýct s nima do lesa, kdyby se jim zachtělo!“

„Hlavně se uklidni,“ poručil mu Dědek. „Za každou cenu se je snažte udržet mimo tanky! Jeden magnet a mají nás v hrsti!“

„Zkurvený sračky! Nuly!“ zavrčel Heide rozčileně.

Cítil, že se to dotklo jeho vojenské cti. „V Sovětském svazuje složení zbraní velezradou!“

„Jo, tihle chlapi si podle všeho tu vysoko považova-nou přísahu věrnosti nevzali moc k srdci: zemřít pro vlast je radost a zasluhuje nejvyšší úctu,“ zasmál se Por-ta jízlivě.

„Dulce et decorum est pro patria mori,“ pronesl Hei-de důležitě.

Jeden z letitých „kafemlejnků“ se snesl nízko nad vo-jáky, kteří se vzdali. Je od nás jenom kousek, takže

můžeme zahlédnout pilota, jak jim hrozí zaťatou pěstí. Vy-stoupá zase k nebi a za chvíli už vypadá jenom jako něja-ký motýl v dálce.

Po několika minutách se ozvalo kvílení a přímo uprostřed davu vybuchla salva střel, která srazila řadu lidí do řeky.

V široké šípovité formaci se k nám přes slunečnicová pole kolébavě blíží skupina KW-2 a T-34. Jejich kulomety pálí dlouhými dávkami do té spousty lidí před nimi. Zaburácela děla. Ze země vyrazily sloupce plamenů. Z nebe se sneslo doslova krupobití roztrhaných lidských těl.

„Rozsekejme ty všivý parchanty,“ zařval Porta zuřivě, „ty smradlavý, prašivý zkurvysyny.“

„Druhá skupino. Všem vozidlům. Palte samostatně!“ zavelel Dědek stroze.

„S-minu,“ velím, když se zavřel poklop. Střela se zakousla do nejbližšího KW-2 a utrhla mu věž.

„Přijď smrti, přijď...“ brouká Legionář po rádiu.

Jeden Panzer-3 je rozmetán na atomy. Stejný osud potkal i dva Panzery A. Tanková velitelé T-34 jsou dost chytrí na to, aby zaměřili palbu na lehčí tanky, u kterých jsou efektivní i na delší vzdálenost.

Náš tank se zcela zaplnil výpary jedovatého korditu. Zuby a oči se nám bělostně lesknou v sazemí zčernalých tvářích.

Další a další tanky vrážejí do panikou zmítaného davu a prodírají se jím. Válka slaví jednu ze svých triumfálních orgií a lidstvo se proměnilo v pouhou frašku. V hořících tancích vybuchuje munice, mnohatunové věže vylétávají do vzduchu a se strašlivou silou dopadají k zemi.

Ze slunce se s řevem vyvalily obrněné letouny a vypálily rakety se syčením pronásledující tanky, které pod nimi na zemi tančily svou vražednou sarabandu smrti.

Obrněným letounům v patách se jako střely přihnaly stíhačky ME 110 a JAK. Štuky a obrněné letouny se v panice rozprchly. Mnohým se ale uniknout nepodařilo. Ve vývrtkách se řítily k zemi a vybuchovaly mezi tanky.

V poměrně krátkém časovém okamžiku byli všichni muži posedávající a polehávající kolem tygrů proměněni v neidentifikovatelnou krvavou hmotu drcenou ocelovými pásy a minami na kaši.

„Věž, 3 hodiny, T-34,“ velí Dědek tiše. Rychle jako blesk jsem otočil věž a dostal T-34 do zaměřovačů.

Jasně vidím, jak se do něj ze strany vnořila střela, ale k našemu překvapení ta zelená obluda pokračovala v cestě, jako by se nic nestalo.

„Nabito. Připraveno,“ odříkával Drobeček mechanic-ky a stál připraven s další protipancérovou střelou s černou špičkou v náručí. Ocel zazvonila o ocel. Ozvalo se zařinčení a náraz. Všude kolem nás se vzedmul dým, který proměnil vnitřek tanku v hotové peklo.

Střela se znovu zabořila do T-34. Z věže vyrazil dlouhý ohnivý sloup. Z tanku vyskákali tři z jeho čtyřčlenné posádky a po schovávali se za ním. Uniforma jednoho z nich je v plamenech.

Heide za nimi vyslal dlouhou dávku svítících střel, byly ale krátké. Podařilo se jim pouze vyhodit do vzduchu spršku hlíny za utíkajícími vojáky.

„Vyser se na to,“ zařval na něj Dědek vztekle. „Nemusíme bejt ještě horšíma zabijákama, než musíme bejt!“

Průlezy toho T-34 olízly rudé plameny a k jasnému modrému nebi stoupal černý mastný kouř. K naší hrůze se začal znovu pohybovat a s řinčením se vzrůstající rychlostí vyrazil přímo proti nám.

Otočil jsem věž na ruční pohon a vypálil tři tříštivé střely, ale ani jedna nezasáhla cíl.

„Copak ten šílený zkurvysyn si už neváží života?“ zařval Porta a vytočil všech sedm set koní motoru na nejvyšší obrátky, aby z něj vymáčkl i tu poslední unci síly.

Tank se postavil téměř na zadní a zhoupal se na pásech. S burácením vyrazil Porta přímo proti blížícímu se T-34.

„Stůj!“ zařval Dědek. „Ty ses asi taky zbláznil, co?“ „Hlídej si tu svojí protézu,“ zavyl Porta jako štvaný vlk. „Tohle je mezi německým a ruským řidičem tan-ku. Jestli se bojíš, tak vyskoč a běž pěšky. Teď tomu slabomyslnému blbečkovi vod sousedů ukážu, kam chodil Mojžíš na pivo!“

Ještě nikdy v životě jsem nezamířil tak rychle. Střela vyletěla z hlavně rychlostí tři tisíce pět set stop za vteřinu a vletěla do hrany věže T-34. Do vzduchu jako rozružené vosy vylétly jiskry a cáry ocele, ale ta osmaosmdesátimilimetrová protipancérová střela se odrazila a s jekotem odlétla do nebe. Žhnoucí ohnivá koule, ve kterou se teď T-34 proměnil, se dál valí neohroženě proti nám.

„To musí bejt blázen,“ ječel Heide krčící se ustrašeně pod rádiem, „nebo je to sám ďábel!“

S řinčením a rachotem ten hořící T-34 vrazil do nás. Během několik vteřin jsme obklopeni hradbou plamenů a černočerným mastným kouřem.

„Dej tam zpátečku! Zpátečku!“ ječel podplukovník Löwe do komunikátoru. „Zbláznil ses?“

Na okamžik se zdálo, jakoby se celá ta velká tanková bitva na okamžik zastavila, aby mohla sledovat šílený souboj mezi fanatickým ruským tankovým řidičem v je-ho hořícím T-34 a námi. Celé bojiště jakoby zatajilo dech. Každou vteřinou mohla vybuchnout v T-34 muni-ce a vyvolat řetězovou reakci, která je k vidění jenom zřídka, jestli vůbec.

Porta se pokusil ze smrtícího sevření T-34 vycouvat, ale vypadá to, jakoby ten se ten nepřátelský tank zachy-til svým kotvicím zařízením. Pohybuje se spolu s námi.

„Vypadněme odtud, než vybuchne jeho munice a naf-ta,“ zaječel Heide zděšeně a rozrazil poklop.

„Zavřít poklopy,“ poručil Dědek prudce. „Nikdo ne-půjde ven bez mého rozkazu.“

„Co se to kurva děje?“ ptal se Drobeček nechápavě, když tisknul oči k okulárům. „To nás ten zsranej T-34 šuká do prdele?“

„Držte si ptáky,“ zašklebil se Porta. „Právě se chystá-me k největšímu skoku všech dob s jedním šíleným bláznem vod sousedů!“

Vnitřek tanku je naplněn černým čpavým kouřem, kroutíme se divokými záchvaty kašle. Je tam nesnesitel-né vedro. pozorovacími průzory na nás plameny vrhají strašidelné mihotající se odrazy. Porta sprostě kleje a nadává a zkouší všechny možné způsoby, jak se s tygrem vykroutit. Jsme však zaháknuti neuvěřitelně pevně. Zkroucený kov praská a skřípe.

„No tak mu proboha dej pilulku,“ zařval Porta vztek-le. „Sestřel toho blbýho komouše z povrchu zemskýho!“

„Nemůžu,“ vyprsknu zoufale. „Ta zkurvená hlaveň míří nad něj!“

„Stejně to zkus,“ zařval Porta. „Třeba tomu parchan-tovi ta rána leknutím vyrazí dech.“

„S-mina,“ rozkázal Dědek. „Záblesk z hlavně by měl tomu bláznivému šaškovi podpálit hadry na hřbetě!“ Střela vylétla z hlavně s ohlušujícím prásknutím, ale zdá se, že na sebevražděného řidiče T-34 neudělala žád-ný dojem. Podařilo se mu dotlačit hořící tank až nad náš čelní pancíř. Plameny začaly olizovat tygra. „Ten musí mít mozek někde v prdeli,“ vykřikl Porta, když uviděl podvozek T-34 zvedající se před jeho pozo-rovacím průzorem. „S náma jet nemůže.“

„Sakra, von mi kurví dělo,“ vykřikl jsem s obavami, když se hlaveň děla začala se skřípem namáhaného kovu trhat ze svého úložiště.

„Sbohem, dělo,“ řekl Porta a začal prošlapávat pedál plynu, když začal motor škytat nedostatkem vzduchu.

Tygr s ohlušujícím řevem vyrazil vpřed tak mocně, že se T-34 převrátil dozadu. My jsme pokračovali vpřed a přes něj. Máme pocit, jako by vybuchla samotná země. Zaha-lila nás ohňová clona a výbuch vysál veškerý vzduch z našich plic. Kolem hlavy nám létají kabely, rádio, všechny přístroje i munice. Z mnoha přetřaných vedení vytryskl olej a nafta. Interiér tanku vypadá, jakoby se jím přehnalo deset čertů.

Já jsem uvíznul mezi stojanem svahometru a pojez-dem děla. Drobeček mě vysvobodil ocelovou tyčí. Le-žím na palubě, třesu se hrůzou a srdce dělá všechno pro-to, aby se mu podařilo vyskočit mi z hrudi. Dědek po mě hodil hasicí přístroj. Všechny pět nás začalo stříkat pěnu na mihotající plaménky, které tancují jako šílené v pa-lebném prostoru.

„Dozadu,“ poručil Dědek.

„No tak to budeš muset vyskočit a tlačit, Dědku,“ od-pověděl Porta lakonicky. „Motor je na kousky.“

„Jak vypadá rádio?“ chtěl vědět Dědek.. „Rozsekaný,“ zaskřehotal Heide žalostně.

„Sakra,“ zaklel Dědek. „Dokážeš ten motor opravit, abysme se mohli dobelhat zpátky?“

„Možná by to šlo,“ odpověděl Porta s nosem nahoru, „ale v souladu se Sbírkou dodatků k armádním předpi-sům to není povoleno: větší opravy tanků tygr mohou být prováděny pouze armádním technickým personálem.“

„Přece nemůžeme zůstat tady,“ vybuchl Dědek.

„Ne? Všude kolem je krásnej klid, když všichni ti vál-kou posedlí magoři odburáceli někam pryč, aby

mohli jít jeden druhému po tom svým zkurveným krku,“ zašklebil se Drobeček a spokojeně se přitom rozhlížel.

„Poslouchej, Porto,“ řekl Dědek, který to na něj zkoušel diplomaticky. „Ty ten motor dokážeš opravit, když budeš chtít. Není přece tolik poškozenej. My vostatní ti pomůžem a budem ti dolů podávat všechno, co budeš potřebovat k tomu, abys dal ten sráč znovu dohromady.“

„Já se držím armádních předpisů,“ vedl si Porta tvrdohlavě svou a dal si pozor, aby nepřišel o svůj podíl z kolující klobásy. „Je mi povoleno pouze měnit svíčky a olej, ale to je všechno. Hlava válců! Těch se Joseph Porta, z boží vůle starší svobodník, nikdy nedotkne! Všichni, co jsou chytřejší než já, mi říkali, že toho se musím vyvarovat!“

„Také je zakázáno tady tygra nechávat,“ zařval Dědek zoufale.

„No tak ho vyhoď do povětří,“ radil mu Porta. „Proto přece dávaj do věže výbušniny, ne?“

„Moc dobře kurva víš,“ rozběsil se Dědek v obličeji rudý jako krocan, „že vozidlo nesmí být zničeno, pokud není naprosto k nepotřebě a nelze ho odtáhnout zpět.“

Porta se pořádně protáhl a zamyšleně si zapálil ciga-retu, aniž by ho zajímalo, že by mohl zapálit naftu, která teče všude kolem.

„No tak mě probud', až pojede kolem vlečňák, kterej by nám mohl Helfnout.“

„Nech si ty blbý kecý,“ zařval na něj Dědek rozlíceně. „Jdem obhlédnout ten motor! Všichni ven!“

Porta lhostejně jednou obešel tank a tiše si broukal:

Es geht alles vorüber
es geht alles vorbei...

Chvilí poté si sedl vedle Dědka do trávy.

„Polovina pásů na jedny straně už je teď někde u Moskvy. Dva ze čtyř válců šly při tom výbuchu k čertu a dělo nám visí jako zvadlej pastorský čurák.“

„Sakra,“ zaklel Dědek vztekle. „Hodí nám na krk vo-jenskej soud, jestli ho zlikvidujem. Jeden z vás bude muset jít zpátky vyžádat odtahový vozidlo.“

„Já mám nápad,“ uchechtl se Drobeček zvedající ruku. „Žádněj mizeměj psychopat by nepřišel na nic lepšího!“

„Svatá matko boží,“ zaúpěl Porta. „Já znám tebe i ty tvý nápady! Vždycky skončí tím, že do stanem pořádně na budku!“

„Vyplivni to,“ žádal ho Dědek, který byl ochoten schválit i ten nejšilenější plán, jenom aby se hnul z to-hohle místa.

„Támhle za tou řadou velkejch dubů,“ ukazoval Dro-beček, „stojí rozbitej T-34/85. Vevnitř sedí čtyři prďolo-vé a pořád vykukujou z průzorů jako indiánský náčelníci na válečný stezce. Co kdybysme se sebrali a zašli za ni-ma a navrhli jim, aby ten náš kastrol dorazili. No a pak už nikdo nebude moct říct, že jsme ho tady zanechali ne-oprávněně!“

„Tohle nebudu poslouchat,“ zaprotestoval šokovaný Heide. „Tohle je ta největší sabotáž. Tohle tě bude stát hlavu. Ty musíš bejt úplnej blázen!“

„Ty seš blbej jako kupa kravinců, Juliusi,“ zasmál se Drobeček. „Jestli ten tvůj Führer má tam nahoře takový hovno, jako máš ty, tak se blíží naše největší porážka v historii lidstva.“

„Není tak šílený,“ řekl Dědek zamyšleně a díval se na T-34, z něhož opatrně vykukovala nad okraj věže hlava v kožené čepici.

„Stačí když na ně zamáváme bílou vlajkou,“ řekl Dro-beček optimisticky, „aby jim došlo v těch jejich palicích, že si chceme jen tak pokecat.“

„Na první pohled to zní naprosto šíleně,“ řekl Dědek, „ale je to určitá šance. Ty čtyři tam dostanou pěknou medaili za to, že roztřískali tygra a my se vyhnem vojen-skýmu soudu. Ale proč na nás kurva ještě nevystřelili?“

„To je jasný jako facka,“ zašklebil se Porta zeširoka. „Maj zničený pásy, stejně jako my. Nemůžou se hnout. Z jejich místa taky není vidět, že máme zkurvený dělo. Bojí se, že kdyby první ranou minuli, tak bysme je rozstříleli na cimpr campr, než by se stihli poškrábat na prdeli. „

„Srát na všechno,“ souhlasil Dědek. „Jdem to zkusit!“ Drobeček nadšeně mával bílou signální vlajčkou. Chvilí poté se z věže T-34 pomalu vynořila druhá bílá vlajka.

„No to mě poser,“ vykřikl Dědek užasle. „Voni spolu-pracujou!“

„Já se stydím jako židovskej pes, co měl nos vraženej Arabovi do prdele,“ vzpíral se Heide zuřivě.

„Přece ne-budeme mluvit s těma untermensch. Zlikvidujem je. Sám Führer to říkal.“

„No tak si běž zabrečet někam za strom,“ radil mu Drobeček opovržlivě a mával vlajkou ještě nadšeněji.

„Dejte sem zbytek toho koňaku a klobásy,“ řekl Porta prakticky. „Já půjdu k nim a vysvětlím jim, o co jde. Ne-přestávej mávat tou bílou vlajkou. A ty, Juliusi, žádný zas-raný finty. Nemám zájem si nechat ustřelit koule.“ S koňa-kem a klobásou pod paží vykročil směrem k zelenému T-34, zpola ukrytému za duby.

Z T-34 seskočil vysoký štíhlý seržant s mohutným di-voce rostoucím zrzavým vousem a opatrně se blížil k Portovi. Slunce se zablesklo na dalekohledu namířené-mu naším směrem a vysílalo nazpátek odlesky našeho dalekohledu upřeného směrem na jejich T-34. Porta a Rudovous se potkali někde uprostřed cesty. Se zdra-vou, avšak dobře skrývanou, nedůvěrou váhavě podali jeden druhému ruku. Porta nabídl koňak a utrl kus klo-básy. Seržant vytáhl z kapsy láhev vodky. Vyměnili si lahve. Po několika řádných doušcích se dostali do stádia objímání a polibků na tvář. Ještě několikrát si přihnuli z lahví a pak se s hlasitým smíchem vydali směrem k nám.

„Tak a teď byl stvrzen mír,“ zašklebil se Drobeček triumfálně. „Zbytek týhle zasraný války mě už může bejt u prdele.“

„Seržant Gregorij Polešajev, 43. gardová obrněná bri-gáda,“ představil ho Porta a rozmáchl se přitom rukou tak, že málem upadl.

Ostražitě zdravíme seržanta, který se svým hustým plnovousem a černýma očima vypadá jako sám d'ábel.

Porta vysvětluje, jak tygr funguje a nic přitom neskrý-vá. Prohlédli všechno. Divoce vyhlížející Rus neskrývá svůj obdiv nad naším zařízením, a říká že je mu moc lí-to, že Němci nejsou Rusové.

„S takovými stroji bysme teď už byli v Paříži a Lon-dýně zároveň,“ prohlašuje.

Po chvíli se k nám připojují i ostatní tři členové po-sádky jejich T-34. Sedli jsme si na spálené kukuřičné stmiště, rozdělili se o vše, co jsme měli a bavili se o mí-ru a ženských. Porta jim vysvětluje, jak se mají přípra-vovat kaviárové omelety a ústřice v šampaňském.

Opouštíme je za svítání, když jsme se v úkrytu za T-34 dívali, jak rozstříleli tygra na kusy. Museli do něj nasypat pět střel, než začal hořet. Potom jsme jim po-mohli opravit potřhané pásy jejich T-34.

„Dasvidánja,“ křičí za námi, když mizíme mezi stromy. Ušli jsme kus cesty lesem a zaslechli jsme zaburácení Ottova motoru. Jeho zvuk postupně zanikl v dáli.

„Doufám, že nepotkaj nějakýho šílenýho německýho magora, kterej by jim ustřelil prdel,“ řekl Porta.

Posadili jsme se na padlý kmen stromu a dívali se za-sněně přes hladinu jezera. Heide je mrzutý a odmítá s námi mluvit.

KONEC

PŘEHLED HODNOSTÍ WEHRMACHTU 1942-1945

Vojíni byli označováni podle svých jednotek či úkolu:

Beschlagschmiedschlütze – podkovář
Beschlagschmiedreiter – podkovář jezdecký
Fahrer – vozká
Funker – signalista
Grenadier – granátník
Jäger – příslušník lehké pěchoty
Kanonier – dělostřelec
Kraftsfahrer – řidič
Musikschütze – hudebník
Panzergranadier – příslušník motorizované pěchoty
Pionier – ženista
Reiter – kavalérista
Sanitätssoldat – zdravotník
Trompeterreiter – trubač kavalérie
Feldgendarm – příslušník vojenské policie

Všechny tyto hodnosti existovaly i s předponou ober-, označující vyšší hodnost překládanou zpravidla jako starší -. Vojíni však byli povětšinou během prvního ro-ku služby povýšeni do hodnosti Gefreiter, vojíni s hodnostmi, starší“ proto byli považováni za neper-spektivní.

Gefreiter – svobodník
Obergefreiter – starší svobodník
Stabsgefreiter – štábní svobodník
Unteroffizier – desátník
Unterfeldwebel – Seržant
Feldwebel – rotmistr
Fähnrich – praporčík
Oberfeldwebel – nadrotmistr
Stabsfeldwebel – štábní rotmistr
Leutnant – poručík
Oberleutnant – nadporučík
Hauptmann – kapitán
Major – major
Oberstleutnant – podplukovník
Oberst – plukovník
Generalmajor – generálmajor
Generalleutnant – generálporučík
General- generál
Generaloberst – generálplukovník
General-feldmarschall- armádní generál

Hodnosti jednotek SS byly označovány rozdílně:

SS-Grenadier – voják
SS-Sturmmann – svobodník
SS-Rottenführer – starší svobodník
SS-Unterscharführer – desátník
SS-Scharführer – seržant

SS-Standartenjunker – praporčík
SS-Oberscharführer – rotmistr
SS-Hauptscharführer – nadrotmistr
SS-Standarten-Oberjunker – nadpraporčík
SS-Sturmscharführer – štábní rotmistr
SS-Untersturmführer – poručík
SS-Obersturmführer – nadporučík
SS-Hauptsturmführer – kapitán
SS-Sturmbannführer – major
SS-Obersturmbannführer – podplukovník
SS-Standartenführer – plukovník
SS-Oberführer – brigádní generál
SS-Brigadeführer – generálmajor
SS-Gruppenführer – generálporučík
SS-Obergruppenführer – generál
SS-Oberstgruppenführer – generálplukovník
Reichsführer-SS – armádní generál